„O lume fantastică minuțios construită, o eroină pe care arareori o întâlnești în ficțiune și un erou torturat de un cutremurător secret." Jodi Picoult

Bestseller *New York Times*

O INIMĂ APRIGĂ ȘI FRÂNTĂ

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI DISTRUGĂTORII DE BLESTEME

BRIGID KEMMERER

CORINTEENS

virtual-protect.ro

BRIGID KEMMERER

O INIMĂ APRIGĂ ȘI FRÂNTĂ

Al doilea volum al seriei
— DISTRUGĂTORII DE BLESTEME —

Original: *A Heart So Fierce and Broken* (2020)

Traducere din limba engleză:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2022 —

Această poveste este pentru tine, dragul meu cititor!

Uită-te în oglindă!
Eşti un distrugător de blesteme.
Eşti puternic!
Eşti uimitor!
Schimbi lumea doar existând în sânul ei.
Iar eu sunt
atât
de
mândră
de tine!

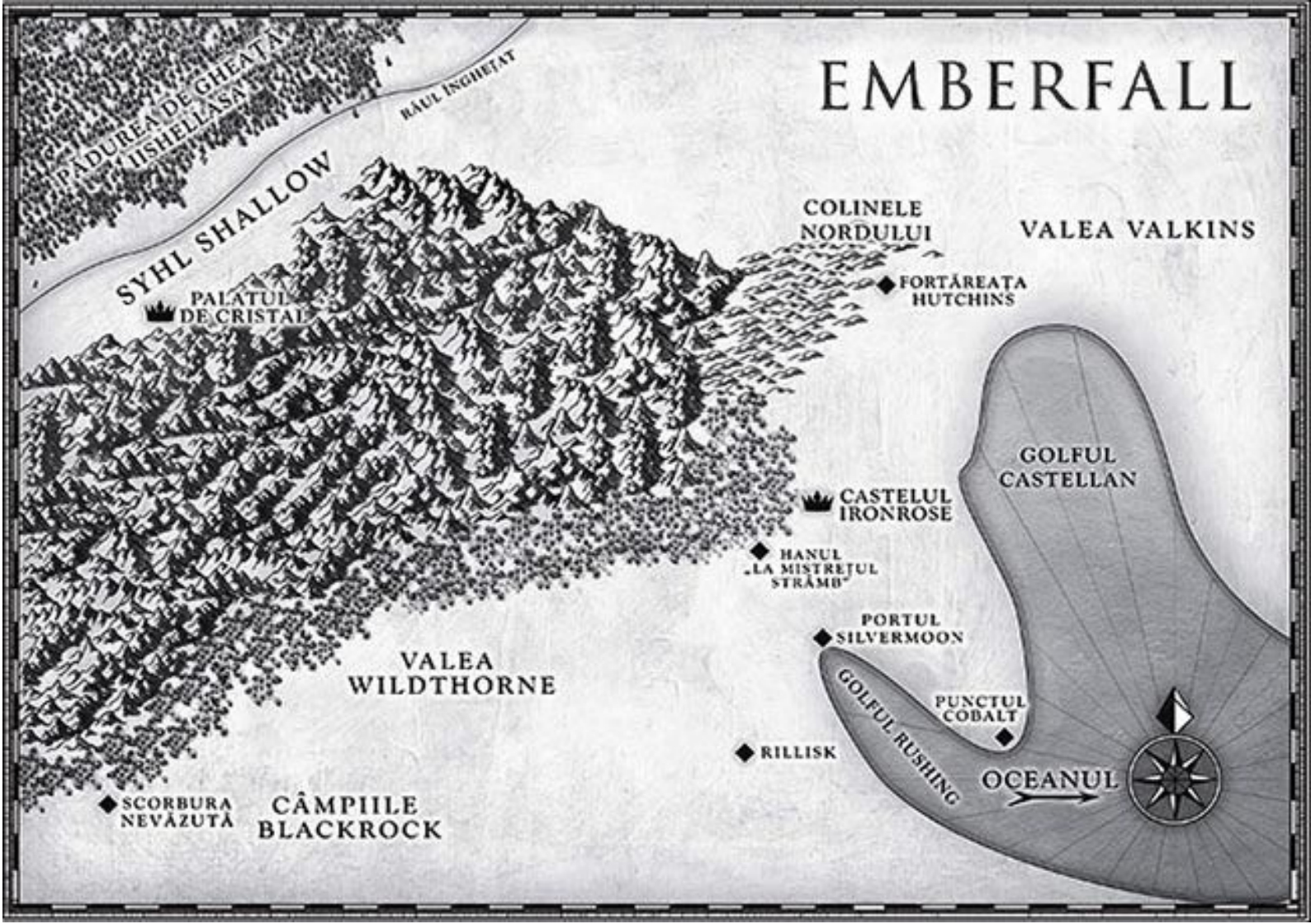
EMBERFALL
PĂDUREA DE GHEAȚĂ IISHELLASA
RÂUL ÎNGHEȚAT
SYHL SHALLOW
COLINELE NORDULUI
VALEA VALKINS
PALATUL DE CRISTAL
FORTĂREAȚA HUTCHINS
GOLFUL CASTELLAN
CASTELUL IRONROSE
HANUL „LA MISTREȚUL STRÂMB"
PORTUL SILVERMOON
VALEA WILDTHORNE
GOLFUL RUSHING
PUNCTUL COBALT
RILLISK
OCEANUL
SCORBURA NEVĂZUTĂ
CÂMPIILE BLACKROCK

CAPITOLUL UNU

— HARPER —

MI-E DOR SĂ ŞTIU EXACT CÂT ESTE CEASUL.

E unul dintre puţinele lucruri pe care regret că le-am lăsat în Washington DC, dar, când se lasă întunericul, cina pare o amintire îndepărtată şi Rhen nu s-a întors încă în odăile lui, vreau să ştiu cât este ceasul. Nu-i nicio noutate să aştept pe întuneric, dar când eram pe străzi, aveam telefonul mobil al fratelui meu şi număram fiecare minut.

Acum sunt prinţesa Harper din Disi, iar regatul Emberfall nu a progresat până-n punctul de a avea electricitate.

Eu şi Rhen avem camere separate, aşa cum se cuvine pentru prinţul moştenitor şi domniţa cu al cărei regat urmează să-l unească pe al lui, dar mă vizitează întotdeauna înainte să se retragă în dormitorul său.

Nu a întârziat niciodată atât de mult Sau... nu cred că a făcut-o.

Arşiţa de peste zi s-a domolit, lăsând aerul răcoros să intre pe ferestrele deschise ale camerei mele, iar din lemnele puse pe foc au rămas doar tăciuni strălucitori. Afară, torţele pâlpâie la posturile străjerilor care înconjoară Ironrose, sclipiri la intervale regulate care împiedică întunericul să se pogoare pe deplin peste proprietate. Ce diferenţă enormă faţă de clipele în care Ironrose era blestemat, când posturile străjerilor erau reci, întunecate şi goale, iar singurii oameni care locuiau la castel eram eu, Rhen şi Grey.

Acum, castelul e ticsit cu nobili, slujitori şi străjeri, iar noi nu suntem niciodată singuri.

Şi Grey este plecat. Lipseşte de luni bune.

Iau lumânarea de pe noptieră şi o aprind de la tăciunii strălucitori din vatră. Este o mişcare pe care o fac fără să mai gândesc, aşa cum aş fi aprins o brichetă acasă. Zo, străjera mea personală şi cea mai apropiată prietenă de aici, nu este la datorie în seara asta, iar ea

merită să doarmă. Și Freya, camerista mea. Luminile din odaia ei s-au stins cu ore în urmă și eu, ca o egoistă, îmi doresc să nu o fi făcut. Mi-ar prinde bine o prietenă.

În ușă aud o bătaie ușoară și traversez camera în fugă ca să o deschid.

Nu este Rhen, deși nu m-aș fi așteptat să ciocănească. E Jake.

Când eram mică, Jake era blând și bun, fratele mai mare perfect. Apoi am devenit adolescenți și, cât mama s-a aflat pe patul de moarte, tatăl nostru ne-a distrus viețile. Jake are constituția unui fundaș și, ca să avem cu ce trăi, a acceptat slujbe de la rechinii de cămătari care ne tot călcau pragul. Pentru cei din afara familiei, Jake s-a transformat rapid dintr-o persoană simpatică într-una de temut.

Faptul că am fost prizonieră în Emberfall, un ținut la fel de frumos pe cât e de sălbatic și plin de pericole, nu a schimbat temperamentul fratelui meu. În ziua în care am sosit, era dezorientat și nesigur, dar a ajuns să intre în pielea prințului Jacob din Disi, personajul fictiv. Părul brunet i-a crescut un pic și își poartă sabia la șold ca și când s-ar fi născut cu ea. Nimeni nu i-a făcut necazuri în DC, și nici aici nu-l necăjesc mulți oameni.

În seara asta, expresia lui e sumbră.

— Bună! zic încetișor. Intră!

O face, și eu închid ușa în urma lui.

— Mă miră că ești încă trează, spune el.

— Îl aștept pe Rhen. Tac o clipă, apoi: Mă miră că *tu* ești încă treaz.

Fratele meu ezită.

— Eu și Noah ne facem bagajele.

Noah este iubitul lui, fost rezident medical într-o cameră de urgențe aglomerată din DC, și acum „vraciul" castelului.

Ridic din sprâncene.

— Vă faceți bagajele?

Expresia fratelui meu nu se schimbă.

— Plecăm dimineață.

Vestea mă surprinde atât de mult, încât mă clatin un pas în spate.

Jake zâmbește.

— Nu pentru totdeauna, Harp. Nu e așa de grav.

— Dar... cum adică *plecaţi*?

El ridică din umeri, se foieşte un pic şi se duce la fereastră.

— Au trecut câteva luni de când suntem aici. Ştiu că-ţi place să te joci de-a prinţesa de la curte, dar mie mi se pare că trăiesc într-o cuşcă. Tace şi mă priveşte peste umăr, după care adaugă: Doar pentru câteva săptămâni. Maxim o lună.

Dau tot aerul afară.

— O lună!

Într-o lună pot să se petreacă multe. O ştiu mai bine ca oricine altcineva.

— N-aş avea cum să dau de tine, zic eu. Dacă se întâmplă ceva? Uneori, durează zile – *săptămâni* – ca să transmit un mesaj. Tot nu ştim ce se întâmplă cu Syhl Shallow, încoronarea lui Rhen sau...

Îmi aruncă o privire.

— Nu e nevoie să mă verifici ca să vezi ce fac, Harper.

— Tot pot să-mi fac griji pentru tine.

Am fost o dată despărţiţi după ce Grey m-a înşfăcat de pe străzile din DC, şi a fost oribil să nu ştiu ce ar fi putut să se întâmple cu Jake. Nu mai vreau să simt aşa ceva.

— L-ai întrebat pe Rhen? S-ar putea să nu i se pară o idee bună.

Duritatea i se citeşte în privire.

— Nu este tutorele meu.

— Ştiu, dar...

— Ştie oricum. Am vorbit deja cu el.

Asta mă uimeşte.

— L-am rugat să nu îţi spună nimic, adaugă Jake. Voiam să te anunţ personal.

Buzele mele descriu o linie dreaptă.

— Atunci, presupun că ai aranjat totul

— Nu, Harp. Nu am făcut-o. Tace un moment, apoi zice: Vreau să vii cu noi.

— Jake! Nu pot. Ştii că nu pot.

— Ba da, poţi. Poţi să scapi de aici, ca şi mine. Pleacă de lângă fereastră ca să se oprească în faţa mea şi-mi vorbeşte pe un ton mai blând: Nu e nici tutorele tău. Nu trebuie să-ţi petreci nopţile aşteptându-l.

— Conduce o țară, spun eu. Nu a ieșit în oraș ca să bea cu băieții.

— Are optsprezece ani, ca și tine. Jake face o pauză, apoi: Vrei să te căsătorești cu el?

Întrebarea mă lasă fără suflare.

Fratele meu se uită cu atenție la mine.

— Harp... știi că asta te așteaptă dacă rămâi aici. A inventat toată alianța asta cu o țară închipuită care depinde de căsătoria cu tine.

Știu asta. Bineînțeles că știu.

Tac prea multă vreme. Jake trece pe lângă mine, îndreptându-se către șemineu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Căsătorie.

— Eu... Nu știu.

Aruncă un buștean pe foc și-l împunge cu vătraiul.

— Nu ar trebui să fii nevoită să știi. Asta vreau să zic.

Bușteanul începe să se aprindă, iar Jake mă privește peste umăr.

— N-ar trebui să te afli într-o poziție în care iubitul tău e nevoit să se însoare cu tine pentru ca țara lui să nu se destrame.

Mă deplasez și mă așez pe perna de pe canapea.

— Dumnezeule, Jake, ce mă bucur că ai venit!

El se uită la focul care acum arde intens, făcându-i părul șaten să lucească în nuanțe de auriu și roșu.

— Știu că lucrurile nu erau bune în DC, dar nu mi se pare că sunt mai bune aici.

— Am plecat din Washington înfruntând un bărbat cu un pistol, zic eu.

— Știu, știu.

Totuși, amuțește și el, deci îmi dau seama că nu e vorba de o consimțire tacită.

Nu știu ce să îi spun.

— Nu pot să plec, Jake.

— Îl iubești.

— Da.

Oftează și apoi vine și se așază pe canapea, lângă mine. Îmi sprijin capul de umărul său și privim focul împreună.

— Zvonurile scapă de sub control, spune în cele din urmă. Se aude

că nu e moştenitorul de drept şi Karis Luran o să atace din nou.

— Zvonurile alea circulă de luni de zile.

— Oamenii încep să discute despre forţele din Disi care nu au ajuns niciodată. Că alianţa voastră este o prefăcătorie. Jake tace şi, acum, privirea îi este tăioasă când adaugă: Nu plec doar ca să scap de aici. Vreau să aflu ce se întâmplă cu adevărat dincolo de castelul ăsta.

— Rhen nu ne-ar minţi.

Jake mă studiază o veşnicie.

— Şi-a minţit întreaga curte, zice în cele din urmă. Dacă tu crezi că nu se pretează să ne mintă *pe noi,* trebuie să fii atentă.

Înghit în sec. Rhen nu este aşa.

— Nu e nevoie să începi un scandal, Jake.

— Nu o fac. Îţi cer doar să te gândeşti. Clatină din cap cu amărăciune, apoi zice: Noah a spus că n-o să vrei să vii. Mi-am zis că măcar o să-mi iei în considerare rugămintea.

Mă uit cu atenţie la fratele meu neliniştit, care a făcut atât de multe lucruri oribile ca să mă ţină în siguranţă. Ştiu că bunătatea şi compasiunea există în inima lui. Sunt sigură.

— Îmi pare rău!

El scrâşneşte din dinţi.

— Îmi doresc să fi ştiut dacă Grey e mort sau viu.

— Şi eu, spun şi oftez.

— Nu din aceleaşi motive ca tine, replică el şi mă priveşte de sus. El e cel care ne-a prins aici.

Jake clatină din cap şi-şi trece apăsat o mână peste maxilar. Acum, trupul său e încordat

— Dacă o să se întoarcă vreodată, o să-l fac să-şi dorească să nu se fi întors.

Nu e cine ştie ce ameninţare. Grey este probabil mort – sau captiv în tărâmul celălalt, ceea ce e la fel de rău.

— De ce eşti atât de furios?

Nori de furtună îi întunecă privirea.

— Harper, mi-am petrecut luni de zile urmărindu-i cum te folosesc!

— Nu mă *foloseşte* nimeni...

— Ba da! Te folosesc! Grey te-a adus aici ca să-i ajuţi să rupă un

blestem cu care n-ai avut de-a face. Şi apoi, când ai evadat, te-a adus *iarăşi* în locul ăsta.

— *Am vrut* să mă întorc. Şi m-am întors. Nu regret alegerea făcută.

Până-n clipa de faţă, când mă uit în ochii lui Jake, nu mi-am dat niciodată seama că *el* îmi regretă alegerea. Poate că i-a salvat viaţa, dar acum e prizonier aici şi nu are cum să ajungă acasă.

Zăvorul de la uşa mea scoate un sunet, iar eu mă întorc, surprinsă să-l văd pe Rhen în prag.

Prinţul încă poartă ţinuta formală, o tunică albastră închisă până la gât cu nasturi şi o sabie la şold. Lumina focului se reflectă în părul său, poleindu-l în nuanţe aurii, dar ochii îi sunt obosiţi. Ne zăreşte pe Jake şi pe mine lângă şemineu şi se opreşte. Încordarea din încăpere e atât de intensă, încât probabil o simte.

— Iartă-mă! spune Rhen cu grijă. Este târziu. Credeam că o să fii singură.

Jake oftează.

— *Ar trebui* să fii singură. Eu plec. Se apleacă şi mă sărută pe frunte, după care adaugă: Ai grijă de tine, Harper! Vorbesc serios!

Replica asta mai adaugă ceva dulceaţă tuturor celorlalte vorbe.

— Mulţumesc, frate mai mare!

Jake se opreşte lângă Rhen înainte să pună mâna pe clanţa uşii.

— Tot plec mâine, spune el.

— Astăzi, de fapt, rosteşte Rhen pe un ton la fel de egal ca al lui Jake. E trecut cu mult de miezul nopţii. Se uită la întunericul de dincolo de fereastră, adăugând: Dustan şi un mic grup de străjeri o să te însoţească. Dacă vrei, poţi să pleci în zori.

Asta-l bulversează pe Jake preţ de o clipă, dar îşi revine repede.

— Bine.

Rhen ridică o sprânceană.

— Credeai că n-o să-mi respect cuvântul?

— Credeam c-o să găseşti lucruri mai importante de făcut.

— Într-adevăr. Ai dreptate.

Rhen deschide uşa şi o ţine aşa. O invitaţie clară să plece.

Jake deschide gura ca să se certe.

Rhen poate să fie răbdător când vrea, dar simt că acum nu e unul dintre momentele acelea.

— Jake, spun eu. Ai obținut ce-ai vrut.

— Nici pe departe.

Dar observația e de ajuns cât să-l facă pe fratele meu să renunțe la ceartă, apoi iese pe ușă.

Odată plecat, Rhen traversează încăperea spre locul în care stau. Fiecare zi pare să-i accentueze și mai mult cearcănele, o atenție sumbră și încordată care parcă nu mai dispare.

— Ești în regulă? îl întreb când se apropie.

Mereu e încrâncenat după ce pleacă de la întâlnirile cu sfetnicii lui, dar mi se pare că astăzi a depășit o nouă limită. Este distant. Atât de rigid, încât, dacă nu l-aș cunoaște, cred că m-aș îndepărta de el.

— Ce se întâmplă? Este târziu. Credeam că...

Îmi cuprinde talia cu mâinile, făcându-mă icnesc. Apoi mă sărută.

Rhen este atât de puternic și de abil, că uneori încă mă surprinde când e blând. A traversat camera ca și când ar fi vrut să pornească un război, dar mă sărută de parcă aș fi cea mai delicată ființă din castel. Mâinile lui emană o căldură pe care o simt prin trupul adormit, atingându-mi catifelat mijlocul. Îmi lipesc palmele de tunica lui și-i inspir parfumul, lăsând apropierea dintre noi să mai șteargă din grija zgândărită de Jake.

Deși Rhen se retrage, tot e foarte aproape de buzele mele. Privirea lui se adâncește în a mea.

— Ți-am simțit îngrijorarea din cealaltă parte a castelului, spune el și-mi mângâie ușor obrazul cu degetul mare. O simt și acum.

Roșesc și mă uit în jos. Mă joc cu cataramele de la tunica lui, de parcă ar trebui îndreptate, dar desigur că nu trebuie.

— Sunt în regulă.

— Harper, spune el cu blândețe, acoperindu-mi mâna cu a lui și forțând-o să se liniștească.

Ador cum îmi rostește numele, cum accentul lui îngreunează „R”-urile, făcându-le să sune ca un tors. E mereu atât de protocolar, că numele meu pare un secret doar între noi.

Cu un deget, îmi ridică bărbia.

— Spune-mi fricile tale!

— Jake tocmai m-a anunțat că pleacă.

— A! face Rhen oftând. Fratele tău este nerăbdător și nesăbuit, iar

sincronizarea ar fi putut fi mai bună, dar, totodată, şi mai proastă. Prefer să-l trimit cu binecuvântarea mea, decât să aflu că a stârnit haos undeva în regat. Dustan nu o să-i permită să intre în multe necazuri.

— Mă surprinde că-l trimiţi cu comandantul gărzii tale.

— Aş fi preferat să nu o fac, dar, în privinţa asta, am puţini străjeri în care pot să mă încred. Garda Regală tot mi se pare neîncercată, dar fratele tău insistă că pleacă, indiferent dacă-mi place sau nu.

Ei bine, pare să fie o replică de-a lui Jake.

Rhen mă studiază.

— Ai prefera să o trimit pe Zo?

— Nu.

Dacă Jake pleacă, nu suport gândul de a-mi pierde şi prietena.

— Ţi-a zis Jake că vrea să-l însoţesc?

Întrebarea îl face pe Rhen să încremenească.

— Nu. Şi ce ai hotărât?

Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la el. Este poruncitor, ferm şi nu şovăie nicio clipă, dar niciodată nu-mi răpeşte posibilitatea de a alege.

— Că nu plec cu el.

Rhen expiră şi mă sărută din nou.

— Mi-am petrecut atât de mult timp să te găsesc, încât mi-am făcut griji că soarta ar putea să mi te ia.

Îmi lipesc fruntea de gâtul lui şi inspir căldura parfumului său.

— Nu plec nicăieri.

Mă lasă doar cu tăcerea un moment, dar îmi dau seama că îngrijorarea lui nu s-a domolit.

Îmi muşc buza, nedorindu-mi să-l agit şi mai mult.

— Jake a spus că zvonurile despre un alt moştenitor s-au înmulţit.

— Aşa este.

Îi apăs pieptul cu o mână, gândindu-mă la tot ce mi-a zis Jake.

— Vorbeşte cu mine, Rhen!

Oftatul lui pare exagerat.

— Moştenitorul există. Există consemnări regale, cu sigiliul tatălui meu. Am vrut să grăbesc încoronarea, dar mulţi nobili şi-au exprimat deja dorinţa de a vedea dovezi care să indice clar succesiunea la tron,

iar eu am să mă străduiesc din răsputeri să li le ofer.

— Cum ai să-l găsești?

— S-ar putea să fie imposibil. De fapt, se poate să fie mort. Nu prea avem pe ce să ne bazăm în căutarea noastră. Dacă mama lui a fost vrăjitoare, așa cum indică arhivele, el ar trebui să aibă ceva puteri magice, ca Lilith. Cândva, mi-a zis că firul magiei nu s-a pierdut odată cu ea, că simte existența unui alt vrăjitor. Magia este interzisă de ani de zile în Emberfall, dar dacă dăm de știre că cineva are puterea asta, s-ar putea să nu-i fie atât de ușor să se ascundă.

Lilith. Doar numele ei este suficient să mă facă să mă cutremur.

— Ce-ai să faci dacă ai să-l găsești?

— Dacă are puteri magice, o să fie distrus.

Mă smucesc înapoi.

— Rhen!

El nu spune nimic. Nu este nevoie să o facă. Expresia din ochii lui transmite destule.

Mai fac un pas în spate.

— Omul ăsta *e fratele* tău.

— Nu. Este un străin, replică el, iar vocea nu-i trădează nimic. Mi-am petrecut aproape o veșnicie în capcana unei vrăjitoare, și asta mai că mi-a ruinat regatul. N-am să risc să fie distrus de o alta.

Sunt țintuită pe loc și parcă m-a luat cu frig, în ciuda focului de lângă mine. Nu știu ce să zic. L-am mai văzut trimițând un om la moarte, dar era un bărbat care ne ucisese patru dintre străjeri, unul care ne-ar fi omorât, dacă ar fi avut prilejul.

Situația asta e diferită. Calculată. Premeditată.

Rhen face un pas înainte și întinde o mână ca să-mi atingă chipul.

Mă retrag tresărind, și expresia îi încremenește.

— N-am vrut să te supăr, spune încetișor, iar eu știu că vorbește serios. Nu mi-am dat seama că ar fi o surpriză. Ai văzut cu ochii tăi ce dezastru a provocat Lilith.

Da. Am văzut. Am văzut-o torturându-l pe Rhen la nesfârșit. Nu avea nicio putere s-o oprească.

— Sunt sigură că ai dreptate, îi zic eu, deși situația e cu totul alta.

Inspir tremurând și sunt nevoită să-mi lipesc o mână de burtă.

Rhen a dovedit c-o să facă tot ce e necesar ca regatul Emberfall să

nu se dezbine. O dovedește acum.

— Nu te-ndepărta de mine! îmi cere cu blândețe, iar în vocea lui sesizez o nouă notă.

Nu e vulnerabilitate – niciodată –, ci altceva foarte asemănător.

— Te rog! Nu pot să îndur așa ceva.

Pare epuizat. Trupul îi este foarte încordat. Mă-ntreb când a dormit ultima dată. Inspir adânc, îmi alung tremurul din degete și apoi fac un pas înainte ca să-l îmbrățișez.

— Spune-mi care sunt fricile *tale!* îi zic încet.

— Nici măcar nu știm dacă Lilith e moartă, rostește Rhen. Dacă ar fi să-l găsească pe moștenitorul ăsta, dacă ar fi să comploteze amândoi împotriva mea...

— Au trecut luni de zile. Fie e captivă pe celălalt tărâm, fie Grey e blocat acolo.

— Sau i-a jurat credință, așa cum am văzut noi, iar ea așteaptă momentul potrivit.

Grey i-a jurat să o slujească pentru a mă salva – chiar înainte să-i pună cuțitul la gât lui Lilith și să dispară în partea cealaltă. În Washington, DC.

— Nu ar ajuta-o. Rhen. El n-ar face asta.

— Trebuie să-mi protejez poporul, Harper.

Se sprijină de mine, iar eu ascult ritmul tot mai lent al bătăilor inimii lui. Îi ating pieptul cu o mână și el închide ochii. Cu multe luni în urmă, într-un moment când era în trupul său de monstru, Rhen și-a atins fața de mâna mea și s-a liniștit, pur și simplu. I-am simțit teama atunci. O simt și acum.

— Nu mai ești un monstru, îi zic în șoaptă.

— Am trimis străjeri la casa mamei lui Grey, în valea Wildthorne, spune Rhen cu grijă.

Mâna-mi încremenește pe obrazul lui.

— Poftim? Când?

— Săptămâna trecută, îmi răspunde el. Ca să ne asigurăm. S-au întors astăzi, spune după o pauză.

Cândva, Grey mi-a povestit că Lilith îi ucisese întreaga familie, lăsând-o în viață doar pe mama lui.

— Ce au descoperit?

— Mama lui a dispărut. Localnicii au zis că și-a vândut animalele și s-a mutat cu câteva luni în urmă. Nimeni nu știe încotro s-a dus. Se zvonește că un bărbat rănit a stat cu ea o scurtă vreme, dar nimeni nu l-a zărit, zice după o altă clipă de tăcere.

Îmi țin respirația un moment.

— Grey ar putea fi în viață, șoptesc eu.

— Da. Vocea lui Rhen este dură, dar simt grija și nesiguranța care se ascund în spatele ei: Având în vedere ce mi-au raportat, presupun că Grey trăiește.

Îmi ridic privirea la el.

— Grey nu i s-ar fi supus, Rhen.

— Dacă nu a făcut-o, de ce nu s-a întors la Ironrose?

Încerc să mă gândesc la un răspuns, dar nu reușesc.

— Karis Luran ar putea să atace în orice moment, spune Rhen. Moștenitorul ar putea să apară oricând. Face o pauză și apoi completează: Și Lilith ar putea să aștepte ocazia potrivită ca să atace.

Îmi sprijin capul de pieptul lui Rhen și mă uit din nou pe fereastră, la stelele care împânzesc văzduhul.

— O, Grey! zic eu. Unde ești?

— Chiar așa, unde ești? spune și Rhen.

Oftează și, printre sunetele cuvintelor, aud dorul, tristețea și grija. Îmi sărută ușor părul.

— Unde ești?

CAPITOLUL DOI

— GREY —

DUPĂ-AMIAZA TÂRZIE E MEREU ÎMPOVĂRATĂ DE SOARELE dogoritor, dar nu mă deranjează, pentru că în grajduri este liniște și rareori îmi ține altcineva companie în afară de ajutorul de grăjdar.

E ultimul loc în care m-ar căuta cineva, așa că-l accept cu bucurie.

Transpirația mi se lipește de brațe, atrăgând firicele de praf și paie când întorc furca pentru fân. Căldura o să devină și mai nesuferită înainte să se răcorească, dar sunt obișnuit cu asta. Turnirul organizat de Worwick este oprit până la lăsarea întunericului; doar eu și Tycho ce mai trecem pe acolo. Mai târziu, din grajduri o să răsune strigătele bărbaților care-și cheamă caii sau care se ceartă din pricina armelor de închiriat din capătul culoarului. Odată ce băutura începe să curgă și arena se umple de oameni dornici de un spectacol, zgomotul o să fie asurzitor.

Acum totuși, arena este pustie, iar grajdurile așteaptă să fie curățate temeinic. Nu sunt nici pe departe la fel de extravagant de luxoase ca acelea de la Ironrose, când eram comandantul Gărzii Regale din Emberfall.

Tycho cântă pe sub mustață cât scoate bălegarul din boxe, atât de încet, încât nu reușesc să identific melodia din cauza forăitului cailor. Este firav pentru vârsta lui, cu o constituție deșirată care-l face să pară mai mult de doisprezece ani decât de cincisprezece, dar asta nu-l împiedică să fie rapid și capabil. Părul blond-închis îi trece un pic de linia maxilarului, umbrindu-i ochii albaștri.

Din diverse motive, și lui Tycho îi place partea asta a zilei. Uneori, după turnir, bărbații cu burta plină de bere vin să caute distracție. I-am auzit oferindu-i bani lui Worwick pentru o oră în compania lui Tycho. L-am urmărit pe Worwick luând în considerare ideea.

Băiatul știe cum să se facă nevăzut.

Mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni încercând să mă asigur

că, în schimb, știe să se apere.

— Câte ți-au mai rămas? îi strig.

— Trei! strigă și el drept răspuns, apoi își trece un antebraț peste frunte. Pe toți dracii, e prea cald!

Pe fereastra boxei, mă uit la poziția soarelui. Mai sunt câteva ore până la apus.

— Le curăț eu. Tu du-te la Câinele Urlător. Jodi a spus că săptămâna asta primește homari din Silvermoon.

El iese din boxa în care se află.

— Hawk! Taverna lui Jodi e în cealaltă parte a orașului.

„Hawk." Au trecut trei luni și tot nu m-am obișnuit cu numele. Îmi dau la o parte părul umed de pe frunte și zâmbesc.

— Atunci ai face bine s-o iei la fugă! Homarii pregătiți la aburi costă un ban de aramă bucata.

Oftează, dar, după un moment, îi aud pașii pe culoarul plin de praf.

— Când o să câștig, am de gând să comand *o duzină!* strigă peste umăr.

Nu o să câștige. Nici măcar cu avantajul pe care i l-am oferit deja.

Totuși, se apropie.

Când am ajuns aici, încă mă vindecam de pe urma luptei mele finale cu Lilith. Coșmarurile mi-au stricat somnul săptămâni în șir, lăsându-mă epuizat și slab. Curățatul boxelor și al armelor îmi consuma aproape toată energia.

Totuși, după ce m-am vindecat, monotonia vieții de turniruri a început să mă plictisească și să mă enerveze. Îmi lipsea duritatea fizică din cadrul Gărzii Regale. Câteva ore cu furca de paie și o cârpă nu se comparau cu două ore de instrucție și de antrenament cu sabia. Am început să mă trezesc înainte de răsărit, să dau ocol orașului alergând în întunericul zorilor sau să urc treptele stâlpilor care sprijineau acoperișul arenei.

Nu știu de câtă vreme mă urmărea Tycho când l-am surprins, dar era destul de clar că încă mă îngrozea ideea de-a fi descoperit. A fost norocos că nu aveam un cuțit la mine.

Sau poate *eu* am fost norocos. Îndemânarea mea de a folosi arme ar atrage cu siguranță atenția. Dacă vine cineva să caute un spadasin

iscusit, nu vreau să mă arate nimeni cu degetul. Uneori, mă lupt cu Tycho folosind săbiile pe care le păstrăm pentru antrenament, dar am grijă să execut doar mișcări de bază, și-l las să mă lovească de multe ori.

Scârțâitul unei căruțe se aude afară, însoțit de tropăiala cailor masivi de povară.

— Tycho! Hawk! strigă un bărbat. Veniți să vedeți ce am!

Worwick. Oftez. Ar putea să aibă orice, de la un bloc de gheață la un cui ruginit sau cadavrul unui pescar.

Gândindu-mă la căldură, sper din toată inima că nu e ultima variantă.

Ies din grajd, ștergându-mi mâinile de pantaloni. În căruță se află o ladă uriașă, mai înaltă decât un bărbat, acoperită de o prelată imensă, legată la colțuri. Caii de povară sunt uzi de transpirație și spuma li se adună pe la bot.

Worwick forțează întotdeauna prea mult animalele. O să fiu nevoit să-i spăl înainte să traversez orașul. La urma urmei, s-ar putea ca Tycho să câștige astăzi.

Worwick arată de parcă ar fi găsit o grămadă din argintul regelui. Mai că sare de pe capră, și asta spune ceva, având în vedere greutatea lui. Din buzunar, scoate o cârpă și-și șterge fruntea asudată.

— N-o să-ți vină să crezi! spune el. Pur și simplu n-o să-ți vină să crezi!

— Ce ai acolo? întreb eu.

— Unde-i Tycho?

Worwick chicotește de încântare.

— Vreau să-i văd reacția.

Se-ntrece cu mine până la tavernă pentru homari la aburi, pe care o să fiu nevoit să-i cumpăr, dacă pierd prea mult vremea.

— L-am trimis în oraș după o alifie pentru unul dintre cai.

— Aaa! Păcat! face el, oftând dezamăgit. Atunci, o să fiu nevoit să o văd doar pe a ta.

Probabil n-o să am cine știe ce reacție, iar el știe. Lui Worwick i se pare că sunt nepăsător și lipsit de imaginație. Mi-am petrecut prea mult timp slujindu-l pe prințul moștenitor – atât ca om, cât și ca monstru – ca să fiu surprins de orice ar putea să aibă Worwick sub

prelata aia.

Nu este un om rău, ci doar un pic prea crud și prea mânat de ce o să-i aducă un ban în plus în buzunar. În calitate de comandant, mi-ar fi fost milă de el.

Fiind Hawk, îl tolerez pur și simplu.

— Atunci, hai, arată-mi! spun eu.

— Ajută-mă să desfac pânza!

Frânghiile sunt bine legate, cu două noduri. Sunt la al doilea colț când îmi dau seama că e încă lângă căruță și mă privește.

Tipic. Cea de-a doua frânghie cedează și ridic pânza.

Văd o cușcă. Mă holbez la... o creatură pe care nu pot să o identific. Are o formă oarecum umană și o piele de un gri-închis, culoarea cerului într-o noapte înnorată. Aripi legate cu funie îi ies din spate și coada-i lungă și bleagă e încolăcită pe podeaua cuștii. Toate membrele se termină cu gheare și părul negru e ud de transpirație.

Nu se mișcă.

— Pe toți zeii! exclamă Worwick. Crezi că a murit?

— Dacă nu a murit, nici mult nu mai are. Îi arunc o privire sumbră și adaug: Câtă vreme a stat sub prelată?

— Două ore.

— Pe zăpușeala asta?

Își acoperă gura cu mâna.

— Vai de mine!

— Are nevoie de apă.

Când el nu se mișcă, sar din căruță și aduc o găleată din grajd.

Când mă întorc, văd că ființa tot nu s-a mișcat. Urc din nou în căruță și mă las pe vine lângă cușcă. Văd cum coastele i se mișcă încet. Măcar respiră. Iau apă în mâna făcută căuș și întind brațul printre bare, picurându-i-o pe față. Nasul e un pic mai îngust decât al unui om, iar maxilarul mai larg. Apa lasă o urmă pe pielea de culoarea fumului.

— Ce este? îl întreb pe Worwick. Unde ai găsit creatura?

— Este un scraver, îmi răspunde el. Mi-au zis că a fost prins departe, în nord, în pădurile înghețate de dincolo de Syhl Shallow. L-am câștigat la un joc de cărți! Norocul mi-a zâmbit azi, băiete!

Un scraver. Mi-aduc aminte din copilărie de o poveste despre o

asemenea ființă, dar a trecut prea mult timp ca să fi reținut multe detalii.

— Credeam că ființele astea sunt un mit. Ceva care să-i sperie pe copii.

— Se pare că nu.

Mai iau un pumn de apă și-o las să-i curgă pe piele, apoi îl îndemn ca pe un cal. Pleoapele îi flutură, dar nu se mișcă.

— Îți vine să crezi că ei cereau doi bani de cupru doar ca să arunci o privire? spune Worwick. De-a dreptul rușinos!

Ridic din sprâncene. Nu-l aud prea des pe Worwick exprimându-și mila.

— De acord.

— Exact! Pentru un scraver? Oamenii sigur ar da cinci.

Aha! Nu se dezminte.

Când iau apă a treia oară, creatura zvâcnește. Gura i se mișcă, în căutarea apei. Ghearele zgârie podeaua cuștii când încearcă să se apropie de mine. Mișcările-i sunt slabe și demne de milă.

— Ușurel! spun cu blândețe. Am apă din belșug.

Mai iau un pumn. O să fiu nevoit să aduc un polonic.

Ființa inspiră profund, nările i se umflă și din piept scoate un sunet slab. Întind mâna cât mai mult posibil spre buzele sale.

Ochii i se deschid și sunt pe deplin negri. Sunetul slab se transformă într-un mârâit

— Ușurel! repet eu. N-o să te rănesc...

Se repede la mâna mea. Sunt rapid, dar creatura e și mai rapidă. Colții se înfig în încheietura mea înainte să reușesc să scot brațul din cușcă. Mă eliberez și mă împleticesc înapoi, împiedicându-mă de găleata cu apă și aproape căzând din căruță.

Worwick mă privește de sus și apoi izbucnește în râs.

— Nu, nu! E mai bine c-ai fost tu aici. Nu cred că Tycho ar fi avut curajul să bage o mână în cușcă.

Pe toți dracii! E de groază cum sângele șiroiește din încheietură. Din cauza murdăriei și a transpirației, simt deja că mă ustură.

Scraverul s-a retras în partea opusă a cuștii. De aici, îmi dau seama că ființa este, indubitabil, un mascul. Se uită urât la mine: cu colții pe jumătate dezgoliți și ochii precum două puțuri pline de avertismente

sumbre.

— Acum o să fii nevoit să aştepţi apa, îl anunţ.

— Ce crezi că ar trebui să facem cu el? întreabă Worwick.

Oftez. Încheietura mă arde şi-mi este foame. O să trebuiască să-l aduc pe Tycho şi să mă întorc înainte de lăsarea întunericului; altfel, o să fie groaznic.

— Nu putem să-l lăsăm aici, în soare. Hai să ducem căruţa în arenă, zic eu. Putem să ne gândim la ce să facem cu el după turnir.

— Hawk, eşti un om bun! Worwick mă bate uşurel pe umăr, apoi adaugă: Mă găseşti în biroul meu, dacă ai nevoie de mine.

Ce noroc pe capul meu!

Tycho stă la tejghea, cu o farfurie cu homari mâncată pe jumătate în faţă şi cu un zâmbet pe chip. Este devreme, aşa că taverna nu este aglomerată, iar Tycho este singur la tejghea. Pare atât de încântat de el însuşi, încât mai că mă bucur că Worwick a ajuns în curte cu o problemă pe care se aştepta să o rezolv eu.

Nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc.

— Nu te umfla în pene!

Îi zâmbeşte lui Jodi, tânăra femeie din spatele tejghelei.

— Cred că mai vreau o duzină. Hawk face cinste!

Ea zâmbeşte, făcând să-i strălucească ochii de culoarea mierii.

— Aşa ai zis.

Eu pufnesc zgomotos.

— O să-ţi vină rău de la câtă mâncare ai în faţa ta. N-am de gând să te car în spate!

— Ştiu. Tycho împinge tava, adăugând: Cealaltă jumătate este pentru tine.

Mă aşez pe scaunul înalt de lângă el şi Jodi îmi dă o farfurie şi un cuţit. Călătoria mea de-a lungul oraşului a durat mult, m-a epuizat şi mi-a stricat pofta de mâncare, dar iau oricum un homar din grămadă. De obicei, Tycho este atât de reţinut, că nu vreau să-i stric cheful.

Jodi se sprijină de tejghea. Părul şaten îi ajunge până la talie, iar în unele şuviţe împletite şi-a prins pene şi pietricele. E bronzată, pentru că a stat la soare, şi are pistrui pe obraji şi o mică strungăreaţă între cei doi dinţi din faţă. Sânii mai că i se revarsă din decolteul rochiei

când se lasă pe antebraţe şi îmi zâmbeşte larg.

Efectul nu-mi este necunoscut, dar mi-am petrecut atât de mult timp dezicându-mă de orice tip de relaţie, că am uitat ce sentiment mi-ar putea trezi flacăra atracţiei.

Nu. Nu este adevărat. Îmi aduc aminte de Harper. Mi-aduc aminte de bunătatea din privirea ei, de dârzenia nesfârşită şi de senzaţia mâinii ei sub a mea când i-am arătat cum să arunce cuţite în zăpadă.

Era interzis atunci, şi e interzis şi acum. Gândurile la Harper n-o să-mi fie de vreun folos, aşa că le alung.

— Vin sau bere? mă întreabă Jodi.

— Apă. Tai piciorul unui homar cu cuţitul şi scot carnea, apoi adaug: Dacă vrei.

Ea se bosumflă.

— Nu bei niciodată.

Ridic din umeri.

— Tycho mi-a cheltuit deja banii pe mâncare.

Nu este adevărat, dar n-am chef de spirtoase. Nu-mi erau permise când eram străjer, iar singura dată când am împărţit o sticlă cu Rhen, mai c-am căzut lat la pământ. Fiindcă acum sunt Hawk, mi-e teamă ce adevăruri am să spun dacă îndrăznesc să-ncerc să beau.

Dar, pe de altă parte, poate mi-aş ţine gura. Când făceam parte din Garda Regală, simţeam mereu că viaţa mea fusese împărţită în două acte. Era cea de dinainte, când eram un tânăr fermier care căuta o cale să-şi ţină familia în viaţă.

Şi cea de după, când eram străjer, câştigându-mi traiul ţinându-i în viaţă pe membrii familiei regale. Erau momente în care familia mea se transforma într-o amintire îndepărtată, în nişte oameni aproape invocaţi de imaginaţia mea, şi nu persoane cu care trăisem şi de care mă îngrijisem.

Acum parcă am găsit o a treia parte. În unele zile, castelul şi blestemul mi se par la fel de închipuite ca propria-mi familie. Nu ştiu cât de mult din Grey-străjerul a mai rămas în mine.

Jodi îmi pune-n faţă un pahar cu apă. Îl golesc pe jumătate dintr-o înghiţitură, mă şterg la gură cu un şerveţel şi mai tai un picior de homar cu cuţitul.

— Mănânci ca un nobil, spune ea pe un ton gânditor. Nu cred că

am mai observat asta până acum.

Ezit să-mi mișc degetele, dar îmi forțez mâna, ca să mai rup un picior. Nu se înșală, dar nu e ceva la care să mă fi gândit vreodată: mănânc ca un bărbat care a fost instruit să ia masa cu nobilimea.

Încerc să fiu mai stângaci, deși probabil pare forțat. Într-o clipă, mai că-mi tai degetul cu cuțitul. Îi zâmbesc lui Jodi și-l împing pe Tycho în joacă.

— Probabil ești mai obișnuită cu bețivii care rup carnea cu dinții.

Tycho zâmbește timid.

— Măcar nu sunt beat. Privirea-i cade asupra bandajului improvizat cu care mi-am înfășurat brațul, așa că întreabă: Ce-ai pățit la încheietură?

Rup cu mâinile următorul picior, conștient că, acum, Jodi mă urmărește.

— Worwick are un nou animal de companie.

— Un nou „animal de companie”?

Înainte să pot să-i răspund, ușa tavernei se deschide cu suficientă forță cât să ricoșeze din peretele opus. Intră șase bărbați înarmați până-n dinți și a căror armură poartă blazonul auriu cu roșu al regatului Emberfall.

Nu sunt străjeri regali, ci soldați din armata regelui. Îngheț și apoi mă forțez să mă întorc la mâncarea mea. Lângă mine, Tycho amuțește la rândul lui, având și el propriile motive.

Brusc, mă trezesc dorindu-mi să am o sabie la șold. Nonșalant, apuc mânerul cuțitului.

Probabil sunt nesăbuit. N-am apucat să mă uit bine, dar nu îl recunosc pe niciunul dintre ei. Ar fi aproape imposibil ca ei să mă recunoască *pe mine.* Părul mi-a crescut un pic și nu sunt bărbierit.

Cu puțin noroc, nu mă caută nimeni. Pur și simplu n-am de unde să știu.

Unul dintre bărbați se apropie de bar. Aruncă o monedă de bronz pe tejgheaua de lemn.

— Mâncare și vin pentru oamenii mei, te rog!

Jodi pune moneda în buzunar și face o plecăciune.

— Imediat, stăpâne!

Nu e stăpânul nimănui, dar nu o contrazice. Doi dintre oamenii lui

fluieră de la masa pe care au ocupat-o lângă ușă.

Soldatul mai aruncă un ban de bronz pe tejghea și-și drege glasul.

— Ai mulțumirile mele!

— Și tu pe ale mele!

Ea pune și moneda asta în buzunar și, când el se întoarce, Jodi îmi face semn cu ochiul.

Nu prea reușesc să-i zâmbesc. Mă îngrijorează prea mult ce caută ei aici. Suntem departe de graniță. Nu e un oraș prin care să umble mulți soldați.

Bărbatul se oprește înainte să plece. Acum se uită la mine.

Beau o gură de apă din paharul meu și evaluez greutatea cuțitului dintre degete. Pot să i-l înfig în gât fără să clipesc. Brațele mele își aduc aminte mișcarea. E mai ușor decât cuțitele cu care arunc, deci nu ar fi nevoie de atâta forță...

— Ăia-s homari la aburi? întreabă el. De ani de zile n-am mai văzut crustacee!

Îmi dreg glasul și-mi forțez degetele să lase cuțitul. Când vorbesc, vocea mea pare dură:

— Jodi pregătește cei mai buni homari din oraș.

— Atunci, am ales locul potrivit.

Mă uit la el în cele din urmă. Trebuie să-mi asum riscul pentru că, altfel, o să pară că ascund ceva.

Este brunet, corpolent și roșu la față. Nu-l recunosc. Ușurarea îmi străbate pieptul și inspir o dată.

— N-ai să regreți! Fac o pauză, apoi întreb: Călători departe?

— Ne îndreptăm spre nord, către Fortăreața Hutchins, răspunde el. Cu treburi oficiale.

— Bineînțeles.

Dau din cap spre bărbat și apoi cobor de pe scaunul înalt de la tejghea.

— Să călătorești în siguranță, soldate! Lângă farfurie, las o mână de monede, după care adaug: Tycho, trebuie să ne întoarcem.

Nu am terminat de mâncat ce era pe tavă, dar se ridică în grabă de pe scaun și mă urmează către ușă. Ieșim în lumina orbitoare a soarelui.

Înainte ca ușa să se închidă, îl aud pe unul dintre soldați spunând

„Pe toți zeii, căpitane, oamenii știu că orașele se răscoală din cauza unui alt moștenitor. Zvonurile circulă în fiecare oraș".

Îl apuc pe Tycho de mânecă și-mi țin respirația, sperând să aud mai multe.

— Ce crezi că o să-i facă prințul când îl găsește? întreabă unul dintre ceilalți.

Căpitanul pufnește zgomotos.

— O să-i taie capul, cel mai probabil. Regele este mort. Prințul moștenitor o să-i ia locul. Nu o să lase un intrus oarecare...

Ușa se închide, lăsându-ne sub razele soarelui.

Tycho se uită la mine.

— Soldații ăia te-au făcut să te agiți.

Nu-mi place că m-a citit. Îl înghiontesc cu umărul.

— Te-au făcut și pe tine să te simți agitat.

Băiatul roșește și își ferește privirea.

N-ar fi trebuit să spun asta. Încercam să nu mai fiu în centrul atenției și, în schimb, l-am pus pe el în locul meu.

— Ne întrecem până acasă? îl întreb eu.

— Credeam c-ai rămas fără bani.

— Dacă tu câștigi, mâine fac curat în toate boxele tale.

El rânjește și o ia din loc fără să ezite, fără să se gândească măcar la căldură sau la mâncarea ce-i umple stomacul. Probabil am să-l găsesc vomitând crustacee la jumătatea drumului de întoarcere.

Merg în continuare.

„Regele este mort."

„Prințul moștenitor o să-i ia locul."

Prințul moștenitor *ar trebui* să-i ia locul. Gândul ăsta mă face să simt în piept o durere la care nu mă așteptam. Cândva, mi-am jurat viața lui Rhen tocmai din motivul ăsta. Ca să fiu o parte din ceva mai măreț decât propria-mi persoană.

Acum mă aflu aici, pe străzile prăfuite din Rillisk, simplul ajutor al unui grăjdar. Fratele vitreg și necunoscut al prințului moștenitor din Emberfall. Moștenitorul dispărut și care nu vrea să fie găsit.

O parte din absolut nimic.

CAPITOLUL TREI

— LIA MARA —

DE KILOMETRI ÎNTREGI MĂ UIT PE FEREASTRA TRĂSURII. Aerul din partea asta a munţilor are o anumită greutate, o lipiciozitate apăsătoare care mă face să-mi doresc să fi putut călători într-o vestă şi colanţi, nu în hainele mele obişnuite. Totuşi, frumuseţea peisajului merită. Dincolo de munţi, Syhl Shallow este o întindere de kilometri întregi de pământ plat, ce poate fi cultivat, cu un singur râu îngust, şi unde doar ici şi colo mai întâlneşti câte un oraş. Ţinutul Emberfall e alcătuit dintr-o multitudini de văi, păduri şi terenuri felurite.

Mai sunt şi câteva oraşe incendiate, rămăşiţele carbonizate lăsate chiar de soldaţii noştri când mama a încercat prima dată să ia ţinutul în stăpânire.

Acelea mă obligă mereu să fiu din nou atentă la trăsură. Nu mă interesează să văd pagubele produse de poporul nostru.

Un tipar al nimicirii pe care cândva am crezut că aş putea să-l schimb, până mama a numit-o moştenitoare pe sora mea mai mică.

Faţă în faţă cu mine, sora mea nu pare afectată de vreme şi de peisaj. Nolla Verin stă în umbre, brodând cu fire argintii şi roşii. Cunoscând-o, ştiu că este o podoabă pentru unul dintre caii ei.

Ea nu tresare în faţa oraşelor făcute scrum. Nolla Verin nu tresare, indiferent de situaţie.

De aceea sora mea a fost numită moştenitoare, şi nu eu.

Un mic motiv de încântare mişcă buzele Nollei Verin.

— Lia Mara! Îţi dai seama că o să fim văzute ca ostile, spune în syssalah, limba noastră.

Nu-mi iau privirea de la verdeaţa luxuriantă.

— Mama a încercat să nimicească ţara asta. Cum am putea fi văzute altfel?

— Aplecată pe fereastră şi cu gura căscată, cred că ai fi o ţintă

ușoară.

Închid gura și mă așez din nou, permițând perdeluței transparente să acopere fereastra.

Nolla Verin zâmbește mai larg.

— Și toată lumea spune mereu că tu ești cea isteață.

— A, da! Deși prefer să mi se zică așa, și nu „voinică".

Ea râde gingaș.

— Să faci o listă! Când am să fiu regină, o să-i execut pe toți în numele tău.

„Când am să fiu regină."

Sper să nu-și dea seama de urma de tristețe ce se ascunde în spatele zâmbetului meu.

Nu pentru că sunt invidioasă. Cu mult timp în urmă, ne-am promis să ne sprijinim una pe cealaltă, indiferent cine este aleasă. Și, cu toate că este cu doi ani mai mică decât mine, chiar și la șaisprezece ani este cea mai potrivită să moștenească coroana mamei noastre. Practic, Nolla Verin s-a născut cu un arc și o săgeată în mână, ca să nu mai spun de o sabie la șold. Ca și mama, nu ezită să folosească armele. Poate să îmblânzească și cel mai agresiv cal din grajd și, de fapt, multe dintre Casele Regale au început să-și trimită mânjii ca să îi dreseze, doar ca să se laude că armăsarii lor au fost îmblânziți de fiica măreței regine.

Nolla Verin și mama împărtășesc și aceeași afinitate pentru judecățile rapide, brutale.

Asta mă întristează. Gândul la execuție o face pe sora mea să râdă.

Pentru că nu glumește.

Asemănarea dintre ele nu se oprește aici. Nolla Verin și mama au aceeași constituție, care le face să fie perfecte pe câmpul de luptă: sunt minione, suple și atletice. Singurul lucru pe care l-am moștenit de la mama este părul roșcat, deși al meu e lung până la talie, iar al ei este scurt. Podoaba capilară a Nollei Verin este o cortină neagră strălucitoare. Eu nu sunt nici minionă și nici sprintenă, făcându-i pe mulți curteni să-mi remarce istețimea, când sunt binevoitori – și „voinicia", când nu sunt.

Sora mea s-a întors la ghergheful ei. Degetele-i străbat pânza, înainte și înapoi. Dacă este agitată, nu dă niciun semn.

Alaiul care ne însoțește nu este mare. Sorra și Parrish sunt străjerii mei personali, iar ei sunt ultimii din cortegiu. Tik și Dyhl, străjerii Nollei Verin, călătoresc la mijloc. Mama are patru, care îi înconjoară trăsura în partea din față.

— Și dacă prințul respinge oferta mamei? spun eu.

Ea își ridică privirea de la gherghef.

— Ar fi un prost dacă ar face asta. Forțele noastre ar putea să distrugă țara asta jalnică.

Mă uit pe fereastră. Până acum, ținutul Emberfall nu mi s-a părut „jalnic". Și prințul Rhen a reușit să ne respingă trupele în trecătoarea montană, așa că se pare că ar fi înțelept din partea noastră să fim prudente.

— Hmm, și crezi că ravagiul ăsta o să-i determine pe oameni să fie dornici să lucreze la căile navigabile de care avem disperată nevoie? zic eu.

— Oamenii noștri pot să învețe.

— Cred că ar putea să învețe mai repede de la cei care au deja experiență.

Ea oftează cu un aer de superioritate.

— Tu ai fi în stare să-i implori cu nuci și miere, ca să îi instruiască pe ai noștri.

Mă uit pe fereastră, în zare. Prefer să cer ajutor, decât să comand să mi se ofere, cu o sabie în mână, dar asta îmi aduce încă o dată aminte de ce Nolla Verin a fost aleasă în locul meu.

— Dacă e nevoie, putem să lăsăm câțiva în viață, zice ea. O să fie disperați să ne ajute.

— Putem să-i lăsăm *pe toți* să trăiască, dacă mama reușește să creeze o alianță.

— Și așa o să fie. Fiara monstruoasă a prințului Rhen a dispărut, spune Nolla Verin. Spionii noștri au raportat că orașele lui încep să-i pună la îndoială dreptul de a domni. Dacă vrea să-și păstreze țărișoara, o să accepte.

Ce practică este... Buza îmi zvâcnește.

— Și dacă nu-l placi?

Ea își dă ochii peste cap.

— De parc-ar conta! Pot să mă culc cu un bărbat și fără să-mi

placă.

Îndrăzneala ei mă face să roșesc.

— Nolla Verin! Ai... *făcut* asta?

— Ei bine... Nu. Își ridică privirea la mine și degetele îi înțepenesc pe gherghef, adăugând: Tu?

Eu roșesc și mai abitir.

— Bineînțeles că nu!

Nolla Verin cască ochii mari.

— Atunci, ar trebui s-o faci tu prima, și apoi să-mi povestești la ce să mă aștept. Ești plictisită? Am să trimit după Parrish chiar în clipa asta. Sau l-ai prefera pe Dyhl? Pot să-ți las trăsura...

Chicotesc și arunc în ea cu o pernuță de brocart.

— N-ai să faci așa ceva!

Ea se ferește de pernuță, fără ca vreo cusătură s-o atingă.

— Te rog doar să te porți ca o soră!

— Și cum rămâne cu logodnica prințului Rhen?

— Cu prințesa Harper?

Nolla Verin trage bine firul și-i face țin nod.

— Și ea poate să se culce cu cine dorește.

— Nu-ți face griji, soro!

Nolla Verin oftează.

— Nu sunt îngrijorată. Alianța lor nu are nicio însemnătate. Au trecut trei luni de când se presupune că prințul a făcut o alianță între regatul său și misteriosul Disi. N-a sosit nicio armată. Mama nu crede că prințul a fost pe deplin cinstit cu oamenii lui, iar eu sunt înclinată să-i dau dreptate.

Și eu. Deși Nolla Verin preferă să-și petreacă timpul pe câmpul de antrenament, eu prefer să-mi petrec săptămânal ore în șir sub aripa sfetnicului principal al mamei, Clanna Sun, și să învăț despre strategiile militare sau legăturile complicate dintre Casele Regale. Aparent, în ultimele câteva luni, prințul Rhen și-a adunat o armată care ar fi putut fi o amenințare – dar, cumva, aceasta nu s-a materializat. Chiar mi se pare ciudat ca prințul să o curteze în continuare pe prințesa din Disi, dacă alianța lor s-a destrămat. Regatul Emberfall este slăbit. El trebuie să-și asigure o legătură cu un ținut care poate să-i ofere sprijinul de care oamenii săi au nevoie ca să

prospere.

De un ţinut ca Syhl Shallow.

Perdeluţa flutură la fereastră şi, în depărtare, văd ruinele pârjolite ale unui alt oraş distrus. Gâtul mi se strânge. Soldaţii mamei au fost meticuloşi.

Mă uit din nou la sora mea.

— Ce te face să crezi că prinţul tău o să fie măcar de acord să ne primească în audienţă?

— Potrivit informaţiilor mamei, îşi doreşte. Degetele i se mişcă rapid pe pânză în timp ce vorbeşte: Ţi-aduci aminte când, cu luni în urmă, a venit vrăjitoarea la Palatul de Cleştar?

Îmi amintesc. Femeia avea o piele frumoasă, ca de alabastru, cosiţe ca de mătase neagră şi o rochie de cel mai închis albastru. Când şi-a făcut prima dată apariţia, pretinzând că este vrăjitoare, mama i-a râs în faţă, dar femeia l-a făcut pe unul dintre străjerii ei să-i cadă la picioare, fără să-l atingă. După aceea, mama a primit-o în audienţă. Au dispărut ore în şir în sala tronului.

Nolla Verin şi cu mine am rămas în urmă, ca să vorbim în şoaptă despre asta. Nu trebuia să fii un mare învăţat într-ale istoriei ca să ştii că toţi care aveau puteri magice fuseseră alungaţi din pădurile îngheţate ale Iishellasei cu zeci de ani în urmă. Îşi folosiseră magia ca să traverseze Râul Îngheţat şi apoi ceruseră permisiunea să se stabilească în Syhl Shallow, dar bunica mea refuzase. Căutaseră apoi adăpost în Emberfall – unde li se acordase azil, dar mai târziu, după un soi de şiretlic la adresa regelui, fuseseră toţi executaţi.

Aparent, cu excepţia vrăjitoarei.

— Bineînţeles, spun eu. Ea era singura care a supravieţuit.

Sora mea clatină din cap.

— Cumva, se pare că a mai supravieţuit cineva. Mi-a povestit mama aseară, când ne pregăteam pentru călătoria noastră.

Desigur că mama i-a povestit ei, şi nu mie. Pentru că Nolla Verin îi este moştenitoare.

Nu sunt invidioasă. Sora mea o să fie o regină grozavă.

Înghit în sec.

— A mai supravieţuit cineva?

— Da. Ea îl căuta pe celălalt.

— De ce?

— Pentru că nu este un simplu bărbat căruia îi curge magia prin vene.

Împunge materialul cu acul. Firul roşu străbate mătasea albă ca o rană sângerândă.

— Celălalt vrăjitor este adevăratul moştenitor al tronului din Emberfall.

Icnesc.

— Serios?

— Da?

Ochii îi scânteiază. Nolla Verin *iubeşte* bârfele.

— Însă prinţul habar nu are cine este bărbatul.

Ce scandal! În Emberfall, magia nu este mai binevenită decât era în Syhl Shallow. Mă întreb dacă poporul lui Rhen ştie. Mă întreb cum o să reacţioneze.

Îmi imaginez că-mi trăiesc restul vieţii aşa, aflând informaţii despre regatele în război, ca un câine care caută resturi pe lângă butucul unui măcelar.

Înghit din nou.

— Mama ştie cine este moştenitorul?

— Nu. Înainte să plece, vrăjitoarea a spus că există doar un singur bărbat care-i cunoaşte identitatea.

— Cine?

— Comandantul gărzii prinţului. Înnoadă firul şi-l rupe cu dinţii, apoi adaugă: Un om pe nume Grey.

La căderea nopţii, ne aflăm la kilometri întregi de ultimul oraş pe lângă care am trecut, iar mama mea le porunceşte străjerilor să se oprească şi să ridice tabăra. Dacă am fi călători prin Syhl Shallow, pentru confortul nostru s-ar fi instalat corturi mari, dar aici, în Emberfall, trebuie să fim discreţi.

Nolla Verin şi cu mine împărţim un cort îngust. Sorra şi Parrish, străjerii mei, şi-au întins pături pe pământ, ca să creeze un spaţiu rotund ce seamănă cu un cuib din perne şi cuverturi. N-am mai împărţit un astfel de spaţiu din fragedă copilărie, iar eu sunt recunoscătoare pentru ocazia de a-i avea din nou pe toţi aproape.

Sora mea s-a întins deja printre perne și neastâmpărul i se citește în ochii mijiți.

— Păturile astea sunt destul de moi. Ești sigură că n-ai prefera să le împarți cu Parrish?

Obrajii mi se înroșesc de căldură. Una era să glumească în intimitatea trăsurii noastre, și cu totul altceva să spună asemenea lucruri când bărbatul în cauză se afla de cealaltă parte a materialului lung și opac. Faptul că a fost numită moștenitoare a făcut-o îndrăzneață, tot așa cum pe mine m-a lipsit de o parte din încrederea mea.

— Taci! îi șoptesc.

Zâmbetul i se lărgește.

— Doar întreb. Ar face noaptea să devină mai interesantă.

Arunc o privire la umbra lui Parrish din cealaltă parte a cortinei și apoi mă apropii mai mult de Nolla Verin.

— Cred că o place pe Sorra.

Ea ridică din sprâncene.

— Serios?

Cu grijă, aranjez păturile în jurul meu și mă forțez să par plictisită, pentru că nu vreau să mă bată la cap cu străjerii mei.

— Bănuiam de multă vreme.

Am făcut mai mult decât să bănuiesc. În urmă cu un an, în timpul sărbătorii de la mijlocul iernii, i-am găsit pe Sorra și Parrish sărutându-se în pădurea întunecată de dincolo de palatul nostru. S-au despărțit în grabă, cu scânteieri în priviri, rozul înflorind în obrajii Sorrei.

„Nu vă opriți din cauza mea", le-am spus și apoi m-am întors la petrecere înainte să roșesc și eu.

Niciun bărbat nu m-a privit vreodată așa cum se uita Parrish la Sorra. M-am gândit la sărutul lor mult mai mult decât aș recunoaște.

Sorra este întotdeauna rece și distantă, nepăsătoare și neînfricată ca toți străjerii, cu părul șaten strâns împletit într-o cosiță care-i atârnă, captivă, pe sub armură. Nicio bijuterie nu-i împodobește trupul zvelt, niciun creion negru nu-i conturează ochii și niciun roșu nu-i luminează obrajii, dar oricine poate să vadă frumusețea blândă a feței sale. Parrish este la fel de suplu, nu atât de bine făcut ca

majoritatea bărbaţilor, dar este rapid şi priceput. Mulţi cred că este tăcut, dar eu ştiu că e doar atent cu vorbele lui. Când sunt singură cu străjerii mei, este chiar amuzant. De fapt, deseori poate s-o facă pe Sorra să zâmbească doar cu o simplă privire.

Sora mea mă studiază.

— Lia Mara, mi se adresează aproape în şoaptă. *Tu* îl placi pe Parrish?

— Ce? Nu! Bineînţeles că nu!

Ochii ei îmi cercetează chipul.

— O placi pe Sorra?

— Nu. În cele din urmă, îi întâlnesc privirea şi-i răspund: Îmi place...

Vocea mi se gâtuie şi oftez.

— De cine? Ea chicoteşte şi vine mai aproape, adăugând: O, *trebuie* să-mi zici!

— Îmi place ideea de a fi pe placul unui bărbat.

Roşesc şi mai mult.

— Îmi surâde ideea unui tovarăş.

— Îh! Dezamăgită, se întinde pe spate, apoi zice: Eşti prinţesă, Lia Mara. Toţi te plac.

Asta categoric nu e adevărat. Niciun bărbat de la curte nu caută o femeie care ar prefera să discute despre strategii detaliate sau mitologie antică, decât să-şi dovedească talentul pe câmpul de luptă – sau într-o sală de bal.

— Nu vreau ca un bărbat să mă placă pentru că sunt fiica lui Karis Luran. Nu-mi doresc atenţia niciunuia deoarece crede că am să-i aduc favoruri politice la curtea mamei.

— Mă rog. De aia toate femeile din familia noastră sunt de preţ pentru orice bărbat.

Cât de realist vorbeşte – chestia asta nu pare să o deranjeze deloc. Poate nu mă tachina când a zis că ar putea să se culce cu prinţul sau când mi-a cerut s-o fac eu prima şi apoi să-i descriu experienţa. Poate că surorii mele un asemenea lucru i se pare a fi doar o altă obligaţie regală. Altceva ce poate să exerseze ca să fie perfectă.

Mă prăbuşesc pe păturile de lângă ea, uitându-mă fix la bucăţile înnegrite de material.

— De asta sunt mult mai amorezată de bărbaţii din poveştile mele.

— O, sunt sigură că paginile alea uscate îţi ţin foarte cald noaptea!

— Ce vulgară eşti!

Chicotesc şi întorc capul ca să o privesc.

Ea face un gest obscen şi rânjeşte. Când îi dau una peste mână, sora mea râde.

Ştiu că o să fie o regină excepţională, dar aşa vreau să mi-o aduc aminte, cu un zâmbet blând pentru mine, fără hotărâre maliţioasă în privire.

Un urlet răsună prin tabără, urmat de mai multe strigăte, şi apoi ţipă o fată. Un bărbat vorbeşte repede în limba comună din Emberfall, cu un accent mai pronunţat decât cel al dascălului nostru.

— Te rog! zice el. Nu avem intenţii rele. Te rugăm să ne laşi să trecem!

Nolla Verin a trecut deja printre clapele cortului, iar eu o urmez de îndată.

Străjerii noştri au făcut un foc şi câţiva iepuri atârnă de un proţap deasupra lui. Totuşi, nimeni nu este atent la mâncare. Tik şi Dyhl şi-au aţintit arbaletele asupra unui bărbat trecut de prima tinereţe care stă în genunchi, ghemuit peste o tânără, apărând-o cu trupul său. O barbă deasă îi acoperă aproape toată faţa. Câteva piei maro zac într-o grămadă lângă el.

Mama stă în lumina focului, înaltă, zveltă şi uluitoare, părul roşcat căzându-i drept până la umeri.

— Ce treburi ai pe aici?

— Sunt vânător, pun capcane, spune el. Am văzut focul vostru şi mi-am zis...

Un icnet îi amuţeşte glasul când Dyhl se apropie suficient de mult cât să-l împungă în spate cu vârful arbaletei. De unde stă, dacă Dyhl ar apăsa pe trăgaci, forţa armei ar face săgeata să treacă şi prin bărbat, şi prin fată.

— N-n-nu sunt înarmat, se bâlbâie omul.

— Ai un cuţit la şold, zice mama.

Se vede cu ochiul liber. Ea nu suportă nătărăii.

Îşi mişcă mâna de parcă ar vrea să apuce arma, dar Tik, stând în faţa lui, îşi ridică doar un pic arbaleta. Bărbatul ridică mâna, de parcă

ar vrea să demonstreze că este inofensiv.

— Cuțitul e tocit! strigă el, iar fata scâncește sub trupul lui. Pentru jupuit. Luați-l! Luați tot ce am!

Inima îmi bubuie în piept. Am trecut călare pe lângă ruinele orașelor – ravagiile provocate de soldații noștri. Pe aici nu e prea multă populație, dar încercăm și să ne croim drum spre castelul prințului oarecum în secret. Dacă-i permitem omului să plece, iar el dă sfară-n țară, am putea fi atacați înainte să sosim. Ne aflăm pe teritoriu ostil, cum a zis sora mea.

Ostil din cauza propriilor noastre acțiuni, îmi șoptesc gândurile mele.

Dacă n-am vrut să văd urmările atacurilor noastre în Emberfall, cu siguranță nu vreau să văd măcel în fața ochilor.

Lângă mine, Nolla Verin nu pare afectată, ci doar curioasă. Așteaptă să vadă cum o să se ocupe mama de intruziunea asta.

Spre uimirea mea, mama se întoarce să se uite la Nolla Verin.

— Fiica mea o să-ți decidă soarta, vânătorule!

Sora mea se îndreaptă de spate. Nu e prima dată când mama a însărcinat-o pe una dintre noi să ia o decizie, dar e prima oară când niște vieți atârnă în balanță.

Bărbatul se uită la sora mea. De sub brațul său, fata aruncă o privire. Lacrimile lasă urme în praful de pe obrajii ei.

— Te rog! spune bărbatul cu o voce aspră. Nu suntem implicați în cearta dintre poporul vostru și al nostru.

Nu văd expresia surorii mele, dar ochii bărbatului se umplu de tristețe când o zărește, și întoarce capul să-i vorbească blând fetei care se ascunde sub el. Un plânset îi sfâșie pieptul.

Mă întind și-mi apuc sora de mână.

— Nolla Verin, șoptesc eu. Am venit ca să găsim o cale să cădem cumva la pace.

Îmi strânge degetele și apoi se uită la mine. Vreau să văd un licăr de nehotărâre în ochii ei. Sau disperare că e nevoită să ia o asemenea hotărâre.

Nu văd așa ceva. Se uită din nou la Dyhl.

— Omoară-l!

Fata țipă. Săgeata țâșnește din arbaletă. Bărbatul se prăbușește.

Fata nu se mai vede. Probabil că i-a străpuns pe amândoi.

Tăcerea învăluie pădurea.

Nu durează mult. Nolla Verin se uită la străjeri.

— Să dublați numărul celor care stau de veghe în noaptea asta! Nu vreau ca un alt „vânător" să se împleticească prin tabăra noastră.

Se întoarce pe călcâie și se îndreaptă spre cortul nostru.

Nu pot să o urmez. Probabil că fiecare străjer din poienița asta îmi simte nefericirea.

Mama sigur poate s-o facă.

Plec și eu de lângă cadavre. Nu pot să mă întorc în cortul nostru, dar sunt în stare să merg. Sorra și Parrish cu siguranță o să mă urmeze, deși nu simt că merit să am străjeri. Intru în întunericul apăsător care înconjoară tabăra.

Un strop auriu licărește printre copaci, abia vizibil în lumina flăcărilor. Încremenesc, mijind ochii.

Nu e auriu. Ci blond. Păr blond. O fată, mai corpolentă decât cea țintuită sub bărbat, își acoperă fața cu mâinile, umerii tremurându-i. Un șir lung de piei îi atârnă pe un umăr.

Plânge.

Privirea ei o întâlnește pe a mea și icnește. Înțepenește, panica traversându-i chipul.

Clatin rapid din cap. Atât de rapid, că parcă nu se observă. *Nu!* vreau să-i zic. *Nu te apropia!*

Fugi!

— Lia Mara! mă strigă mama.

N-ar trebui să-mi pese de un singur bărbat și fiica lui. *Fiicele lui.* Înghit în sec.

N-ar trebui să-mi pese.

Mama n-o să mă strige pe nume de două ori. Mă întorc, așteptând să fiu mustrată.

Parrish, străjerul meu, e chiar aici, aproape lângă mine. M-a urmat printre copaci, așa cum ar trebui, dar uitându-mă o dată în ochii lui, îmi dau seama că și el a văzut-o pe fată. Ține arbaleta pregătită, iar eu simt cum un val de teamă mi se umflă prin măruntaie.

El clatină rapid din cap, mișcarea fiind la fel de insesizabilă ca a mea.

— Nu ar trebui să intri în pădure, spune Parrish. Cine știe ce alte pericole se ascund printre copaci.

Mă lupt ca să nu răsuflu ușurată. Nu o să se ducă după ea.

Îmi întorc privirea spre locul în care se ascunsese fata. Acum, doar întunericul așteaptă acolo.

Dacă mă uit iarăși la Parrish, mama o să-și dea seama că ceva este în neregulă. Îmi îndrept umerii.

— Da, mamă!

— Vino lângă mine!

Ea stă lângă foc. În apropierea cadavrelor.

Asta o să fie pedeapsa mea. Pentru că sunt prea moale. Pentru că implor milă.

Ăsta-i motivul pentru Nolla Verin o să fie regină.

CAPITOLUL PATRU

— GREY —

DE CÂND I-AM VĂZUT PE SOLDAŢI CU O ZI ÎN URMĂ LA taverna lui Jodi, sunt încordat şi irascibil. Mă tot aştept să apară căpitanul lor la Worwick şi să mă târască înapoi la Ironrose. Sau, mai rău, să mă târască în umbrele din spatele arenei, unde poate să-mi reteze capul.

Grijile astea sunt iraţionale. Prea puţini oameni sunt conştienţi de cine sunt cu adevărat şi ce ştiu.

Vrăjitoarea Lilith – care este moartă. Eu însumi i-am tăiat gâtul.

Mama – care, de fapt, nu este mama mea. Am plecat cu mâinile goale din casa ei. I-am lăsat tot argintul şi toţi banii pe care-i aveam, avertizând-o în toate privinţele posibile. Sper că a luat banii şi a plecat. Dar dacă s-ar fi dus careva la ea ca să mă caute, n-ar fi putut decât să-i spună adevărul: că am venit şi am plecat.

Karis Luran – care, dacă ar fi să cred ameninţările lui Lilith, ar folosi informaţia asta ca să-l distrugă pe Rhen, în cazul în care i-ar da crezare.

Şi Tycho s-a molipsit de la mine, devenind la fel de ursuz, situaţie agravată de căldura din ce în ce mai apăsătoare. Vremea de astăzi a adus cu sine o pătură groasă de nori care păreau să promită o furtună, dar nu ne-am ales decât cu o umiditate dezgustătoare care face totul lipicios şi îi amărăşte pe toţi. Greblează spaţiul dintre tribune şi arenă, transformând fiecare mişcare a uneltei într-un atac asupra mizeriei. Praful pluteşte în aer, aşezându-se peste tot, inclusiv pe scaunele cu tapiţerie scumpă, pe care tocmai le-am şters cu o cârpă.

— Hei! izbucnesc eu.

El se întoarce, uşor crispat.

— Lasă grebla deoparte! îi zic, forţându-mă să vorbesc normal. Înmoi cârpa într-o găleată şi o storc, intenţionând să şterg iar scaunele, şi adaug: Faci numai mizerie!

Cred că se simte prost pentru că, atunci când se întoarce, mai aduce o cârpă cu care să şteargă balustrada. Lucrăm în tăcere o vreme, delectându-ne cu liniştea după-amiezii târzii.

Când e aşa tăcut, îmi aduce aminte de fratele meu, Cade, care avea treisprezece ani pe când eu aveam şaisprezece. Nu ştiu de ce, pentru că ei doi nu seamănă deloc. Cade îmi făcea capul toacă vorbind despre nimicuri; pe de altă parte, îmi petrec ore în şir fără să aud o vorbă de la Tycho. Dar Cade putea să se concentreze şi să lucreze, când era necesar. După ce am plecat, a dat o mână de ajutor la conducerea fermei.

După ce Lilith i-a ucis pe toţi, m-am străduit din răsputeri să-mi alung din memorie amintirea fraţilor mei. Poate că, ignorând perioada în care am fost străjer, le-am permis amintirilor timpurii să-mi umple spaţiul dintre gânduri. Poate că, aflând că nu-mi erau cu adevărat fraţi, s-a întâmplat exact acelaşi lucru.

Nu sunt sigur că-mi place asta. Mai ales că nu mai avem nimic de făcut.

— Este prea cald să alergăm, spun eu.

— Este prea cald pentru orice.

Luând o mână de apă, Tycho îşi răcoreşte ceafa.

— O! Voiam să te întreb dacă vrei să aduci săbiile de antrenament.

— Stai! Serios?

Da! Se îndreaptă de spate, uitând de căldură.

— Atunci, adu-le!

Abandonez găleata în spatele magaziei şi apoi ne agăţ cârpele la uscat. Când ajung la armurărie, Tycho ţine în mâini o sabie uşoară de antrenament, rotind-o cu mişcări exersate. Acum e suficient de priceput ca să-i încredinţez una adevărată – într-un alt loc şi într-o altă lume. Ca Hawk, nu ştiu alte mişcări mai complicate, în afară de simplele blocări şi atacuri.

Ne luptăm în spaţiul îngust dintre armurărie şi grajduri, unde Worwick depozitează echipamentele masive. Cuşca scraverului e din nou aici, singurul nostru spectator, deşi trupu-i negru este nemişcat. Worwick vorbea serios de cei cinci bănuţi de cupru, pentru că a încercat să-i ceară seara trecută. Urma să-i şi primească, până când un bărbat s-a plâns că nu plătea să vadă o grămadă aproape inertă de

piele și pene.

Acum doarme mai toată ziua, ascuns între aripile sale.

Tycho obosește, așa că-i ofer o deschidere. O zărește imediat și atacă. Abia am timp să mă feresc din calea sabiei lui.

Gâfâie din cauza efortului, dar rânjește.

— Aproape că te-am nimerit!

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc la rândul meu.

— Aproape.

Îi ating ușor sabia cu a mea și-mi dau de pe față părul ud de transpirație.

— S-a terminat cu joaca, băieți! strigă un bărbat, vocea lui răsunând în aer.

I-o recunosc înainte să-l văd: este Kantor. Unul dintre „campionii" lui Worwick.

Worwick are doi bărbați care luptă în turnir Kantor și Journ. Amândoi sunt de vârstă mijlocie și pricepuți cu sabia – trebuie să fie, pentru că se luptă cu oricine îi provoacă aici –, dar, pentru Worwick, adevărata lor valoare este spectacolul plăcut pe care-l oferă publicului. Unul din ei este tăcut și rezervat când nu se află în fața unei mulțimi, un bărbat care are bomboane în buzunar pentru copiii care-l aclamă de pe margine și care apoi se duce acasă la soția lui cea dulce și la cei trei băieți ai săi. Un om bun, care lucrează din greu, luptă corect și-și câștigă cinstit traiul.

Celălalt este Kantor.

Kantor e un bărbat care pariază împotriva sa, așadar câștigă chiar și când pierde. Worwick nu ar trebui să permită asta, dar sunt destul de sigur că primește o parte din câștigurile lui Kantor. Este gălăgios, grosolan și minte fără rușine. În fața mulțimilor, joacă bine rolul de răufăcător. Din păcate, nu încetează după ce părăsește arena.

Tycho dă să-și pună sabia înapoi în rastel, însă Kantor ia una dintre cele adevărate și, cu dexteritate, i-o zboară din mână, trimițând-o în praf.

— Când ai să-nveți să ții sabia ca un bărbat? întreabă el.

— Lasă-l în pace! zic eu.

Tycho își recuperează arma în tăcere, dar îi surprind privirea mânioasă, deși își ține capul plecat înaintea lui Kantor.

Kantor are mintea unui copil, iar acum și-a găsit o distracție, așa că nu e nevoie să se miște prea mult ca să văd că intenționează să-i dea din nou peste mână lui Tycho – și, de data asta, o s-o facă în așa fel încât să-l doară.

Înaintez și, rotindu-mi sabia de antrenament în jos, i-o țintuiesc pe a lui Kantor de zid.

Rapid, întoarce capul. Are gura căscată, dar o închide imediat.

— Ar trebui să-ți iau capul pentru asta! spune și-și eliberează arma.

Aș putea să-i retez eu *lui* mâna înainte să se apropie de a mea, dar ridic din umeri și-mi feresc privirea.

— Săbiile de antrenament le tocesc pe cele adevărate. Dacă vrei să te joci, folosește-o pe a ta sau discută cu Worwick.

El se încruntă, dar am dreptate și o știe. Totuși, mândria lui n-o să-l lase să pună arma deoparte. Se îndepărtează, învârtind sabia în mâini și permițându-i să zgârie modele în praf. Se oprește lângă cușca scraverului.

— Ce vrea să facă Worwick cu această chestie?

Kantor o împunge cu vârful sabiei, dar creatura nu se mișcă.

— Nu-l răni! spune Tycho.

— Să-l rănesc? E aproape mort.

Kantor se apropie și vâră arma printre gratii, lama de oțel străpungând carnea.

Scraverul rage și se ridică în picioare, într-o învolburare de aripi și sânge. Se izbește de gratii și întinde ghearele spre Kantor, țipând atât de tare, încât zgomotul străbate toate arena, iar caii din grajd încep să dea din copite și să se agite.

Kantor se smucește înapoi, se împiedică de propriile-i picioare și aterizează dur în praf. Trei dâre lungi de sânge îi brăzdează antebrațul. Înjură, se ridică și își înalță sabia de parcă ar vrea s-o înfigă în pântecele creaturii.

Tycho se repede în fața lui, lipindu-se cu spatele de gratii.

— Nu!

Mă aștept ca scraverul să-l sfâșie cu ghearele și pe Tycho, dar creatura se retrage și mârâie.

Kantor pare că e pregătit oricum să treacă prin Tycho.

Vin înaintea lui.

— De-ajuns!

Kantor își ridică sabia câțiva centimetri.

— Mișcă-te sau trec prin amândoi!

Încă am în mână sabia de antrenament. Apuc mai strâns mânerul.

Nu știu ce vede Kantor în expresia mea, dar uimirea îi luminează privirea și râde grosolan.

— Vrei să te lupți cu mine, băiete? Din cauza chestiei ăleia? zice și arată cu sabia. Atunci, haide! Să vedem cât de mult reziști!

Sunt tentat să o fac.

— Ce se petrece? strigă Worwick, vocea lui răsunând prin mica arenă.

Probabil țipetele i-au atras atenția. Probabil au atras atenția majorității celor din oraș.

Cu coada ochiului, îl văd pe Worwick venind de după colț, dar nu-mi smulg privirea de la bărbatul din fața mea. Nici Kantor nu mă scapă din ochi.

— Kantor! Hawk! Worwick pare nedumerit când întreabă: Ce... ce faceți?

— Kantor avea de gând să-ți omoare scraverul, intervine Tycho. Hawk l-a oprit.

— A, mă prosteam doar, spune Kantor tărăgănat. Își lasă sabia-n jos și-și întinde brațul, apoi se plânge: Chestia aia nenorocită m-a înșfăcat serios!

— Tu l-ai provocat zic eu.

În spatele meu, scraverul mârâie din nou.

— Destul cu prostiile! se aude Worwick. Marele Mareșal a lăsat un decret regal care să fie citit înainte de turnir. Zvonurile roiesc pe străzi, așa că-n seara asta toate locurile o să fie ocupate.

Ceea ce zice e suficient să-mi atragă atenția de la Kantor.

— Un decret regal?

— Prințul oferă cinci sute de arginți oricui poate să-i aducă pe cineva cu sânge de vrăjitor.

Îngheț. „Cu sânge de vrăjitor.” Rhen nu poate s-o spună direct, pentru că ar oferi legitimitate zvonurilor, dar îl caută pe moștenitor.

Mă caută *pe mine.*

— Cinci sute de arginți!

Kantor își lasă în sfârșit sabia și pleacă de lângă mine.

— Worwick, te-aș preda și *pe tine* pentru cinci sute de arginți!

— Existența magiei trebuie dovedită, spune Worwick și privirea i se luminează. Tycho! Hawk! Voi vă pierdeți vremea prin oraș. N-ați văzut ceva magie prin Rillisk, nu-i așa?

De parcă i-am da vreun nume și i-am permite să pretindă că are dreptul la banii promiși.

Dar măcar asta îmi oferă o oarecare siguranță. N-am fost niciodată în stare să-mi folosesc magia de unul singur. Poate Lilith s-a înșelat. Poate n-am moștenit nimic, de fapt.

„Vrei să știi adevărul?" m-a întrebat ea. „Despre sângele care-ți curge prin vene? Vrei să afli cum de-ai fost singurul străjer care a supraviețuit?"

Vreau să se înșele.

Totuși, nu așa stau lucrurile. Știu că are dreptate. Mama a recunoscut înainte să plec.

— Nimeni n-a văzut nicio magie, spune Tycho. Vrăjitorii au fost uciși înainte să mă nasc eu.

— Se pare că nu toți, zice Worwick. Hawk, îți este rău?

— Nu, mă simt bine.

Îmi forțez membrele să se miște și atârn sabia pe perete.

— Kantor, mi-ai tăiat scraverul? întreabă Worwick și țâțâie din buze. Hawk, vrei tu să-l coși?

— Da.

Habar n-am cum să fac asta, dar gândurile mi se tot învălmășesc în cap.

Cinci sute de arginți sunt o avere pentru cei mai mulți. Oamenii din Emberfall o să se întoarcă unii împotriva altora ca să pună mâna pe ei. Cred că Rhen este disperat.

— Să fiți pregătiți pentru mulțime, băieți! spune Worwick. Tycho, să fii gata să torni! Nu vreau ca oamenii să stea la coadă pentru bere. Sunt sigur c-o să scoatem un profit frumos doar din pariuri.

— O să mă asigur de asta! râde Kantor.

Voios nevoie mare, îl lovește pe celălalt bărbat în umăr. Worwick zâmbește și se întoarce de unde a venit.

Oftez şi mă uit la Tycho.

— Adu-mi nişte frânghii! Iau eu acul.

Turnirul nu se termină decât târziu după miezul nopţii. Când în cele din urmă urcăm scara către podul pe care-l împărţim, Tycho nu se deranjează să aprindă felinarul; se prăbuşeşte pur şi simplu în patul său. Mă aştept să adoarmă la fel de repede, dar, în schimb, spune:

— Nu pot să-mi imaginez cinci sute de arginţi laolaltă.

Eu nu trebuie să mi-i imaginez, însă îi răspund:

— Am auzit vorbindu-se de suma asta toată noaptea.

— Crezi că e uriaşă?

— Destul cât să te facă să mergi cocoşat.

Nu este adevărat, dar replica mea îl face să râdă, după care amuţeşte.

Mă holbez la căpriorii de lemn uzaţi de deasupra patului. Podul miroase a fân şi cai, şi reţine căldura grajdului de dedesubt, dar nu mă deranjează. Aici este cald, uscat şi e un loc sigur. Nu am de ce să mă tem de Tycho.

— Mi-ar cumpăra libertatea de la Worwick, spune el încetişor.

Întorc capul ca să mă uit la Tycho, o umbră vagă în întunericul nopţii.

— Libertatea?

— Sunt legat prin jurământ. Face o pauză, apoi precizează: Încă doi ani.

— De ce?

— Din cauza ghinionului şi a datoriilor straşnice.

Niciodată nu l-am văzut pe Tycho pariind un singur bănuţ.

— Nu ale tale.

— Ale tatălui meu. Inspiră prelung şi adaugă: Am două surori mai mici, dar ştiu la ce le-ar folosi Worwick. Fratele meu are abia şase ani. Familia mea nu a mai avut ce să-i dea. Aşa că...

Mă uit din nou la căpriori.

— Odată, mi-am jurat viaţa ca să-mi salvez familia, dar de bunăvoie am făcut jurământul.

— Şi eu, spune el.

Nu mi se pare același lucru. Dar poate că este.

— Doi ani de zile nu trec atât de greu, zice Tycho. Ție cât de mult ți-a luat să-ți câștigi libertatea?

Conversația asta împinge niște amintiri la suprafață, amintiri care mai bine ar rămâne îngropate.

— O veșnicie.

Tycho râde încetișor.

— Știu ce vrei să zici.

Nu este așa. Habar nu are.

Când îmi vorbește iarăși, o face ezitând.

— Hawk, eu... Nu spun nimănui. O urmă de îngrijorare îi învăluie cuvintele: Dacă oamenii ar ști că sunt legat prin jurământ de Worwick, ar... ei bine, *el* s-ar putea să...

Glasul i se stinge.

Mă gândesc la cum are Tycho tendința să dispară când nopțile se lungesc și bărbații treji sunt puțini. Pentru că nu-l muncește pe băiat până la epuizare, îl văd pe Worwick într-o lumină mai bună. Îi îngăduie să se ascundă.

— Am să-ți păstrez secretul.

El nu-mi dă niciun răspuns și, după o clipă, mă uit în direcția lui. Întunericul e aproape deplin, dar, în ochii lui, licărește o lumină de undeva.

Mă-ntreb dacă regretă ce mi-a împărtășit.

— Nu ai de ce să te temi de mine, Tycho.

— Știu.

Ce simplu o spune... E un nivel de încredere pe care-l invidiez.

— Cui i-ai jurat credință? mă-ntreabă el.

Ochii mi se închid. Fără vreun avertisment, gândurile mele evocă imaginea castelului Ironrose, holurile lungi de marmură și tavanele boltite și pictate. Mi-aduc aminte ringul de antrenament, armurăria, grajdurile – atât de limpede, că și acum mi-aș găsi drumul pe acolo, legat la ochi.

„Nu-ți regreți jurământul?" m-a întrebat Rhen cândva.

Nu regretam. Nu regret. Nici măcar acum.

Tycho încă așteaptă un răspuns. Clatin din cap.

— Nimănui important.

— Și eu ți-aș păstra secretul, Hawk.

Vocea lui Tycho este blândă.

Intențiile lui sunt bune și s-ar putea ca-n clipa asta să vorbească serios, dar mi-ar dezvălui secretul, m-ar preda și și-ar cumpăra libertatea.

— N-am secrete, îi răspund leneș și mă întorc cu spatele la el. Doar că n-am nimic interesant de împărtășit.

Oftează, dar eu încep să respir lent și regulat, ca să creadă că am adormit. În cele din urmă, face și Tycho la fel, sforăind ușor la finalul fiecărei respirații.

Discuția noastră îmi garantează că n-am să adorm prea curând.

Când Rhen m-a eliberat de jurământul meu, mi-a zis să încep o nouă viață pe celălalt tărâm – în Washington DC, căminul lui Harper. Mi-am limitat vizitele în orașul ei la o oră în fiecare anotimp, așa că-i cunosc lumea, dar nu mă pot imagina trăind într-un loc atât de diferit față de Emberfall. Obiceiurile, îmbrăcămintea, banii – am văzut totul, dar nu știu dacă m-aș putea adapta.

„Sângele unui vrăjitor." Dacă magia îmi curge prin sânge, habar nu am cum să ajung la ea. Fixez căpriorii cu privirea și-mi aduc aminte cât de ușor mă trecea magia lui Lilith prin văl, în Washington DC. Închid ochii și îmi amintesc senzația. Preț de o clipă, aerul care mă înconjoară pare mai apăsător, iar eu îmi țin respirația, întrebându-mă dacă am reușit

Deschid ochii. Căpriorii din grajd sunt deasupra mea. În cealaltă parte a podului, Tycho respiră încetișor.

Pe toți dracii!

Apuc firele care se întind de-a lungul saltelei, trăgând încet până când cusătura începe să se destrame. Fac asta cu grijă, ca să pot să le împletesc la loc mai târziu. Bag mâna în deschizătură, căutând prin paie până găsesc argintul greu.

Este o brățară – sau a fost, până când i-am dat-o unui fierar, în schimbul unei zile de muncă grea, ca să mi-o scoată de pe braț. Acum am o cicatrice pe mână și aproximativ trei sferturi din brățară. Când eram prizonierul blestemului cu Rhen, Lilith mi-a legat-o de braț cu magie ca să-mi permită să traversez vălul, spre celălalt tărâm.

Nu știu dacă mai funcționează. Este singura magie cu care am

reuşit să lucrez, şi nu e a mea, ci a lui Lilith. Brăţara e fermecată cu magia *ei.*

Apuc brăţara de argint şi închid ochii. Aproape împotriva voinţei mele, mintea mea îşi imaginează un zid şi că, apoi, trec rapid prin el.

Mirosul hambarului şi al podului dispare, iar aerul devine, brusc, mai răcoros. Mişcările uşoare ale cailor sunt înlocuite de un zumzet slab, şi deschid ochii. Văd pereţi albi şi lumini în tuburi lungi deasupra, deşi nu foarte intense. Sunt înconjurat de teancuri şi teancuri de cărţi. Mai multe decât am văzut vreodată, chiar şi în biblioteca regală din Ironrose. Totuşi, locul nu seamănă câtuşi de puţin cu un castel. Cu excepţia cărţilor, tot ce se află în camera asta este neted, lucios şi aproape nenatural de alb.

Nu sunt în Rillisk. Nu sunt nici în Emberfall, ci în Washington DC. Sau probabil la kilometri distanţă, oriunde s-ar afla Rillisk în lumea lui Harper.

Brăţara încă funcţionează.

Pentru o clipă, mă aşez şi inspir aerul rece, o binecuvântare după umiditatea apăsătoare din Emberfall. Habar n-am unde mă aflu, dar e linişte şi sunt în siguranţă. Rhen nu poate să dea de mine aici. Probabil *nimeni* nu poate să mă găsească aici. Mă tentează să rămân.

Dar încotro să mă duc? Ce să fac? Nimeni din partea asta nu are nevoie de un spadasin – şi nici de un ajutor de grăjdar, din câte am văzut. Fetele pe care obişnuiam să le răpesc pentru Rhen rareori ştiau să folosească arme sau să călărească, şi cu toate că sunt sigur că aveau abilităţi care le-ar fi fost de folos în locul ăsta, nu sunt unele pe care le am eu.

Aud un zăngănit metalic şi apoi un scârţâit şi mă ridic în picioare. Îmi doresc să fi avut o armă, dar strâns în mână nu ţin decât brăţara de argint.

O femeie mai în vârstă împinge după colţ un soi de cărucior. Părul lung şi grizonant îi atârnă într-o coadă împletită pe unul din umeri. Tresare când mă vede, dar expresia i se îmblânzeşte imediat. Îmi zâmbeşte cu amabilitate.

— Ştiu că biblioteca e deschisă tot timpul, dar studenţii nu au voie să doarmă aici.

Inspir adânc.

— Iertați-mă!

Se uită la mine, observând hainele din Rillisk, deloc asemănătoare cu cele de aici. Când ajunge la picioarele mele desculțe, zâmbetul îi piere.

— Ai unde să dormi în altă parte?

Mă întreb ce ar face dacă aș spune nu. Mă întreb unde m-aș duce – sau unde m-ar trimite. Pare blândă. Mă-ntreb dacă *aș putea* să mă refugiez aici.

De după colț apare un bărbat mai tânăr și mai solid decât femeia, care se încruntă când mă vede. Pare la fel de uimit ca și ea, dar expresia din ochii lui e rece și evaluatoare. Vorbește încet, în barbă, dar îl aud oricum:

— E vreun om al străzii? șoptește el. Să sun la poliție?

Ea dă din cap aproape insesizabil, dar apoi mai face un pas către mine.

— Îți este foame? Putem să-ți aducem ceva de mâncare.

În minte-mi răsună întrebarea lui. „Polițiști." Cei care aplică legea în tărâmul ăsta. I-am mai întâlnit. Pentru cineva ca mine, nu sunt de bun augur.

Nu pot să-mi găsesc refugiu aici. Nu acum. Nu așa.

Închid ochii. Îmi imaginez zidul. Trec prin el.

Bezna tăcută, rapidă și bruscă, îmi apasă pleoapele. Sunt în siguranță. M-am întors. Inspir prelung și deschid ochii.

Tycho e în picioare chiar în fața mea.

Pe toți dracii! Brățara îmi alunecă printre degete și zăngănește pe podeaua de lemn.

Are ochii mari și respiră de parcă ar fi fost urmărit.

— Ai dispărut. Se uită la patul meu, acum la doi metri distanță, și din nou la fața mea, adăugând: Și ai apărut iarăși, chiar aici.

Nu zic nimic. Nu pot să neg.

În întuneric, privirea lui o cercetează pe a mea.

— Pe tine te caută ei?

— O să-ți pecetluiești soarta cu întrebarea aia.

Tycho înghite.

— Hawk! Tu ești cel căutat?

Încordarea ni s-a alăturat în pod, ca un judecător tăcut, țintuindu-

mă pe loc.

— Da.

— Ce o să-ţi facă atunci când o să te găsească?

— N-o să mă găsească.

Cuvintele sună a ameninţare, iar el tresare. Asta ar trebui să-mi trezească mila, dar nu o face. Am învăţat cum să-mi blochez toate emoţiile şi să fac ceea ce este necesar. Prea bine chiar.

Tycho inspiră adânc şi cred că şi-a adunat curajul, pentru că se îndreaptă şi se uită la mine. Este mai curajos decât se crede.

— Spune-mi ce ar face!

— Nu ştiu sigur, dar sigur nu s-ar încheia bine pentru mine.

— Te-ar ucide?

— Da.

Amuţeşte.

— Ai făcut ceva foarte rău?

— Răspunsul la întrebarea asta e lung şi complicat. Îi cântăresc expresia şi-i răspund: Dar, nu. Nu cum gândeşti tu. Nu mă caută pentru ceea ce *am făcut,* ci pentru cine *sunt.*

Îl studiez. Mă studiază. Aş putea să-i rup gâtul în clipa dintre două răsuflări. Aş putea să-i arunc trupul din pod ca să fac să pară că a căzut noaptea de pe scară. N-ar pune nimeni întrebări. Tycho este o umbră. Probabil nu l-ar jeli nimeni.

Eu l-aş jeli.

Gândul mă atinge ca o săgeată, sfredelitor şi sincer. Îmi frec faţa cu mâinile. L-aş jeli. Nu vreau să-l rănesc. Are încredere în mine. Poate *doar* în mine.

Îi simt mâna pe antebraţ şi-mi iau mâinile de pe faţă.

— Am să-ţi păstrez secretul, rosteşte Tycho cu un glas la fel de domol şi sincer ca înainte să fi aflat asta.

— Chiar dacă ai putea să-ţi cumperi libertatea?

Pare uimit, apoi rănit.

— Nu-mi cumpăr libertatea cu *moartea* ta.

Este rândul meu să tresar. Mai că i-am făcut exact acelaşi lucru. Inspir ca să mă calmez şi apoi întind o mână ca să-i ciufulesc părul şi să-l înghiontesc prietenesţe.

— Încrederea ta mă onorează, Tycho!

El roşeşte atât de tare, că aproape-l văd pe întuneric.

— Ei bine, şi eu sunt onorat că ai încredere în mine, Hawk.

Încordarea dintre noi a dispărut pe nesimţite, şi parcă mă simt de parcă mi-am imaginat-o. Îmi aduc aminte cum era să ai încredere în cineva. Îmi aduc aminte cum era să am un *prieten.* Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte prietenia cuiva, până nu mi-a fost oferită cu atâta generozitate.

— Grey, spun încetişor. Nu Hawk.

Tycho face ochii mari, dar zâmbeşte.

— Grey.

— O să fii în pericol dacă-mi păstrezi secretul. Vocea mea este serioasă: Dacă mă prind şi află că tu ştii.

— Atunci, nu te lăsa prins.

Răspunsul lui mă face să zâmbesc.

— Du-te înapoi la culcare! îi spun. Caii o să necheze după micul dejun înainte de răsărit.

Tycho se urcă în patul său, eu mă urc în al meu, iar tăcerea se pogoară din nou între noi. Mai uşoară de data asta. Inima nu-mi mai bate cu putere, căutând să scape de o ameninţare nevăzută.

— Jodi spune că mănânci ca un nobil, rosteşte Tycho. Ai fost? înainte?

— Nu.

E o mare uşurare să spun *cuiva* că-mi doresc nespus să-mi depăn întreaga poveste, doar ca să împart povara.

— Am fost spadasin. În Garda Regală.

— O! Apăsarea informaţiei îl forţează să amuţească o vreme, dar apoi se întoarce cu faţa la mine şi zice: Stai aşa!

Îngheţ, întrebându-mă dacă asta o să schimbe lucrurile.

— Da?

— Atunci, înseamnă că te-ai înfrânat. Când am folosit săbiile de antrenament.

— Da, aşa este.

— Deci ai putea să mă înveţi mai multe? mă întreabă el.

Pare atât de dornic, încât mă apucă râsul. Aş putea, probabil, să-i cumpăr tăcerea cu câteva lecţii de luptă cu sabia.

— Ai putea? insistă Tycho. Dacă ne antrenăm în secret?

— Da, îi răspund zâmbind. Da, bineînțeles.

CAPITOLUL CINCI

— LIA MARA —

ZILELE SE SCURG. CÂND NE APROPIEM DE CASTELUL regelui, mă simt slăbită şi epuizată din cauza călătoriei. Tot mai împart trăsura cu sora mea, pentru că alternativa e să împart una cu mama. Nolla Verin s-ar putea să nu-mi înţeleagă dezamăgirea, dar nu o să-mi ţină predici despre îndatoririle unui conducător. Ştie de ce sunt supărată – sunt sigură că aproape *toată lumea* cunoaşte motivul supărării mele –, dar nu-şi cere scuze pentru ce s-a întâmplat cu vânătorul şi fata.

Nu mă aştept la una. Nu-mi *doresc* una. Ştiu de ce a decis ce a decis. Ştiu că mama este mândră de alegerea pe care a făcut-o.

Şi eu ar trebui să fiu. Dar nu sunt. Amintirea fetei care se ascundea sub tatăl ei îmi bântuie gândurile.

Şi obrajii pătaţi de lacrimi ai fetei care se ascundea în pădure.

Nu am povestit nimănui despre ea. Nici măcar lui Parrish. Nu pare să-şi fi schimbat comportamentul, ceea ce m-a făcut să-ncep să cred că mi-am imaginat totul. Dar în seara aia l-am văzut schimbând o vorbă în şoaptă cu Sorra şi, pentru o clipă, s-a uitat la mine şi apoi în altă parte.

Nu ştiu ce înseamnă asta.

Nolla Verin mă împunge cu acul ei de brodat, făcându-mă să tresar.

— Am nevoie să fii în formă maximă, soro! spune ea.

Mă uit la fereastra cu perdeluţă a trăsurii.

— N-ai nevoie de mine. Pot să aştept lângă cai.

Nolla Verin oftează şi-şi dă ochii peste cap.

— Mama ar fi trebuit să mă lase acasă, continui eu.

După ce-am văzut, aş fi preferat să o facă. În ciuda durerii provocate de alegerea mamei, faptul că nu mai trebuie să-mi fac griji că am să fiu regină îmi aduce o oarecare libertate. Vremea este mai

răcoroasă de cealaltă parte a muntelui, iar eu aș fi putut să-mi petrec zilele astea lungită în pat, cu o carte. Aș fi putut să ies călare de-a lungul lacului, în loc să înfrunt moartea și ravagiile.

Deodată, gândurile astea mi se par egoiste. Laşe. Fata și tatăl ei tot ar fi murit. Doar că nu aș fi aflat despre asta.

— Te rog, Lia Mara!

În glasul surorii mele simt o altă nuanță, care-mi atrage atenția. Cu toate comentariile nepăsătoare, o umbră de incertitudine se ascunde profund în privirea ei.

— Ești neliniștită, zic eu.

Ea ridică din umeri și se uită în jos, la pătratul de material din poala ei. Cât a durat călătoria, florile și pietrele prețioase brodate în toate culorile au umplut ghergheful în forma unui cerc.

— Tot este dușmanul nostru. Face o pauză, apoi adaugă: Are deja o femeie pe care o iubește.

— Nolla Verin!

Mă uit cu atenție la ea. Sora mea are trăsături ferme și frumoase, dar încrederea ei nețărmurită e cea care-i face pe toți să-ntoarcă capetele oriunde se duce.

— Ți-e teamă să fii *respinsă?*

— *Nu.* Împunge materialul cu acul, precizând: Mă tem că propunerea noastră o să fie respinsă. Mama o să fie forțată să ne trimită armatele prin trecătoarea montană ca să nimicească orașele și să preia controlul asupra ținutului.

Mă holbez la ea, cu gura aproape căscată. Este prima dată când își exprimă spaima față de acțiunile militare. O mică urmă de speranță înflorește în pieptul meu.

Se uită la mine.

— Ești foarte surprinsă. Nu credeai c-o să-mi fie teamă să dau greș înaintea mamei?

Închid gura. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pe Nolla Verin nu o interesează viețile pierdute. O interesează să nu o dezamăgească pe *mama noastră.*

Trebuie să-mi alung expresia posacă înainte să o vadă.

— Am cea mai mare încredere în tine, soro!

În afara trăsurii, clopotele răsună puternic și repetat. Nolla Verin

se îndreaptă, lăsându-şi ghergheful în compartimentul de sub scaunul ei. Mă întreb dacă e menit să fie un cadou pentru prinţ. Gândul nu mă scapă de gustul amar din gură.

— Am fost zăriţi, zice dintr-o suflare. Mama spune că toate zgomotele de clopot înseamnă ceva. Par vesele, nu? Poate sunt un semn bun.

Mie nu-mi par vesele, ci dangăte de înmormântare. Poate înseamnă că arcaşii prinţului o să ne incendieze trăsura.

— Un semn bun, într-adevăr, spun şi mă forţez să zâmbesc.

Trăsura se zguduie şi se mişcă odată ce caii intră pe un nou tip de teren. Pe caldarâm, din câte îmi dau seama. Fără să vreau, emoţiile îmi agită stomacul. Cu o oră în urmă, străjerii noştri ne-au atârnat la trăsură stindardele şi fanioanele verzi cu negru, gătind caii cu harnaşamentele pe care le-am ascuns cât am traversat ţinutul Emberfall.

Vreau cu ardoare să mă aplec pe fereastră ca să văd castelul, dar pesemne că n-aş mai apuca să văd deznodământul. Dacă Nolla Verin poate să stea în faţa mea atât de formală şi de răbdătoare, şi eu pot să fac acelaşi lucru.

Când trăsura se opreşte cu un huruit, rămânem aşezate şi aşteptăm. Unul dintre străjerii mamei ne anunţă şi solicită o întrevedere cu prinţul. Unul dintre străjerii lui ne transmite că trebuie să aşteptăm ca prinţul să decidă dacă ne invită sau nu în castel.

Asta n-o să-i pice bine mamei.

Într-adevăr, nu sunt uimită când o aud zicând că nu o să aşteptăm şi că, dacă aşa-zisul prinţ moştenitor al regatului Emberfall nu se întâlneşte cu noi, cu bucurie se întoarce în Syhl Shallow ca să aducă o armată care să-i forţeze poporul să ne ia în considerare.

— Karis Luran, se aude vocea unui bărbat. Sigur poţi să-mi acorzi timp să traversez holurile din Ironrose înainte să declari un război.

Cred că este prinţul Rhen. Nimeni altcineva nu ar vorbi cu o asemenea autoritate. Are o voce plăcută şi un ton hotărât, dar destul de blând ca să îmbie la discuţie. Mă întreb cum arată în realitate.

În faţa mea, Nolla Verin afişează cu grijă o expresie neutră. Nici plictisită, nici interesată. Se reazemă de spătarul băncuţei şi aşteaptă.

Aproape imediat, Sorra deschide uşa trăsurii. Face gestul cu o precizie fluidă, fiecare mişcare a ei oglindind instruirea şi unitatea străjerilor noştri. Lumina soarelui năvăleşte în trăsură, orbindu-ne pentru o clipă.

Deoarece sunt cea mai mare fiică, trebuie să cobor prima din trăsură. Cândva, mi se părea o poziţie onorantă, dar, în ultimele zile, am început să mă întreb dacă nu cumva mama pregătea scena pentru principalul eveniment: apariţia surorii mele.

Astăzi, nu mă deranjează. Sunt prima care vede castelul ridicat din cărămizi albe ca spuma laptelui înălţându-se către văzduh şi fanioanele aurii şi roşii care flutură în briza verii. Sunt prima care vede treptele late de marmură care duc până la uşa castelului şi cei douăzeci şi patru de străjeri aflaţi de-o parte şi de alta a trăsurilor noastre. Fiecare ţine o sabie şi un pumnal, aurul şi argintul strălucind în lumina soarelui. În dreptul inimii, fiecare platoşă e însemnată cu blazonul cu un leu şi un trandafir.

Sunt prima care-l vede pe prinţ, înalt şi blond, la fel de impresionant ca sora mea, în felul său. Expresia lui nu trădează nimic. Poartă o tunică de un albastru-închis, care se închide cu catarame peste piept, şi cizme înalte. Şi el are o sabie la şold, lucru care mă surprinde. Mama nu are niciodată arme asupra ei. Spune că le-ar transmite oamenilor noştri că nu are încredere în ei.

Lângă prinţ stă o tânără drăguţă, cu pielea albă şi păr negru ondulat, care poartă o rochie roşie ce mătură caldarâmul când cei doi se apropie de trăsurile noastre. Merge şchiopătând, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă mâna de pe cotul prinţului arată că trebuie să se sprijine sau că sunt împreună. Spre deosebire de prinţ, ochii mari şi plini de nelinişte şi buzele strânse de grijă dezvăluie totul.

Prezenţa noastră aici o tulbură.

În privinţa asta, noi două semănăm.

— Fiica mea cea mare, Lia Mara! răsună vocea mamei.

Prinţul dă din cap spre mine, iar eu imit gestul şi apoi fac un pas într-o parte, ca Nolla Verin să poată coborî din trăsură.

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra surorii mele, dar am văzut spectacolul ăsta de o mie de ori, aşa că mă uit la prinţ. Vreau să văd dacă interesul scânteiază în privirea lui.

Ori se controlează prea bine, ori este prea indiferent, pentru că nu văd nimic. O urmăreşte pe sora mea coborând din trăsură cu aceeaşi atenţie pe care i-ar acorda-o unei curiozităţi aflate în trecere.

— Fiica mea cea mică, Nolla Verin, spune mama. Moştenitoarea tronului din Syhl Shallow.

Prinţul dă din cap şi spre ea, dar prinţesa de lângă el îşi mută privirea de la Nolla Verin la mine.

— Fiica ta cea mică este moştenitoarea? întreabă tânăra.

Mama strânge din buze. Nu-i place să fie luată la întrebări.

— În Syhl Shallow, nu ordinea în care se nasc odraslele hotărăşte cine e moştenitorul. Se uită la Rhen şi apoi adaugă: Dacă şi legile ţinutului tău ar fi permis acelaşi lucru, n-ai fi înfruntat niciun conflict, băiete!

— Nu am niciun conflict, replică el.

Mama râde.

— Tinere prinţ, îţi ascunzi bine secretele, ca întotdeauna, dar văd slăbiciunea în minciunile pe care le ţeşi pentru poporul tău.

— Poporul meu e liniştit. Dacă ai venit să semeni discordie, insist să plecaţi imediat!

— Am auzit zvonuri cum că oraşele au început să-ţi respingă dreptul de a domni. Mama aruncă o privire la prinţesă, adăugând: Se zvoneşte şi că regele din Emberfall a pierit în Disi, nu-i aşa?

— Aşa este, zice prinţul Rhen. Ai bătut atâta drum ca să-mi spui că-ţi pare rău?

— Nu. Din câte am înţeles, a fost mâna unui asasin.

Vocea mamei e plină de scepticism.

— Oamenii noştri au făcut tot ce-au putut ca să-l protejeze pe regele Broderick, spune prinţesa.

În vocea ei nu se simte aceeaşi autoritate ca a prinţului Rhen. Se apropie de aceasta, dar nu e la fel. S-ar putea ca alţii să nu observe nicio diferenţă, dar eu am crescut printre nobili, iar cei optsprezece ani petrecuţi la curte m-au învăţat care este diferenţa dintre oamenii care s-au născut cu sânge albastru şi cei care doar speră să-i imite.

— Oamenii tăi. Mama îi aruncă o privire, iar tonul ei confirmă că a sesizat acelaşi lucru, căci întreabă: Serios, *prinţesă* Harper?

— Serios.

Un strop de oțel îi călește vocea. Prințul Rhen îi apasă cu degetele mâna de pe cotul lui, de parcă ar vrea să o țină în frâu.

— Și cum rămâne cu încoronarea ta, băiete? zice mama. Ați organizat vreo festivitate?

Prințul ezită.

Asta spune multe. Îmi țin respirația.

— Și ocuparea tronului? continuă mama. Cum rămâne cu oamenii tăi, care-l cer pe adevăratul moștenitor?

— Nu există niciun alt moștenitor, răspunde tăios prințul Rhen. Nu a pretins nimeni nimic. Nu s-a înfățișat niciun om. Eu sunt prințul moștenitor, și sunt pregătit să ocup tronul și să-mi conduc poporul.

— Am auzit că oferi o recompensă pentru un bărbat cu sânge de vrăjitor. Are, cumva, vreo legătură?

Maxilarul i se încordează.

— După cum știi, magia a provocat haos în țara mea ani la rând. N-am să permit ca răul să se abată iarăși asupra poporului meu.

— Atunci avem scopuri asemănătoare. Cred că pot să ofer siguranță poporului tău.

Expresia prințului este întunecată.

— Explică-mi!

Ea întinde o mână și Nolla Verin înaintează.

— Am venit să-ți propun pacea între popoarele noastre. Am venit să-ți ofer mâna fiicei mele.

Expresia prințului Rhen nu se schimbă, dar, lângă el, prințesa Harper arată de parcă ar fi înghițit un pește viu.

— Ai încercat să-mi distrugi țara și nu ai reușit, răspunde prințul Rhen. Nu am de gând acum să-mi aliez regatul cu Syhl Shallow.

— Mi-ai oprit armata cu magie și vicleșuguri, zice mama. Acum nu mai ai nicio fiară care așteaptă să-ți împlinească porunca. Ai oameni care se dezbină din ce în ce mai mult. Ca să-ți protejezi supușii, nu ai *nimic* în afară de oferta mea.

El își încleștează maxilarul.

— *Nu am de gând* să mă aliez cu Syhl Shallow!

— Ți-o ofer pe fiica mea, moștenitoarea *mea,* ca să conducă alături de tine. Cu siguranță până și tu știi ce ofertă rară e din partea

poporului meu. Nu vrei nici măcar să-mi acorzi o întâlnire?

— Nu mă interesează ce poţi să-mi oferi.

Mâna lui se încordează pe a lui Harper, iar acum mă întreb dacă ea *îl* reţine.

— Nu mă interesează nicio alianţă cu ţara ta. Pot să-ţi asigur trecerea cu bine spre trecătoarea montană, ca să poţi să te întorci să domneşti în Syhl Shallow, iar eu voi continua să domnesc în Emberfall.

Nolla Verin înaintează, părul ei brunet lucind în lumina soarelui. Firele argintii ţesute printre dungile verzi şi negre ale hainelor ei licăresc la fiecare mişcare.

— Am auzit că eşti un domnitor drept şi corect, spune ea. Şi totuşi, nu vrei să le oferi oamenilor tăi ocazia de a se gândi la o alianţă cu ai mei?

Prinţul o priveşte de sus din locul în care se află pe treptele de marmură.

— Am văzut ravagiile făcute de oamenii tăi, *fato!*

Cuvântul e o aluzie răutăcioasă menită să contracareze faptul că mama i s-a adresat atât de nepoliticos cu „băiete”, dar sora mea reacţionează de parcă ar fi pălmuit-o. Fiecare cuvânt pe care-l rosteşte cântăreşte greu.

— Urmează să urc pe tronul din Syhl Shallow şi, dacă nu te interesează o alianţă, ar fi bine să-mi respecţi poziţia!

Aş vrea să pot să o apuc de mână şi să i-o strâng uşor, aşa cum pare Harper să-l înfrâneze pe prinţ. Nu e un bărbat care să răspundă bine la ameninţările făcute cu aroganţă.

Într-adevăr, privirea i se oţeleşte.

— Iartă-mă dacă nu-i respect prea mult pe cei care mi-ar măcelări poporul!

Mă gândesc din nou la vânător şi la fiica lui şi sunt nevoită să-mi înghit nodul de emoţii din gât.

Sora mea îşi ridică bărbia.

— Am venit *să punem capăt* măcelului inutil.

— Suntem în impas, spune prinţul Rhen. Căci nu am încredere în voi.

— Şi dacă ţi-am oferi informaţii despre moştenitorul dispărut al

regatului tău? întreabă Nolla Verin.

Prinţul Rhen încremeneşte. Toţi cei prezenţi în curte par să asculte cu atenţie. Până şi străjerii lui sunt curioşi.

— Unde e comandantul gărzii tale? întreabă mama.

— Comandantul Dustan călătoreşte cu Jacob, fratele prinţesei Harper şi moştenitoarea tronului din Disi, şi cu tămăduitorul său înzestrat, Noah din Alexandria. Face o pauză, iar glasul i se înăspreşte: Îmi vizitează oraşele ca să vadă dacă le pot oferi ajutor oamenilor răniţi de soldaţii *voştri.*

— Nu, spune mama. Unde este comandantul Grey? Omul care ţi-a stat alături când te-am vizitat ultima dată.

— Comandantul Grey este mort. A murit în bătălia finală cu vrăjitoarea.

Lângă el, prinţesa Harper tresare.

Mama nu ratează momentul.

— Când ne-am întâlnit ultima dată, ţi-am povestit despre prima căsătorie a tatălui tău. Ţi-am zis că s-a consumat în Syhl Shallow şi că s-a născut un copil din flori. Îţi aduci aminte? Ea nu aşteaptă un răspuns: Ţi-am spus despre zeciuiala plătită de tatăl tău pentru păstrarea secretului. Dacă tu crezi că oamenii tăi nu-şi dau seama de eforturile tale de a găsi un vrăjitor – de a-ţi găsi *fratele* atunci fie eşti un mare nesăbuit, fie crezi că toţi supuşii tăi sunt proşti.

El s-a albit un pic la faţă, dar glasul îi este puternic:

— Oamenii mei ştiu că am să fac orice este necesar ca să-i ţin în siguranţă.

Nolla Verin îl fixează cu privirea.

— Dacă un vrăjitor trăieşte, dacă un vrăjitor este moştenitorul tronului tău, cred că s-ar cădea să ne ajutăm reciproc.

— Nu aveţi ce să-mi oferiţi. Străjeri, escortaţi-le dincolo de terenul castelului!

Mă străbate un fior. Am dat greş.

Asta o să însemne război. Mai multe morţi. Mai multe ravagii.

— Aşteptaţi! cere Harper, cu vocea plină de nelinişte. Aşteptaţi! Înghite în sec şi spune: De ce aţi întrebat de Grey?

Mama o priveşte fix şi zâmbeşte.

— Tu nu crezi că e mort, nu-i aşa, prinţesă?

Prințul Rhen întoarce capul și spune ceva în șoaptă, dar Harper închide strâns ochii. O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Nu știm.

— Ce păcat! zice mama. Haideți, fetelor! Să-l lăsăm pe prinț cu alegerea lui!

— Stați! strigă Harper.

Fustele roșii i se umflă când coboară în grabă treptele palatului.

— Ce știți despre Grey?

Străjerii noștri înaintează ca să o împiedice să se apropie cumva de mama.

Străjerii prințului Rhen fac exact același lucru.

Cele două se privesc peste bariera care le ține în siguranță. Expresia mamei este neutră, dar Harper este îmbujorată și rugămintea i se citește în ochi.

— Ar trebui să speri că este mort, spune mama. De dragul prințului tău. De dragul regatului său.

Harper reușește să tragă aer în piept.

— De ce?

— După spusele vrăjitoarei, Grey este singurul bărbat care cunoaște adevărata identitate a moștenitorului.

Harper se albește la față. Prințul Rhen a venit lângă ea, afișându-și din plin furia.

— Nu este prima dată când ai încercat să-mi subminezi domnia cu vicleșuguri și minciuni! N-o să ai o altă ocazie. Plecați! Acum!

Mama se întoarce spre trăsura ei.

Nolla Verin se urcă într-a noastră. O urmez, inima bătându-mi într-un ritm rapid. Un străjer trântește ușa.

— Este un *nesăbuit!* îmi spune Nolla Verin înainte ca armăsarii să plece de pe loc.

O zice atât de tare, încât sunt sigură că prințul o aude.

Mă gândesc la răul pe care l-am făcut deja țării ăsteia.

Mă gândesc la vânătorul din pădure și la fata lui, care se ascundea sub el.

Întâlnirea asta ar fi trebuit să decurgă altfel. Nolla Verin a insinuat că eu aș fi căutat să obținem o alianță cu vorbe dulci, dar eu știu că n-aș fi căutat-o cu lipsă de respect și aroganță nemăsurată.

Prințul nu este un nesăbuit, vreau eu să zic.
Dar nu sunt moştenitoarea, aşa că tac.

CAPITOLUL ŞASE

— GREY —

ÎN TAVERNA LUI JODI ESTE AGLOMERAŢIE. VALUL DE căldură a adus bărbaţi însetaţi după bere şi femei care caută orice scuză ca să scape de soare. Mirosul ameţitor de crustacee şi legume coapte se îmbină cu izul uşor dulceag al lichiorului pe care-l comandă cei care au câţiva bănuţi în plus de dat. Tycho şi cu mine ocupăm o masă aproape în capăt, doar ca să scăpăm de zgomot.

Zilele au trecut, iar secretul pe care l-am împărtăşit pare să mi-l fi făcut apropiat ca un frate. Ne-am luptat cu săbiile la orele mici ale dimineţii, când cerul abia capătă o nuanţă de roz, iar arena e pustie. După doar câteva zile, mânuieşte sabia mult mai bine. Totuşi, nu e vorba numai despre antrenament, ci şi despre încredere. Între noi s-a dărâmat un zid care nici nu ştiam că există.

Jodi aduce o carafă cu apă ca s-o înlocuiască pe cea pe care am golit-o, un coş cu pâine aburindă şi o bucată sănătoasă de brânză. Cu şoldul, îmi dă nonşalant un brânci în umăr şi apoi se apleacă atât de mult, că penele din părul ei îmi gâdilă antebraţul.

— Aş vrea să mă pot ascunde aici în spate, cu voi doi!

Miroase a căpşuni. Cred că le-a tăiat felii pentru vin.

— Eşti binevenită să-ncerci! Dau din cap spre îmbulzeala din partea din faţa a tavernei şi adaug: Totuşi, nu cred c-o să treacă prea mult timp înainte să te caute.

Ea se bosumflă.

— M-ai apăra de toţi, nu-i aşa, Hawk?

Rup un colţ de pâine.

— Ai face bine să-l rogi pe Tycho. El e mai curajos decât mine.

Jodi îmi dă uşor o palmă peste ceafă şi pleacă.

Iau cuţitul ca să tai o felie de brânză pe care s-o mănânc cu pâine şi apoi îmi dau seama că Tycho mă fixează cu privirea.

— Ce este?

— Cred că Jodi te place, îmi spune încet.

Jodi n-ar putea fi mai directă nici dacă mi s-ar urca în poală și-ar începe să-mi desfacă șnururile bluzei.

— Am observat.

Arunc o privire prin tavernă, acolo unde Jodi se mișcă printre mese. Flirtează cu toți clienții ei, dar nu zăbovește niciodată așa cum o face în cazul meu.

Suntem departe de alți clienți, dar tot vorbesc mai încet.

— Ca să fii străjer, trebuie să te lepezi de familie.

— Să te lepezi?

— Să pretinzi că nu există. Ezit, apoi continui: Familia este o vulnerabilitate. Dacă un străjer poate fi manipulat de o amenințare la adresa unei persoane dragi, poate fi folosit împotriva Coroanei.

El se încruntă.

— Deci... ce? Nu trebuie să-ți pese de *nimeni?*

Mă gândesc la mama – sau la femeia pe care o credeam a-mi fi mamă –, care m-a urmărit plecând, cu spaimă în privire. Mă gândesc la cei nouă frați ai mei, măcelăriți unul câte unul când Lilith a încercat să mă manipuleze să-l trădez pe prințul Rhen.

Eforturile ei nu au dat roade. Eram prea bine instruit și neclintit în devotamentul meu. Nu ar fi putut folosi pe nimeni împotriva mea.

Nepoftite, gândurile mele evocă amintirea lui Harper, a curajului aprig contracarat doar de bunătatea ei. Mi-aduc aminte de ziua în care l-a convins pe unul dintre soldații din Syhl Shallow că este prințesa unui alt popor; cum, după ce au plecat, amenințând și promițând să se răzbune, ea nu a ales să fugă și să se ascundă. Ci m-a rugat să o învăț cum să arunce cuțite.

Când Lilith a amenințat să o ucidă pe Harper, am cedat. Am îngenuncheat și m-am oferit să-i jur credință.

Refuz să le permit gândurilor ăstora să aibă vreo putere asupra mea.

— Am uitat cum să-mi pese de cineva, Tycho.

El mă studiază îndelung.

— Nu cred că e adevărat.

Mă gândesc la cum mai că l-am aruncat din pod și nu știu ce să zic. Mai rup o bucată de pâine.

— Nu poți să instruiești pe cineva să fie nemilos, spune el.

— Ba sigur că da.

Se încruntă din nou. Rup o altă bucată de pâine și i-o întind.

— Mănâncă! Nu vreau să fiu nevoit să mă întorc aici.

Ascultător, mănâncă. Amuțim și spațiul din jurul nostru se umple de râsetele ca răgetul de măgar și conversațiile celor amețiți de băutură. În apropierea ușii, un bărbat mai în vârstă, cu un burdihan impresionant, golește ceea ce sigur este a treia halbă de bere. Îl cheamă Riley și povestește despre o femeie oarbă căreia i s-a vândut un măgar în locul unui cal de povară și pe care nu a reușit să o convingă de cele întâmplate. Este unul dintre puținii fierari din Rillisk, dar râca dintre el și Worwick este veche, așa că nu le pune potcoave cailor noștri. Probabil i-a cerut o sumă corectă, dar care lui Worwick i s-o fi părut prea mare.

Jodi trece din nou pe lângă masa noastră, atingându-mi ușor brațul cu mâna. Mă încântă ideea de a-i prinde degetele și a o trage înapoi. Ar fi simplu. Fără complicații. M-aș putea pierde și mai mult în persoana lui Hawk, lăsându-l pe Grey în urmă.

Când se întoarce, îi întâlnesc privirea, iar ea zâmbește.

Îi zâmbesc la rândul meu și Jodi roșește.

Ar trebui să mi se pară ușor. Nu este așa. Mi se pare că o manipulez.

Îmi mut privirea și mă uit la pâinea mea.

— Ai terminat? îl întreb pe Tycho cu duritate în glas.

El dă aprobator din cap și scoate bănuții de cupru din punguța de la brâu.

Ușa din față a tavernei se deschide și un grup de bărbați intră încet. Înăuntru e prea multă gălăgie și înghesuială ca să atragă multă atenție, dar lumina licărește pe oțel, iar eu zăresc ceva roșu.

Încremenesc. Apuc cuțitul.

Dar nu este o uniformă din Garda Regală. Sunt forțele Marelui Mareșal. Conducătorul, un bărbat în vârstă, cu păr grizonant, barbă deasă și un petic ce-i acoperă un ochi, este urmat de alți trei.

— Unde-i fierarul Riley? întreabă el și tensiunea din vocea lui e suficientă ca toate discuțiile să se transforme într-un murmur, în timp ce toți cei din tavernă întorc capul spre colțul în care stă Riley.

Riley își împinge scaunul în spate și se ridică. E un om cinstit, deci pare mai mult confuz decât îngrijorat.

— Eu sunt Riley.

— Ești acuzat că folosești magia ca să fii un fierar mai bun. O să vii cu noi!

Riley face un pas înapoi.

— Eu nu... Niciodată... Habar n-am de *magie.*

Străjerii au început deja să-l înconjoare. Ceilalți bărbați de la masă s-au retras. Toate discuțiile au încetat.

Riley tot face pași în spate. Oamenii se dau din calea lui, de parcă ar fi bolnav. Unul dintre străjeri a scos o sabie.

— Nu știu nimic despre magie! strigă el. Sunt fierar!

Conducătorul le dă un semnal celorlalți, iar bărbații se mișcă printre mese de parcă ar vrea să-l împiedice să scape.

— Hawk, șoptește Tycho. Hawk, noi trebuie să...

Cu o privire îl fac să tacă, dar rugămintea tot se citește în ochii lui. Nu știu dacă vrea să intervin, să mă predau sau să fac ceva ce nu pricep, dar nu pot să acționez. Nu pot să atrag atenția asupra mea. Nu acum.

Bărbatul cu un singur ochi îl apucă pe Riley de antebraț.

— Trebuie să ne însoțești!

Riley se smucește. E roșu la față – de rușine, de furie sau din ambele motive.

— N-am făcut nimic greșit! Nu puteți să sechestrați cetățeni pașnici...

— Am primit ordine.

Un alt străjer îl apucă de celălalt braț, iar Riley se uită disperat împrejur, dar ceilalți clienți au eliberat spațiul.

— Nimeni nu vrea să-mi ia apărarea?

Cu un foșnet de fuste și sfidare, Jodi trece pe lângă mine. Inspiră profund ca să protesteze.

O apuc de braț și o trag spre mine. Suntem destul de departe în colț ca să nu distragem atenția de la Riley, dar, dacă se mai luptă mult cu mine, o s-o facem.

— Jodi, îi șoptesc în păr. Lasă-i să-l ia fără zarvă!

Ea se zvârcolește lângă mine, dar are prezența de spirit să

vorbească în şoaptă:

— E un om bun.

— Atunci, o să-i pună întrebări şi o să-i dea drumul. O să piardă o zi din soldă şi-o să se aleagă cu o poveste straşnică, pe care să o spună la următorul rând de bere.

De partea cealaltă a mesei, Tycho are ochii mari. Cred că par sigur, pentru că Jodi se relaxează.

Riley se zbate în prinsoarea străjerilor. Este puternic şi-şi eliberează un braţ.

Bărbatul cu un ochi îi dă un pumn în burtă. Riley se apleacă mormăind şi aproape cade într-un genunchi. Ei îl apucă bine şi mai că-l târăsc spre ieşire.

— Nu puteţi să faceţi asta! şuieră el. Am auzit de croitorul din Fortăreaţa Lackey. Nu puteţi să acuzaţi oameni cumsecade!

Străjerii îl ignoră pe Riley, smucindu-l înainte, nepăsători. Când ajung la uşă, unul dintre bărbaţi îi eliberează braţul ca să prindă clanţa.

Riley se întoarce şi înşfacă una dintre armele lor. Nu-i cunosc motivul – dacă el crede c-o să poată să se elibereze luptând, dacă vrea să se apere sau să mai câştige ceva timp –, dar nu o să mai am niciodată ocazia să-l întreb. Unul din străjeri îi străpunge pieptul cu sabia. Un gâlgâit i se rostogoleşte de pe buze şi Riley se prăbuşeşte.

Toată lumea din tavernă icneşte de uimire.

Jodi se eliberează din prinsoarea mea.

— Monstrule! strigă ea şi se năpusteşte asupra celui care l-a înjunghiat pe Riley, dându-l la o parte. *Cum ai putut?*

El o apucă de braţ şi o scutură niţel. Bărbatul cu un ochi îşi ridică sabia.

Fără să gândesc, mă bag înaintea ei. Vârful sabiei lui îmi întâlneşte pieptul, o greutate de oţel pe bluza mea.

— De-ajuns! zic eu şi el mijeşte ochiul sănătos.

Jodi tremură lângă mine.

Mă gândesc la ultimele cuvinte pe care i le-am spus. „O să-i pună întrebări şi o să-i dea drumul."

Ar fi trebuit să ştiu. *Chiar ştiam.*

Cei prezenţi în tavernă se privesc. Oamenii se mişcă agitaţi.

Scaunele zgârie podeaua de lemn. Respiraţii întretăiate se aud din toate direcţiile.

Din faţă, se aude glasul nesigur al unui bărbat:

— Mereu mi s-a părut nenatural cum ajuta caii să nu mai şchiopăteze.

— Vatra lui părea întotdeauna mai fierbinte ca restul, încuviinţează un alt bărbat.

— Aţi văzut gloaba adusă din Fortăreaţa Hutchins? spune o femeie. Riley a zis că are ceva special care să o ajute să meargă drept – şi sigur a avut.

Vârful sabiei îmi atinge în continuare pieptul.

— Ea a atacat un om al legii, zice bărbatul cu un ochi.

— E supărată. N-a avut intenţii rele.

Bag mâna în buzunar şi o scot plină de bani de cupru.

— Cumpără-le oamenilor tăi o bere din partea mea! zic, întinzându-i banii.

El mă priveşte rece. Atmosfera este extrem de tensionată. Ceilalţi clienţi aşteaptă să vadă dacă mai moare cineva.

Monedele îmi zornăie în mână.

— Worwick o să se supere dacă nu mă duc să deschid arenele.

El mormăie şi-şi retrage sabia.

— Spune-i să-şi vadă de treaba ei data viitoare!

— Da, domnule!

Mă întorc şi las banii în mâna lui Jodi. Ochii îi sunt plini de lacrimi şi degetele-i tremură suficient de tare ca să facă monedele să zornăie.

— Cumpără-le ceva de băut! zic încetişor.

— Era un om bun, şopteşte ea. Era un om bun, nu-i aşa, Hawk?

Îi strâng degetele-n pumn ca monedele să nu mai scoată niciun zgomot.

— Trebuie să păstrezi liniştea în tavernă, Jodi. Nu le da niciun motiv să se mai ia la ceartă.

Poate că simte insistenţa din glasul meu, pentru că-şi reţine lacrimile şi-şi netezeşte fustele. Dă rapid, aprobator, din cap.

Mă uit la Tycho, care a urmărit totul cu ochi mari.

— După asta, Worwick o să se aştepte la mulţimi de oameni. Trebuie să ne întoarcem.

Razele soarelui de după-amiază târzie se strecoară prin oraş când ieşim din tavernă. Tycho îşi ţine gura şi mă însoţeşte îndeaproape cât timp ne croim drum prin mulţimile adunate dincolo de tavernă.

Bârfele se răspândesc rapid.

Când ajungem pe aleile lăturalnice şi pustii, Tycho îndrăzneşte să mă întrebe ceva:

— Crezi că era vrăjitor?

Îi arunc o privire, făcându-l să înghită în sec.

— L-au omorât, Hawk.

Probabil o să primească şi o recompensă pentru asta.

— Ţi-am zis ce ar face ei.

— Dar... de unde ştiau că este vinovat?

— Asta nu contează. Nu are legătură cu vinovăţia, ci cu faptul că vor să-i sperie pe oameni să creadă că un vrăjitor poate să fie prins şi ucis cu uşurinţă. Vor să demonstreze că nu există nicio ameninţare la adresa Coroanei.

Un gust amar îmi rămâne pe limbă. Un om a murit din cauza mea.

Nu pot să fug nicăieri. Nu am unde să mă duc.

Vocea lui Tycho mă scoate din starea de visare:

— De asta îl bănuiau atât de mulţi oameni?

— E mai uşor să crezi că un om e vinovat decât să te gândeşti că unul fără vină ar putea să mănânce stridii şi să se prăbuşească pe podea, sângerând, într-o clipită.

Răspunsul meu îl şochează şi-l reduce la tăcere. Mergem repede. Îmi masez ceafa, îndepărtând transpiraţia. Suntem destul de departe de tavernă, iar bârfele n-au ajuns încă până aici. O fată mână oile pe aleea îngustă; Tycho şi cu mine ne oprim în dreptul unei uşi ca să le lăsăm să treacă.

Se uită la mine, dar nu-i înţeleg expresia chipului.

— Ai fi făcut-o?

Mă uit la oile tunse care trec, behăind, pe lângă noi.

— Ce anume?

— L-ai fi ucis? El înghite în sec, apoi întreabă: În vremea-n care erai străjer.

Mă gândesc la anii în care l-am slujit pe regele Broderick, înainte de blestem, şi la ceea ce mi s-a părut o eternitate cu prinţul Rhen,

când eram captivi în sălile din Ironrose. Mi-ar plăcea să cred că nu ar da niciodată ordine care să ducă la astfel de evenimente.

Dar eu știu mai bine. L-ar costa ceva, dar Rhen ar face-o dacă ar crede că este singura cale de a-și proteja poporul.

Mă uit la Tycho.

— Aș fi respectat ordinele, Tycho. Oricare ar fi fost.

Se uită fix la mine. Nu citesc nimic în privirea lui.

Trece și ultima oaie, iar eu plec din prag fără să aștept să văd dacă mă urmează.

CAPITOLUL ŞAPTE

— LIA MARA —

RIDICĂM TABĂRA CU MULT ÎNAINTE DE LĂSAREA NOPŢII.

Temperamentul Nollei Verin este o forţă demnă de luat în considerare. Se răsteşte la străjeri pentru că focul este prea dogoritor şi chiar şi la mama noastră, pentru că a dezvăluit prea multe informaţii înainte să ne asigurăm alianţa. În ciuda cuvintelor rostite mai devreme, nu a fost niciodată respinsă, iar eu îmi dau seama că vorbele prinţului au durut-o.

Sora mea stă lângă mine, uitându-se la foc şi brodând din nou.

— Ai văzut cum se ţinea de prinţesa aia beteagă? De parcă poporul ei ar *fi dat* vreun semn că alianţa lor este serioasă. Pufneşte zgomotos şi continuă: Au permis ca regele să fie măcelărit! Prinţul este un nesăbuit!

— Te repeţi.

— O să-şi regrete decizia, Lia Mara.

— Ai mai zis şi asta.

Îşi întoarce privirea pătrunzătoare spre mine.

— Ai altă părere?

— Cred că prinţului îi pasă de oamenii lui.

— Şi mie îmi pasă de ai mei.

Poate, dar prinţul Rhen nu a invadat niciodată Syhl Shallow. Nu ne-a măcelărit poporul din senin. Îmi mut privirea, uitându-mă iarăşi la foc.

Tăcerea dintre noi se adânceşte, transformându-se în nesiguranţă.

— Crezi că am dat greş? îmi şopteşte ea.

O privesc uimită.

— Nu. Cred că amândoi căutaţi deznodăminte diferite pentru ţările voastre.

— Am putea să ne unim!

Înghit. Nu l-au abordat pe prinţul Rhen ca şi când şi-ar fi dorit cu

adevărat *uniunea.*

— Mama are de gând să atace? întreb încetișor. Acum, că el a refuzat?

Nolla Verin se relaxează. Îi face plăcere să discute despre strategii.

— O să aștepte până când oamenii prințului o să se certe și-o să se împartă în tabere din cauza absurdității situației provocate de moștenitor. Sămânța discordiei e deja semănată. O să-i prădăm orașele și, în final, o să avem acces la mare.

— Și comandantul Grey? întreb.

— Nu contează dacă este viu sau mort. Înnoadă firul și scoate un pumnal ca să taie ața, completând apoi: Ai văzut ce față a făcut prințul când mama i-a rostit numele.

Chiar i-am văzut-o. Și pe a lui Harper. Ambele pline de teroare, de suferința pierderii și de teamă.

Nolla Verin clatină din cap.

— Mama a procedat corect dezvăluind ceea ce știm. Bârfa că un fost străjer – *un trădător,* dacă trăiește – știe totul o să se răspândească rapid.

Are dreptate. Un vrăjitor? Un moștenitor? Un străjer răzvrătit? Bârfa o să fie prea picantă pentru a fi controlată, iar oamenii lui Rhen sunt deja împărțiți.

Nolla Verin ridică din umeri.

— Ceea ce știm este cel mai important: într-un fel sau altul, domnia prințului o să se încheie în curând. Uite! Ce părere ai?

Am nevoie de un moment să-mi dau seama că-mi atrage atenția la broderia ei. Nu prea m-am uitat la ea de când am plecat din Syhl Shallow, dar acum văd că a adăugat cuvinte în mijloc, literele ondulându-se și strecurându-se printre podoabele cusute.

Două surori. O inimă.

Cuvintele ar trebui să mă umple de lumină și bucurie, dar nu o fac. Nu pot să scap de amintirea bărbatului măcelărit și a fiicei lui. Fata avea o soră – o soră care a fugit pentru că eu am refuzat să-i semnalez prezența.

— Nu-ți place, spune Nolla Verin.

— Ba da! Mă întind și iau materialul, conturând literele cu degetele, apoi adaug: Talentul tău este incomparabil.

— Pari foarte tristă. Credeam că asta o să te înveselească.

— Dar chiar o face. O prind de mână, zicând: Sunt onorată să am parte de iubirea ta și de un loc în sufletul tău.

Ea zâmbește.

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc și eu. Chiar o iubesc.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Mi s-a părut c-o să fie frumoasă pentru fața ta de pernă.

Strâng broderia la piept.

— Am s-o prețuiesc mereu.

Sora mea se ridică și se întinde.

— Mai stai mult? Aș vrea să mă culc.

— Du-te la culcare!

Ea intră în cortul nostru, iar străjerii săi îi iau locul.

Aș vrea ca Sorra și Parrish să mi se alăture lângă foc, pentru că mi-ar prinde bine umorul sănătos al lui Parrish, dar mama încă nu s-a retras, iar cei doi n-ar fi niciodată relaxați în prezența ei.

O parte epuizată a minții mele se așteaptă ca ea să vină lângă mine, să mă bată la cap cu prestația de astăzi a surorii mele, să mă tachineze și să-mi scoată în evidență eșecurile, dar, din fericire, nu o face.

Totuși, se apropie o dată ca să mă sărute pe frunte – un rar semn de afecțiune din partea ei.

— Crezi că uit că ești prima născută, spune ea.

— Nu cred așa ceva.

— O mamă știe.

Roșesc. Probabil întregul nostru regat știe.

— Știu că mă mai crezi și rece și neiertătoare, zice mama.

Eu tac. Nu greșește.

— N-am inima de piatră, o aud zicând. Dar, dincolo de Syhl Shallow, lumea e plină de bărbați care subestimează femeile. De bărbați care le subminează. Nu pot să domnesc dintr-un loc al slăbiciunii. Nu-mi permit luxul milei și-al compasiunii. Și nici sora ta nu și-l permite.

Rămân tăcută. Să lași în viață un om neînarmat nu pare o *slăbiciune,* dar poate de aceea n-am fost numită moștenitoare.

— Nu ești mai prejos decât Nolla Verin, spune ea. Să nu uiți asta,

Lia Mara! De asta lecțiile tale cu Clanna Sun sunt atât de importante. Sora ta a fost numită moștenitoare, dar o să aibă nevoie de ajutorul tău.

— Mulțumesc, mamă.

Nu știu ce altceva să zic. Vocea ei este stridentă și limpede și, probabil, asta are mai mult legătură cu faptul că m-a informat că Nolla Verin a dezamăgit-o, și nu cu mine.

Mama mă lasă lângă foc și se retrage în cortul ei. În cele din urmă, Sorta și Parrish mi se alătură pe bușteanul de lângă văpaie.

Parrish îmi oferă o bucățică uscată de carne de vițel dintr-o desagă, iar eu mă strâmb.

El râde și și-o aruncă în gură.

Sorra se strâmbă și ea, la fel ca mine.

— Ar mânca orice, spune ea.

— Și cu dragă inimă!

Își mai aruncă o bucată în gură.

Abia reușesc să-mi adun puterea ca să zâmbesc.

— Mama e supărată că lucrurile nu au decurs mai bine cu prințul.

Sorra dă aprobator din cap.

— Nu vrea să poarte un război. Cuferele palatului nu sunt fără fund. Casele Regale sunt dezamăgite că nu le-a oferit acces la negoțul din porturi, așa cum a promis.

— Nu știam.

Mă îndrept de spate. Știam că ajunseserăm să ne bizuim pe zeciuiala primită din Emberfall în anii din urmă, dar nu și că rezervele noastre se micșoraseră atât de mult, încât Casele Regale începeau să-și retragă sprijinul.

Sorra zâmbește.

— Poate ai auzi mai multe dacă ți-ai petrece timpul la curte, și nu cu nasul într-o carte.

Mă strâmb cam cum m-am strâmbat în cazul bucății de carne uscată, iar ea râde în barbă.

— Războiul este costisitor, zice Sorra. Chiar dacă alianța prințului cu Disi este falsă, lansarea unei alte invazii o să ne coste o sumă frumoasă, iar Casele Regale nu sunt dispuse să plătească mai mult, când fondurile sunt deja secătuite.

— Ca să nu mai spunem de viețile pierdute, intervine Parrish.

Tonul lui îmi atrage atenția și-ntorc capul să mă uit la el.

El îi aruncă o privire Sorrei și tonul i se îndulcește:

— N-ar trebui să măcelărim oameni ca să avem acces la rutele negustorești.

Mă gândesc la fata pe care a ignorat-o în pădure. Mă întreb dacă Sorra știe sau e un secret pe care Parrish îl păstrează. Mă întreb dacă asta-l face un străjer mai puțin destoinic, așa cum mă face pe mine să mă simt inferioară surorii mele.

Sorra îl țintuiește cu privirea.

— În timp, oamenii *noștri o* să aibă de suferit în lipsa lor.

De asta a inițiat mama atacul. N-ar fi căutat o alianță, dacă n-ar fi dat greș. Dacă Sorra are dreptate, dacă prințul Rhen nu vrea să discute despre o alianță, nu mai avem nicio altă opțiune.

Parrish dă ursuz din cap.

— O să distrugem ținutul ăsta – sau o să așteptăm să se prăbușească al nostru.

— Se pare că acum nu avem de ales, zic eu. Mama a luat o hotărâre. Păzești pe cine nu trebuie, dacă tu crezi că eu pot să aduc vreo schimbare.

Ne uităm iarăși la flăcări. Tabăra amuțește în jurul nostru, dar gândurile mele aleargă prea repede ca somnul să mă găsească în curând.

Două surori, o inimă.

Simțămintele noastre nu sunt la fel. Asta o știu.

În ciuda comentariilor mamei despre vrăjitoare și fiara fermecată care ne-a alungat armata din Emberfall, prințul Rhen avea dreptate: *chiar* a reușit o dată. Acum, supușii lui par împărțiți din cauza zvonului că nu el ar fi moștenitorul de drept, dar dacă poate să-l găsească pe acest comandant Grey, dacă reușește să-l găsească pe moștenitor, atunci prințul Rhen poate să-și întărească poziția. Îi pasă de oamenii lui. Înflăcărarea lui este evidentă. S-ar putea la fel de bine să aibă din nou succes.

Despăturesc broderia Nollei Verin și-mi trec degetele peste cusăturile impecabile.

Două surori, o inimă.

Dacă împart vreo inimă cu cineva, prinţul e acela. Măcar el pare milos. Grijuliu, nu de piatră.

Mă întreb cum ar fi reacţionat dacă Nolla Verin l-ar fi abordat cu atenţie şi respect, şi nu cu aroganţă şi dispreţ. Dacă ar fi recunoscut că-i pasă de poporul *lui,* dar şi de al ei.

Mă întreb dacă pot să aflu.

„Nu eşti mai prejos decât Nolla Verin. Sora ta o să aibă nevoie de ajutorul tău."

Prinţul nu a vrut să o asculte pe sora mea.

Poate o să mă asculte pe mine.

— Vreau să-i vorbesc, spun încetişor.

Sorra se uită alarmată la mine, dar privirea lui Parrish este mai dârză.

— Mama ta nu o să permită niciodată aşa ceva.

— Ştiu. Fac o pauză, apoi adaug: Trebuie să ne mişcăm repede, înainte să-şi dea ceilalţi seama ce facem.

El ridică din sprâncene.

— Adică vrei să mergi *acum?*

— Da. Inima-mi bate ca o tobă când le cer înşeuaţi caii! Fiţi cât mai tăcuţi posibil!

Mă aştept ca ei să refuze. Sunt străjerii mei de ani de zile, dar i-au făgăduit credinţă mamei. Sorra mă ţintuieşte cu privirea atât de mult, încât mamei i s-ar părea o neobrăzare.

Ştiu că nu este.

— Vă rog! spun în şoaptă.

— Pentru pace! rosteşte Parrish lângă mine, iar Sorra îşi mută privirea la el.

Blândeţea se citeşte în ochii ei.

Cu un deget, o trage în faţă de marginea armurii.

— Pentru viitorul nostru! spune Parrish şi apoi o sărută delicat pe buze.

Obrajii îmi ard, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— O să aveţi timp mai târziu pentru asta. Deocamdată, trebuie să ne grăbim.

Parrish rânjeşte şi se retrage. Şi Sorra e la fel de roz în obraji. Se întorc spre locul în care sunt priponiţi caii, mişcându-se în linişte.

Când mă duc să-i ajut, Parrish se uită la mine. Rânjetul i s-a îndulcit, devenind un zâmbet.

— Te-ai înșelat, spune el.

— M-am înșelat?

— Cred că o păzim pe *singura* soră care poate să aducă schimbarea.

CAPITOLUL OPT

— GREY —

BÂRFELE ŞI NELINIŞTEA ATRAG MEREU MULŢIMI, DAR, ÎN seara asta, arenele sunt mai pline ca niciodată. Lăsarea întunericului a adus vânturi reci şi un cer înstelat, dar atât de mulţi oameni se înghesuie în tribune, că e mai cald decât în toiul zilei.

— Prinţul e din cale-afară de speriat, mormăie un bărbat cât aşteaptă la rândul şerpuitor al celor care vor să-şi cumpere bere.

Cu siguranţă Worwick o să scoată un profit frumos în seara asta. Niciodată n-am văzut coada să ajungă până la grajduri.

— De zeci de ani nu mai sunt vrăjitori în Emberfall.

Înşeuez caii pentru luptele călare, dar, când lucrez, sunt nevăzut. Oamenii vorbesc liber, fără să acorde atenţie.

Nici când eram străjer, poziţionat de-a lungul unui zid, lucrurile nu erau diferite.

— Ei bine, *ceva* controla fiara care a terorizat castelul, zice un alt bărbat. Toţi spun că era Karis Luran, dar eu nu ştiu de ce nimeni nu se îndoieşte de prinţesa asta nouă. Poate *ea* e cea care a trimis-o. N-am încredere în alianţa asta cu ţinutul din care se trage, oricare ar fi. Ne-au lăsat regele să moară.

Strâng o chingă şi mângâi calul pe grumaz.

— Rillisk e condus de Marele Mareşal de ani de zile, spune sfidător o femeie. Familia regală se întoarce şi, brusc, trebuie să îngenunchem? Nu prea cred.

— Vezi cum vorbeşti! zice primul bărbat. Am auzit că-n seara asta sunt nobili pe aici.

Degetele îmi înţepenesc pe catarama unui căpăstru. Calul îşi împinge capul în palma mea, iar eu murmur ca să-l liniştesc.

Cel de-al doilea bărbat chicoteşte leneş.

— Nobili? Poate vreun alt prinţişor de care n-a auzit nimeni vreodată.

Răsuflu ușurat. Cu luni în urmă, informația asta ar fi fost îngrijorătoare, dar de când s-au deschis granițele sudice, am auzit de nobili mai puțin însemnați care trec prin Rillisk, întrucât ținuturile mai mici caută să redeschidă rutele negustorești.

— Hawk!

Vocea aspră mă face să tresar, însă este doar Journ, celălalt luptător al lui Worwick. Prefer compania lui decât pe a lui Kantor, dar acum e palid și transpirat, sprijinindu-se cu o mână de un stâlp din lungul zidului.

Mă încrunt.

— Ești bolnav?

— M-a lovit un cal. Străzile sunt aglomerate. S-au ciocnit două trăsuri. Am încercat să fiu de ajutor. Cu o mână pe piept, se crispează și adaugă: Worwick a zis că s-ar putea să ai o compresă pe care o folosești pentru cai.

Am, dar dacă abia se poate ține pe picioare, o compresă nu l-ar lăsa să lupte. Totuși, n-ar ajuta cu nimic dacă i-aș spune lui Worwick. Îl strig pe Tycho să vină să termine de pregătit caii și mă uit din nou la Journ.

— Vino în armurărie! Am să văd ce pot să fac.

Aici, în spate, departe de mulțimi, este mai răcoare. Scraverul zace nemișcat în cușca lui, deși ochii negri ca noaptea se deschid când intrăm în armurărie. Journ se prăbușește pe un scaun. Când își scoate bluza, văd că pieptul îi este pe jumătate plin de vânătăi. Din cauza efortului de a se dezbrăca, icnește.

— Spune-mi adevărul! zice respirând cu dificultate. Arată pe cât de rău mă simt?

— Pare că ai coastele rupte.

El înjură în barbă.

— Worwick o să se enerveze.

— Nu poți să lupți așa.

— Ai văzut tribunele? Nici nu s-a lăsat bine întunericul și nu mai sunt locuri libere. Dacă nu pot să lupt, Worwick o să mă-njunghie personal cu o sabie.

Cuvintele mă fac să mă gândesc la fierarul Riley. Când Coroana mă folosea drept armă, rareori mă rodea vina pentru ceea ce mi se

poruncea să fac.

Astăzi, vinovăția e un spin pe care nu pot să-l smulg.

Journ se mișcă și se crispează.

— Poți să mă bandajezi? Poate armura mea o să mă ajute cumva.

— Pot să încerc.

Presez bine stratul de tifon de torace în timp ce el mă înjură, și apoi îl leg strâns. Transpirația trece prin bandaje înainte să termin, dar după ce îi fixez armura, îi este mult mai ușor ca înainte să stea în picioare.

— Ai mulțumirile mele, Hawk!

Mă bate ușurel pe umăr și apoi șuieră.

— Și un copil ar putea să te învingă.

— Am nevoie de bani în seara asta. Inspiră superficial și scoate o sabie din rastel, apoi spune: Ia o sabie! Lasă-mă să-ncerc!

Nu m-am luptat niciodată cu Journ sau Kantor, pentru că mi-e greu să-mi ascund iscusința de oamenii pricepuți. Dar este rănit, suntem singuri și Journ e un om bun, așa că iau o sabie din rastel.

Reușește să atace, să fandeze și să pareze o lovitură, dar se mișcă greoi, iar eu nu opun multă rezistență.

Totuși, îmi zâmbește mâhnit.

— S-ar putea să nu câștig, dar pot să lupt.

Îmi rotesc sabia cu putere, iar el abia reușește să blocheze lovitura. Cât încearcă să-și revină, îmi întorc arma, agăț mânerul sabiei lui și îl dezarmez. Vârful sabiei mele îi este la gât înainte să poată trage aer în piept.

— Ai să fii dezarmat în câteva secunde, zic eu. Asta nu-i cine știe ce luptă.

El clipește la mine.

— Ai exersat, spune, deși se ține cu o mână de coaste.

Îi iau sabia de la gât.

— Când și când.

Tresare și, așezându-se din nou pe scaun, oftează. Tobele răsună din arenă, urmate de un strigăt puternic din tribune. Worwick o să adune publicul, inaugurând evenimentele serii.

Trebuie să mă întorc în arenă. În mulțimea asta, Tycho o să alerge ca nebunul ca să scoată caii și călărețiii în siguranță.

M-am blocat studiindu-l pe Journ, care-şi trece o încheietură umedă peste frunte. Mai oftează o dată greoi, resimţind toată durerea. Dacă ar fi fost Kantor, l-aş fi lăsat să intre în arenă şi să-şi asume riscul.

— De ce ai nevoie de bani în seara asta? îl întreb.

— O să mai avem un copil până la sfârşitul anului.

Se mişcă şi se strâmbă, dar n-am cum să-i alin durerea de coaste.

— Altă gură de hrănit – de parcă nu-i destul de greu să le hrănesc pe cele pe care le am deja.

Nu mi se pare c-ar fi momentul să-l felicit.

— Nu ştiam.

El inspiră dureros şi, crispându-se, se ridică în picioare.

— Toţi avem poverile noastre, spune şi ia o centură pentru sabie de pe perete.

În arenă, un cal nechează, copitele lovesc pământul şi mulţimea aclamă.

Îmi muşc buza pe interior, gândindu-mă la Riley.

Nu-i datorez nimic lui Journ. Nu-i datorez nimic lui Worwick.

În partea cealaltă a încăperii, cuşca scraverului zornăie când creatura se mişcă şi se întinde. Ochii negri precum cărbunele îi găsesc pe ai mei şi scoate un şuierat. Sunetul trădează faptul că încearcă să se abţină, dar probabil totul e în mintea mea.

„Toţi avem poverile noastre."

N-am făcut nimic după-amiaza asta. Pot să fac acum ceva.

— Scoate-ţi armura! îi spun eu.

Râsetul lui aspru se termină cu o şuierătură.

— Dacă o scot, n-o mai îmbrac.

— Trebuie să-l ajut pe Tycho, zic eu. Dacă nu poţi să te apleci să-ţi scoţi apărătorile de la picioare, mă întorc în jumătate de oră.

— Ce tot vorbeşti?

— Nu poţi să lupţi, Journ.

El închide ochii.

— Hawk! *Trebuie...*

— Înţelegi greşit. *Tu* nu poţi să lupţi. *Eu* pot. Acum, dă-ţi jos armura! O să mă-ntorc.

CAPITOLUL NOUĂ

— LIA MARA —

NU MĂ AȘTEPT CA SOSIREA NOASTRĂ SĂ FIE ÎNTÂMPINATĂ cu surle și trâmbițe.

Nu mă aștept nici să fiu înconjurată în pădure și luată prizonieră.

Străjerii nu erau staționați atât de departe de terenurile castelului când am sosit mai devreme, dar poate-și extind aria de patrulare după lăsarea întunericului. Sau, mai probabil, Rhen nu are încredere în mama și se așteptă la un atac.

— Este revoltător! le spun străjerilor prințului Rhen, care îmi leagă mâinile. V-am zis că am venit să găsim o cale prin care să facem pace cu poporul vostru.

Bezna acoperă pădurea și ascunde expresiile celor mai mulți bărbați care ne înconjoară, însă văd că-i leagă și pe Sorra și Parrish. Ei nu spun nimic.

Străjerul din spatele meu smucește bine frânghia, iar eu îmi țin răsuflarea.

— Suntem doar trei. Nu sunt înarmată. Cu siguranță nu credeți că intenționam să atacăm castelul *așa!*

— Fii prudentă, Lia Mara! spune Sorra încet în syssalah.

La sunetul vocii ei, unul dintre străjeri scoate o sabie, dar un alt bărbat intervine:

— Nu! Nu-i vătăma! O să-l lăsăm pe prinț să decidă.

Bărbatul care a vorbit iese din întuneric și se oprește înaintea mea. Mulți dintre ceilalți străjeri și soldați au arcuri mari, dar lui îi atârnă doar o sabie la șold. Este un pic mai în vârstă și brunet. Și nu are decât un braț.

— Am văzut ce fel de pace vor oamenii voștri să aducă în Emberfall, spune el, iar privirea din ochii lui e feroce, aproape răzbunătoare.

Mă uit din nou la singurul lui braț și mă-ntreb dacă soldații din

Syhl Shallow au fost cei care i-au provocat rana.

— Armatele noastre s-au retras, zic eu. Nu pot să șterg ce ți s-a întâmplat, dar pot să-ncerc să croiesc o nouă cale de aici înainte.

El mormăie și se întoarce cu spatele. O mână mă apasă între omoplați și mă împinge, așa că înaintez.

Suntem duși în castel. În lumina zilei, cărămizile ca spuma laptelui fac clădirea să pară caldă și primitoare, dar, acum, în întunericul nopții, castelul e înalt și înfricoșător. Ușa principală se deschide cu un scârțâit, ducând spre o anticameră impresionantă, plină de covoare de catifea, și cu pereți de lemn negru acoperiți de tapiserii în toate culorile. Din tavanul foarte înalt atârnă un candelabru stins. Sunt sigură că-n timpul zilei e un spectacol al bogăției și privilegiilor care face concurență propriului meu palat, dar în clipa asta ungherele umbrite și spațiul gol sunt intimidante.

— O să așteptați aici, spune bărbatul cu un singur braț și traversează încăperea, urcând scara masivă aflată de-a lungul peretelui opus.

Lipsim de ceva vreme. Sunt curioasă dacă ceilalți străjeri au început să se întrebe unde am dispărut. După ce s-a întâmplat în după-amiaza asta în curte, nu știu dacă mama ar îndrăzni să vină după noi.

Cu cât stăm aici mai mult, cu atât încep să mă minunez de faptele mele.

Mă gândesc la fiica vânătorului de blănuri, ghemuită sub tatăl ei.

Mă gândesc la bărbatul cu un singur braț care ne-a condus în castel.

Mă gândesc la furia din vocea lui și la teama din privirea fetei care se ascundea în pădure.

Dincolo de negocierile astea sunt *oameni.* Oameni ale căror vieți o să fie afectate de o alianță, un război sau urma lăsată de o peniță pe pergament. Sora mea a fost numită moștenitoare, dar a dat greș în după-amiaza asta.

Am o singură șansă să îndrept situația.

Când prințul apare în capul scărilor, mă aștept ca uimirea, furia sau vreun licăr de emoție să-i străbată chipul, dar expresia lui e rece și calmă, ca mai devreme. Ținuta lui este mai comodă, ceea ce mă

face să cred că i-am întrerupt somnul. Prinţesa nu este cu el.

Nu se grăbeşte pe trepte, ci, în schimb, mă studiază în timp ce coboară.

Îmi dau silinţa să stau dreaptă şi să par încrezătoare, o provocare mai mare decât mă aşteptam, mai ales cu mâinile legate la spate.

Prinţul se opreşte la un metru şi jumătate înaintea mea, dar nu tresar la privirea lui cercetătoare.

— Când Jamison mi-a spus de intenţia ta de a discuta despre pace, nu pe tine mă aşteptam să te văd, rosteşte într-un final.

Bineînţeles că nu.

— N-am fost numită moştenitoare, dar tot sunt fiica reginei.

El se gândeşte la asta o clipă.

— Dacă într-adevăr îţi doreşti pacea, de ce nu ai vorbit în timpul vizitei voastre? De ce ai încercat să te furişezi pe pământurile castelului Ironrose, după ce s-a întunecat? Se uită la străjerii mei, completând: Şi cu minimul de protecţie?

Îi simt pe Sorra şi Parrish enervându-se în spatele meu.

— Am nevoie de protecţie? îi spun prinţului. Astăzi n-ai luat nicio măsură împotriva noastră, deşi ai fi putut.

— Mama ta nu este nesăbuită, zice el. Dacă v-aş fi rănit, sunt sigur că răzbunarea ar fi fost rapidă şi garantată.

Are dreptate. Mama n-ar fi călătorit atât de mult fără să se pregătească pentru neprevăzut.

— Nu vreau să vorbesc despre daune şi violenţă.

— A, da! Vrei să vorbeşti despre pace. În ciuda amuzamentului din glas, mijeşte uşor ochii şi adaugă: Iartă-mă că am uitat!

— Nu mă crezi.

— Cred că eşti fie foarte curajoasă, fie foarte neghioabă că încerci să mă faci să-mi schimb părerea despre Syhl Shallow.

Îl ţintuiesc cu privirea.

— Nu sunt neghioabă, prinţe Rhen!

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce n-ai vorbit mai devreme despre dorinţa asta pentru *pace?*

Pentru că n-am vrut să îmi contrazic mama sau sora.

Pentru că nu am ştiut cât de rău aveau să meargă lucrurile.

Pentru că nu am ştiut dacă el m-ar fi ascultat.

Tot nu știu.

— Am venit acum aici pentru că îmi doresc să nu se mai verse sânge între popoarele noastre.

— Și eu tot asta îmi doresc.

Rostește cuvintele cu destulă seriozitate ca să le cred. Poate că regatul se destramă în jurul lui, dar chiar îi pasă de oamenii săi – la fel de mult cum îmi pasă și mie de ai mei.

— De fapt, adaugă el, m-a uimit să aud că regina Karis Luran caută o alianță, de vreme ce pare atât de sigură că poate să-mi revendice teritoriile potrivit condițiilor ei.

Ezit, cu gândul la ce mi-a povestit Nolla Verin sau la ce mi-a zis lângă foc. Prințul Rhen n-o să creadă niciodată că mama vrea să cruțe vieți.

Ochii lui îmi cercetează chipul.

— Lia Mara, dacă tu cauți o alianță, poate ar trebui să-ncepi prin a fi cinstită.

— Bine, zic eu. Mama are nevoie de acces la rutele tale portuare negustorești și i-ar plăcea să pună bazele negoțului între popoarele noastre.

El zâmbește, iar eu îmi dau seama că m-a înțeles exact.

— Regina din Syhl Shallow nu are argint. Foarte interesant!

— Poate că n-avem argint, dar încă avem destule arme și războinici.

— Am auzit.

Nu pare că l-am convins pe deplin.

— M-am oferit cu luni în urmă să discut despre negoț cu mama ta și ea m-a refuzat.

— Nu pot să schimb trecutul. Pot doar să mă ofer ție ca simbol al bunei-credințe.

— Să mi te oferi? se miră el, iar zâmbetul i se lărgește. Dacă știi că îl caut pe moștenitorul de drept, atunci sigur știi de iubirea pe care i-o port prințesei Harper. Dacă mi te oferi ca să asiguri alianța prin căsătorie, ai să fii crunt dezamăgită.

— Căsnicia noastră nu trebuie să fie una din iubire, zic, ridicând bărbia. Am auzit cum funcționează lucrurile astea în ținuturile tale.

— Serios? Luminează-mă!

E mai rău decât atunci când m-a tachinat Nolla Verin. Simt că mi se încălzește fața, iar el râde.

Vreau să mă încrunt la Rhen, dar este atât de calm, și eu deja am pierdut teren.

— N-o să fiu transformată într-un spectacol, prințe Rhen! Am venit la tine să discutăm despre pace. Să vedem dacă putem găsi o cale prin care să ne scutim oamenii de un alt război pe care niciunul dintre noi nu vrea să-l poarte. Dacă vrei să râzi de mine, n-ai decât! Dezleagă-mi mâinile și îngăduie-mi să plec! Mama și sora mea nu ți-au văzut dragostea pentru poporul tău, dar *eu* o văd. Credeam că, poate, reciproca o să fie valabilă.

Cuvintele mele îi alungă zâmbetul de pe buze. Mă studiază îndelung, dar eu continui să-l privesc în ochi.

În cele din urmă, vorbește:

— *Chiar* îmi iubesc poporul, așa cum zici. Face o pauză și apoi se uită la unul dintre străjeri și adaugă: Dezleag-o!

Un cuțit îmi eliberează mâinile. Un sentiment neașteptat de speranță îmi înflorește în piept.

Un alt slujitor este trimis să aducă hârtie și un condei.

— Scrie-i mamei tale o scrisoare, spune prințul. Spune-i că o să discutăm despre o alianță între popoarele noastre și că tu o să-i trimiți vești în Syhl Shallow după ce ne înțelegem asupra condițiilor. Alege-l pe unul din străjerii tăi ca să i-o predea în siguranță, ca mama ta să știe adevărul intenției tale. O să-mi trimit și eu unul dintre străjeri ca să îmi aducă răspunsul lui Karis Luran. Dacă ea este dispusă să te lase să negociezi, atunci sunt și eu sunt dispus.

Îmi umezesc buzele și iau condeiul. Abia reușesc să scriu suficient de repede ca să-i comunic tot ce-mi doresc să-i spun.

Mamă, te rog să mă ierți că am acționat în pripă, dar am văzut o cale spre pace și am vrut să fac tot ce se poate ca să protejez atât poporul din Syhl Shallow, cât și pe cei din Emberfall. Prințul a fost de acord să-mi permită să negociez pentru negoț și liberă trecere prin ținuturile sale. Știu că Nolla Verin a fost binecuvântată cu darul tău de a conduce, dar eu am fost binecuvântată cu rațiunea și priceperea ta. Te rog să-

mi acorzi șansa să unim cele două popoare, pentru binele tuturor!

Lia Mara

Îmi semnez numele cu o înfloritură și pecetluiesc scrisoarea.

Mă uit la Parrish și la Sorra.

— Dezleagă-i! îi cer prințului Rhen. Dacă binevoiești, adaug după o clipă de gândire.

El dă din cap spre unul dintre soldații lui, iar străjerii mei sunt eliberați.

Parrish pare nesigur. În încăperea slab luminată, ochii îi sunt negri și plini de neîncredere.

Sorra e mai stăpână pe sine, evaluând calm starea străjerilor care ne înconjoară.

Împăturesc scrisoarea și i-o înmânez lui Parrish.

— Te rog! Te rog, spune-i mamei cât de mult tânjesc să meargă totul bine!

Îmi găsește privirea și dă aprobator din cap, dar, apoi, spune în syssalah:

— Nu mi se pare în ordine, Lia Mara.

— Avem de ales?

— Mereu avem de ales.

Mă gândesc la fata din pădure.

— Dacă ne așteptăm la încrederea lui, trebuie să i-o oferim pe a noastră.

Parrish se uită la prinț și iarăși în ochii mei. Apoi dă din cap și ia scrisoarea împăturită.

Prințul Rhen aruncă o privire la unul dintre străjerii lui.

— Însoțește-l călare pe străjerul ei! Întoarce-te cu răspunsul lui Karis Luran!

Bărbatul încuviințează dând din cap.

— Da, stăpâne!

Parrish și Sorra se uită unul la celălalt și apoi străjerul meu pleacă, urmat de al lui Rhen.

Trag aer în piept. Am făcut ce nu a reușit sora mea să facă. O să încheiem un acord pentru pace, mama o să aibă acces la căile

maritime pe care şi le doreşte şi vieţile o să fie cruţate.

„Gândeşte-te la viitorul nostru", mi-a spus Parrish.

Prinţul Rhen face un pas către mine.

— Crezi cu adevărat că mama ta o să fie de acord cu condiţiile unei alianţe negociate de tine?

— Da, spun eu. Cred.

El se încruntă.

— Te cred.

Cuvintele sunt potrivite, spre deosebire de expresia feţei lui. Mă încrunt.

— Atunci, de ce pari nemulţumit?

— Cred că ai încredere în mama ta.

Pentru prima dată, în privirea lui nu se citeşte răceala, ci dezamăgirea.

— Din păcate, eu nu am.

În spatele meu, Sorra îmi spune în grabă:

— A fost o capcană, Lia Mara!

Prinţul Rhen se uită la străjerii lui.

— Arestaţi-le pe amândouă! Închide-i străjerul în...

Trupul Sorrei se izbeşte în al meu, iar mie îmi trebuie o secundă să-mi dau seama că mă aruncă din calea bărbatului care voia să mă apuce de braţ. Mă rostogolesc la pământ.

— Fugi!îmi strigă Sorra şi se roteşte ca să scoată pumnalul de la centura străjerului.

Fără să ezite, i-l înfige în burtă, iar el cade. Înainte să atingă pământul, un altul o înjunghie.

În patru labe, mă-ndrept spre uşă. Sorra împlântă pumnalul într-un al treilea străjer şi, rotindu-se rapid, pune mâna şi pe o sabie. În aer, sângele descrie un arc stacojiu. Vreau să strig, dar nu-mi găsesc suflarea. Totul se petrece prea repede. Brusc, străjerii sunt peste tot.

Unul scoate o sabie, o roteşte larg şi o înfige direct în Sorra.

Trupul i se prăbuşeşte. E prea mult sânge.

Ţip cu putere şi prelung, sperând că Parrish e încă în apropiere, că o să mă audă.

Nu. Nu vreau să vadă.

Un bărbat mă apucă de braţ şi mă saltă brutal în picioare. Mi se

pare că sângele îmi întunecă privirea. Tot nu pot să respir.

Am vrut pace și, acum, Sorra sângerează pe podea.

— Nu ai să pățești nimic, spune prințul, iar eu abia înțeleg cuvintele. Însă prezența ta aici o să garanteze că mama ta părăsește regatul Emberfall pentru totdeauna.

CAPITOLUL ZECE

— GREY —

TUNELUL ÎNGUST SPRE ARENĂ ÎNĂBUŞĂ SUNETELE mulţimii. N-am mai purtat o armură propriu-zisă de luni de zile, dar membrele mele n-au uitat greutatea. Journ este mai masiv decât mine, dar platoşa lui îmi vine destul de bine, iar apărătorile îmi sunt fixe pe antebraţe.

— Lui Worwick îi place să enerveze luptătorii, spune Journ. O să le zică să verse sânge. Uneori, e bine să oferi ceva mulţimii.

Mă uit la braţele lui pline de cicatrice şi tac. Aici, în tunel, suntem singuri, dar nimeni nu ştie că-l înlocuiesc. Worwick o să-şi dea seama din clipa în care am să păşesc în arenă, dar până atunci o să fie prea târziu ca să mai pună întrebări.

Sper să le ofer tuturor un spectacol destul de frumos ca să nu mai conteze după aceea.

— N-o să-i placă dacă tu-l răneşti pe celălalt, spune Journ. Nimeni nu vrea să fie făcut de râs. Lasă-l o vreme să creadă că poate să câştige.

Ştiu asta, dar îl las oricum să vorbească. Inima-mi face sângele să pulseze prin vene.

— Patru runde, zice Journ. Poţi să rămâi în viaţă patru runde?

— Întreabă-mă la final.

Începe să chicotească, dar rămâne fără aer şi-şi apasă pântecele cu o mână.

— Cei mai mulţi dintre bărbaţii ăştia n-au cine ştie ce îndemânare, spune el. Toţi vor doar să se simtă bine şi să plece acasă cu dreptul de-a se lăuda. Dar, uneori, te surprind.

Dau aprobator din cap. Deasupra noastră, un ritm cunoscut începe să răsune din tobe. Ovaţiile care-i urmează sunt aproape asurzitoare, chiar şi de aici.

Nu trebuie să fiu excepţional, ci doar să fac spectacol. Să rămân în

viaţă.

Fac un pas spre capătul tunelului, dar Journ mă prinde de umărul armurii.

— Hawk! Înghite şi adaugă: Îţi rămân dator pentru asta!

Ce mult îmi doresc să se fi ales Kantor cu o copită în piept, şi nu omul ăsta!

— Nu-mi datorezi nimic.

— Într-o zi, o să am ocazia să te răsplătesc.

Zâmbesc.

— Atunci, să sperăm că supravieţuiesc nopţii!

Tobele bat din nou.

— Din inima văii Valkins, un bărbat aproape călit în oţel, rareori învins, campionul meu, Journ din Everlea! se aude vocea lui Worwick.

Intru în arenă şi mulţimea strigă atât de tare, încât mă tem că o să se dărâme acoperişul. După întunecimea liniştită a tunelului, lumina şi sunetele sunt copleşitoare. Îmi scot sabia aşa cum l-am văzut pe Journ făcând-o de sute de ori şi o ridic în aer.

Worwick e în picioare în mijlocul mulţimii, iar eu sunt cu spatele la el, deci nu ştiu dacă m-a observat. Îmi ţin respiraţia şi-i aştept următoarele cuvinte.

— În seara asta, avem un eveniment deosebit pentru voi toţi, rosteşte Worwick prea încântat, vocea lui străbătând adunarea de oameni. Un eveniment extrem de deosebit!

Nu a observat. Bun!

— Ca de obicei, pariurile se încheie din clipa în care cel de-al doilea luptător intră în arenă! strigă el. Cred c-o să avem parte de o confruntare pe cinste. Rareori un bărbat atât de iscusit se înscrie la Turnirul lui Worwick Pariaţi acum! Cred că în seara asta o să vedem mulţi bani circulând. Cine simte sărutul norocului pe obraz? Oare tu? Sau tu?

E priceput la ce face, deoarece oamenii se îngrămădesc mereu în ultima clipă să parieze.

— Acum! strigă Worwick. Cel de-al doilea luptător al nostru este pregătit să intre în arenă. Campionule Journ, în... Amuţeşte şi îşi drege glasul: A, *campionule Journ,* ocupă-ţi locul, te rog!

Pe toţi dracii! A observat.

Ei bine, acum nu mai poate să facă nimic în privința asta. Bag sabia în teacă și mă deplasez spre centrul arenei.

— Adversarul nostru se trage tocmai din Portul Silvermoon, anunță Worwick.

Zăresc umbra unui om care trece prin tunelul din partea cealaltă. Mă concentrez la intrare. Mulțimea, arena – totul e un spectacol.

Sabia de la șold, lupta ce mă așteaptă – astea sunt lucrurile reale.

Apuc mânerul. Nu pot să scot sabia înainte să o scoată celălalt. Dacă e din Portul Silvermoon, e probabil pescar sau muncitor la docuri. Cineva a acceptat provocarea luptei din cauza unor prieteni amețiți de bere.

Zăresc părul bărbatului: blond-nisipiu. Apoi umerii, pielea catifelată și strălucitoare a armurii lui. Așadar, nu e una împrumutată. Fiecare cataramă de argint scânteiază în lumină.

Fâșii aurii și roșii îi împodobesc umărul, legate de un blazon bătut în aur – un leu încolăcit cu un trandafir.

Înțepenesc. Știu blazonul. Cunosc fâșiile alea.

— De la castelul Ironrose, se aude Worwick, avem onoarea de a-l primi pe comandantul Gărzii Regale, Dustan din Silvermoon! El îmi face cu ochiul din tribune, de parcă totul ar fi o glumă, completând: Vezi să nu-ți pierzi capul, Journ!

Mulțimea își strigă aprobarea.

Mă retrag câțiva pași înainte să mă adun. Știu că atâță mulțimea. Habar nu are ce înseamnă asta pentru mine.

Îl cunosc pe Dustan. L-am ales cu mâna mea. A fost unul dintre primii străjeri care i-au jurat credință lui Rhen sub comanda mea. Oare asta înseamnă că prințul e aici și urmărește înfruntarea? Vreau să scrutez mulțimea, dar sunt prea multe chipuri. E prea mult zgomot. Nu pot să-mi iau privirea de la adversarul care se apropie.

Instinctele îmi strigă să acționez, însă nu văd cum aș putea să o fac.

Dustan nu și-a scos sabia. Mâna mi s-a înmuiat pe teaca sabiei.

Încetinește în timp ce se apropie și mijește un pic ochii. Când se oprește înaintea mea, se încruntă și ia mâna de pe teacă.

— Pari agitat, îmi spune pe un ton relaxat. Journ, nu-i așa?

Durează o secundă să înțeleg ce spune.

Nu mă recunoaște.

Bineînțeles că nu. Au trecut luni de zile. Ne cunoșteam de doar câteva săptămâni – și atunci eram proaspăt bărbierit, aveam părul mai scurt, o armură bogat ornamentată și aerul unui conducător.

Astăzi, sunt un pic mai presus decât un ajutor de grăjdar îmbrăcat ca un soldat. Sunt Hawk. Sau, acum, presupun că sunt Journ.

Dustan se apleacă de parcă ar vrea să-mi împărtășească un secret.

— Cei din Garda Regală nu sunt atât de răi precum se zvonește.

Crede că sunt neliniștit din cauza înfruntării.

— Suntem pe drumuri de săptămâni întregi, continuă el. Oamenii mei m-au provocat să mă înscriu.

Așadar, Rhen nu îl însoțește. Prințul nu ar părăsi castelul săptămâni în șir, iar comandantul gărzii lui cu siguranță nu l-ar lăsa nepăzit ca să se distreze.

Tăcem de prea multă vreme. Mulțimea se agită și cizmele încep să bată un ritm necruțător. Ovațiile o să se audă curând.

— Să nu te retragi! spune Dustan, interpretându-mi greșit tăcerea drept teamă. Am să te iau ușurel.

După cum am anticipat, mulțimea începe să scandeze. „Luptați! Luptați! Luptați!” Asta-mi accelerează pulsul și-mi sporește concentrarea.

Dustan pune mâna pe teaca sabiei și îmi întâlnește privirea. Văd o întrebare în ochii lui.

Rapid, dau aprobator din cap.

Scoțându-și sabia, recunoașterea îi traversează chipul.

— Journ – e posibil să ne mai fi întâlnit și înainte?

— Nu.

Îmi eliberez sabia ca pe un vechi prieten și o rotesc puternic și repede, înainte ca el să fie pregătit. Abia are timp să-mi blocheze lovitura. Săbiile noastre se lovesc și hârșâitul metalului răsună prin arenă. Mulțimea își urlă aprobarea.

Dustan pierde rapid tren, retrăgându-se cât așteaptă o deschidere ca să se răzbune. Se aștepta să dau înapoi și să fiu o țintă ușoară. M-a subestimat – o greșeală pentru care l-aș fi mustrat dacă i-aș mai fi fost comandant.

Când se ivește ocazia, Dustan lovește cu o ferocitate la care nu mă

aştept, aşa că sunt forţat să cedez teren. Trupul meu îşi aduce aminte mişcările, dansul săbiilor. Când roteşte sabia spre pântecele meu, îi trântesc sabia şi ne despărţim, dându-ne târcoale.

— *Chiar* te cunosc! strigă el. Mânia îi umbreşte ochii când întreabă: Cine eşti?

— Nimeni.

Ridică sabia şi eu avansez.

Este priceput Mai bun decât îmi amintesc. Când ne despărţim din nou, în antebraţe încep să simt o tensiune care, probabil, pe el nu-l afectează. O oră cu Tycho în arena prăfuită nu e acelaşi lucru cu timpul pe care şi-l petrece Garda Regală antrenându-se.

Cred că simte asta, pentru că următorul lui atac este brutal, rapid şi mă doboară. Simt gustul de sânge şi praf. Mă rostogolesc înainte să poată să mă ţintuiască şi mă ridic de pe pământ ca să-l lovesc cu umărul în burtă.

Credeam că pot să-l fac să cadă, dar e rapid şi mă înşfacă de armură, profitând de inerţia mea. Ne prăbuşim. El îngenunchează pe mâna în care ţin sabia înainte să pot să o ridic.

E o mişcare bună, dar o cunosc. Mă folosesc de mâna liberă ca să-i înşfac pumnalul de la centură şi ţintesc spre gâtul lui. Dustan înjură şi se retrage, dar îmi eliberează braţul şi se dezechilibrează. Mă reped înainte şi ne inversez poziţiile.

Este suficient de rapid cât să-şi ridice sabia ca să o blocheze pe a mea, dar eu sunt în avantaj. Îmi las greutatea până e în pericol să-şi taie gâtul. Respiră la fel de greoi ca mine, însă, în cazul lui, furia e cea care-l lasă fără suflare.

— Spune-mi cine eşti!

— A fost o mişcare inteligentă, zic eu. Cu armura. Cine te-a învăţat-o?

Dustan vorbeşte printre dinţi. Se încordează şi o dâră de sânge se iveşte sub sabia lui.

— Dacă ucizi un străjer, ai să-ţi pierzi capul.

Nu este singurul care gândeşte aşa. Sunetele mulţimii s-au transformat într-un murmur confuz.

— Journ! se aude un pic cam gâtuit vocea lui Worwick peste mulţime. Îţi aduc aminte că nu e o înfruntare până la moarte!

Mișcarea licărește în partea opusă a arenei. Alți străjeri au simțit că s-ar putea să le fie comandantul în pericol.

Cu vârful pumnalului său, apăs cel mai vulnerabil punct, chiar sub maxilar.

— Spune-le oamenilor tăi să rămână pe loc!

— El este! strigă cineva de pe margine.

E cunoscută, dar nu știu de unde.

— *El* este! Știam că nu a murit!

Frica îmi săgetează inima. Dustan se încruntă la mine, dar, încet, expresia i se schimbă. Mânia se transformă în uimire.

— Comandante Grey?

Trebuie să iau o hotărâre. Săbiile dintre noi tremură din cauza eforturilor luptei.

— Să nu îndrăznești să-l lași să scape! se aude cineva strigând.

— Nu sunt comandantul tău, îi zic lui Dustan.

— Dar...

Îl lovesc în obraz cu mâna în care-i țin pumnalul. Gestul abia dacă-mi câștigă o secundă, dar mă-ndrept în fugă spre tunel. O săgeată șuieră pe lângă umărul meu și se înfige în zid. O alta o urmează rapid, nimerindu-mi armura și alunecând inofensiv.

Tunelul dă spre curtea de depozitare, dar eu mă prind de scara fixată în zidul lateral și urc câte două trepte odată. Ajung în pod chiar în clipa în care străjerii năvălesc în curte. Praful și pânzele de păianjen îmi alunecă pe sub degete și-mi țin respirația. Inima-mi bate cu putere, implorând după aer.

Mulțimea se dezlănțuie în arenă, vocile răsunând peste tot. Oamenii se împrăștie în direcții opuse. De îndată ce se îndepărtează suficient, mă târăsc, lipit de podea.

Mă aflu în partea opusă a clădirii în care Tycho și cu mine dormim deasupra grajdurilor. Dacă aș fi norocos, aș putea să parcurg toată distanța târându-mă, să cobor în grajd și să plec la galop înainte să-și dea careva seama.

Mă gândesc la brățara de argint ascunsă în salteaua mea. Aș putea să scap de tot.

În orice caz, nu sunt un om norocos. De partea asta a arenei, podul se întinde doar până la armurărie. Ar trebui să cobor și, cumva, să

trec prin mulţime ca să ajung la grajduri.

Durează mai puţin de zece minute să mă târăsc prin umbrele prăfuite şi găsesc armurăria goală. Cobor în linişte din pod, dar scraverul tresare şi se izbeşte în gratiile cuştii, şuierând la mine.

Îl ignor şi, luând cuţitele de pe perete, mi le strecor în apărătorile pentru picioare şi-mi mai pun două la centura cu sabia.

Vocea lui Worwick pluteşte peste mulţime, trecând prin uşă.

— Da, comandante!

Pare alarmat. Şi, în plus, foarte aproape.

— *Te asigur* că o să-ţi ofer ajutorul necesar.

Mă retrag în umbre, în apropiere de cuşca scraverului. Scara care urcă în pod este lângă uşa dinspre arenă. Aici chiar că n-am scăpare. Îmi aud pulsul în urechi.

Scraverul cârâie la mine, cu colţii dezgoliţi şi mâinile cu gheare zgâriind podeaua cuştii. Mi-aduc aminte cât de uşor i-a brăzdat braţul lui Kantor când l-a provocat. Poate reacţionează la fel şi în cazul străjerilor în armură.

Scot un pumnal şi încep să tai funia care ţine cuşca închisă.

Creatura nu mai mârâie.

Respir rapid şi zgomotos şi funiile astea blestemate sunt prea groase! O cheie zornăie în lacătul de pe uşă. Pe toţi dracii!

Scraverul şuieră la mine şi, apoi, îmi şopteşte „Grăbeşte-te!”

Mâinile mi se opresc. Ridic privirea, întrebându-mă dacă într-adevăr am auzit asta. Mă uit în ochii negri ai creaturii.

O briză răcoroasă străbate încăperea. Cu ghearele, scraverul taie o funie petrecută peste dosul mâinii mele şi mârâie „Grăbeşte-te!”

N-am timp să mă gândesc la ce înseamnă asta. Lovesc cu putere şi frânghia cedează. Uşa se deschide.

Scraverul îşi ia avânt cu destulă forţă ca să mă dărâme. Odată ieşit din cuşcă, îşi întinde aripile şi ţipă înfuriat. Bărbaţii strigă şi se bulucesc încercând să scape din calea lui – dau peste alţii care încearcă să intre pe uşă. Sângele ţâşneşte când ghearele lui nimeresc pielea neprotejată.

Mă strecor din încăierare, înapoi la scară, şi mă ridic.

— Scraverule! strig şi apoi fluier.

Nu aştept să văd dacă mă urmează. Fug pur şi simplu.

Când ajung din nou în curtea de depozitare, nu cobor cu grijă din pod, ci aterizez dur și mă rostogolesc. Mă ridic și alerg, ieșind în aleea prăfuită din spatele arenei.

Cu un cârâit și o fluturare de aripi, scraverul sare din pod, alunecând spre pământ. Mă aștept să se oprească, asemenea unui câine înlănțuit care a fost eliberat și și-a găsit un nou stăpân, dar nu o face. Se împinge de la pământ cu mâinile și picioarele cu gheare și se ridică iarăși în zbor, aripile bătând puternic în aer. În câteva secunde, e mult deasupra mea.

Un șuierat anunță o săgeată, dar mă dau într-o parte, corpul reacționând înaintea gândurilor mele. Mă feresc de prima, însă nu și de a doua. Durerea îmi străpunge coapsa și piciorul îmi cedează. Mă împiedic brusc și cad rău, alunecând câțiva metri în praf.

Îmi forțez picioarele să mă susțină din nou și, ridicându-mă, scot sabia și pumnalul înainte ca străjerii să ajungă la mine. Sunt doar trei. Dustan e unul dintre ei. Buza îi este umflată și însângerată acolo unde l-am lovit. Nu-i cunosc pe ceilalți doi, dar ambii au săgețile pregătite și așteaptă. Unul are trei cicatrici profunde, care-i traversează chipul și maxilarul.

Spectatorii s-au înghesuit în culoarul ce duce spre curtea de depozitare. Journ este derutat, iar Worwick, furios. Tycho e îndurerat.

Worwick îl apucă pe Tycho de braț, ținându-l pe loc.

Eu nu-mi iau privirea de la Dustan, pentru că gestul lui e ceea ce o să conteze aici.

— Ai muri luptând, nu-i așa? spune el.

— Tu, nu?

— Poate nu m-aș strădui atât de mult. Mă cercetează de parcă n-ar putea să mă înțeleagă, apoi continuă: Prințul te caută de luni de zile. Multă vreme am bănuit că ești mort

Probabil ar fi mai ușor.

— N-am comis nicio fărădelege, îi zic. Spune-le oamenilor tăi să se retragă!

— Aș fi putut să te cred, înainte să fugi. Face o pauză, apoi: De ce?

Nu se referă la ziua de astăzi, ci la tot ce s-a întâmplat.

— Pentru bine regatului Emberfall, îi răspund.

Cred că simte adevărul din glasul meu, pentru că înțepenește.

— Explică-mi!

Apuc mai bine sabia.

— Nu.

El întoarce capul.

— Trageți și în celălalt picior!

— Nu! strigă Tycho, care se eliberează din prinsoarea lui Worwick și fuge. Nu!

Dustan se întoarce. Arcașul se întoarce și el.

— Oprește-te! strig la el.

Îmi imaginez o săgeată zburând și străpungând pieptul băiatului. Îmi imaginez sângele lui udând praful.

— Tycho, oprește-te!

Nu mă ascultă. Aștept ca o săgeată să țâșnească din arc.

Nu se întâmplă nimic. Dustan înaintează și-l apucă pe Tycho de cămașă înainte să ajungă la mine. Tycho se rotește și încearcă să-i dea un pumn, însă Dustan se ține bine, strângând cu putere până când gulerul îl sugrumă pe băiat, făcându-l să se înece.

— De-ajuns! spun eu. El nu are absolut nicio treabă. Dă-i drumul!

Dustan strânge mai cu putere și-i ridică brațul. Alarmat, Tycho scoate un zgomot jalnic.

Ăsta e motivul pentru care m-am dezis de familie. Exact momentul de față.

— Te rog! spun, iar cuvântul mă costă ceva.

Dustan nu-și ia privirea de la mine.

— Cedezi?

— Îi dai drumul? întreb și apoi îmi dau seama că asta ar putea să-i aducă moartea lui Tycho în nenumărate feluri. Ai să-l lași teafăr?

— Dacă-l las teafăr, ai să te predai în liniște?

— Jur!

— Atunci, jur și eu!

Dau drumul sabiei și pumnalului și ridic mâinile, predându-mă. El îl eliberează. Băiatul cade în genunchi, icnind după aer.

Dustan mă apucă de încheieturi și mi le leagă cu o fâșie de piele.

Din praf, Tycho își ridică privirea la mine. Nu pot să mă uit în ochii lui.

— Întoarce-te la Worwick! îi cer.

— Nu, zice Dustan. Brandyn! Ia băiatul şi leagă-l!

Înlemnesc, zbătându-mă ca să-mi eliberez mâinile.

— Dustan! Ai jurat!

Dustan îmi dă un ghiont între omoplaţi.

— Nu o să păţească nimic! Mergi!

În spatele meu, Tycho ţipă. Nu văd pe lângă Dustan, dar nici nu este nevoie. Ştiu că Tycho se teme de soldaţi.

Mă rotesc şi-l împing pe Dustan în piept cu umărul. El mă apucă de armură şi mă ţine drept.

Deschid gura ca să-l înjur. Să-l implor. Să-l acuz. Nu ştiu sigur ce vreau să fac, dar nu am ocazia să aflu. O mână într-o mănuşă de armură mă loveşte în maxilar.

Mă prăbuşesc fără să lupt.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— LIA MARA —

SÂNGELE SORREI ÎMI PĂTEAZĂ CUSĂTURILE VEŞMINTELOR. Nu am nimic altceva să port şi refuz să-l rog ceva pe oribilul bărbat care m-a luat prizonieră, aşa că îndur.

Pe materialul crem, dungile şi petele s-au uscat într-un maroniu urât. Propriile lacrimi îmi pătează decolteul. Amândouă îmi aduc aminte ce am pierdut.

Ce a pierdut Parrish.

A cruţat-o pe fata aceea în pădure şi, în schimb, i-am condus iubita la moarte.

Poate m-am înşelat în privinţa tuturor lucrurilor. Cu siguranţă perspectiva nemiloasă asupra lumii pe care o împărtăşesc mama şi Nolla Verin e corectă. Poate dorinţa mea de pace între ţările noastre e adevărata slăbiciune. Poate dorinţa mea de a fi moştenitoare a fost, de fapt. Ar fi trebuit să iniţiem un atac asupra regatului Emberfall – într-adevăr, sfetnicul mamei, Clanna Sun, era în favoarea acestei propuneri – şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat

Mult mai mulţi ar fi murit.

Gândul nu e binevenit şi îl alung.

Soldaţii prinţului m-au închis într-o cameră luxoasă, a cărei privelişte dă spre curtea castelului. Nu cred că o să mă mai prindă vreodată somnul, aşa că-mi petrec noaptea holbându-mă la caldarâmul de dedesubt. Când se ivesc zorii, lumina soarelui îmi atinge obrajii, uscându-mi lacrimile.

Privesc orizontul, aşteptând să văd dacă oamenii mei vin să mă salveze. Sigur mama nu o să dea crezare scrisorii mele, după ce prinţul a fost atât de insolent cu ea şi sora mea. Cu siguranţă sora mea o să ceară să fiu trimisă acasă ori să negocieze alături de mine.

Cu siguranţă.

Mă uit ore în şir, până când soarele ajunge în înaltul cerului. Un

călăreț singuratic apare la marginea pădurii, mergând constant la galop. Pentru prima dată de la răsărit, speranța înflorește în inima mea.

Dar apoi văd culorile regatului Emberfall – roșu și auriu.

Mă prăbușesc din nou pe podeaua rece de marmură.

Ce naivă sunt! Nu pot să cred că m-am încrezut în el.

„Cred că ai încredere în mama ta. Din păcate, eu nu am."

Furia se aprinde în tristețea din pieptul meu. Are dreptate: am încredere în mama. Am încredere c-o să facă scrum castelul când o să vină să mă salveze. Am încredere că o să se asigure că Rhen n-o să urce niciodată pe tron, că o să-i rupă oasele, că o să-i smulgă fiecare fir de păr din cap și o să-i ardă toate...

Ușa camerei mele se deschide, iar eu mă înec de furie.

Prințul Rhen apare în prag, îmbrăcat în haine de piele cusute cu fir de aur, întruchiparea regalității, perfecțiunii și calmului.

Eu sunt pe podea în veșminte murdare, aproape vibrând de căldură și de mânie. Vreau să mă năpustesc asupra lui.

În schimb, mă ridic și adopt un aer la fel de regal ca al lui.

— Ai să-ți regreți acțiunile. Mama mea o să dubleze forțele pe care plănuia deja să le trimită în țara ta blestemată.

— Forțele pe care probabil nu și le poate permite?

Îmi încleștez maxilarul.

— Îți înțeleg furia, spune el.

— Nu înțelegi *nimic!*

— Înțeleg foarte mult. Mijește ochii și continuă: Înțeleg că ai venit aici în toiul nopții cu motive îndoielnice. Înțeleg că mama ta mi-a șantajat *ani de zile* tatăl și că a încercat asta și cu mine. Înțeleg că mamei și surorii tale nu le pasă de poporul meu, ci doar de căile maritime care o să le ofere o nouă cale de a face troc pentru bani. Face un pas către mine, cu ochii întunecați de propria-i furie, și concluzionează: Înțeleg că, din cauza asta, mii dintre oamenii mei au fost deja măcelăriți. *Asta* înțeleg!

— Și eu știu multe lucruri. Nu-mi desprind privirea de la el când conchid: Știu că ți-ai mințit poporul.

— Ba nu!

— *Minți!* Scuip cuvintele: Știu că-l cauți pe moștenitorul ăsta

pentru că te temi de magia lui. Știu că m-ai închis pentru că ți-e frică de mama. Acțiunile tale îți dezvăluie slăbiciunea, prințe Rhen!

— Dimpotrivă. Acțiunile mele îmi dezvăluie puterea.

— Uciderea oamenilor nevinovați n-ar trebui să fie *niciodată* văzută ca putere.

El ridică din sprâncene.

— Nu asta fac oamenii voștri?

— Mi-ai ucis străjerul, după ce te-am abordat ca să discutăm și să găsim o cale să facem pace.

— Străjerii mei nu au scos nicio armă înainte să o facă străjerul tău, spune el. Ți-am zis că n-o să pățești nimic, după cum vezi. Nici ea nu ar fi pățit nimic.

— Le servești minciuni supușilor tăi, prințe Rhen! Vocea mai că mi se frânge și încerc să mă liniștesc înainte să adaug: Nu cred nimic din ce zici!

De la centură, scoate o bucată împăturită de pergament.

— Ai crede ce ți-a scris mama ta?

Rămân fără suflare. Călărețul s-a întors cu răspunsul mamei.

Mă grăbesc și i-o smulg din mână, așteptându-mă pe jumătate să se împotrivească, dar nu o face. Străjerii zăbovesc în spatele lui, în prag, dar am văzut deja ce i-au făcut Sorrei, iar eu nu sunt neghioabă, în ciuda faptelor mele din ziua precedentă. Mă retrag și despăturesc în grabă scrisoarea.

Văd cuvintele mamei și sunt atât de șocată, încât am nevoie de un moment să le citesc.

În limba comună din Emberfall, ea a scris:

Accept propunerea fiicei mele. O să acord o lună pentru negocieri.

Dedesubt, a adăugat în syssalah:

Să nu mă dezamăgești, Lia Mara!

Mă uit la cuvintele alea mai mult decât îmi ia să le citesc.

„Să nu mă dezamăgești."

Am făcut-o din clipa în care am părăsit tabăra împreună cu Sorra și Parrish. N-am ce alianță să făuresc. Sunt prizoniera lui. Nimic mai mult.

Mă uit din nou la prințul Rhen.

— Mama ta a crezut ce i-ai scris, spune el.

— Am scris totul cu sinceritate, îi zic printre dinți.

— O să rog să ți se trimită niște haine. Anunță-ți străjerii dacă ai nevoie de ceva!

Închide ușa, încuindu-mă înăuntru.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— GREY —

MĂ TREZESC ÎN MIEZUL ZILEI, CU UN PICIOR CARE-MI ARDE de durere. Căruţa e în mers, fiecare zdruncinătură dovedind că stau întins doar pe nişte scânduri. Mă foiesc şi încerc să mă întorc, dar mintea nu-mi e limpede. Metalul zornăie pe lemn când mă mişc.

Inspir brusc şi apoi mă forţez să mă ridic într-un cot. Încheieturile mâinilor şi gleznele îmi sunt înlănţuite. Sunt ameţit.

— Încetişor! Ai fost leşinat ore în şir.

Un bărbat cunoscut stă în apropiere de partea din faţă a căruţei. Are pielea măslinie şi părul tuns scurt. E mai corpolent decât era când l-am cunoscut în Washington DC, dar n-am să-l uit pe omul care mi-a mai salvat o dată viaţa.

— Vindecătorule! rostesc surprins şi răguşit.

Maxilarul mă doare când vorbesc. Ridic o mână ca să mă frec la ochi, iar lanţurile mi se târăsc peste încheieturile goale.

— Cei mai mulţi oameni îmi zic Noah, spune el.

Cred că m-au adormit cu eter. Mi-e greu să-mi pun gândurile în ordine. Şase bărbaţi vin călare în urma căruţei, dar razele soarelui se oglindesc în arme şi armuri şi-mi fac capul să bubuie. Vizitiul e un străjer necunoscut. Tresar şi mă frec din nou la ochi.

Fără vreun avertisment, amintirea mă loveşte în burtă. Mă uit din nou la Noah.

— Unde este Tycho? întreb eu. Ce i-au făcut?

— Este bine. Doarme. Uite! îmi spune şi-mi arată.

Mă întorc şi mă forţez să stau în capul oaselor. Un bandaj gros îmi cuprinde coapsa, iar lanţurile de la glezne zăngănesc pe scânduri când mă mişc. Tycho stă ghemuit în spatele meu, sub băncuţa aflată în cealaltă parte a căruţei, înghesuit pe cât posibil într-un colţ. Din câte îmi dau seama, este teafăr.

— S-a trezit? se aude o altă voce.

E aceeași voce care a strigat de pe marginea arenei. Acum, de față cu Noah, o recunosc. Este a lui Jacob. Fratele lui Harper. *Prințul* Jacob, pentru toți cei din Emberfall. Moștenitorul tronului din imaginarul Disi. În realitate, moștenitorul a nimic.

În puținele zile în care ne-am cunoscut, nu avea o părere bună despre mine. Și reciproca era valabilă. Mă gândesc la lanțurile care mă țin prizonier aici și am dubii că situația s-a îmbunătățit.

— S-a trezit, constată Noah resemnat.

Jacob merge călare pe lângă căruță. Părul lui brunet este mai lung și stă mai bine în șa decât îmi amintesc, dar tot e limpede că este fratele lui Harper.

— Ai zis că nu pot să-l înjunghii cât e leșinat. Pot să o fac acum?

— Nu.

— Haide!

Ochii îi sunt plini de mânie îndreptățită.

— Spune-mi toate locurile în care pot să-l lovesc, fără să moară.

Întâlnesc privirea lui Jacob.

— Ai înjunghia un om înlănțuit?

— Nu de obicei, dar pentru tine aș face o excepție.

— Ce venin scuipi spre mine! Nu ți-am făcut nimic niciodată.

Noah râde zgomotos. Vocea lui Jacob e joasă și periculoasă.

— Ne-ai *prins* aici.

A! Chiar am făcut-o.

Jake înaintează până când calul său mai că se atinge de căruță.

— În plus, nu sunt singurul care scuipă „venin". Nu știe nimeni unde ai fost. Rhen te caută de luni de zile. Harper e îngrijorată că ai murit. Dar, nu. Ești aici și ești teafăr. Mai mult decât teafăr. Acum toți străjerii se întreabă de ce ai dezertat. De ce *ai fugit.* Vrei să ne explici? Ai încercat să le ucizi comandantul în arenă.

Dacă aș fi încercat să-l omor, ar fi fost mort, dar restul cuvintelor lui Jacob sunt adevărate. Nu am ce explicație să le ofer. Îmi mut privirea în altă parte.

— Vorbește! spune Jake. Acum!

Când nu zic nimic, el scoate un pumnal. Întorc deodată capul. Îmi simt piciorul de parcă o bucată de fier abia scos din forjă mi-ar apăsa coapsa, dar, chiar și înlănțuit, tot aș putea să sar din căruță și să-i

strâng gâtul cu lanţurile înainte să apuce să mă înjunghie.

Nu am nimic de pierdut şi poate că simte asta. Ceva din privirea lui şovăie.

— Jake, spune Noah resemnat. Lasă... ăla deoparte.

Jacob înjură şi bagă pumnalul înapoi în teacă.

Totuşi, cuvintele lui îmi apasă gândurile. De fapt, regret că l-am prins aici. Regret că mi-am abandonat îndatoririle ca membru al Gărzii Regale. Regret ce ştiu despre dreptul meu din naştere şi cum schimbă asta relaţia mea cu prinţul Rhen.

Mă uit la cer. Văzduhul e plin de miresmele verii, de fân cosit şi fructe pârguite. Dacă trecem printre ogoare, înseamnă că Rillisk e cu mult în urmă. Drumul nu e aglomerat, aşa că sigur e încă devreme. Worwick o să-şi piardă minţile dacă rămâne fără mine şi Tycho în acelaşi timp.

Scârţâitul şi zornăitul căruţei răsună în liniştea dimineţii. În faţă ar trebui să călărească un străjer, ca santinelă, dar la distanţă nu văd niciunul. Străjerii şi caii par epuizaţi.

— Am călătorit toată noaptea?

— Da. Ne întoarcem la Ironrose ca să ne duci acasă, iar apoi Rhen poate să facă orice doreşte cu tine.

Cuvintele astea mi se adâncesc în piept şi-mi strâng inima cu o mână a morţii.

— Ironrose e la două zile de mers de Rillisk, spun eu. Intenţionezi să-ţi istoveşti străjerii ca să mai câştigi câteva ore?

El îşi încleştează maxilarul.

— Dustan a spus că reuşim să ne întoarcem după apus. Nu istovesc pe nimeni.

— Ai călătorit toată noaptea şi ai de gând să călătoreşti toată ziua. Arunc o privire la străjerii din spatele căruţei şi adaug: Cu bărbaţi care, probabil, te slujesc de ieri-dimineaţă?

Nehotărârea licăreşte în ochii lui, dar se uită încruntat.

— Nu mai eşti la comandă. N-am avut încredere în tine înainte şi faptul c-am aflat că te-ai ascuns în tot timpul ăsta nu mă face să am încredere acum. Aşa că stai acolo şi tacă-ţi gura sau am să rog un străjer să-ţi pună un căluş la gură!

Mă mişc ca să mă sprijin de marginea căruţei şi nu mai zic nimic.

Poate nu se aştepta să mă supun, pentru că pare bănuitor când trece mai departe călare, ca să fie lângă Noah. Vorbesc încet amândoi şi abia îi aud din cauza vântului, dar îmi dau seama că încearcă să decidă dacă ar fi mai prudent să aştepte.

Nu ştiu şi nu ar trebui să-mi pese.

Mergem mai departe.

În cele din urmă, soarele începe să apară la orizont. Când îl zăresc pe Dustan, văd că vânătăile îi întunecă maxilarul, însă nu se uită la mine. Niciunul nu o face. Când Tycho se trezeşte, rămâne ghemuit lângă băncuţă, dar străjerii îl lasă şi pe el în pace. Arşiţa zilei ne apasă şi, în cele din urmă, unul dintre străjeri aruncă brânză, apă şi un burduf cu apă pe podeaua căruţei. Tycho şi cu mine împărţim totul. Cu ochii în patru, se mişcă rapid, ca un iepure.

Rămânem tăcuţi. Eu ascult, sperând să aud ceva informaţii, dar străjerii sunt atenţi şi nimeni nu-mi zice nimic.

Înainte de lăsarea serii, un străjer cade de pe cal.

Noah îl examinează pe bărbat şi apoi îşi pleacă fruntea, ştergându-şi-o de sudoare.

— Epuizare din cauza căldurii. Trebuie să ridicăm tabăra pentru noapte.

— Nu! spune Jacob care se uită urât la mine.

Eu ridic din sprâncene şi tac. El se încruntă.

— Jake! insistă Noah şi oftează. Mai avem de mers ore bune. Sunt epuizat. Şi tu eşti epuizat. Îmi doresc la fel de mult ca tine să merg acasă, dar au trecut luni de zile de când suntem aici, aşa că n-o să conteze câteva zile. Crezi că Harper o să decidă la miezul nopţii dacă vrea sau nu să plece acasă? Haide, nu exagera!

Aşadar, ridicăm tabăra. Un străjer îmi leagă lanţurile de un copac, trăgând de cătuşe atât de tare, încât mai că mă doboară. Caută ceartă, iar eu îmi aduc aminte cum pot plictiseala şi oboseala să afecteze temperamentul unui străjer, aşa că nu-i ofer ocazia. Tycho nu e în lanţuri, dar rămâne în întuneric, zăbovind lângă copac. Sunt sfâşiat între dorinţa ca el să caute o oportunitate să fugă, dacă se iveşte vreuna, şi grija c-ar sfârşi mort. Întunericul se pogoară şi Jacob, Noah şi străjerii adorm. Doar Dustan rămâne treaz, stând de veghe în spatele căruţei.

E vădit extenuat, dar faptul că se gândește mai întâi la oamenii lui mă face să-l văd într-o lumină bună.

În cele din urmă, somnul îl prinde și pe Tycho, ghemuit pe iarba uscată de la baza copacului de lângă mine. Liniștea umple spațiul dintre noi doi, întreruptă din când în când de pocnetul focului la care s-a gătit și pe care nimeni nu s-a obosit să-l stingă.

Nu ne spunem nimic, dar pleoapele încep să-i tremure, iar el se sprijină de spatele căruței. În ciuda tuturor lucrurilor, îi înțeleg poziția. Posibil mai bine decât oricine altcineva.

— Comandante, îi zic încetișor.

Bărbatul devine brusc atent, mijind ochii.

— Ce este?

— Ai cărți de joc?

— N-o să mă păcălești să te eliberez!

Ridic mâinile încătușate.

— Pot să țin cărțile. Nu trebuie să mă eliberezi.

Ezită, dar cred că își dă seama că riscul e mic, pentru că se îndreaptă și vine să se așeze lângă mine. Este prevăzător, păstrând o oarecare distanță, și mă privește când scoate un pachet dintr-un săculeț de la curea.

Dustan amestecă rapid cărțile și le împarte cu o precizie exersată. Fiecare dintre noi își ia cărțile primite și jucăm în tăcere. El câștigă prima mână și eu pe a doua. Când o începem pe a treia, Dustan se relaxează în ritmul jocului. S-a tot uitat la mâinile lui, la cărțile schimbate între noi, dar îmi aruncă o privire mâhnită când las o carte cu un prinț și-i iau unul dintre regi.

Un lemn trosnește într-un crâng din apropiere și amândoi întoarcem capul. După o clipă, un cerb sare din frunziș, țâșnind apoi în întuneric.

Schimbăm o privire și ne uităm din nou la cărțile noastre.

Dustan joacă un patru de sabie.

— Mișcarea aia din arenă. Cu armura. M-ai întrebat cine m-a învățat-o. Își ridică privirea spre mine și răspunde: Tu ai făcut-o.

Eu joc un nouă de sabie.

— Știu.

— Ai fi putut să mă omori.

Îmi frec maxilarul cu mâna și oftez.

— Un om n-ar trebui să moară din cauza unei mici distracții.

— Dar ai fi putut să scapi, insistă el.

— Într-adevăr, cu o recompensă pe capul meu. Mă uit la Dustan și adaug: Nu-ți doresc răul, omule.

— Bărbatul ăla, Journ, a zis că ai luptat în locul lui. Pentru că era rănit.

Dau aprobator din cap și aștept să lase o carte.

Mă urmărește.

— A zis că ai făcut-o din bunătate.

Ridic din umeri. Mai degrabă din nesăbuință.

— A spus că s-ar fi retras dacă m-ar fi văzut intrând în arenă, decât să riște să rănească un membru al Gărzii Regale, continuă Dustan și lasă o carte peste celelalte din grămadă. *Tu* ai fi putut să te retragi.

Las și eu o carte.

— Nu-mi stă în fire să mă retrag.

El se gândește la asta o vreme, cât jucăm.

În cele din urmă, își ridică privirea.

— De ce ai plecat? Nu cred că ești un dezertor, continuă când nu zic nimic. Un dezertor nu m-ar fi înfruntat.

Nu mă uit în ochii lui.

— Probabil cel mai ușor este să presupui că sunt.

— Nu. Nu este. Face o pauză, apoi continuă: Ai spus că ai făcut-o pentru binele regatului Emberfall. Ce înseamnă asta?

Am rostit cuvintele alea când credeam că vrea să-mi înfigă sabia în piept. Deja le regret.

— Nu pot să-ți zic, Dustan. Însă am vorbit serios. Nu am luat cu ușurință decizia de a pleca.

Oftează și se freacă la ochi. Știu că este obosit după o zi lungă, dar adevărata extenuare se ascunde în spatele oftatului.

Atent, aleg o carte din mână și o las peste grămada dintre noi. O briză călduță face limbile focului să pâlpâie.

— De câtă vreme călătorești cu prințul Jacob?

— De aproape două săptămâni.

Ridică din umeri.

— Am plecat într-un tur al bunăvoinței, cu speranța că harul

vindecătorului o să-i facă pe oamenii din Emberfall să îndrăgească ţinutul Disi.

Vorbesc relaxat, ca şi când timpul nu s-ar fi scurs, iar noi am fi străjeri care joacă un joc de cărţi la căldura unui foc.

— Sunt uimit că prinţul moştenitor te-a lăsat să pleci de la castel.

Expresia i se întunecă şi aruncă o carte în grămadă.

— Nu se cuvine să pun la îndoială ordinele prinţului.

De fapt, se cuvine, dacă e comandantul gărzii, dar nu-l corectez. Arunc o carte în grămadă.

Dustan se uită la Tycho.

— Cine-i umbra ta?

— Un băiat de la grajduri. Îmi aleg cuvintele cu grijă, pentru că nu vreau să-i dau lui Dustan ocazia să mă controleze mai mult decât o face deja: I-a fost făgăduit lui Worwick.

— Credeam că are de gând să se bage înaintea sabiei ca să te salveze.

— I-a văzut pe supuşii Marelui Mareşal executând un bărbat în tavernă. Tac o clipă, apoi îl lămuresc: Era îngrijorat că mi-ai face şi mie acelaşi lucru.

Dustan ridică din sprâncene.

— A fost executat un bărbat?

— Da.

Tac şi întorc cărţile în mâini.

— Un bărbat bănuit că este vrăjitor.

— Aaa!

Dă aprobator din cap.

— Am mai auzit de asemenea întâmplări şi în alte oraşe. Se uită în jur şi-mi vorbeşte pe un ton conspirativ: La curte, unii oameni l-au menţionat pe vindecător, dar nimeni nu a îndrăznit să-l acuze în mod direct.

— Oamenii se tem.

Dustan ridică din umeri.

— Ori sunt lacomi. În clipa în care prinţul a dat porunca, s-au strâns să primească recompensa. Monstrul ăla vrăjit ne-a terorizat prea multă vreme. El e disperat să se asigure că aşa ceva nu se mai întâmplă. Face o pauză şi adaugă o altă carte în grămadă, după care

spune: E doar o chestiune de timp ca oamenii să-şi dea seama că nu caută doar un vrăjitor, ci moştenitorul dispărut.

Îmi dreg glasul.

— De unde ştii asta?

Dustan se opreşte cu o carte în mână.

— Eram amândoi în Marea Sală când Karis Luran a dezvăluit ce ştie.

Pe când eram străjer. Înainte să ştiu ceva despre dreptul meu din naştere. Uitasem. Îmi trec o mână peste maxilar.

— Asta te priveşte, spune Dustan şi-mi cercetează chipul.

Eu îmi studiez cărţile. Am spus prea multe. Ca şi el. Nopţile lungi şi întunericul apăsător nu reuşesc niciodată să păstreze secretele.

— Nici eu nu-ţi vreau răul, Grey, zice el. În arenă – dacă nu ai fi... dacă ai fi spus doar... Nu-şi mai continuă gândul şi înjură: Pe toţi dracii! De ce ai fugit? *De ce?*

— Aş fugi din nou, dacă aş avea ocazia.

Uimit, se îndreaptă de spate.

Îmi ridic mâinile încătuşate.

— Sunt prizonierul tău, Dustan. Nu-ţi datorez nimic. Nu-mi datorezi nimic. Permite-mi să-mi păstrez secretele!

Pentru un moment, pare c-ar vrea să mă provoace, dar fie este prea obosit, fie nu prea dornic. Oftează.

— Pentru binele regatului Emberfall?

Dau aprobator din cap şi azvârl o carte în grămadă.

— Pentru binele tuturor.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— LIA MARA —

CU O ZI ÎN URMĂ, LA RĂSĂRIT, GÂNDURILE MELE ERAU O încrengătură de remuşcări şi regrete, stare agravată şi mai mult de faptul că mama a crezut ce îi scrisesem.

Astăzi, la ivirea zorilor, mă trezesc cu un nou scop. Am să găsesc o cale să ies din castelul ăsta. N-am să fiu folosită drept pion împotriva mamei şi a surorii mele. N-am să fiu folosită împotriva poporului meu.

Gândurile astea îmi tot dau ghes. Prinţul nu mă foloseşte împotriva ţinutului Syhl Shallow. Mă foloseşte ca să-şi apere supuşii de ai mei.

Îmi alung iarăşi gândurile.

Ieri mi s-au adus haine, aşa cum mi s-a promis, dar nu m-a interesat să le ating. Şi mai puţin m-a îmbiat cina, un fel de crustaceu condimentat, care mi-a întors stomacul pe dos când l-am gustat. Cu siguranţă a fost un comentariu incisiv despre accesul prinţului la un port aflat lângă o apă sărată, când mama nu are acces niciunde.

Panglicile aurii şi roşii care străbat mânecile ţinutei lăsate pe un scaun par *foarte* grăitoare.

Chiar şi aşa, prefer să port culorile lui decât sângele Sorrei. Mă dezbrac de veşmintele pătate şi îmbrac o pereche de pantaloni strâmţi din piele de viţel şi o cămaşă verde. Hainele astea îmi sunt mai strâmte pe trup decât rochiile, iar eu sunt extrem de conştientă de rotunjimea coapselor şi a sânilor mei. Nolla Verin s-ar simţi bine în asemenea haine, dar pe mine mă fac prea agitată. Mă bucur că străjerii rămân afară.

Încăperea este luxos decorată, cu pături de catifea pe pat şi piese de mobilier cu margini de argint peste tot. Sunt prea sus ca să sar pe fereastră. Străjerii aşteaptă dincolo de uşa mea, dar n-am nicio îndoială c-o să înlocuiască odaia asta cu o celulă din temniţă dacă le

dau motiv. Dacă vreau să evadez, trebuie să găsesc o altă cale.

De partea mea am timpul și cam atât.

Spalierele pline de trandafiri înfloriți îmbracă partea exterioară a zidurilor castelului, dar prea departe ca să le ating, și oricum nu cred că mi-ar putea susține greutatea. Nu mi se aduc și cuțite odată cu mâncarea, deși am mari îndoieli că aș putea să dobor de una singură doi străjeri înarmați. Până și vatra este rece, stinsă în căldura verii. Nu pot să dau foc încăperii cu speranța de a fugi în învălmășeala provocată.

Mă încrunt, studiind vatra. Ca și în camerele din Palatul de Cleștar din Syhl Shallow, șemineul se află de-a lungul unui perete, între două camere care împart un coș. În Palatul de Cleștar există o barieră de metal care oferă intimitate între camere, dar, dacă este necesar, poate fi îndepărtată pentru eficiență. Când eu și Nolla Verin eram mici, ne furișam astfel în odăi ca să-i spionăm pe cei care ni se păreau foarte importanți.

Mă-ntreb dacă și aici există așa ceva. Mă așez pe vatra de marmură și mă aplec, pipăind peretele înnegrit din spate.

Pare să fie din cărămizi. Oftez.

Apoi găsesc o margine în mijloc. Explorez mai departe. În jurul cărămizilor, de-a lungul șemineului, se află o crăpătură.

Mai sigură acum, îmi strecor degetele pe lângă marginea cărămizii din centrul barierei și trag.

Nu se mișcă.

Bineînțeles că nu se clintește. E un perete de cărămidă. Oftez *din nou.*

Ușa de la camera mea scoate un zgomot, așa că mă îndepărtez de șemineu, ascunzându-mi mâinile pline de funingine în hainele pe care le-am abandonat și frecându-le în grabă.

Mă aștept ca Rhen să se întoarcă și să mă provoace în legătură cu mama, dar, spre uimirea mea, prințesa Harper îmi trece pragul. Și mai surprinzător e că nu mai poartă rochia împodobită cu pietre prețioase din ziua în care ne-am cunoscut, ci, în schimb, pantaloni și o cămașă ce seamănă cu a mea. O femeie străjer cu cosițe brunete, lungi până la talie, stă în spatele ei.

Cred că expresia mea e plină de ura pe care o păstram pentru

iubitul ei, căci prinţesa se încruntă.

— Ar fi trebuit să întreb dacă primeşti vizitatori.

— De ce? După ce mă şterg pe mâini, arunc hainele pe un scaun de lângă vatră, apoi adaug: Nu ai auzit? Sunt prizonieră.

Ea se ruşinează.

— Am auzit. Face o pauză, după care: Îmi pare rău!

Ei *îi pare rău?* Replica e atât de neaşteptată, încât încremenesc, îmi găsesc glasul:

— Atunci înseamnă că nu eşti conştientă de rănile pe care oamenii mei le-au provocat supuşilor prinţului tău.

— Sunt.

Îşi atinge pântecele cu o mână.

— Tot îmi pare rău.

După privirea rece şi neînduplecată a prinţului, e un şoc să văd pe chipul ei ceea ce pare a fi îngrijorare sinceră. Asta-mi mai domoleşte un pic furia.

— Sigur crezi că sunt o mare neghioabă, zic eu.

— Nu.

— Ei bine, eu mă cred.

Mă aşez pe marginea de marmură în faţa şemineului şi râd fără să mă amuz.

— Credeam c-aş putea să făuresc o alianţă pentru pace şi, în schimb, urmează să fiu folosită ca pion împotriva mamei.

— Nu cred că eşti neghioabă. Cred că este... Ezită, după care completează: Admirabil.

— Doar dacă tu ai fi temnicera mea, şi nu prinţul tău.

Expresia ei e îndurerată. Vrea să facă un pas către mine, dar străjerul ei şopteşte „Domniţă", ca şi când ar avertiza-o, iar prinţesa se opreşte.

Din tonul fetei şi din răspunsul prinţesei, îmi dau seama că sunt apropiate.

Fără să vreau, mă gândesc la Sorra, care s-a repezit să mă apere. Emoţiile mă gâtuie brusc, fierbinţi. Îmi înghit nodul din gât şi, cu maxilarul încleştat, îmi mut privirea.

Empatia se citeşte în ochii prinţesei Harper.

— Ştiu că eşti mânioasă. Nu... nu trebuie să vorbeşti cu mine. Nu

zic nimic.

— Vreau doar să știi că... Amuțește și mijește un pic ochii, apoi îndrăznește: Ai o pată neagră pe obraz.

E funingine. Rezist impulsului de a o șterge.

— E un semn de doliu, mint eu. Pentru Sorra, străjerul meu care a fost măcelărit.

Harper tresare vizibil..

— Repet, îmi pare rău...

— Îți ceri cam mult scuze pentru o prințesă.

Fac un pas înainte și străjerul ei se apropie de ea, dar Harper nu se mișcă deloc

— Nu vreau să fiu dușmanul tău, zice Harper încet.

Nici eu nu vreau să fiu dușmanul ei. În ciuda pozițiilor noastre relative, cred că are o inimă plină de bunătate, pe care o admir. Într-o altă viață, am putea fi prietene. Răceala mi se citește în privire.

— Prințul tău mi-a garantat că nu putem fi altceva.

Un oftat i se rostogolește de pe buze.

— Știu.

Ne privim una pe cealaltă în tăcere. După un moment îndelungat, se uită în altă parte.

— Dacă te răzgândești, trimite-l pe unul dintre străjeri după mine! Știu cum e să fii singură aici, zice după o clipă de tăcere.

Dau aprobator din cap. N-o să trimit niciodată după ea și cred că o știe.

Se retrage și apoi iese pe ușă la fel de încet precum a intrat.

Mă întorc la vatră și-mi înfig vârfurile degetelor în crăpătura plină de funingine din cărămidă. Trag cu toată puterea, sprijinindu-mi picioarele de peretele opus șemineului. Nu se mișcă nimic. Pe sub cămașă, am început să transpir. Înjur încetișor.

Mai încerc o dată.

Și încă o dată.

Și încă o dată.

În cele din urmă, după ceea ce mi se pare o veșnicie, peretele de cărămidă se mișcă în sfârșit.

Doi centimetri, dar s-a mișcat.

Îmi rotesc umerii ca să-i relaxez. Am nevoie de mai mult de doi

centimetri, dar o mică reușită mă face să-mi doresc una mai măreață.

Apoi aud clopotele sunând în curte și inima-mi explodează de speranță. Știu că e puțin probabil, dar mă grăbesc la fereastră ca să mă uit după mama.

În schimb, văd străjeri ieșind dintre copaci și o căruță necunoscută, împodobită cu roșul și auriul culorilor lui Rhen.

Oftez și mă întorc la vatră.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— GREY —

CÂND TATĂL LUI RHEN ERA REGE, UNA DINTRE ÎNCERCĂRILE finale pentru a fi acceptat în Garda Regală era o confruntare între un străjer şi un prizonier din temniţă. Prizonierul primea o armură şi arme, iar străjerul era înlănţuit de mâini şi de picioare, fără armură sau arme la îndemână. Dacă prizonierul învingea, îşi câştiga libertatea. Dacă învingător era străjerul, îi era permis să jure credinţă Coroanei până la obştescul sfârşit.

Am tras cărţi ca să ne găsim perechea printre prizonieri, iar oponentul meu a fost un soldat masiv, pe nume Vail. Fusese condamnat la moarte pentru că furase din cuferele armatei, dar se zvonea că îl prinseseră violând trupurile morţilor. Era plin de cicatrici, depravat şi, practic, de două ori cât mine când aveam şaptesprezece ani.

Înfruntările au avut loc în faţa membrilor familiei regale. Înainte de acea zi, îi zărisem doar de la distanţă: pe rege şi regina lui cea rece, pe prinţul Rhen şi surorile lui.

Un străjer căzuse înaintea mea. Regele părea dezamăgit, iar prinţul Rhen, plictisit.

S-a tras clopotul şi Vail a fost condus în arenă.

Eu urmărisem confruntările anterioare. Cei mai mulţi dintre ceilalţi străjeri se retrăgeau mai întâi, ca să aştepte o ocazie să atace. Cu Vail, ştiam că nu urma să am parte de aşa ceva. M-a atacat cu sabia, iar eu mi-am aruncat lanţurile cătuşelor în jurul armei, ţinând-o bine. Când a încercat să se elibereze, m-am năpustit la gâtul lui şi i-am strivit traheea. A căzut ca un bolovan.

Confruntarea s-a terminat în mai puţin de zece secunde. Clopotul încă mai răsuna.

Prinţul nu mai părea plictisit.

— Eşti norocos că nu ţi-a tăiat mâinile, după ce ai vrut să-l laşi cu

mâinile goale fără sabie, a comentat de pe margine comandatul străjerilor.

— N-a fost noroc! i-am strigat la rândul meu.

Am depus jurământul chiar a doua zi. Un jurământ care a durat o eternitate.

Unul pe care nu l-am regretat niciodată, până în clipa asta.

Când căruța se oprește pe caldarâmul curții castelului Ironrose, străjerii mai că nu trag de mine să cobor. Vreau să-mi înfig unghiile în scândurile crăpate. Vreau să fug. Vreau să mă ascund.

Dustan a luat-o înainte, cel mai probabil ca să dea de veste că m-a prins, întrucât curtea e plină ochi de oameni. Mă uit cu atenție la tot și e aproape prea mult ca să îndur. Străjerii stau de-a lungul zidurilor castelului, dar pe puțini îi recunosc. Rhen este în mijloc, neclintit. Harper îi stă alături, ținându-l strâns de mână. Nodurile degetelor îi sunt albe. Nu pot să-mi ridic privirea ca să o întâlnesc pe a lor. Mă uit în jos, la pietrele de la picioarele lor, care se apropie cu fiecare secundă care trece.

Curtea e mai liniștită ca niciodată, de parcă și caii ar simți apăsarea momentului. Nu am greșit cu nimic, dar vina și rușinea tot se adună într-o sferă de foc în pântecele meu.

Nu așa! gândesc eu. *Nu așa!*

Dar bineînțeles că doar așa putea fi. M-am asigurat de asta cu trei luni în urmă.

Mă opresc.

Între umeri primesc un pumn destul de puternic cât să mă împiedic înainte și să cad în genunchi. Durerea îmi ricoșează prin picior și mă abțin să urlu de durere.

— Te afli înaintea prințului moștenitor și a domniței lui, spune unul dintre străjeri. Ai să îngenunchezi!

Trebuie să vorbesc. Nu vreau să o fac.

Vocea mea e doar o șoaptă răgușită:

— Iartă-mă, stăpâne!

Străjerul îmi dă iarăși un pumn între omoplați și, de data asta, trebuie să mă sprijin în mâini.

— Prințului ai să i te adresezi cu „Alteță”! urlă el.

— Iertare! zic din nou. Alteță!

Tăcerea îmi ia cuvintele și le înghite. Rhen nu a spus nimic. Harper nu a spus nimic. Îmi doresc nespus să fi avut puterea de a dispărea din Emberfall cu un clipit din ochi, pentru că aș accepta orice altă soartă în care nu stau înlănțuit la picioarele oamenilor pe care, cândva, am jurat să-i protejez.

— Uită-te la mine! rostește Rhen într-un sfârșit.

Dacă mi-ar fi dat un ordin sau mi-ar fi vorbit la mânie, poate m-aș fi supus. Însă mi-a vorbit calm, insinuând trădarea.

Nu pot să mă uit la el. Mă simt de parcă *l-aș fi trădat.*

O mână mă apucă de păr și îmi dau seama că unul dintre străjeri o să mă forțeze să-mi ridic privirea.

— Nu! spune Rhen.

Mâna se îndepărtează de ceafa mea.

— Uită-te la mine! zice încă o dată și, acum, e un ordin.

Îmi înalț capul și mă uit la el.

Prințul Rhen e același și diferit totodată. Nesiguranța și îndoiala de sine din ultimele faze ale blestemului au dispărut, înlocuite de o hotărâre neclintită. E un om care a îndurat tortura vrăjitoarei, anotimp după anotimp, ca să mă cruțe. Un bărbat care și-a dat viața ca să-i salveze pe cei din Emberfall. E bărbatul care o să fie rege.

Privirea lui, mereu pătrunzătoare, o cercetează pe a mea, în căutarea unor răspunsuri.

— Ai jurat credință altcuiva? mă întreabă pe un ton grav și periculos.

Întrebarea mă ia prin surprindere – și, de îndată, îmi dau seama că el crede că am plecat pentru că i-am jurat credință lui Lilith.

— Nu, stăpâ... Alteță.

— Nu ai depus jurământ înaintea nimănui?

— Nimănui în afară de tine.

Buzele lui descriu o linie dreaptă.

— Te-am eliberat de jurământul tău.

— Atunci, îți cer să-mi permiți să fiu liber.

Privirea lui Rhen nu o părăsește pe a mea. Încearcă să mă citească.

Aș putea să pun capăt întrebărilor. *Eu sunt moștenitorul. Eu sunt bărbatul pe care-l cauți.*

Și să-i ofer cel mai ironic răspuns: *Am plecat ca să te scutesc de*

toate necazurile astea.

Harper face un pas în față și se lasă pe un genunchi înaintea mea. Ochii îi sunt mari, întunecați și plini de durere.

— Grey, șoptește ea. Grey, te rog! Ești... Ești *viu.* În tot timpul ăsta, te-am crezut... te-am crezut mort.

Îmi doresc să-i pot alunga durerea din privire – dar e înrădăcinată acolo la fel de adânc precum trădarea din ochii lui Rhen.

— O prințesă nu ar trebui să îngenuncheze înaintea unui prizonier, îi zic încetișor.

Vorbele mele sunt un ecou al atâtor cuvinte pe care le-am rostit când eram străjer și mă aștept să-i amintească de poziția ei, să o oblige să se ridice.

În schimb, îmi atinge obrazul cu o mână și gestul ei mai că mă distruge. Închid ochii și-mi feresc privirea.

— Grey, șoptește ea. Te rog! Ajută-mă să înțeleg. De ce ai plecat?

— Comandante! zice Rhen tăios.

Mă uit la el – doar ca să-mi aduc aminte că nu mai sunt străjer.

Expresia prințului e acum neutră, însă el nu a ratat mișcarea. Pe chipul său nu mai pot acum să citesc nicio emoție.

Asta nu-i niciodată un semn bun.

— Să fie dus într-o cameră! cere el. Spălați-l, îngrijiți-i rănile și să nu-i faceți rău! Ziceți-le bucătarilor să-i trimită ceva de mâncare!

— Da, stăpâne!

Dustan mă apucă de braț.

— Și... comandante?

Tresar, dar nu mă uit în sus.

Privirea lui Rhen este glacială.

— Să te asiguri că nu poate să scape!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— LIA MARA —

PÂNĂ SĂ AUD UN ŢIPĂT, NU M-AU INTERESAT IEŞIRILE ÎN curte.

Habar nu am avut ce se întâmpla înainte ca prinţesa Harper să îngenuncheze şi să rostească numele unui bărbat, Grey.

Aşadar, pe el îl caută toată lumea. La urma urmei, nu e mort.

Pentru un bărbat care a fost comandantul Gărzii Regale a prinţului, este mult mai tânăr decât mă aşteptam. Clanna Sun este sfetnicul principal al mamei, iar ea nu a ajuns să ocupe funcţia asta înainte să împlinească cincizeci de ani. Omul ăsta pare să fie mai în vârstă decât mine, deşi e neîngrijit, epuizat şi rănit, sângele pătând bandajul care-i strânge bine coapsa. Privirea îi este abătută şi are postura unui om înfrânt.

Ce a zis străjerul? „L-am găsit în Rillisk, stăpâne! Folosea un alt nume. Odată ce mi-am dat seama cine este, a încercat să fugă."

De ce să se ascundă? De ce să fugă? Dacă ştie cine este moştenitorul, aşa cum a pretins vrăjitoarea, de ce să nu i-o dezvăluie prinţului? Dacă a avut cândva o poziţie atât de înaltă, cu siguranţă şi-a dovedit loialitatea.

Şi, dacă nu ar fi loial, dacă ar păstra un asemenea secret din motive infame, m-aş aştepta să văd o oarecare sfidare în privirea lui. O hotărâre macabră. În schimb, e în genunchi la picioarele prinţului, de parcă s-ar oferi chiar acum să-l slujească o viaţă întreagă. Remuşcările profunde se citesc pe faţa lui. Pare zbuciumat. Pare... *pierdut.*

Este târât în castel, iar eu sunt lăsată să-mi tot pun întrebări.

Mă-ntorc din nou la bariera de cărămidă. Acum pot s-o mişc nouă centimetri în orice direcţie. Cursa este veche şi ruginită, dar cu cât insist, cu atât am mai mult succes.

Câtă vreme lucrez, mă gândesc.

Am văzut privirea aia la străjerii mamei, bărbaţi şi femei care şi-ar

da viețile dacă le-ar cere-o. Mi se pare straniu să o văd la un om care păstrează un astfel de secret. Judecând după expresia lui, m-aș aștepta să fie *disperat* să împărtășească identitatea moștenitorului dispărut, mai ales dacă e un om cu o afinitate pentru magie.

Peretele de cărămidă mai cedează doi centimetri. Îmi șterg fruntea cu antebrațul, probabil murdărindu-mă din nou de funingine.

Ce știe Grey și nu știe prințul? De ce a fugit? Pe cine ar putea să protejeze? N-ar putea fi un copil. Potrivit obiceiului de aici, din Emberfall, moștenitorul trebuie să fie mai mare decât prințul Rhen.

Pe vreun prieten? Și ce prieten să-i fi inspirat un asemenea devotament în doar câteva luni? Sigur Grey ăsta știe că zilele-i sunt numărate dacă-i ascunde ceva prințului. Ce prieten ar putea să merite asta? Ce prieten i-ar *cere-o?*

Un frate? M-aș putea vedea păstrând un secret ca să o protejez pe Nolla Verin, chiar dacă mi-aș risca viața. Dar bineînțeles că e ridicol pentru că, dacă Grey ar avea un frate, atunci acela ar putea fi doar...

Mâinile-mi înțepenesc pe cărămidă.

Brusc, înțeleg conflictul de pe chipul lui Grey. Înțeleg de ce a ales să fugă și de ce s-a ascuns.

Grey *este* loial. *Îl protejează* într-adevăr pe prinț. Nu e vorba de sfidare, pentru că *era* dispus să-și dea viața pentru prințul Rhen.

Ce-a zis mama?

„După spusele vrăjitoarei, Grey este singurul bărbat care cunoaște adevărata identitate a moștenitorului."

Toate am crezut că însemna că vrăjitoarea îl informase pe Grey – și sunt sigură că asta a crezut și prințul Rhen.

Ne-am înșelat.

Grey știe pentru că *el* este moștenitorul.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

— GREY —

SOARELE NU MAI E DEMULT ÎN ÎNALTUL CERULUI CÂND RHEN trimite după mine. În cea mai mare parte a zilei, am stat singur şi înlănţuit într-o cameră goală, iar răceala podelei de marmură mi s-a strecurat în oase, provocându-mi o durere cruntă, care se încăpăţânează să nu dispară. Străjerii au respectat ordinele, însă doar formal, aşa că sunt curat şi rana mea e bandajată, dar n-am mâncat de dimineaţă. Habar n-am ce-au făcut cu Tycho.

Rhen aşteaptă în odăile lui, spaţiul contrastând evident cu încăperea în care am fost ţinut toată ziua. Un foc arde mocnit în vatră, alungând orice urmă de frig, exact cum îmi amintesc. Draperii viu colorate se întind între ferestre, un scrin ocupă zidul opus şi o colecţie impresionantă de băuturi umple un dulăpior dintr-un colţ. Mâncarea – fructe feliate şi pâine caldă – aşteaptă pe o măsuţă joasă de lângă scrin.

Mă gândesc la câtă vreme a trecut de când am mâncat şi mă întreb dacă merindele ce aşteaptă – în mod clar neatinse şi lăsate la îndemână – sunt din voia lui intenţionată.

Mă gândesc la prinţul Rhen, care aşteaptă nepăsător într-un fotoliu de catifea, şi-mi dau seama că am dreptate.

Străjerii mă aduc înaintea lui, dar acum ştiu că nu e bine să ezit. Aici nu sunt covoare, dar îngenunchez oricum, cu piciorul rănit, stângaci şi ţeapăn, lanţurile mele zăngănind pe podeaua de marmură. Nesiguranţa şi trădarea plutesc în aer.

Doi străjeri rămân în spatele meu, în vreme ce Dustan e în dreapta lui Rhen, în apropierea vetrei. Prinţul nu spune nimic, aşa că aştept. Toţi aşteptăm. O durere îmi cuprinde piciorul şi-mi doresc cu disperare s-o domolesc.

Şi *situaţia* asta e voită.

Aproape uitasem că poate fi astfel. Prinţul Rhen e un strateg

strălucit şi un gentleman desăvârşit, dar poate să fie şi meschin în cele mai creative moduri. Blestemul l-a schimbat – de fapt, ne-a schimbat pe amândoi –, însă nu i-a ştirbit abilitatea de a se răzbuna.

Şi nici mie nu mi-a ştirbit capacitatea de a o tolera.

Doar gândul ăsta îmi permite să-i întâlnesc privirea. În ochii lui nu se citeşte nimic, dar trecutul nostru împreună e prea lung ca gândurile lui să fie un mister. Se pricepe de minune să-şi ascundă emoţiile, dar este atât de indiferent doar când e profund neliniştit.

Ca şi mine, de altfel.

Când Rhen vorbeşte în cele din urmă, nu-şi ia privirea de la mine:

— Să i se scoată lanţurile! porunceşte el. Plecaţi!

Dustan ezită.

— Stăpâne...

— Dacă Grey ar fi vrut să-mi facă rău, n-ar fi trăit într-un oraş aflat la două zile distanţă, pretinzând că are alt nume. Rhen nu îşi mută privirea când adaugă: Dezlegaţi-l!

Dustan scoate o cheie de la centură şi le ordonă celorlalţi străjeri să se împrăştie. Cătuşele îmi cad de la încheieturi şi glezne, zdrăngănind pe marmură, şi trebuie să mă împotrivesc impulsului de a-mi masa încheieturile dureroase. Dustan strânge lanţurile şi vrea să se întoarcă la locul său de lângă foc.

— Nu! spune Rhen. Pleacă!

Dustan inspiră ca să-l contrazică, dar sigur vede expresia lui Rhen, pentru că se retrage şi uşa se închide cu încetineală.

Liniştea bruscă sporeşte toate trăirile. Încă mă ţintuieşte cu privirea, iar eu văd nesiguranţa şi trădarea din ochii lui, la fel de sigur cum şi el îmi citeşte chipul.

— Aşadar, zice Rhen. Hawk, nu-i aşa?

E clar că mă zădărăşte, ceea ce nu pare promiţător.

— Dustan mi-a spus că nici măcar nu lucrai ca spadasin, adaugă el. Că pur şi simplu ai înlocuit un bărbat care era rănit. Sincer, sunt uimit. Se aşază şi, cu eleganţă, ridică un umăr, adăugând apoi: Ţi-am zis că ţi-aş scrie o scrisoare de recomandare.

Mijesc ochii. Scrâşnesc la durerea din picior şi îmi impun să rămân neclintit.

Cred că expresia mea mă dă de gol, pentru că mă întreabă dacă

vreau să mă mișc.

Nu detectez nimic în vocea lui și ochii îi sunt încă reci, așa că nu știu dacă este o ofertă sinceră sau doar o altă modalitate de a mă forța să-mi recunosc slăbiciunea.

Când nu îi răspund, se încruntă. Ceva din privirea lui de gheață se topește și glasul îi e un pic mai blând.

— Odinioară, aveai încredere în mine, spune el. Ce am făcut de am pierdut-o?

Cuvintele rostite cu sinceritate mă iau prin surprindere.

— Stăpâne... Alteță. Nu ai făcut nimic.

— E clar că între noi s-a schimbat ceva, Grey.

Mă uit în altă parte.

— Pe toți dracii! exclamă el. Ai fost târât în lanțuri înaintea mea. Sigur știi că, dacă vreau, pot să te forțez să-mi răspunzi.

Asta-mi aprinde furia.

— Sigur știi că, în momentul de față, sunt un pericol mai mare pentru tine decât ești tu pentru mine.

El se îndreaptă.

— Vrei să mă amenințI?

— Nu a fost o amenințare.

Liniștea tensionată plutește între noi o clipă. Mă aștept să-i cheme pe străjeri, să mă sfârtece pentru că am îndrăznit să-l provoc.

Ar trebui să știu mai bine. Prințul Rhen nu este tatăl lui – nici la bine, nici la rău.

Nu e tatăl *nostru.* Gândul mă lovește rapid și puternic, iar eu nu sunt pregătit pentru asta.

Cred că zărește nefericirea traversându-mi chipul.

— Ce ți-a zis Lilith? mă întreabă el. Spune-mi ce știi!

— N-am comis nicio fărădelege. Mi-am cerut libertatea. Nimic mai mult.

— Îi ești credincios?

— Nu!

Un strop de furie îi îngreunează glasul.

— Mă minți?

— Nu te-am mințit *niciodată!* I-am tăiat gâtul și am abandonat-o pe tărâmul celălalt.

Vădit surprins, îmi răspunde cu o voce pe care abia o aud:

— Serios?

Dau aprobator din cap.

— Serios.

Preț de o clipă, greutatea ușurării lui apasă încăperea. O încordare de care nu eram conștient dispare. Rhen inspiră profund și-și trece o mână peste maxilar.

Mă uit cu atenție la el.

— Nu m-am gândit că te-ar îngrijora așa ceva.

Apucă strâns brațele fotoliului și, vădit înfuriat, se ridică pe jumătate.

— *Cum de-ai putut să nu te gândești?*

Ușa se deschide. Dustan aruncă o privire înăuntru.

— Stăpâne...

Rhen nici măcar nu se uită la el.

— Afară!

Ușa se închide și tăcerea se lasă iarăși între noi.

Rhen mijește ochii, privirea lui devenind încă o dată calculată.

— Bine. Nu-i ești credincios. E clar că nici mort nu ești. De ce ai plecat de la Ironrose?

Mă foiesc un pic, dar asta nu mă ajută. Transpirația a început să mi se adune pe spate.

— M-ai eliberat de jurământul meu. Nu te mai slujeam.

— Știi că străjerii trebuie să fie eliberați în mod oficial. Nu *pleci* pur și simplu. Pârâitul focului îi accentuează cuvintele: De ce ai fugit de Dustan?

Niciun răspuns nu-mi pare sigur.

— Karis Luran crede că tu știi cine este moștenitorul de drept. Spune că Lilith a pretins că doar tu știi asta.

— Alteță, nu am nicio informație care să-ți fie de folos.

El zâmbește, dar zâmbetul nu e deloc plăcut.

— Ăsta e un răspuns foarte prudent, Grey.

Mânia mea se aprinde.

— Ai avut cândva încredere *în mine.* Ce-am făcut de am pierdut-o?

— Ai plecat.

Cuvintele mă străpung precum un cuțit înfipt în spate. Sunt nevoit

să-mi mut privirea. Tăcerea se pogoară ca să umple din nou spațiul dintre noi.

— Am spus adevărul, glăsuiesc în cele din urmă. Am plecat ca să te protejez. Ca să protejez descendența. Informațiile astea nu pot să aducă nimic bun, Alteță. Jur!

El nu zice nimic.

— Îngăduie-mi să plec! Dacă vrei, te implor.

— Nu pot să fac asta. Știi că nu pot. Dacă tu știi ceva...

— Te rog! Îmi lipesc palmele de podea, pregătit să mă țin de cuvânt: *Te rog!* Am să plec de aici și n-am să vorbesc despre asta cu nimeni. Știi că nu te-aș supune niciodată riscurilor...

— *Nu* știu!

— *Ba* știi! spun cu ranchiună. Am jurat să-mi dau viața pentru tine și Emberfall, și de nenumărate ori ți-am dovedit-o!

Privirea lui o sfredelește pe a mea. Mi-aduc aminte ultima noapte în care ne-am înfruntat așa. Ne aflam pe parapetul castelului. El era la un pas de a se transforma în monstru.

Voia să sară. Să se distrugă înainte să-și nimicească supușii.

Se temea. Mai mult ca niciodată.

M-am întins și l-am apucat de mână.

— Ți-aș dovedi-o acum, dacă mi-ai oferi șansa, zic eu.

O oarecare emoție se sfărâmă în ochii lui. Se ridică și, pentru o clipită, am impresia că o să cheme străjerii ca să mă scoată de aici.

În schimb, îmi întinde o mână.

— Nu mai sta în genunchi, Grey!

Inima îmi bate cu putere. Accept să-l iau de mână și el mă ridică în picioare.

— Ai vrea să rămâi cu mine o vreme? mă întreabă Rhen. Am să cer să ni se aducă niște mâncare pe cinste.

Este o rugăminte, nu o poruncă – ceea ce implică faptul că pot să refuz.

Nu vrea să-l refuz.

— Da, Alteță!

— Rhen, spune el.

Ridic din sprâncene.

Sfiala i se strecoară în privire și în vocea lui se simte o oarecare

mâhnire.

— De multă vreme m-am gândit că ar fi trebuit să fim prieteni, Grey. Ar fi trebuit să îndrept lucrurile cu ani în urmă.

— N-aș fi putut să îndur să o văd pe Lilith cum îmi torturează un prieten, zic eu. Probabil nici tu nu ai fi fost în stare.

— Ai dreptate, spune el. Dar pot să iau cina cu unul.

Zâmbesc.

— Da, poți.

În ciuda diverselor delicatese de pe masă, Rhen cere să se aducă mâncarea pentru cină și un platou imens cu carne de vițel prăjită și legume în crustă de zahăr e trimis aproape imediat din bucătărie. Mănânc precum un condamnat la ultima lui masă: încet, savurând fiecare îmbucătură și prelungind la infinit momentul. Uitasem de mâncarea extraordinară de la curte și fiecare bucățică e mai gustoasă decât orice ar putea pregăti Jodi în cea mai bună zi a ei. Rhen a cerut și vin și soarbe din paharul lui în timp ce lemnele trosnesc în focul din spatele nostru.

Mi-a turnat și mie, dar nu m-am atins de băutură.

— Tot nu-l tolerezi? mă întreabă el.

— Încă nu.

Răspunsul meu îl face să zâmbească.

În încăpere e liniște cât mâncăm și, la început, tăcerea e apăsătoare. Nu pot să uit motivul pentru care am fost târât aici de la bun început.

Știu că Rhen nu a uitat.

Însă prietenia strânsă începe să alunge tensiunea dintre noi. Prea multe amintiri ale altor mese luate împreună se amestecă, multe chiar aici. Nenumărate partide de cărți jucate târziu în noapte, când blestemul părea etern și niciunul dintre noi nu avea chef să doarmă. Călăream prin păduri sau ne duelam în arenă când își dorea o provocare. Ne jeleam pierderile în tăcere când zilele se lungeau și blestemul nu părea că avea să se rupă vreodată.

El a fost dintotdeauna prințul, iar eu, străjerul său, așa că nu am fost niciodată cu adevărat prieteni. Ca și Rhen, regret asta. Dar am fost captivi împreună atât de mult timp, încât... între noi s-a legat

ceva.

Până acum, nu mi-am dat seama că-mi lipsea tovărășia lui.

Când își lasă cuțitul pe masă ca să vorbească, mă încordez, dar îmi spune doar atât:

— Zi-mi despre băiatul pe care l-au prins odată cu tine!

— Îl cheamă Tycho. E un nimeni. Ajutor de grăjdar la Turnirul lui Worwick. Modul în care l-au tratat pe Tycho mă sâcâie din momentul în care am fost târât afară din curte, așa că acum întreb: Este bine?

— Un pic uimit, potrivit lui Dustan, dar e bine.

Pe Tycho l-a uimit posibilitatea celor cinci sute de arginți. Probabil Ironrose l-a lăsat cu gura căscată.

— Atunci, nu e înlănțuit în vreo celulă?

Rhen clatină din cap și-și ia paharul cu vin.

— Noah a vorbit pentru el și a zis că o să fie îngrijit, și așa a fost. Face o pauză, apoi adaugă: Dustan mi-a spus că a încercat să te salveze.

— E norocos că Dustan nu l-a tăiat în două.

— Totuși, nu e *un nimeni.* Nu dacă și-ar risca viața. Rhen ridică din sprâncene, întrebând: E un prieten?

E prea isteț. Am văzut străjeri mințindu-l pe rege și scăpând basma curată, dar Rhen nu ar putea fi niciodată păcălit.

— Da, încuviințez eu. Un prieten.

— I-a fost făgăduit acestui Worwick?

Încerc să-mi dau seama unde o să ducă întrebările astea și nu reușesc.

— Da. Pentru datoriile familiei lui.

— Am să trimit bani ca să-i cumpăr libertatea.

Banii nu înseamnă nimic pentru Rhen, dar efortul din spatele gestului înseamnă ceva pentru nimic. El nu face nimic fără un scop, iar eu mă întreb dacă nu cumva asta e un soi de ofertă ca să cădem la pace.

Pe de altă parte, la fel de bine ar putea fi un vicleșug ca să-mi recâștige încrederea, astfel încât să poată fi folosit împotriva mea?

— O desagă cu argintul regelui? Pufnesc zgomotos, ca să-mi maschez surprinderea, și adaug: Worwick o să născocească o poveste mai interesantă decât cea a libertății unui ajutor de grăjdar.

Rhen zâmbește.

— Serios? Povestește-mi!

Ezit și, după ce inspir adânc, îi povestesc despre Worwick și turnir. Mă aștept să mă întrebe de ce am ales să muncesc la grajduri în loc să lupt în arenă, dar Rhen nu insistă. Îi zic despre Jodi și tavernă și despre Tycho și pasiunea lui pentru scrimă. Amintind de Jodi și de Tycho, îi relatez evenimentele din tavernă, când fierarul a fost ucis, și cum moartea lui l-a făcut pe băiat să se teamă pentru viața mea când am dat nas în nas cu Dustan pe alee.

— Așadar, e un prieten bun, spune Rhen.

— Nopțile erau lungi, îi zic eu. Și zilele plictisitoare. Deseori nu aveam decât compania celuilalt.

Lui Rhen îi piere zâmbetul și eu îmi dau seama ce am spus.

Beau o gură de apă și-mi mut privirea.

— Sigur îl compătimești.

Asta-l face să râdă.

— Într-adevăr. De ce ai plecat? mă întreabă după o pauză.

Nu-mi poruncește să-i răspund, ca înainte. E o întrebare sinceră.

Expir prelung și lent.

— Cred că știi de ce.

— De ce nu vrei să dezvălui identitatea moștenitorului?

Niciun răspuns pe care i-l pot da nu ar fi mulțumitor. Niciun adevăr care să nu-mi garanteze moartea.

Când aleg să tac, își ia vinul. Lichidul roșu ca o piatră nestemată strălucește în lumina flăcărilor. Dintr-o singură înghițitură rapidă, golește paharul.

Îi știu expresia asta. Este viclean. Gânditor. Elaborează strategii. Dacă nu am grijă, o să-și dea singur seama. Singurul lucru care mă avantajează este că se așteaptă ca moștenitorul să aibă puteri magice, iar eu n-am dat niciodată dovadă că aș avea.

Dacă aș fi fost în stare să folosesc magia, aș fi folosit-o demult împotriva lui Lilith.

Simt apăsarea privirii lui Rhen.

— Grăjdarul ăsta e prea tânăr, spune gânditor.

Eu tac și tai o legumă care scânteiază.

— Mai e și altcineva la turnir? întreabă el.

— Dacă eram dispus să renunț la autoritate ca să păstrez secretul ăsta, zic eu, n-ai să-l ghicești cu ușurință.

— Aș putea să trimit străjeri în Rillisk, spune Rhen. Să-i chestioneze pe toți.

— Ai face-o înainte sau după ce trimiți banii ca să-l eliberezi pe Tycho?

Se încruntă.

— Nu te juca cu mine!

— Am văzut ce soartă au avut alți oameni pe care ai vrut să-i iei la întrebări. Am văzut cum ți-au fost îndeplinite ordinele. Nimeni de la turnir nu știe nimic. Nu-i condamna la moarte de teama că tronul ți-ar putea fi luat!

Privirea lui devine tăioasă.

— Nu-ți uita locul, Grey!

— Tu n-ar trebui să-l uiți pe al tău, *prietene!* Ești prințul moștenitor. Moștenitorul nu e o amenințare pentru tine.

Rhen se ridică și în ochii lui văd primul licăr de mânie.

— Până și *zvonul* despre moștenitorul ăsta e o amenințare pentru mine! Pentru întregul Emberfall! Îți dai seama că există nobili care pun la îndoială legitimitatea domniei mele? Că se șoptește că Marii Mareșali nu mai simt nevoia să accepte Coroana?

Da. Am auzit zvonurile astea.

— Și ce ai să faci? zic eu. Ce-ai să faci cu moștenitorul, dacă-l găsești?

— Știi ce am să fac.

Înghit. Da. Știu.

— Nu e o amenințare pentru tine, mai spun o dată.

Lovește masa dintre noi cu palma.

— N-ai de unde să știi!

— Ba da...

— E imposibil.

Cuvintele lui sună ca o explozie, dar amuțește apoi și-și trece o mână peste maxilar. Trebuie să inspire ca să se calmeze, ceea ce nu l-am mai văzut niciodată făcând.

— Lilith aproape a ucis-o pe Harper. Și-a petrecut o veșnicie torturându-ne. Dacă omul ăsta are puteri magice, dacă e de-o teapă

cu vrăjitoarea... cum poți să-l aperi, Grey? Cum?

Înlemnesc. Brusc, îi înțeleg disperarea de a-l găsi pe moștenitor. Nu are nicio legătură cu tronul. Nu cu adevărat.

Rhen se teme. Nu să-și piardă tronul, ci de magie. De ceea ce ar putea să-i facă lui sau regatului Emberfall.

Eu sunt moștenitorul, Rhen. Sunt fratele tău. Nu ai de ce să te temi de mine.

Cuvintele așteaptă pe vârful limbii mele, dar zăbovesc acolo. I-am văzut pe străjeri înfigând o sabie în Riley. Am auzit zvonurile din celelalte orașe. Cândva, mi-aș fi dat viața ca să-l apăr, dar, deodată, totul mi se pare diferit. Nu mai sunt sub jurământ. Știu că nu reprezint o amenințare pentru el. Nu vreau să mor ca să i-o dovedesc.

Rhen a spus că a pierdut încrederea mea, dar nu cred că este adevărat. Mă-ncred în el la fel ca întotdeauna: pune siguranța regatului pe primul loc. Dacă Rhen crede că magia este o amenințare pentru Emberfall, trecutul nostru – chiar sângele care ne curge amândurora prin vene – nu m-ar feri de pericole.

— Să faci din asta un secret seamănă mult cu trădarea, rostește Rhen.

Nu zic nimic. Nu-i nicio cale de mijloc. Nici măcar una.

Obrajii îi sunt roșii de furie.

— Grey! Nu mă face să-ți smulg răspunsurile cu forța!

— Ne-am petrecut anotimpuri întregi permițându-i lui Lilith să ne tortureze pe amândoi, zic eu. Chiar crezi că ai să reușești?

— Am să fac orice e necesar pentru siguranța regatului.

— Și eu, îi răspund. Păstrez secretul ca să te protejez.

— Îl păstrezi ca să te protejezi *pe tine.*

— Și asta e adevărat.

Își îndreaptă postura, ochii aprinzându-i-se de mânie. A trecut multă vreme de când nu l-am mai văzut atât de înfuriat, și mai că mă trec fiorii știind că eu sunt ținta furiei lui. Mai rău, acum văd clar teama pe care o ascunde și simt că mi se strânge inima. Anotimpuri la rând, i-a ținut piept lui Lilith fără teamă. Deseori, ca să mă scutească de torturile ei.

— Îți jur! spun încetișor. Nu are de ce să-ți fie frică de omul ăsta și de magia lui.

Pentru o clipă, mă neliniștește gândul că teama lui este prea puternică. Dar apoi se așază din nou pe fotoliul său și oftează. Furia se împrăștie.

— Am să-ți acord o zi, Grey.

— O zi?

— Da. Am să-ți acord o zi ca să te gândești la poziția și libertatea ta, dacă vrei să rămâi la Ironrose.

— Nu-i un act de bunătate. Crezi că am să-ți dezvălui ceva. N-o să fie așa.

— Atunci, să-l chem pe Dustan ca să-nceapă să-ți taie mâinile și picioarele chiar acum?

— Aș prefera să nu o faci.

El zâmbește, dar expresia lui e mai plină de regrete decât de amuzament.

— Mi-a fost dor de tine, Grey!

— Și mie de tine!

— Ai timp până mâine la apus. Comandante! spune pe un ton ridicat.

Sunt dus înapoi într-o altă cameră, dar, de data asta, fără cătușe la mâini. Un străjer rămâne afară, însă, așa cum mi s-a promis, mi se îngăduie o oarecare libertate. Focul arde mocnit în vatră; un ceainic și diverse prăjiturele așteaptă pe o masă într-o parte, înainte să pot să le ating, un slujitor intră cu un teanc de haine împăturite.

— Alteța Sa a considerat că astea o să vă placă mai mult, spune și lasă hainele pe un scaun înainte să iasă repede.

Mă uit la ele. Totul e croit din piele fină și materiale scumpe.

Știu că Rhen nu crede că extravaganța mă poate momi să-i dezvălui identitatea moștenitorului. Poate că latura asta a prieteniei lui e adevărată.

O umbră tremură în colțul încăperii.

Cu mâna pe haine, îmi trec degetele de-a lungul unui tiv bine cusut, dar acum sunt atent la umbră.

Poate Rhen speră să mă asasineze. Dar e ridicol. Ar fi putut să poruncească să fiu executat în fața lui.

Sesizez o altă mișcare subtilă, lângă draperiile care înconjoară fereastra din colț.

Mă îndrept, oftez şi mă întind de parcă aş fi obosit şi apoi merg de-a lungul peretelui, stingând sfeşnicele rând pe rând, pretinzând că mă pregătesc de culcare. Când ajung la sfeşnicul de lângă colţ, bag mâna printre draperii, căutând un gât sau un braţ.

În schimb, dau peste trăsăturile clare ale unui chip. O femeie strigă şi dă în mine prin materialul lung şi transparent.

Dau draperiile la o parte şi o ţintuiesc de perete, cu o mână la gâtul ei şi cu cealaltă strângându-i braţul deasupra capului.

E o fată pe care nu am mai văzut-o niciodată. Părul roşcat, lung şi drept, trece dincolo de rotunjimile care-i scot în evidenţă talia. Pe faţă şi pe braţe e plină de funingine. Are ochii mari şi respiră sacadat.

— Cine eşti? o întreb încet.

— Numele meu este Lia Mara, îmi răspunde în şoaptă, cu un pronunţat accent de Syhl Shallow. Iar *tu eşti* moştenitorul de drept.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

— LIA MARA —

ÎN CARNE ŞI OASE, GREY ESTE MULT MAI MASIV DECÂT PĂREA în curte. Gândindu-mă la piciorul lui rănit, nu mă aşteptam să fie atât de rapid sau de violent, ceea ce-i mai degrabă un ghinion, pentru că mai are puţin şi-mi striveşte gâtul. Trupul său îl ţintuieşte pe al meu de perete, dar eu îmi înfig degetele în încheietura mâinii lui.

— Te rog! îi spun cu o voce gâtuită. N-am mult timp la dispoziţie.

Prinsoarea lui nu slăbeşte.

— De unde ştii cine sunt?

— De la mama.

Încep să văd pete. Respiraţia îmi râcâie limba.

— Te rog – trebuie să-ţi vorbesc!

Mă studiază îndelung, până când sunt sigură c-am să leşin. A stins majoritatea lămpilor cu ulei de pe perete, aşa că umbra ne învăluie pe amândoi. Ochii îi sunt pătrunzători şi negri, ca două bucăţi de lemn carbonizat într-o vatră aprinsă, mult mai închişi la culoare decât ai localnicilor din Syhl Shallow.

Mâna îi alunecă un pic pe gâtul meu, iar aerul dulce îmi inundă plămânii. Greutatea trupului său mă ţine în continuare lipită de perete. Niciun bărbat nu s-a apropiat vreodată atât de mult de mine. Deşi mă ţine de gât, Grey nu este *dur,* însă e suficient de aproape cât să-i simt bătăile inimii. Un val de căldură îmi colorează obrajii, şi sper că e prea beznă ca să vadă.

Uşor, îmi atinge gâtul cu degetele.

— Acum nu mai ai aşa multe de zis?

Înghit în sec.

— Nu... nu eşti cum mă aşteptam.

— Nici eu nu mă aşteptam să găsesc o fată ascunsă în spatele draperiilor, aşa că avem un lucru în comun. Cine eşti?

— Lia Mara. Mama mea e Karis Luran, spun după o scurtă pauză.

El inspiră brusc şi-şi strânge degetele pe gâtul meu.

— Nu sunt duşmanul tău! şoptesc repede.

— Un spion din Syhl Shallow cu siguranţă nu-mi e prieten.

— Prinţul Rhen ştie că sunt aici.

Scepticismul i se citeşte pe chip.

— Ei bine, nu *aici...* mă corectez eu. S-ar putea ca străjerii să descopere în curând că am dispărut.

— Eşti prizoniera lui.

— Nu. Da. Grey e atât de neînduplecat, încât mă fâstâcesc: Nu am... nu sunt spion. Am venit la castel cu o propunere de pace.

— A, o propunere pentru pace! Atât de des prezentată în felul ăsta!

Frustrată, scot un sunet şi mă răstesc la el în syssalah:

— *Fell siralla! Vrei* să taci odată? Încerc să-ţi explic.

El ridică din sprâncene, ca şi când m-ar îndemna să continui.

Îi explic rapid ce s-a întâmplat când am sosit, cum Rhen mi-a refuzat oferta şi m-a luat prizonieră. Când ajung la partea în care a executat-o pe Sorra, vocea începe să-mi tremure.

Expresia lui Grey nu se schimbă.

Mă liniştesc şi continui:

— Am văzut când ai fost adus în curte. Mi-am dat seama cine trebuie să fii.

— Nici prinţul nu ştie, spune el. *Tu* de unde ştii?

— Nu ştiam... sigur. Mama a zis doar că tu ştii adevărata identitate a moştenitorului, aşa că la început am crezut că ai vreun secret. Dar am început să mă întreb de ce nu vrei să i-o dezvălui prinţului tău. Ai fost căpitanul gărzii lui, nu-i aşa?

— Comandantul.

— Da. Comandantul. Te-ai lepădat de familie, nu? Dacă moştenitorul ar fi alt bărbat, cu siguranţă i-ai spune de bunăvoie cine este.

Privirea lui nu trădează nimic. Mă-ntreb dacă ipoteza mea îl îngrijorează. Dacă *eu* mi-am dat seama, sigur şi prinţul poate să o facă.

— Dacă află, te ucide, spun în şoaptă.

— Cum e şi firesc.

Rostește cuvintele fără emoție, fără urmă de îndoială.

— Dar sigur ai magie dacă ești fiul unui vrăjitor! De ce să permiți să fii luat prizonier?

El înjură.

— Poate că am sângele unui vrăjitor, dar până acum nu mi-a prea fost de folos.

Îl studiez cu atenție.

— Ai putea să evadezi. Și mama te caută.

— Nu vreau nimic de la Karis Luran.

În vocea lui simt tăișul unui lame de cuțit și tresar.

— Te-ar sprijini ca să-ți revendici tronul.

— Nu mă interesează să revendic tronul.

— Nici dacă ar însemna pacea dintre Syhl Shallow și Emberfall?

— Pacea dintre ținuturile noastre nu se poate făuri prin tertipuri și trădare.

Pe gât îi simt mâna foarte caldă, un memento al faptului că ar putea să mă ucidă pe loc și că toate speranțele mele ar muri odată cu mine.

— Dacă-ți luăm povestea drept exemplu, pare că și tu ai învățat lecția asta.

Mă încrunt.

— N-am de gând să-mi cer scuze că am încercat să salvez viețile a mii de oameni. Poate că tu și prințul tău credeți că-n vârful unei săbii se află soluția pentru toate provocările vieții, dar eu, nu. Îl țintuiesc cu privirea și adaug: Dacă nu accepți ajutorul pe care ți-l ofer...

— N-am să-l accept.

Îmi îndrept umerii, însă nu reușesc decât să-mi împing pieptul în al lui. Mă forțez să-i vorbesc pe un ton neutru:

— Te rog să-mi dai drumul, ca să pot să mă întorc în camera mea și să-mi aștept soarta!

Se holbează la mine de parcă n-ar ști ce să creadă.

— Acum! insist.

E o cerere îndrăzneață. Ar putea să cheme străjerii, iar ei cu siguranță m-ar închide într-un loc de unde nu pot să ies prin șemineu. Ar putea să mă ucidă cu mâna lui, ca să-și păstreze secretul.

Greutatea privirii lui atente pârâie în aerul dintre noi.

Se încruntă, dar mâna îi alunecă de pe gâtul meu.

Înainte să poată spune ceva, ușa se deschide, iar el se retrage. Eu mă ascund din nou în spatele draperiilor.

Mă aștept să mă scoată de acolo, să se folosească de tertipul meu și să scape, în avantajul lui, dar, în schimb, spune:

— Mișcă-te în colț! O să fii mai bine ascunsă.

Mă mișc de-a lungul peretelui de piatră, foindu-mă în tăcere până aud un străjer anunțând-o pe Harper, prințesa din Disi.

Până și respirația mi se oprește. De ce să viziteze o prințesă un fost străjer?

— Domniță! îl aud pe Grey spunând surprins, în șoaptă.

Nu, nu e doar uimire. A fost atât de indiferent când m-a înfruntat, că acum îmi doresc să-i fi putut vedea chipul.

Foșnetul fustelor îmi dă de înțeles că ea se mișcă. Îmi permit să respir lent și mă retrag și mai mult în colț. Toate sfeșnicele din partea asta a încăperii sunt stinse. Sigur sunt ascunsă bine. Arunc o privire pe după draperie.

Ce văd mai că mă face să mă dau cu totul de gol.

Se îmbrățișează. Inima îmi tresaltă în piept.

În timpul petrecut aici, am tânjit după o carte, dar ce văd aproape că merită orele de plictiseală din camera aia. Prințesa și străjerul. Ce *scandal!* Nolla Verin o să leșine când am să-i spun.

Dacă am să pot vreodată s-o fac.

Grey își pune mâinile pe brațele lui Harper și o îndepărtează.

— Ești prințesa din Disi. Nu poți...

— Nu-mi pasă! Grey, *trăiești!*

— Într-adevăr. Până mâine la apus.

Solemnitatea cuprinde chipul prințesei.

— Mi-a spus Rhen.

Face un pas înainte și dă să-l atingă, dar el se retrage. Ea se oprește și-și frânge mâinile.

— Te rog, Grey! Te rog să-i zici!

— Iartă-mă! rostește el cu o blândețe la care nu mă așteptam. Nu pot.

— Grey, am văzut ce i-a făcut Lilith. Nu pot să-l văd făcându-ți așa ceva. Nu pot! Știu de ce se teme, dar i-am spus... el nu... Vocea i se

frânge: Abia te-ai întors. Nu pot... Rhen nu poate...

— Domniță!

În glasul lui se simte o poruncă, iar ea se calmează. Cu o mână subțire, își șterge fața. În lumina slabă a lumânărilor scânteiază o lacrimă.

— Ce este?

— Cândva, am vorbit despre datoria mea de a sângera, ca să nu o facă el. Am jurat să-mi dau viața, ca să nu moară el. Dacă pier cu secretul ăsta și asta-i permite să ia tronul fără vreo provocare, care e diferența?

— Nu-i același lucru, și tu știi asta.

— Ba *este.* E exact același lucru. Vocea ei devine tăioasă: Dacă el face asta, nu știu dacă am să pot să-l iert vreodată.

Grey e resemnat, iar ochii îi sunt plini de umbre.

— Un rege ar trebui să-și pună țara mai presus de femeia pe care o iubește.

Harper înlemnește.

— Și el a zis asta. Îl privește mânioasă și continuă: Voi, bărbații neghiobi și idealurile voastre prostești! Ați fost aproape o *veșnicie* închiși împreună, dar nu puteți să discutați pur și simplu și să găsiți o soluție?

Aveam dreptate ieri. Noi două am fi putut fi prietene.

— Domniță! Grey înaintează în cele din urmă și, cu un deget, îi ridică bărbia, apoi îi spune: Dacă-l iubești, o să încerci să-i înțelegi motivele. Nu-i subestima capacitatea de a conduce așa cum crede că e necesar! Am vorbit despre milă și slăbiciuni.

Ea oftează.

— Știu.

— Și nu-mi subestima nici mie abilitatea de a rămâne în viață!

Prințesa ridică din sprâncene, speranța învăluindu-i chipul. Grey ridică din umeri și-și retrage mâna.

— Mi s-a acordat o zi și nu mă așteptam la asta.

Tânăra îi cuprinde mâna în ale ei.

— Ai să găsești tu o cale! Promite-mi că ai să încerci!

— E ușor de făcut. Ai cuvântul meu! Face o pauză, apoi adaugă: Și eu aș vrea să-mi promiți ceva.

— Orice! Prințesa Harper se îndreaptă de spate și zice: Am să-ți apăr nevinovăția – fac orice ai nevoie. Spune-mi ce-ți trebuie! Pot să mă duc la sfetnicii lui...

— Domniță! Mă înțelegi greșit. Nu te rog să intervii. Grey ezită, apoi zice totuși: Nu vreau *să priveşti.*

Ea se face albă ca varul și se retrage un pas.

— Grey...

— O să-mi țin promisiunea dacă tu poți să o ții pe asta, îi spune el cu hotărâre în glas.

Harper înghite în sec.

— Bine. Fie! Face o pauză și apoi conchide: Tot am să-ncerc să-l împiedic.

Grey zâmbește, deși nu e amuzat

— De asta ți-a fost sorocit să-i stai alături.

O lacrimă îi alunecă pe obraz, dar și-o șterge în grabă.

— Cred că ești obosit, însă... Glasul îi amuțește, dar apoi își ridică privirea, din nou cu speranță în ochi, și zice: Poate reușim să ne petrecem ceva timp împreună mâine? Rhen spune că poți să faci ce pofteşti, câtă vreme nu părăseşti domeniul castelului.

El dă aprobator din cap.

— Da, desigur.

— M-am mai antrenat cu sabia. M-a ajutat Zo.

Grey schițează un zâmbet.

— Abia aștept să văd cât ai progresat!

— Bun! exclamă ea.

Chipul mai că i se schimonosește, dar se șterge din nou la ochi.

— Mâine-dimineață?

— Cât de devreme dorești.

Prințesa pleacă la fel de discret cum a venit

Grey traversează încăperea cu pași mari, mișcându-se repede în ciuda piciorului rănit, și trage draperia la o parte.

Mă holbez la el.

— Și când mă gândesc c-ai vorbit de înșelătorie și trădare.

Grey se încruntă.

— Ce?

— Tu și prințesa. Nu-i de mirare că ai fugit

Spre uimirea mea, râde.

— Dacă ar fi adevărat, Rhen nu mi-ar permite să mă bucur de niciun strop de libertate, spune și devine repede serios, ceea ce mă face să cred că, poate, are ceva de ascuns. Nu vorbi de lucruri pe care nu le cunoști!

Interesant!

— Ai vorbit serios? Că ai prefera să mori, decât să-i spui că ești moștenitorul?

— Da.

Îmi răspunde atât de simplu, atât de *sincer!* După discursul evaziv al prințului, onestitatea lui fățișă e neașteptată.

El se încruntă.

— Cum *ai ajuns* aici?

— Prin șemineu. Am tras bariera.

Grey ridică din sprâncene.

— Barierele alea n-au mai fost clintite de ani de zile.

— Probabil de asta a durat toată ziua.

Se uită la șemineu și din nou la mine. Mă simt încă o dată prea conștientă de hainele care-mi dezvăluie fiecare rotunjime, și-mi doresc să mă pot retrage în umbrele adânci.

— Te-ai târât printr-un foc aprins? mă întreabă el.

Îi arunc o privire încruntată.

— Nu era aprins în partea mea, și sunt mai agilă decât par. Afară, clopotele anunță schimbarea gărzii în timp ce eu adaug: Ai să-mi permiți să mă întorc sau intenționezi să-i spui prințului tău că am evadat?

După ce mă studiază îndelung, se retrage.

— Camera mea e la fel de bine păzită ca a ta. N-ai cum să scapi pe aici.

Îngenunchez pe vatră și mă lipesc cu spatele de peretele lateral, ca să ocolesc flăcările.

— I-ai zis prințesei să nu-ți subestimeze abilitatea de a rămâne în viață.

— Am ajuns până aici.

— Și eu. Nu-mi subestima nici tu abilitățile! Mă strecor prin deschizătura îngustă, scuturându-mi puloverul de un tăciune aprins,

atentă la privirea lui, apoi îi spun: Presupun că n-ai să te răzgândești, nu? zic eu. În legătură cu mama? Să vrei să colaborați și să găsiți o cale să faceți pace?

— Mama ta este un monstru, spune el.

Mă încrunt și ating cărămida cu mâna, după care trec prin deschizătură și-l privesc printre flăcări.

— Având în vedere ce-am aflat, și prințul tău e unul.

Fără alte cuvinte, profit de ce-am aflat toată ziua și trag mânerul ca bariera să revină lent la locul ei.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— GREY —

CÂND RHEN A VORBIT DE LIBERTATE ŞI OSPITALITATE, A făcut-o sincer. Am avut un somn zbuciumat şi m-am trezit cu mult înainte să răsară soarele, dar, în ciuda faptului că e foarte devreme, mi se oferă tot ce am nevoie, de la o trusă de bărbierit la o farfurie cu mâncare şi o pereche de cizme care-mi vin mai bine. Din curiozitate, cer un pumnal, iar slujitoarea face o mică plecăciune şi spune „Imediat, stăpâne!" înainte să plece în grabă.

Cât aştept, stau la fereastră şi mă uit cum se crapă de ziuă, văzduhul luminându-se rapid odată cu soarele care apare la orizont. Împrejurimile castelului sunt pline de culori vibrante, de la auriul şi roşul flamurilor, la florile care se deschid peste tot. Am fost atât de multă vreme prizonierul unei toamne eterne, că am uitat frumuseţea castelului în toiul verii.

Lia Mara a tras la loc bariera de cărămidă din vatră, dar noaptea trecută m-am trezit studiind-o. Mânerul era fierbinte când l-am atins, iar bariera, îndeajuns de grea cât să fiu nevoit să mă sprijin de peretele de cărămidă ca să o mişc. Forţa şi inventivitatea ei mă impresionează. Nu sunt sigur că m-aş fi gândit la asta.

Cineva bate la uşă, iar eu mă îndepărtez de fereastră.

— Intră!

Dustan e cel care intră în locul slujitoarei şi lasă uşa să se închidă.

— De ce-ţi trebuie un pumnal?

— Eram curios să aflu cât de mult pot să profit de ospitalitatea de la castel.

— Nu prea mult, aparent.

Nu pare enervat, ci mai degrabă amuzat.

— Cine e temnicerul meu astăzi, comandante? îl întreb. Trebuie să rămân în odăile mele?

— Eşti liber să hoinăreşti pe unde vrei. Face o pauză şi-şi

încrucișează apoi brațele, adăugând: Și... eu sunt „temnicerul” tău.

— Atunci, aș vrea să-l văd pe Tycho.

Dustan dă aprobator din cap. Mă conduce pe lângă celelalte încăperi de la etaj și spre scara care coboară la cel mai de jos nivel.

Mă încrunt

— Unde este?

— La infirmerie.

M-aș fi îngrijorat dacă ar fi zis *în temniță,* dar răspunsul ăsta e mai grav.

— A fost rănit?

— Nu. Ai să vezi.

Infirmeria nu e mare și, când eram la conducerea Gărzii Regale, era mai mult un spațiu deschis, cu douăsprezece paturi amplasate de-a lungul peretelui din spate și o băncuță cu cele trebuincioase în partea din față.

În cele câteva luni în care am lipsit, infirmeria a fost transformată. Paturile – acum de două ori mai multe – sunt mai mari, cu saltele plușate și despărțite de un cearșaf alb care atârnă și le oferă pacienților un strop de intimitate. Două mese pline de role de tifon, teancuri de pânză și borcane cu capace în toate culorile au luat locul băncuței, sfeșnicele de perete care luminau cândva spațiul fiind înlocuite de candelabre a căror strălucire transformă infirmeria într-un spațiu în care puține umbre se mai pot strecura.

În apropiere de mijlocul încăperii, un bărbat palid de vârstă mijlocie și fără cămașă stă pe un pat, ținându-și brațul în poală. Transpirația îi lucește pe frunte. Pe un taburet în fața lui e Noah, cu spatele la noi, iar alături e Tycho, pe un scaun.

— Atinge aici! spune Noah, atingând ușor cu degetele umărul bărbatului care se crispează, dar rămâne neclintit când degetele lui Tycho urmează aceeași cale. Simți masa aia osoasă? întreabă Noah. E clavicula ruptă. Acolo, deasupra fracturii, începe să se formeze un nou os.

— Clavicula ruptă, repetă Tycho.

Bărbatul se înfioară din nou.

— E așa de grav?

— Nu, răspunde Noah. Am să-ți dau o eșarfă.

— Te-ai instalat destul de bine aici, Noah, zic eu.

El se uită peste umăr.

— Ce altceva trebuia să fac?

Răceala din vocea lui e eclipsată de Tycho, ce se roteşte pe scaun, zâmbind larg.

— Grey!

Dar apoi îl vede pe Dustan şi zâmbetul se transformă într-o privire neîncrezătoare.

— Te simţi bine?

— Da, îi răspund eu. Mă bucur că ţi-ai găsit un prieten!

Noah se ridică de pe taburet şi, de pe una din mese, ia o bucată împăturită de tifon.

— Tycho e binevenit oricând. Învaţă repede.

Tycho aruncă o privire între mine şi Noah, şi apoi se uită cu atenţie la Dustan.

— Putem să plecăm acasă?

De parcă Worwick m-ar fi întâmpinat cu braţele deschise. Pe de altă parte, îi plăceau spectacolele.

Gândurile astea sunt inutile. Oricum n-am să plec nicăieri.

— Încă nu, zic eu.

Lângă mine, chipul lui Dustan nu trădează nimic

— I-am promis prinţesei Harper că o să poată să-mi arate noile ei talente. Să mergem să vedem dacă primeşte musafiri?

Tycho cască ochii mari.

— O cunoşti pe *prinţesă!*

Noah rupe tifonul.

— Se cunosc de multă vreme.

Mă încrunt la tonul lui, dar curiozitatea lui Tycho preia deja controlul.

— Ce fel de talente?

— De care o să-ţi placă.

Ne întâlnim în curte la jumătatea dimineţii, când soarele se înalţă ca să răspândească în aer căldura şi mireasma de iasomie şi caprifoi din tufele înflorite care înconjoară grajdul. Piciorul începe să mă doară de la atâta mişcare, dar probabil am să fiu înlănţuit mai târziu,

așa că ignor durerea.

Harper rânjește la mine și palmează trei cuțite.

— Uită-te! Mă urmărești? Privește!

Entuziasmul ei este aproape contagios. Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc la rândul meu.

— Sunt atent, domniță!

Zo e în spatele ei, afișând aceeași expresie plină de neîncredere și dezamăgire pe care o văd pe chipul tuturor străjerilor pe care i-am cunoscut până acum.

Și tu ai jurat să aperi Coroana, vreau să-i spun. *Dacă ai ști, ai înțelege.*

Sau poate n-ar înțelege.

Harper întoarce un cuțit în mână și apoi îl lasă să zboare. Acesta aterizează în spațiul dintre două pietre, înfigându-se în pământ cu suficientă forță ca mânerul să vibreze.

Mi-aduc aminte de ziua în care m-a rugat prima dată să-i arăt asta, cum însăși lecția de mânuire a armelor mi s-a părut un act de sfidare. La început, am crezut că față de Rhen, însă nu mi-a luat mult să-mi dau seama că ea crescuse gândind că nu putea să-nvețe vreodată să se apere singură. Harper *însăși* era ținta sfidării. Sau persoana care se crezuse a fi.

Aruncă și celelalte două cuțite, care aterizează succesiv într-o linie aproape dreaptă. Se întoarce și face o mică plecăciune.

Zâmbesc.

— Sunt impresionat! spun, și vorbesc serios.

— Zo și Dustan m-au ajutat mult. Face o pauză, apoi adaugă: încă nu sunt atât de pricepută cu sabia, dar fac progrese.

Astăzi poartă o sabie la șold, suportând greutatea armei și a armurii cu aceeași ușurință ca Zo, care-i stă alături.

— Arată-mi!

Săbiile lor se înalță și se izbesc în lumina soarelui, dar ea are dreptate. Mânuiește sabia mai stângaci și cu mai puțină grație decât a aruncat cuțitele în pământ. Harper are probleme cu echilibrul și forța pe partea stângă – e un efect al paraliziei cerebrale despre care spune că i-a creat necazuri de când s-a născut.

Tycho rămâne prin apropiere, zăbovind lângă zidul castelului,

tăcut ca o fantomă, dar atent la confruntare.

Dustan se apropie de mine. A fost ca o umbră toată dimineaţa, aşa că sunt uimit când mă întreabă în şoaptă:

— Ce s-a întâmplat cu băiatul?

— Poate a văzut că mi-ai tras o săgeată în picior şi l-ai luat prizonier.

El îmi ignoră tonul.

— Nu-i doar atât.

Ridic uşor din umeri.

— Nu-i ştiu povestea. Nu-i plac soldaţii.

— Totuşi, îi plac duelurile.

Oricine ar putea să-şi dea seama de asta. Înţeleg de ce Noah a spus că prinde repede. Tycho nu ratează nicio ocazie să urmărească şi să înveţe.

— Poate să mânuiască o sabie. Este agil.

Harper şi Zo s-au îndepărtat. Harper respiră cu iuţeală, dar zâmbeşte.

— Ce părere ai? mă întreabă ea.

— Cred c-ar trebui să-mi păzesc spatele.

Zâmbetul i se lărgeşte şi Harper se îmbujorează, băgând sabia înapoi în teaca de la şold. Dârzenia e ceea ce mi-a plăcut dintotdeauna la ea. În prima zi în care a venit aici, a aşteptat şi apoi a scos un pumnal la mine. În Rillisk, Dustan a spus că urma să mor în luptă. Asta ar fi ales şi Harper. Cât am fost prizonierii blestemului, n-am îndrăznit niciodată să-mi permit să mă gândesc la fete altfel decât ca la o modalitate de a ne atinge scopul.

Însă acum blestemul e rupt, iar eu mă trezesc uitându-mă la Harper şi buclele ei negre ce strălucesc în lumina soarelui şi la ochii mari şi pătrunzători.

Zâmbetul îi piere şi tristeţea îi întunecă privirea.

— Chiar mi-a fost dor de tine, Grey înfricoşătorul!

— Şi mie de tine! Schiţez un zâmbet şi adaug: Însă nu mai sunt înfricoşător.

Se apleacă spre mine.

— *Mereu* o să fii înfricoşător.

O clipită, mă-ntreb cum ar fi să-i mângâi pielea cu un deget.

Oricum Rhen o să mă ucidă. Probabil.

— Zo! spune comandantul Dustan. Îmi permiţi să-ţi folosesc sabia?

Asta-mi atrage atenţia. Zo i-a dat arma ei, iar Dustan s-a întors cu faţa la Tycho. Îi oferă sabia împrumutată.

— Grey a zis că eşti sprinten.

Tycho s-a transformat într-un iepure de câmp în ochii unui animal de pradă, înlemnit lângă zid. Surprind o mişcare rapidă deasupra lui şi-mi ridic privirea.

În umbra ferestrei de mai sus, fata din Syhl Shallow, Lia Mara, se uită în curte. Ochii îi licăresc în beznă; dar se retrage repede, dispărând.

Clipesc şi mă uit la Tycho.

— Îndrăzneşte! Vorbesc pe un ton relaxat, aproape plictisit: Dustan o să lupte corect.

Dacă vreun lucru o să-l ademenească să se îndepărteze de zid, acela e promisiunea unei lecţii de scrimă, aşa că nu sunt uimit când înaintează şi apucă mânerul sabiei. Cântăreşte arma şi înghite în sec.

Dustan aşteaptă ca el să fie pregătit şi apoi, ca-n arena lui Worwick, începe lent, cu o împungere uşoară.

Tycho mai că-i zboară sabia din mână.

Eu îmi maschez râsetul, însă Dustan ştie de glumă. Se retrage şi se regrupează, evaluându-l mai atent din priviri pe Tycho.

— N-ai să mai prinzi o deschidere ca aia! îi strig eu, iar Tycho dă imperceptibil din cap.

De data asta, când li se întâlnesc săbiile, Dustan nu mai e atât de relaxat.

La un moment dat, conştientizez că Rhen a intrat în curte. Este însoţit de câţiva străjeri şi aşteaptă în apropiere de colţul castelului, unde aleea pietruită îşi schimbă culoarea spre grajd. Îi urmăreşte pe Dustan şi Tycho, deşi, de aici, nu-i pot descifra expresia.

Harper şuşoteşte cu Zo, aşa că mă îndrept uşor spre prinţ.

Când ajung lângă el, îmi dau seama că e tulburat şi că urmăreşte înfruntarea doar ca să se amuze, nu că ar fi interesat.

Îmi îndrept poziţia.

— S-a întâmplat ceva.

Surprins, îmi întâlneşte privirea, iar mie îmi ia o clipă să aflu

motivul: am vorbit ca un străjer care simte o ameninţare şi aşteaptă ordine.

Rhen îşi mută privirea, din nou atent la duelul din faţa noastră.

— E bun, spune pe un ton egal. Tu l-ai instruit?

— Da.

— Îmi dau seama. Nu ezită.

Probabil Tycho ar leşina dacă l-ar auzi pe prinţul moştenitor lăudându-i îndemânarea. E bine că Dustan îl ţine ocupat.

— Este atent.

Încordarea îi întunecă privirea lui Rhen. Incertitudinea din ultimele luni ale blestemului s-a risipit, dar, după seara trecută, în care l-am văzut înfricoşat în odăile lui, nu sunt sigur că sentimentul care a înlocuit-o e mai bun.

Din partea cealaltă a curţii, Harper a observat că suntem împreună. Văd că încearcă să-şi dea seama dacă să ni se alăture sau nu.

— Portul Silvermoon şi-a închis graniţele, spune Rhen în cele din urmă. Am primit vestea în dimineaţa asta.

Mă întorc şi mă uit la el.

— Nu înţeleg.

— Marele Mareşal ne-a înştiinţat că nu intenţionează să recunoască domnia unui moştenitor nelegitim şi nici alianţa cu un ţinut care nu a oferit ajutorul promis împotriva celor din Syhl Shallow. Şi-au închis graniţele şi sunt pregătiţi să folosească forţa militară.

Încremenesc Portul Silvermoon e cel mai apropiat oraş important şi, totodată, singura cale de acces a regatului Emberfall spre mare. Închiderea graniţelor ar avea urmări grave pentru comerţ şi călătorii, ca să nu mai spunem de oamenii care se bazează pe oraş ca să aibă acces la mâncare şi să-şi câştige traiul.

— Au o asemenea forţă? întreb încetişor.

— Cu armate particulare, ar putea cu uşurinţă să aibă. El face o pauză şi apoi continuă: Nu e primul oraş care-şi exprimă refuzul, dar Silvermoon este de departe cel mai mare – şi singurul cu posibilitatea de a se ţine de cuvânt.

— Cum ai să reacţionezi?

Nu mă aștept la un răspuns, dar poate trecutul nostru îmi aduce mai multe informații decât ar oferi în altă situație.

— Am de gând să-mi recuperez orașul, răspunde el.

Îl fixez cu privirea.

— Cu forța.

— E destul de evident că e singura soluție.

— Ai să mărșăluiești împotriva supușilor tăi.

— Grey! Încordarea i se simte în voce: Dacă îngădui ca Silvermoon să acționeze după bunul plac, și alte orașe o să-l urmeze. Nu pot să mă războiesc cu *toate.* Expresia lui e sumbră când zice: Altele așteaptă cu siguranță să vadă cum reacționez. Și, probabil, sunt pregătite să se alieze cu Silvermoon.

Dacă încearcă să preia din nou controlul asupra orașului, acțiunea ar putea duce la un război civil. *O să conducă* la unul, dacă estimările lui sunt corecte. Totul în vreme ce Syhl Shallow așteaptă în umbre ca să atace regatul Emberfall.

Abia reușeam să-l împiedicăm să nu se dezbine când oamenii erau uniți. Cu orașele pornite la război împotriva Coroanei, Karis Luran ar putea să atace și să ia totul.

Mă uit iarăși la fereastra de la care se vede curtea.

— Problema asta e mai gravă decât prezența unui alt vrăjitor, spune Rhen. E mai presus decât magia care-mi pune în pericol regatul. Înțelegi de ce trebuie să-mi dai informația asta?

— Da.

Ochii i se aprind de uimire.

— Așadar, o să-mi zici numele moștenitorului?

Am un nod în gât. Dacă așa crede, că spunându-i numele meu aș îndrepta totul, m-aș da chiar acum în vileag.

N-o s-o facă. Totul a ajuns deja prea departe. Execuția mea n-o să-i împiedice pe supușii lui să caute moștenitorul. Nu mai contează. Nu *pe el* îl vor.

În sufletul său, Rhen o știe sigur, dar, ca și mine, ca și Harper, nu o să renunțe fără luptă.

În curte, Dustan și Tycho se despart. Tycho are părul ud de transpirație și respiră greoi, însă pare mulțumit de el însuși. Se uită la mine căutând ceva – aprobare, o vorbă, o părere, o critică. Ceva.

Nu pot să-mi iau privirea de la Rhen.

— Nu, spun eu. N-o să ți-l zic.

Expresia lui devine mai dură.

— O s-o faci. La apus, o s-o faci.

Rostește cuvintele cu atâta siguranță, încât le simt în măduva oaselor. Deși am urât-o, niciodată nu m-am temut cu adevărat de Lilith în atâtea anotimpuri.

Pentru prima dată, mi-e teamă de ce ar putea să facă Rhen.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— LIA MARA —

O LINIŞTE STÂNJENITOARE S-A POGORÂT PESTE CASTEL. Torţele din curte au fost aprinse şi caldarâmul e măturat. Nu ştiu ce are de gând Rhen cu fostul comandant al gărzii lui, dar străjerii care-mi aduc cina sunt supuşi şi îngânduraţi, aproape aruncând tava pe vatră înainte să plece.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

Unul din bărbaţi mă ignoră – nimic neobişnuit –, dar celălalt aruncă o privire spre fereastră înainte să închidă uşa.

— Aşteaptă să se lase întunericul de-a binelea. O să ai parte de un spectacol pe cinste.

Apoi pleacă, iar eu rămân închisă înăuntru, ca şi până acum.

Mă-ntorc la fereastră, dar nimic din curtea de mai jos nu-mi dezvăluie ce s-a pus la cale. O mulţime începe să se adune. Fascinaţia morbidă în acţiune. Poate e o altă măsură a felurilor în care nu sunt egala surorii mele, însă nu pot să îndur tortura. Mama nu-i străină de folosirea violenţei ca să-şi atingă scopurile, dar eu sunt rareori forţată să o observ. Nu-mi doresc nici să-l văd pe prinţul Rhen punând-o în aplicare. Am văzut destul din cruzimea lui.

Mă aşez pe vatră şi-mping mâncarea prin farfurie – iar fructe de mare. Stomacul mi se întoarce pe dos. Vreau să le arunc pe fereastră, peste mulţimea de dedesubt.

Doar tăciunii au mai rămas din focul meu, dar nu fac nimic să-l înteţesc. În încăperea din cealaltă parte a barierei este linişte. Nu e goală – prin micul spaţiu pe care l-am lăsat, zăresc pâlpâirea umbrelor.

Grey e acolo. Îi simt neliniştea de aici. Am atât de multe întrebări despre el, dar atât de puţine răspunsuri!

Grey e moştenitorul de drept. Nu ar trebui să se teamă. Din cauza propriei lui existenţe, regatul Emberfall e cuprins de agitaţie. Oare

crede că oamenii nu o să-l sprijine? De ce nu-și dorește să revendice tronul? De ce să cedeze în fața unui bărbat care a permis ca sărăcia și dezastrul să se abată asupra supușilor lui?

Lumina pâlpâie prin mica deschizătură, iar eu aud voci groase la ușa de alături. Sunt cel puțin trei sau patru străjeri, probabil îngrijorați că o să fugă. Atmosfera este atât de apăsătoare, încât îmi simt bătăile inimii în gât.

Dar odată cu el o să plece și străjerii. N-o să mai fie niciun motiv să păzească o încăpere goală.

„O să ai parte de un spectacol pe cinste."

Dacă pot să anticipez nenorocirea din castel, înseamnă că oamenii care știu ce se petrece o simt de două ori mai intens.

Grey o să fie în curte cu străjerii lui, iar camera sa, goală și nepăzită. Cel mai probabil, toți o să fie în curte sau la ferestre, urmărind. Propriii mei străjeri mi-au adus deja masa de seară și, din experiență, știu că nu o să mă mai verifice până aproape de miezul nopții, când se schimbă straja. M-am dovedit a fi inofensivă, așa că nu-mi acordă multă atenție.

M-am obișnuit să fiu subestimată.

Pentru prima dată, asta o să mă avantajeze.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— GREY —

SĂ-MI OFERE O ZI DE LIBERTATE MI S-A PĂRUT O ALEGERE neobișnuită noaptea trecută. Un lux permis într-o prietenie.

Acum îmi dau seama că a fost o mișcare calculată, ca să-mi arate ce am de pierdut.

Odată ce răsăritul se apropie și norii grei traversează văzduhul, încep să caut o cale de scăpare. Mă tot gândesc, dar fiecare metodă pare inutilă. Sunt sigur că Dustan observă că sunt vigilent și neliniștit, căci acum patru străjeri mă urmează oriunde mă duc.

Nu știu ce-o să facă Rhen când am să refuz să mă supun. Nu poate să mă tortureze la nesfârșit.

Dar, pe de altă parte, probabil poate. Eu cu siguranță nu pot să îndur o veșnicie.

Ultimul gând mă face să simt un fior pe șira spinării. Când ne tortura Lilith, știam că, la un moment dat, trupurile noastre aveau să cedeze și că anotimpul urma să înceapă din nou. Deși cruzimea ei nu cunoștea nicio limită, noi le știam pe ale noastre.

O bătaie se aude la ușa mea chiar în clipa în care soarele dispare dincolo de pădure. Rămân neclintit între vatră și fereastră. Fiecare fibră din trupul meu vrea ca eu să fug.

Nu am unde să mă duc.

Mă gândesc la brățara ascunsă în salteaua din podul lui Worwick. Închid ochii și-mi imaginez celălalt tărâm. Îmi imaginez că trec prin văl. Îmi imaginez lumea lui Harper, luminile stridente și mașinăriile zgomotoase. Îmi doresc magia. Sper să o capăt. Mă rog pentru ea.

Aud iarăși un ciocănit

Deschid ochii. Nu s-a schimbat nimic.

— Te supui? întreabă el.

Îmi doresc să pot să fug, să pot să zbor. Îmi doresc să pot să dau timpul înapoi și să rup blestemul care ne-a legat de castelul ăsta, care

ne-a legat unul de celălalt și ne-a oferit trecutul imposibil de zdruncinat când atât de multe sunt în joc.

— Nu, îi răspund.

— Luați-l!

Străjerii se apropie cu lanțurile. Ar trebui să o iau la sănătoasa. Ar fi în zadar, dar fiecare fibră din trupul meu îmi strigă să lupt. Poate prezența lui Rhen e cea care mă ține pe loc. Poate asta fac amintirile vremurilor în care eram un străjer supus. Poate privirea deznădăjduită a lui Rhen mă face să mă-ntreb dacă o să se țină de cuvânt în privința mea. Tot așteaptă să cedez. Poate și eu îl aștept pe el.

Apoi sunt încătușat și nu mai am ocazia să fac nimic.

Puțini oameni sunt pe holurile slab luminate pe care mergem. Mă aștept să fiu dus în temniță, dar cotim spre scara ce duce la Marea Sală și după aceea ne îndreptăm către ușile grele de sticlă care dau în grădina în care mi-am petrecut dimineața cu Harper și Tycho.

Un străjer deschide larg ușa, dezvăluind spațiul de dincolo luminat de torțe aprinse și unde s-au adunat câțiva oameni.

Nu intenționează să renunțe.

Picioarele mi se opresc de parcă ar avea o voință proprie. Străjerii încep să mă tragă după ei. Bătăile inimii îmi răsună în urechi.

— Opriți-vă!

E vocea lui Rhen. Străjerii îl ascultă.

El se întoarce și vine la mine.

— Grey, rostește cu blândețe. Nu mă obliga să fac asta!

Nu pot să-l privesc. Fiecare suflare care se luptă să-mi iasă din gât e sacadată și plină de tristețe.

Mă războiesc cu aceleași gânduri pe care le am de zile-ntregi: dacă-i spun adevărul, o să mă omoare. O să fie nevoit să mă ucidă. Am văzut ce-a făcut ca să protejeze regatul – ca să-și apere tronul.

Dacă nu zic nimic... o să mă facă să-mi doresc să fi murit

Când eram străjer, mi-aș fi dat viața pentru el, așa că mi se pare că alegerea asta ar trebui să fie ușoară, dar nu este. Nu vin înaintea unei săbii.

Nu există nicio sabie. Eu nu sunt o amenințare.

Tăcerea mea îl face să se întoarcă.

Ei mă târăsc peste prag. Scrutez mulțimea adunată. Nu o văd pe Harper. Nu-l văd nici pe Tycho.

Bun! Pot să fac față mulțimii ăsteia. Pot să îndur tortura asta. Sper că Tycho e undeva în siguranță, protejat de bunătatea lui Harper. Sper că o să fie trimis acasă, cu punga de monede promise de Rhen.

În ciuda zecilor de oameni care s-au adunat în curte, nu e multă zarvă. Un cal lovește zidul grajdului din apropiere. Respirația mea pare să-i răspundă.

Habar n-am ce intenționează Rhen, dar străjerii mă trag chiar până la zidul castelului și apoi se ridică să-mi prindă lanțurile de un cârlig suspendat acolo.

O înțepeneală bruscă mă cuprinde. E un cârlig pentru biciuit. Sunt și altele de-a lungul zidului, însă niciunul n-a mai fost folosit de pe vremea când domnea tatăl lui Rhen. Dacă vreun membru din personalul castelului îi greșea în vreun fel regelui Broderick, era biciuit aici, afară, ca să vadă toată lumea. Și, în plus, era lăsat să atârne ore în șir, până când insectele se adunau pe răni.

Îmi fixez cu privirea încheieturile, ridicate deasupra capului, încep să respir sacadat. Îmi imaginez că o să doară, dar pot să supraviețuiesc unei biciuiri. E mai de preferat decât să fiu târât de un cal sau să mi se rupă oasele unul câte unul.

Închid ochii și aștept prima pișcătură a biciului.

În schimb, aud alte două picioare târșâite de-a lungul caldarâmului și respirația sacadată a unei alte persoane, mult mai rapidă și mai plină de groază decât a mea.

Inima mi se oprește înainte ca el să vorbească măcar.

— Nu! spune băiatul.

Lanțurile zăngănesc și-mi dau seama că se împotrivește.

— Vă rog! Nu știu nimic.

Este Tycho.

Îmi smucesc mâinile în lanț. Nu cedează, iar eu nu văd decât cărămizi și tristețe.

— Rhen! strig la rândul meu. Nu face asta! Eliberează-l!

Un fluierat ușor spintecă văzduhul. Abia recunosc sunetul înainte ca pielea să-mi atingă spatele.

E de o mie de ori mai dureros decât credeam. E mai groaznic decât

lovitura unei săbii. Decât vârful unei săgeți. Biciul pare să-mi muște pielea înainte să o lase în pace. Plâng fără să vreau.

Un alt șuierat subțire. Mă pregătesc, dar de data asta nu mă lovește nimic.

Tycho țipă.

Văd stele verzi. Îmi înfig picioarele bine-n pământ la baza zidului și mă sprijin de lanțuri.

Alt șuierat. Altă lovitură pe spate.

Nu pot să respir. Nu pot să gândesc.

Un alt bici se izbește de Tycho.

— Rhen!

Nu mă aud vorbind. Nici măcar nu simt sigur că *vorbesc.*

— Rhen, încetează! E doar un băiat..

O altă lovitură de bici. Asta-mi aterizează mai jos pe spate și jur că simt că-mi atinge șira spinării.

Nu mai aud șuieratul, ci doar pe Tycho strigând.

Apoi începe să se bâlbâie, lacrimile înecându-i cuvintele.

— Vă rog! Opriți-vă! Vă rog! Vă rog! Vă rog!

Vorbește cu străjerii, cu Rhen, cu oricine. Nu cu mine.

Dar știe că aș putea să pun capăt situației.

Altă lovitură îmi sfâșie pielea, provocându-mi o durere arzătoare. Văd și mai multe stele verzi. Am tras atât de tare de lanțuri, că nu-mi mai simt mâinile.

Tycho urlă din nou. Suflarea i se oprește-n gât și scoate un sunet ca și când s-ar îneca.

Nu înseamnă nimic pentru lupta asta. E un nimeni pentru Rhen. Nu merită nimic din tot ce se întâmplă. Furia mea pare să mă-nghită cu totul, mistuindu-mă. Stelele-mi umplu privirea cu o lumină orbitoare.

De data asta, abia simt lovitura. Aud pârâitul biciului pe pielea lui Tycho și țipătul său răsunător.

Ceva se rupe în mine. Bubuitul unui tunet umple văzduhul și un alb imaculat îmi răpește vederea, de parcă soarele ar fi căzut pe pământ Vântul mătură curtea, zgâriindu-mi rănile de pe spate și lăsându-mă fără suflare. Preț de o clipă, cred că sunt mort. Nu văd. Nu aud.

Apoi, se termină. Stelele pe care le văzusem dispar. Vântul nu mai bate.

În curte este liniște.

Aștept următoare lovitură, dar în zadar. Sângele-mi picură din rănile de pe spate și abia îl simt din cauza durerii crunte. Nu-mi aud decât respirația rapidă și gâjâită.

Mă zbat în lanțuri și mă aștept la o altă lovitură pe spate, însă nu se petrece nimic. Reușesc să-mi sprijin picioarele de zid și apoi mă sucesc în lanțuri ca să văd cât pot din curte.

Toată lumea s-a prăbușit. Toți sunt grămadă. Unii s-au prăbușit peste alții.

Niciunul nu mișcă.

Mă uit de-a lungul zidului, după Tycho, și-l văd la șase metri, atârnând în lanțurile lui, leșinat.

Sau mort.

Respir greoi dintr-un motiv cu totul nou. Mă folosesc de lanțuri ca să mă înalț, până când ajung suficient de sus ca să-mi scot lanțurile din cui. Durează mai mult decât ar trebui și brațele mele tot amenință să cedeze. După ce ajung unde trebuie, mă sprijin de cârlig și gâfâi extenuat. Fiecare răsuflare și fiecare mișcare îmi provoacă noi dureri. Nu mai știu câte lovituri de bici am primit, dar mi se pare că spatele îmi e o rană deschisă.

Sucesc lanțul și apoi sar.

Proastă alegere! Piciorul meu rănit cedează și mă clatin, căzând în genunchi. Privirea mi se tulbură și sunt nevoit să scutur din cap și să clipesc.

Îmi ating coasta, acolo unde mi-a îmbrățișat-o biciul. Rana e adâncă și sângerează abundent.

Rhen nu e prea departe, prăbușit pe caldarâm ca și ceilalți. Respiră și nu e rănit. S-ar putea să doarmă.

Ce s-a întâmplat?

Pot să mă-ntreb mai târziu. Trebuie să-l eliberez pe Tycho. Trebuie să scap.

Când ajung în dreptul lui, descopăr că respiră, însă respirația îi e un șuierat greoi, iar spatele îi e zdrobit de o mulțime de răni încrucișate sângerânde. Lacrimile îi udă obrajii. La un moment dat, a

vomitat pe propriile haine. Încerc să ajung cât mai sus ca să-l eliberez, dar spatele îmi protestează și atunci urlu, încovoindu-mă lângă zid.

Mai încerc o dată și dau greș. Privirea mi se întunecă iar și scutur din cap ca să mi-o limpezesc.

De undeva, din castel, se aude un strigăt, urmat de un altul.

Îmi dublez eforturile, dar sunt prea slăbit ca să-i susțin greutatea suficient cât să-l eliberez din lanțuri.

Lângă mine apare o umbră, mâinile apucându-l pe Tycho de mijloc ca să mă ajute să-l ridic.

— Haide! se aude o voce blândă feminină. Te ajut eu!

Este Lia Mara. Fata din Syhl Shallow. Gândurile-mi sunt încâlcite și ochii încețoșați, și încep să mă-ntreb dacă am vedenii.

— Cum... Cum ai...?

— Grăbește-te! spune ea. Străjerii din castel nu s-au prăbușit.

Mă grăbesc. Strâng din dinți și mă reped spre drug, ridicându-mă așa cum m-am eliberat. Sudoarea îmi picură în ochi și mușchii îmi tremură, amenințând să cedeze, dar pentru că Lia Mara mă ajută să-l sprijin pe Tycho, reușesc să-i sucesc lanțurile și să mă țin de zid. Am nevoie de doi centimetri și, pentru asta, fac tot posibilul.

Lanțurile lui alunecă din cârlig. Lia Mara încearcă să-l coboare, dar Tycho tot se prăbușește la pământ, iar eu mai am un pic și cad peste el. Îmi înfig degetele printre pietre, dar nu reușesc să mă clintesc. Brațele îmi zvâcnesc din cauza oboselii și încep să nu mai gândesc limpede.

Lia Mara e în genunchi în fața mea, părul ei licărind roșu în lumina torțelor.

— Trebuie să fugi!

Nu pot să fug. Nu pot nici măcar să stau în picioare.

— Pleacă! îi spun.

Privirea i se plimbă de la mine, la Tycho și la castel.

— Pleacă! îi mai zic o dată. Vocea mi se frânge la final: N-ai să găsești pacea aici.

Strigătele răzbat până în curte și apoi străjerii și slujitorii de la castel se năpustesc pe uși, năvălind în spațiul deschis. Lia Mara se strecoară în umbre.

— Găsiți-l pe Noah vindecătorul! strigă o femeie, urmată de un bărbat care urlă:

— Păziți-o pe prințesă!

— Nu! răsună vocea lui Harper din partea cealaltă a curții, ascuțită și plină de panică. El unde este? Unde e Rhen?

— Aici! urlă un străjer.

Harper ajunge deodată acolo, aplecându-se deasupra prințului.

— Rhen! spune ea. Rhen, mă auzi?

Îi ridică mâna.

— Respiră, zice Harper. Noah, respiră!

Clipesc și Noah apare lângă ea.

— Pulsul e puternic, spune cu o mână lipită pe gâtul lui Rhen. Pare să fie un episod sincopal.

— Un... *ce?*

— A leșinat. Vindecătorul se duce la Dustan, care zace întins lângă Rhen, și-i apasă gâtul cu o mână, apoi spune: Toți au leșinat.

Pare derutat acum.

— Întindeți-i! le strigă zecilor de străjeri și slujitori care roiesc acum în curte. Jake! Asigură-te că pot să respire!

Harper se uită împrejur.

— Deci pur și simplu toți au...

Privirea ei o întâlnește pe a mea.

Habar nu am cum arăt, dar cred că la fel de rău pe cât mă simt, pentru că se albește la față și-l apucă pe Noah de braț.

— Grey, șoptește ea.

Clipesc din nou și o văd în genunchi înaintea mea.

— O, Grey! șoptește apoi și mâna ei o găsește pe a mea, în timp ce lacrimile îi strălucesc pe gene. Grey, nu știam!

În dreapta mea, unul dintre străjerii căzuți începe să se miște, scuturând viguros din cap.

Îmi sprijin o mână de pământ. Sunt nevoit să fug.

— Trebuie să ajungă la infirmerie, spune Noah, care acum e ghemuit lângă Tycho și furia i se simte în glas. Cred că puștiul ăsta e în stare de șoc.

— Se trezesc! strigă cineva din partea cealaltă a curții.

Nu pot să fiu dus la infirmerie.

Harper se uită în ochii mei.

— Te rog!

Rostesc vorbele astea de parcă mi-ar fi smulse din gât. Nu sunt nevoit să-i repet cuvintele. Se ridică și începe să dea porunci:

— Duceți-l pe prinț în odăile lui! Fierbeți apă și să aveți pregătite comprese calde! Duceți la infirmerie orice străjer leșinat! Jake! Am nevoie de tine!

Fratele ei vine lângă ea, făcându-și loc prin mulțimea de oameni.

— Harper, ce...

Amuțește în clipa în care ne vede pe mine și pe Tycho în umbrele de lângă castel. Răsuflă prelung.

— Sfinte...

— Jake, șoptește Harper. Am nevoie să-i scoți de aici.

Chipul i se înăsprește.

— În niciun caz! Dacă-l scot din curtea castelului, n-o să mai ajungem *niciodată* acasă!

— Uită-te la Rhen, la ce a... Vocea i se frânge: Crezi că o să mai ajungi undeva, dacă are ocazia să-și termine treaba?

Jake își mută privirea la mine și, chiar dacă expresia lui e sumbră, nu e blând și milos ca sora lui. Se lasă pe vine și mă privește în ochi.

— Dacă te ajut, vreau să-mi dai cuvântul tău că o să ne duci pe mine și pe Noah acasă cât mai curând posibil.

— Da, zic printre dinți.

— Jură! îmi cere el Dă-ți cuvântul de onoare!

— Jur!

Habar n-am cum o să respect jurământul ăsta, dar o fac, și de bunăvoie, dacă înseamnă că Tycho și cu mine o să plecăm de aici.

— Jur că o să vă duc înapoi acasă de îndată ce o să pot!

— Ne-am înțeles. Se ridică și adaugă: Harper, ce vrei să fac?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

— LIA MARA —

ÎN CURTE DOMNEŞTE HAOSUL.

Din umbre, urmăresc şi aştept.

Nimeni nu-i observă pe cei doi bărbaţi care-i scot pe Grey şi pe băiat din curte, în vreme ce toţi ceilalţi sunt duşi în castel.

Nimeni nu zăreşte căruţa mică scoasă din partea întunecată a grajdurilor, un bărbat cu tenul măsliniu liniştind caii.

Nimeni nu este atent la prinţesa Harper, care se uită la căruţa care se pierde în pădure.

Şi, în cele din urmă, nimeni nu observă că încalec pe furiş un buiestraş şi dispar şi eu în pădure.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

— GREY —

MĂ TREZESC UITÂNDU-MĂ LA UN FOC, ÎNTINS CU FAŢA ÎN jos pe o grămadă de pături moi. Nu-mi aduc aminte să fi dormit şi nu recunosc nimic. Pereţii sunt lambrisaţi, iar şemineul e mic. Asta nu-i o încăpere din castel.

Inspir brusc şi toate rănile de pe trupul meu protestează. Mă abţin să nu strig.

— Ultima dată când te-am cusut, m-ai ignorat şi-ai plecat să te lupţi cu un monstru, vorbeşte Noah din partea cealaltă a camerei. Cred că asta s-ar putea să te mai încetinească un pic.

Mă căznesc să întorc capul. Noah stă ghemuit pe un scaun de lemn în colţul cel mai apropiat de uşă, cu o cană aburindă în mâini. În stânga lui e un pat mare din paie. Tycho e cu faţa-ngropată în pături, dar recunosc smocul de păr blond şi braţul nu prea musculos care-i atârnă pe pământ.

Chiar şi de aici, văd dungile roşii care-i brăzdează spatele. Îmi mut privirea.

Un alt bărbat stă întins în cealaltă parte a patului, însă nu-i văd decât cizmele. Cred că este Jacob.

Habar nu am unde suntem, dar, în clipa de faţă, nu-mi pasă. Ridic o mână să mă frec la ochi, şi până şi mişcarea asta îmi provoacă dureri la care nu mă aşteptam.

— A fost nevoie să coşi rănile lăsate de bici?

— Pe câteva. Ale lui Tycho n-au fost atât de adânci, dar nici foarte superficiale. Mi se pare că au fost mai îndurători cu el.

Dezgustul îi umple vocea.

— Eşti furios.

— Poţi să fii sigur! Ştiu că lucrurile sunt... *altfel* aici, dar nu contează. Războiul şi tortura sunt două chestii diferite.

Nu-l dezaprob. După tot ce a făcut Lilith, asta mi se pare ceva

extrem de personal – şi, cumva, mai umilitor. Strâng pătura în mână. Că tot vorbim de umilire, trupul meu are anumite nevoi.

— Noah, zic eu. Trebuie să...

— Ce? O!

El îşi părăseşte scaunul.

Chiar dacă Noah îşi trece mâinile pe sub braţele mele ca să mă sprijine, sunt nevoit să apelez la toată puterea mea ca să mă ridic.

— Trebuie să mergem afară, îmi spune el. Poţi să te sprijini de mine.

Nu vreau, dar, după câţiva paşi, urechile îmi ţiuie şi încep să văd pete, aşa că îl ascult. Ne strecurăm pe un hol scurt şi pe uşă. Aerul e rece şi înviorător, o uşurare şi, totodată, un asalt asupra spatelui meu gol. Răsăritul e o făgăduinţă violet la orizont. Este devreme, aşa că Noah închide încetişor uşa în urma noastră. Un petic de iarbă duce la un mic hambar, strălucitor în ultimele raze ale lunii.

Într-o clipită, îmi dau seama unde suntem. Ultima dată când am fost aici era toiul iernii şi zăpada acoperea totul, ca o pătură albă.

„La Mistreţul Strâmb." Hanul unde au înnoptat Rhen şi Harper. Hanul unde s-a schimbat totul.

Mă frec din nou la ochi.

Mă conduce spre un crâng.

— Vrei să rămân cu tine? întreabă Noah. Sau vrei să te las singur?

Acum nu-mi pasă, dar apreciez că-mi permite să am un moment de demnitate.

— Pot să stau în picioare, zic, deşi nu sunt pe deplin sigur.

El se îndepărtează, însă nu prea mult – cât să se sprijine de han şi să-şi ferească privirea. După ce termin, se întoarce lângă mine fără să-l rog.

— Nu cred că merit bunătatea ta, îi spun lui Noah.

— Când am devenit doctor, am jurat să-i ajut pe oamenii care au nevoie. Îmi permite să mă sprijin iarăşi pe el şi adaugă: Chiar dacă merită sau nu.

Ne apropiem de uşă, însă ezit. Până şi aici, în spaţiul ăsta lipsit de primejdii, gândul de a mă întoarce într-o cameră închisă îmi face inima să bată mai tare.

— Aş vrea să rămân afară.

Mă aștept ca Noah să mă refuze, dar schimbă direcția ca să mă ajute să ajung la banca de lângă zidul din spate al hanului.

Odată așezat, nu reușesc să mă fac comod. Mă mulțumesc să-mi sprijin antebrațele pe genunchi și să strâng din dinți la durerea de spate. Stăm multă vreme în tăcere, inspirând aerul zorilor.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? întreabă Noah într-un final. De ce au căzut toți așa?

Mi-aduc aminte pârâitul, strălucirea și liniștea bruscă.

Mi-aduc aminte cât m-am temut când mi-am dat seama că Rhen voia să-l biciuiască pe Tycho ca să mă convingă să-i spun cine e moștenitorul.

Niciodată nu m-am așteptat la o asemenea cruzime din partea lui.

— Nu știu, îi răspund.

— Știu că magia există aici, spune Noah, dar mi-a venit greu să cred până n-am văzut mai bine de treizeci de oameni căzând la pământ ca bolovanii.

Umerii mi se încordează.

— Tu ai făcut-o, nu-i așa? mă întreabă el.

Tac.

— Dacă n-ai făcut-o tu, continuă Noah, a fost Tycho, dar era leșinat, spre deosebire de tine. Deci...

Mă holbez la mâinile mele. Sângele s-a uscat în faldurile pielii de pe degete, amestecând-se cu praf și cu nisip.

— Dacă ai ajuns la concluzia asta, și prințul urmează curând s-o facă. Mă uit la iarbă și la grajduri și continui: O să fim nevoiți să plecăm. Hangiul și familia lui sunt în pericol din cauza prezenței mele.

Deși, sincer, habar n-am încotro am s-o apuc sau unde o să-l duc pe Tycho.

— Tu ești cel pe care-l caută toată lumea, zice Noah. *Vrăjitorul.* Face o pauză, apoi adaugă: Moștenitorul.

O zice de parcă nu prea-i vine a crede, însă eu dau aprobator din cap.

— Ai știut? În tot timpul în care-ai fost prizonierul blestemului... ai știut?

— Nu. Furia îmi înăsprește glasul, hrănită de durerea care-mi

traversează spatele: Crezi c-aș fi îndurat ce-am pătimit dacă aș fi știut că am vreun strop de magie? Chiar crezi asta?

Mă fixează nepăsător cu privirea, iar eu oftez. Nu pe Noah sunt furios.

— N-am aflat până n-am luat-o pe Lilith pe celălalt tărâm. A încercat să se tocmească pentru libertatea ei zicându-mi adevărul. Nici măcar atunci nu știam cum pot să folosesc magia.

Mă opresc.

— Tot nu știu cum am făcut ce-am făcut în curte.

— Când Lilith ți-a zis adevărul... de ce ai fugit? De ce ai plecat?

— Karis Luran împrăștiase deja îndoiala, în prima zi în care a venit la Ironrose. Știam că existența mea o să afecteze succesiunea la tron. Fac o pauză, apoi zic: M-am gândit că ar fi mai ușor dacă toată lumea ar crede că sunt mort.

El tace o vreme.

— Situația asta ți se pare mai ușoară, Grey?

Mă gândesc la umbrele din privirea lui Rhen când am stat de vorbă în odăile lui, la încordarea extremă a trupului său când mi-a povestit despre Silvermoon și tot ce era în joc.

— N-am crezut că Rhen o să se teamă mai mult de magie decât de pierderea tronului. Ar fi trebuit să o fac.

Noah pufnește zgomotos.

— Teama îi determină pe oameni să se poarte așa cum nu ne-am aștepta niciodată.

— Într-adevăr. A dovedit-o noaptea trecută.

— De ce nu i-ai zis pur și simplu? mă întreabă, dar apoi oftează fără să aștepte o replică din partea mea și simt că furia îi înlănțuie din nou cuvintele. Nu contează. Am văzut ce era dispus să facă pentru a obține un răspuns, așa că pot doar să-mi imaginez ce ar fi făcut dacă l-ar fi primit.

— Emberfall e deja în pericol de război civil. Un atac de-al lui Karis Luran s-ar putea să fie iminent, mai ales acum, că Rhen îi ține fiica prizonieră.

Tac deodată când o amintire străbate ceața gândurilor mele. Lia Mara lângă mine, ajutându-mă să-l sprijin pe Tycho când l-am dat jos din cârligul de pe zid. S-a întâmplat asta? Oare a scăpat? Nu reușesc

să-mi aduc aminte toate detaliile și probabil oricum nu mai contează. Clatin din cap.

— Rhen încearcă să-și țină ținutul laolaltă.

Noah nu spune nimic. Mă mișc, mă crispez și-mi las din nou brațele pe genunchi.

— Ar trebui să te întorci la Ironrose, zic eu. Acum, cât e încă devreme. Dacă o să te găsească în prezența mea, o să fii considerat un trădător.

— Nu.

Rostește foarte simplu cuvântul. Întorc capul ca să-l privesc, însă maxilarul lui e încleștat și brațele-i sunt încordate unde se sprijină de genunchi.

— Nu?

— I-am zis lui Jake deja că aș prefera să-ți fiu complice și să te ajut să scapi, decât să iau parte la faptele lui Rhen.

— Din cauza jurământului tău?

— Din cauză că Rhen *greșește.* Se uită la mine și vocea-i este aprigă: De unde vin eu, oamenii ca mine cunosc bine... genul ăla de tortură. N-am de gând să mă implic. Nu-mi pasă dacă alegerea mea mă face să fiu un trădător.

Mă uit la el cu atenție.

— Noah... deja se zvonește că ai și tu ceva puteri magice. Dacă fugi cu mine...

— Puteri magice! Râde tare și continuă: Este *medicină.* Știință. Știi ce-i amuzant? Pe celălalt tărâm, eram judecat din cauza culorii pielii și pentru că mă atrag bărbații. Apoi, am ajuns aici, unde nimănui nu-i pasă de așa ceva. *Aici,* se întreabă dacă un vindecător este suficient de nobil ca să fie îndrăgostit de un prinț. Se întreabă cum pot să fac o iritație să dispară sau să domolesc febra, zice el și își dă ochii peste cap.

O briză trece printre hambar și han, făcându-mă să tremur. Inima mă imploră să iau măsuri, dar nu am ce măsură să iau – și oricum e posibil să nu pot face prea multe.

— Cât durează să se vindece rănile astea? întreb eu.

— Câteva săptămâni. Poate mai puțin, adaugă după o pauză. O să văd dacă nevasta hangiului are niște turmeric și ghimbir ca să

reducem inflamaţia.

— De ce cred ei că am venit aici? întreb mai încet, deşi e devreme şi toată lumea încă doarme.

— Ne-au văzut doar pe mine şi pe Jake, iar pe noi ne cunosc. Le-am zis că tu şi Tycho aţi fost răniţi într-un atac pe drum şi că am fost nevoiţi să ne oprim peste noapte.

E o explicaţie destul de simplă şi care n-o să trezească bănuieli. O să fiu nevoit să găsesc o bluză înainte să-mi vadă careva spatele.

— Tycho a... trecut prin multe, spun eu şi arunc o privire peste umăr. S-a trezit azi-noapte?

— Da. De câteva ori. Face o pauză, apoi zice: Tot întreba dacă te-am luat şi pe tine.

Văd mereu chipul băiatului în podul lui Worwick.

„O să-ţi păstrez secretul, Hawk!" îmi trec o mână peste maxilar.

— N-ar fi trebuit să-l implic în asta. În nimic.

Spre surprinderea mea, Noah râde încetişor.

— Probabil nu ai fi reuşit să-l împiedici. Puştiul ăla te-ar urma şi dac-ai sări de pe o stâncă.

Trag aer în piept ca să-i răspund, însă tropăielile asurzitoare ale copitelor mă opresc. Mă ridic înainte ca trupul meu să protesteze împotriva mişcării.

— Sunt cel puţin doi cai, îi spun lui Noah. Poate mai mulţi. Mâna-mi alunecă de la sine către sabie, dar nu am niciuna. De parc-aş fi putut să lupt.

— Intră! îi zic eu. Ascunde-i pe ceilalţi! O să iau un cal. Pe mine mă caută.

— Nu poţi să călăreşti! Nu poţi...

— Pleacă!

N-o să fim suficient de rapizi. Caii sunt în apropierea proprietăţii. Străjerii o să cotrobăie peste tot şi o să sfâşie pe oricine le stă în cale.

Un cal apare dintr-o parte a hanului şi-mi dau seama că totul s-a terminat. Bineînţeles c-au trimis oameni ca să mă împiedice să fug prin spate. Am pumnii strânşi. Nu mai simt durerea de spate.

— Grey?

Încremenesc. Este Harper – şi, în urma ei, pe un alt cal, este Zo.

Nu ştiu ce înseamnă asta. Mă uit de la una la cealaltă.

Harper descalecă fără să ezite.

— N-am mult timp la dispoziţie. Rhen se întâlneşte cu sfetnicii lui. Garda Regală o să te caute de îndată ce se luminează.

Scoate o desagă şi, traversând poiana, mi-o aduce. Privirea îi este întunecată şi plină de griji.

— Uite, ţi-am pregătit nişte haine...

Se uită la trupul meu şi rămâne fără glas.

— O, Grey!

E imposibil să fi văzut cele mai grave răni, dar ştiu că două urme de bici îmi cuprind cutia toracică. Una e paralelă cu o cicatrice cu care m-am ales luptându-mă cu Rhen când era monstru şi care, acum, pare cumva să-şi găsească perechea.

Se întinde şi, când mă atinge cu blândeţe pe braţ, îi simt degetele calde.

În clipa în care încearcă să mă răsucească, mă împotrivesc.

— Nu!

Privirea ei o întâlneşte pe a mea şi mila din ochii ei este aproape mai groaznică decât umilinţa celor întâmplate. Încordarea pluteşte o clipă între noi, risipită numai când Noah înaintează să ia desaga.

— Trebuie să-şi pună o bluză, spune el.

Replica lui o trezeşte.

— Ăăă! Da! Haine! Poftim!

Desface desaga şi scoate o bluză.

Simplul fapt de a sta pe bancă mi-a provocat dureri chinuitoare, aşa că pot doar să-mi imaginez ce-o să simt când o să-mi trec mânecile peste braţe.

Imaginaţia mea nu-i de ajuns. M-ar durea mai puţin dacă mi-ar da cineva foc. Noah mă ajută cum poate, dar, în momentul în care materialul îmi alunecă pe spate, sunt ameţit şi transpirat.

Privirile compătimitoare ale lui Harper nu-mi sunt de folos.

Mă aşez pe bancă, pentru că altfel m-aş prăbuşi la picioarele ei.

— Ţi-am spus ce o să facă, îi vorbesc cu o voce aspră. Ţi-am spus că n-o să-l învinovăţesc.

Rostindu-le, cuvintele îmi par false. Sau... nu false. Incomplete. Nu l-aş fi învinovăţit pe Rhen dacă m-ar fi torturat *doar pe mine.*

Harper ia loc pe bancă lângă mine. Nu pot să mă uit în ochii ei.

— Eu îl învinovățesc, spune ea încet.

— Domniță, zice Zo din apropierea cailor. Dacă nu vrei să fii observată, trebuie să plecăm curând.

— Nu încă. Harper se întinde să mă ia de mână, apoi adaugă: Grey!

Mă uit la ea în cele din urmă.

— Nu pot să-ți accept mila.

Își împletește degetele cu ale mele înainte să pot să mă retrag.

— Nu te compătimesc.

Mă privește cu atenție.

— Tu ai fost, nu-i așa? Tu ești cel care are puteri magice, spune după o scurtă pauză.

Nu e ca atunci când Noah m-a întrebat același lucru. Harper a fost prizonieră cu noi. A riscat foarte mult. Cicatricea de pe obrazul ei dovedește asta. Gândul că aș fi putut să lupt altfel cu Lilith e aproape insuportabil.

— Iartă-mă! îi zic. Nu am știut.

— Ești fratele lui Rhen, rostește ea cu o voce extrem de plăpândă. Cât ați fost prizonieri împreună, niciunul dintre voi nu a știut.

— Ar fi fost mai rău dacă am fi știut, spun eu. Dar, când dau glas cuvintelor, îmi dau seama că nu știu dacă sunt adevărate: Și clar nu contează, dacă are de gând să trimită Garda Regală după mine.

— Îmi... Îmi doresc să-mi fi spus. Îmi doresc să-i fi spus. Apoi se încruntă, de parcă și-ar fi dat seama cum s-ar fi petrecut totul, și adaugă: Îmi doresc... Îmi doresc...

— Mi-am dorit multe lucruri cât am fost prizonierii blestemului, zic eu. Dorințele nu rezolvă nimic. Fac o pauză și mă uit din nou la Zo, după care le zic: Nu puteți să rămâneți aici. Dacă vă găsesc în preajma mea... i-ați forța mâna lui Rhen, și nu-mi place să mă gândesc la ce-ar face.

Chipul lui Harper împietrește.

— În primul rând, mi-ar plăcea să-l văd încercând. În al doilea rând, i-ai doborât pe toți la pământ, în curte – inclusiv pe el. Îl îngrozește să redevină prizonierul magiei. Face o pauză, apoi: N-o să vină după tine fără o strategie. Vreau să văd dacă reușesc să-l opresc înainte să se întâmple așa ceva.

Este neînfricată și asta-mi aduce aminte de ce toată lumea din

Emberfall crede că are o armată care-i stă la dispoziție.

Totuși, nu o să fie în stare să-l împiedice pe Rhen. Dacă era dispus să facă exact ce a făcut, nu intenționează să se oprească acum.

Ușa din spate a hanului huruie. Mă aștept să-l văd pe hangiu sau pe soția lui, dar, în schimb, Tycho apare împleticindu-se. Nu poartă bluză și e palid, cu o privire cam sălbatică.

Jacob îl urmează îndeaproape, frecându-se la ochi.

— Vezi? Ți-am spus că ei sunt tot aici. Bună, Harp!

— Bună! îi răspunde ea, atentă însă la băiat Tycho! Vino aici! Ia loc!

Nu e o poruncă, dar el își pleacă fruntea și murmură „Da, domniță!" înainte să se așeze pe bancă la fel de grijuliu ca și mine.

Harper se uită bine la spatele lui și privirea-i de oțel se îndreaptă din nou spre mine. Maxilarul îi este încleștat.

— Asta-i prea mult!

Nu o provoc. Toți amuțim. O briză îl face pe Tycho să tremure.

Îmi trebuie un plan. Cu luni în urmă, când am fugit pentru prima dată de la Ironrose, eram rănit, însă nu grav. Nu mă căuta nimeni, așa că am reușit să-mi găsesc de lucru la Worwick.

Acum, toată lumea o să mă caute. Și, probabil, și pe Tycho.

Niciunul dintre noi nu se poate apăra în starea asta. Oricine ne oferă adăpost o să rișt e.

— Trebuie să fugim, spun eu.

Tycho se uită la mine. Durerea și epuizarea îi întunecă privirea, dar speranța se aprinde când îmi aude cuvintele.

— Da!

Clatin din cap.

— Nu știu unde am putea să ne ducem.

La marginea clădirii, ceva se mișcă rapid în ceața și umbrele dimineții. O siluetă cu mantie apare de după colț.

Mă ridic. Zo își scoate sabia.

— Fiți pe pace! Lia Mara își dă jos gluga, după care adaugă: Știu eu unde să vă duceți.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

— LIA MARA —

CU MAI PUŢIN DE DOUĂSPREZECE ORE ÎN URMĂ, AM urmărit cum omul ăsta a fost biciuit până când loviturile i-au expus muşchii spatelui, iar acum e în picioare de parcă ar fi gata să înfrunte o armată. Cred că a fost un străjer aprig. E aprig chiar şi-n *clipa asta,* deşi e palid şi nesigur în liniştea rece a curţii. Privirea lui îmi face inima să tremure de emoţie şi nu ştiu dacă ar trebui să fug, să rămân pe loc sau să găsesc o armă.

— Ce cauţi aici? mă întreabă, şi doar uşoara încordare din voce îi dezvăluie slăbiciunea.

— Acelaşi lucru ca şi voi, cred.

— Ne-ai *urmărit.*

Ridic din sprâncene.

— Eraţi pe jumătate morţi. N-a fost cine ştie ce provocare.

Prinţesa Harper îşi pune o mână pe braţul străjerului ei.

— Vâră sabia în teacă! îi zice încet. Ştii unde pot să se ducă? mă-ntreabă pe mine.

— Bineînţeles! El ar fi binevenit în Syhl Shallow.

— Nu! rosteşte Grey.

— Îţi ofer adăpost, zic eu. Într-un loc în care prinţul Rhen nu poate să te urmărească.

— Aşa că-mi sugerezi să schimb tortura unui suveran cu a altuia.

— „Tortură?"

Mai că râd în hohote.

— Eşti moştenitorul de drept al regatului Emberfall. Mama n-o să-ţi facă rău.

Probabil mama o să-i umple buzunarele cu argint şi urechile cu promisiuni. Nolla Verin o să se uite o singură dată la ochii lui negri şi la umerii laţi şi-o să se linguşească pe lângă el.

Ar trebui să fiu bucuroasă – *mândră* chiar –, însă gândul mă face să

simt un junghi în stomac.

Mă apropii un pas, iar el se încordează. Întind mâinile.

— Abia poţi să rămâi în picioare. Ai zis că nu ai unde să te duci. Arunc o privire la prinţesa Harper şi adaug: Orice ai crede despre mama şi despre poporul meu, chiar am venit aici cu speranţa de a aduce pacea pentru ambele ţinuturi. Acum aş oferi-o.

Harper se încruntă şi se uită la el.

— Grey – nu eşti în siguranţă aici.

— Trebuie să călătoreşti călare câteva zile ca să ajungi în Syhl Shallow. Grey inspiră cu încetineală şi adaugă: Şi asta dacă nu ne oprim de multe ori.

— Atunci călătorim cât se poate şi ne odihnim când simţi nevoia, spun eu.

— Nu! zice bărbatul din apropiere de zidul hanului.

Îl recunosc; îl recunosc şi pe vindecător, din ziua în care Grey a fost târât în curte. Prinţul Jacob. Pielea îi e bronzată de soarele din toiul verii, iar părul e brunet şi cârlionţat ca al lui Harper.

Harper înjură în barbă şi spune:

— Jake! Te rog!

— Acum îmi este mie credincios. De mine depinde dacă pleacă undeva.

Îmi mut rapid privirea la Grey.

— Eşti prinţul moştenitor şi ţi-ai jurat altuia viaţa?

— Nu i-am jurat viaţa mea. Şi *nu* sunt prinţul moştenitor. Grey se uită tăios la Jacob şi continuă: I-am jurat că-l ajut să ajungă acasă, de îndată ce o să-mi fie cu putinţă. Ca să te duc înapoi în Disi, îmi trebuie brăţara oferită de vrăjitoare – şi care a rămas în Rjilisk atunci când m-ai arestat.

Prinţul Jacob scoate o înjurătură.

— Ţi-am zis că nu o să fie uşor, intervine Noah. Ţi-am zis-o de când l-am prins prima dată.

— Tycho şi cu mine nu putem să ne întoarcem în Rjilisk fără să fim recunoscuţi, spune Grey. E posibil ca Rhen să fi trimis deja străjeri acolo.

Expresia lui Harper e sumbră.

— A trimis.

Jacob își încrucișează brațele.

— Bine. Nu contează. Tot nu-l trimit într-o altă țară unde s-ar putea să nu-l mai revedem niciodată.

— Sunteți toți bineveniți în Syhl Shallow, zic eu. Pot să garantez și siguranța voastră.

Ei amuțesc și mă fixează cu privirea.

Vântul suflă prin curte, zburlindu-mi firele de păr peste mantie.

— Am venit căutând pacea. Mi-ar plăcea să am ocazia să o dovedesc.

Nimeni nu spune nimic.

— Am auzit că, în Syhl Shallow, regina își execută prizonierii și că apoi le mănâncă trupurile, zice Tycho într-un sfârșit.

Acum îmi strâng mâinile în pumni.

— Am auzit că, în Emberfall, prințul moștenitor bate băieți nevinovați până mai că-i ucide, din motive politice. A, scuzați-mă, am văzut asta cu ochii mei!

Tycho roșește și își mută privirea.

Grey își trece o mână peste maxilar și oftează.

— O să ne îndreptăm spre nord-vest, către defileu.

Ridic din sprâncene.

— Ești de acord?

— Încă nu. Dar dacă Rhen ne caută în Rillisk – dacă bănuiește că am să-mi găsesc aliați și prieteni acolo –, e logic să ne orientăm în direcția opusă. Mă măsoară din priviri și apoi adaugă: Deși s-ar putea să te caute și pe tine, și nu e niciun secret ce-ai să pățești. O prințesă din Syhl Shallow nu o să-și găsească mulți prieteni în Emberfall.

— Atunci ne potrivim de minune ca să ne ajutăm unul pe celălalt.

Jacob se uită la Harper.

— Ar trebui să ne însoțești.

— Trebuie să mă întorc.

— Nu! se răstește el. S-a ajuns prea departe, Harp! Știi asta. N-ai vrut să vii cu mine înainte, dar *acum* poți să o faci. Tace o clipă, apoi completează: Putem în sfârșit să mergem acasă.

Ea se albește un pic la față, dar e de neclintit.

— Jake... Rhen nu este nemilos. Nu l-ai văzut aseară, după... după ce-ați plecat.

Vocea i se frânge la final.

— Nu-mi pasă! spune Jacob.

Își înghite lacrimile și-și îndreaptă spatele.

— *Mie* îmi pasă. Se oprește și se uită la Grey, adăugând: Și lui Rhen îi pasă. Grey... n-a știut.

— Știe acum, zice Grey cu o voce blândă. Și tot a trimis soldați în Rillisk.

— Te rog! Ea se uită la Jacob, insistând: Te rog! A fost oribil ce-a făcut, dar trebuie să înțelegi...

— Înțeleg că suntem în pericol, o întrerupe Grey. Și că timpul nu este de partea noastră.

— Vino cu noi! îi cere Jacob.

Pentru o clipă, Harper se uită la el și apoi la Grey. Privirea-i zăbovește un pic prea mult asupra lui Grey.

— Îmi pare rău că nu l-am oprit! spune ea încet.

— O prințesă nu ar trebui să-și ceară scuze, începe el.

— Ar trebui, răspunde ea. La fel și un prinț. Se retrage un pas și conchide: Am să fac tot posibilul Promit!

După ce Harper pleacă pentru a se întoarce la Ironrose, noi luăm căruța. Jacob și Noah mână caii, în timp ce o pânză lungă și grea acoperă partea din spate. Grey și Tycho stau întinși cu fața în jos pe un strat subțire de paie și vorbesc atât de încet, încât, din cauza căruței care scârțâie și huruie, nu-i aud – nu-mi aud nici bătăile regulate ale inimii. Stau cu fața în sus lângă partea laterală, cu mâinile împreunate pe pântece, și urmăresc pânza care devine transparentă odată ce soarele ajunge în înaltul cerului.

Călătoria tihnită cu trăsura din urmă cu doar câteva zile, alături de Nolla Verin, mi se pare mai mult un vis decât o amintire.

M-am tot întrebat ce a gândit sora mea când Parrish s-a întors cu mesajul de la mine. Mi-ar plăcea să cred că se bucură pentru mine – sau că măcar e *îngrijorată* în privința mea.

Cât călătorim, mă gândesc la prințesa Harper. Grey a afirmat că nu este nimic între ei, dar *ceva* sigur e. Ajutându-l, riscă, își riscă *țara.* În plus, sprijinul militar promis de Disi – și care nu a ajuns – ridică mai multe întrebări decât am eu răspunsuri. Aș putea să înțeleg dacă

spera să se alieze cu Grey, în calitate de moştenitor de drept, dar nu l-ar alunga niciodată. Mai ales nu cu mine. Sigur ştie că mama o să încerce să-l folosească pe Grey împotriva lui Rhen, dar mi s-a părut disperată să-l ştie departe şi în siguranţă, indiferent de preţul posibil.

În cele din urmă, căruţa se opreşte cu un huruit şi coborâm în inima unei păduri cu atât de mulţi arbori şi tufişuri, că razele soarelui luptă să răzbească până la noi.

— Lasă-i liberi, spune Grey când Jacob începe să dezlege caii. Poartă însemnele regale. O să fim nevoiţi să mergem pe jos.

— Vrei *să mergi* până-n Syhl Shallow?

— Nu vreau să merg pe jos nicăieri.

Grey se uită în sus şi împrejur, clipind la razele care se strecoară printre frunze.

— Putem să găsim cai în următorul oraş. Îşi mută privirea la fratele lui Harper şi adaugă: Ţi-aş cere sabia.

Jacob pufneşte zgomotos.

— Ei bine, te-aş refuza.

Grey mai face un pas către el. Rănile i-au sângerat prin bluză, creând un labirint de linii roz şi roşii pe spatele lui, făcându-l să se mişte greoi.

— Viaţa *ta* nu e în joc. A mea este.

Jacob îşi încrucişează braţele şi privirea-i devine de oţel.

— Abia poţi să stai drept. Ce-o să faci cu ea?

— Dă-i odată sabia! spune Noah.

— Bine, desigur!

Jacob îl măsoară pe Grey din cap până-n picioare.

— Dacă poţi s-o iei, poţi s-o păstrezi.

Grey îşi mişcă mâna atât de rapid, încât îmi dau seama că a făcut-o doar după ce-l loveşte pe Jacob în maxilar. Icnesc în clipa-n care celălalt bărbat dă să cadă. Grey înşfacă teaca şi scoate sabia înainte ca Jacob să atingă pământul.

— S-a făcut! Grey arată spre sabia de la mijlocul lui, spunând: Vreau şi centura.

Jacob se sprijină pe un braţ şi scuipă sânge pe frunze.

— Te urăsc!

Noah oftează şi-şi pune pe umăr o desagă ticsită cu de toate. Mă

privește cu ochii lui căprui.

— Lia Mara, nu-i așa? Hai să mergem! Vino, Tycho!

El se întoarce. Față de ceilalți bărbați, se comportă liniștit și normal, iar eu apreciez asta. Mă grăbesc să-l ajung din urmă. Tycho e o umbră în spatele nostru.

— Nu știi încotro te duci! strigă Jake după noi.

— Știu unde e nord-vestul! îi strigă și Noah. Nu te mai cos din nou, Grey!

— Dar ai zis c-ai depus un jurământ. Trebuie să mă coși indiferent de situație.

Însă frunzele și iarba scârțâie în urma noastră, așa că-mi dau seama că ne urmează.

Dintr-un motiv oarecare, nu m-am așteptat să avem mult de mers până în următorul oraș, dar înaintăm cu greu prin pădure *ore în șir.* Terenul este accidentat și mergem încet, așa că nimeni nu vorbește înainte să capăt senzația că mor de foame și Grey să șchiopăteze, iar Tycho să respire sacadat. Băiatul își șterge transpirația din ochii roșii, și mă-ntreb dacă nu e amestecată cu lacrimi.

— Poate ar trebui să ne odihnim, spun, iar Tycho îmi aruncă o privire recunoscătoare.

Grey se uită împrejur.

— Suntem la mai puțin de opt kilometri distanță de pârâu. Putem să ridicăm tabăra acolo și să ne punem din nou în mișcare după miezul nopții.

„Opt kilometri." Acum vreau *eu* să plâng. Îmi schimb locul ca să ajung lângă Tycho. Maxilarul îi este încleștat și-și forțează picioarele să se miște.

— Opt kilometri se parcurg repede, spun și încerc, parțial, să mă conving singură. Și dacă ajungem la pârâu înseamnă că o să avem apă.

Cred că Grey aude încurajarea din vocea mea, pentru că se întoarce și-i zărește expresia lui Tycho.

— Dacă te-ar aștepta acolo raci fierți, ai *alerga* până la ei, spune el.

Un zâmbet obosit învinge melancolia lui Tycho.

— Te-aș întrece!

— Am putea, *vă rog,* să nu vorbim despre mâncare? le cere Jacob.

Amuțim cu toții din nou. Grey se clatină când pășește peste un copac doborât, dar se sprijină cu o mână de un alt trunchi. Nu scoate niciun sunet, însă are nevoie de o clipă înainte să poată merge mai departe.

Am ajuns într-un punct în care nu-mi dau seama dacă e putere sau încăpățânare.

— Nu poți să folosești magia ca să te vindeci? îl întreb. Am auzit poveștile despre vrăjitori...

— Nu pot să folosesc deloc magia.

Tycho îi aruncă o privire.

— Ai folosit-o ca să ne eliberezi. Face o pauză și apoi se uită la mine, zicând: Și... și la Worwick.

— La Worwick am avut brățara fermecată. La Ironrose...

Oftează.

— Nu știu ce s-a întâmplat la castel.

— Poate ar trebui să te batem iar măr și să vedem ce se petrece, spune Jacob.

Grey îi aruncă o privire neutră.

— Încearcă!

— Nu glumi cu asta! se răstește Noah.

— Oare bărbații chiar trebuie să reducă totul la violență? zic eu. Nu toate problemele pot fi rezolvate cu tăișul unei săbii.

— Mama ta sigur e de altă părere. Grey se uită la mine, iar privirea lui e dură când spune: Și nici limba ta nu poate să rezolve toate problemele.

Cuvintele nu sunt sugestive, însă oricum roșesc. Chiar dacă e rănit și șchiopătează, iar transpirația și sângele îi lipesc bluza de trup, este atât de neînduplecat... Mi-e dor să-i aud pe Sorra și Parrish luându-se peste picior. Din cauza alegerilor mele, n-o să-i mai aud niciodată. Din cauză că s-au încrezut în cine nu trebuia. Mi-am dorit să fiu regină, însă mama a luat decizia corectă numind-o pe Nolla Verin.

Gâtul mi se strânge, așa că alung gândurile astea înainte să mă dea peste cap.

— M-am oferit să te *ajut,* spun eu. Nu sunt dușmanul tău.

— Ești un dușman pentru Emberfall, zice el. O amenințare pentru Coroană.

Acum îmi dau seama: cel care-mi vorbește e fostul străjer. Îl țintuiesc cu privirea.

— La fel ca și tine.

Grey își încleștează maxilarul și tace.

Auzim susurul apei cu mult înainte să o vedem curgând cu repeziciune printre copaci. Drumul până acolo este mai lat decât mă așteptam, de cel puțin șase metri, presărat ici și colo cu bălțoace, unde apa s-a adunat de-a lungul malurilor.

Tycho se prăbușește în genunchi pe malul noroios și-și bagă mâinile în apa curgătoare, ducând-o la gură.

— Ar trebui să o fierbem mai întâi, spune Noah, dar noi ceilalți îi urmăm deja exemplul

Nu conștientizez că-mi e sete înainte ca apa rece să-mi atingă buzele. Chiar și încuiată în odaia mea de la castelul Ironrose, tot aveam acces la apă și mâncare. Nu-mi aduc aminte când mi-am petrecut o zi întreagă fără hrană. Sorb din mâinile făcute căuș, ca un animal, însă tot nu mă satur.

O mână mă atinge pe umăr.

— Încet! spune Grey și, pentru prima dată, în vocea lui nu simt duritate, ci oboseală. O să-ți vină rău.

Mă-ntreb dacă e o încercare de a risipi încordarea dintre noi, dar, când îmi ridic privirea, deja pleacă. Jacob începe să adune ramuri într-o grămadă. Îmi șterg mâinile de pantaloni și-l urmez, adunând rămurele și frunze uscate pentru aprins focul. Uimit, se uită la mine.

— Hei! Mulțumesc!

— Te surprinde că vreau să ajut?

Zâmbetul timid pe care-l afișează îl face să semene foarte mult cu sora lui. Dincolo de expresia asta se ascunde o asprime, o duritate care nu o caracterizează pe Harper, însă nici urmă de înșelăciune sau viclenie. Mă gândesc la neînțelegerea dintre el și Grey.

— Din câte știu despre nobilime, spune Jacob, da, mă surprinde.

— Și tu ești nobil, nu-i așa?

Clipește și privirea lui devine de nepătruns.

— De unde sunt eu, dacă vrem să se rezolve ceva, ne ocupăm personal de lucrul respectiv.

Amurgul aruncă deja umbre lungi peste râu și vântul rece șuieră printre arbori când reușim să aprindem focul. Undeva, pe ramurile de deasupra, o pasăre de pradă cârâie un avertisment. Tăcerea dintre noi nu e nici ușoară, nici plăcută. Stomacul îmi chiorăie de foame, dar nu avem de mâncare.

— Am arginți, îi spune Jacob lui Grey. Aș putea să mă duc în oraș.

— E un oraș pe-aproape? Aș putea să-l însoțesc, mă ofer eu. Am putea să pretindem că suntem căsătoriți și călătorim împreună.

Ochii negri ai lui Grey îi găsesc pe ai mei.

— Cu cât mai mult înaintăm spre nord, cu atât mai mult oamenii din Emberfall au avut de-a face cu invadatorii din Syhl Shallow. Accentul tău te-ar da de gol. Se uită la Jacob și adaugă: Iar al tău te-ar face să pari un străin.

— Și ce? Crezi c-o să-i trimită vorbă lui Rhen că au văzut un individ oarecare cu un accent ciudat?

— Prințul oferă o recompensă de cinci sute de arginți. Dacă tu crezi că oamenii nu caută trupuri pe care să le sacrifice pentru Coroană, te înșeli amarnic.

Jacob pare că vrea să-l contrazică, însă Tycho intervine:

— Soldații au executat un bărbat în Rillisk. Încordarea i se citește pe chip când completează: Nici măcar n-au avut dovezi.

Jacob închide gura.

Grey se mișcă și apoi se strâmbă. Dungile roz de pe bluza lui s-au înroșit, însă a refuzat orice ajutor.

— Nu vrei să intri într-un oraș străin după lăsarea întunericului. Nu acum.

Lângă el, Tycho oftează.

— Aș da aproape orice acum pentru o farfurie cu raci de-ai lui Jodi.

Zâmbetul lui Grey e sumbru.

— Aș da orice pentru un arc și o duzină de săgeți.

Jacob își lasă capul pe spate și se uită la cer.

— Aș da orice pentru un burger cu de toate de la Chewie's.

— O, da!

Noah râde, iar sunetul blând și calm indică faptul că-i împărtășește amintirea.

Eu zâmbesc, fermecată.

— Ce este un „burger”?

Mă aștept să se apropie și să-mi explice, dar, în schimb, afișează o expresie dură, ca a lui Jacob când adunam lemne pentru foc.

— Ceva ce nu o să mai vedem niciodată, răspunde Jacob. Dacă nu cumva reușește Grey să ne ducă acasă.

Mă uit cu atenție la el și mă gândesc la bănuielile mamei despre Disi și la faptul că Harper nu s-a purtat ca o conducătoare – nici Jacob nu o face. Când discutam unde să găsim un refugiu, nimeni nu a menționat că Disi ar fi fost un loc sigur. Nici măcar prințesa Harper. Nu s-a pomenit de ajutorul regelui din Disi în medierea neliniștii politice din Emberfall – și nici că alianța lor ar fi fost în pericol, dacă Rhen nu era moștenitorul de drept.

„Dacă nu cumva reușește Grey să ne ducă acasă.”

Mă uit la Grey.

— În Disi se poate ajunge doar cu ajutorul magiei.

Mă fixează și el cu o privire misterioasă.

Acum, că am găsit de ce să mă agăț, totul începe să capete înțeles.

— De asta nu e nicio armată care să-și ofere ajutorul. E captivă în Disi.

Ochii negri ai lui Grey nu trădează nimic, însă Jacob pare stingherit, iar Noah resemnat.

Tycho pare *fascinat.*

— Există măcar vreo armată? întreb și mă uit la Grey. O armată care să-ți aștepte magia?

El nu scoate o vorbă.

Însă asta spune tot.

Expir printre dinți. Deasupra, pasărea de pradă cârâie din nou.

— Ce mai poveste le-a spus prințul supușilor lui!

Nu neagă nimic.

— Am făcut-o ca să ne salvăm poporul. Și a funcționat.

Ei bine, măcar atât e adevărat. Însă acum înțeleg de ce supușii lui Rhen au început să se răscoale împotriva lui. Le-a făcut promisiuni care nu se adeveresc. Le-a cumpărat încrederea cu minciuni și acum o să fie mai slab decât la început.

Mă uit la Noah și la Jacob.

— Și voi sunteți prizonieri aici. Nu puteți să vă întoarceți acasă.

Cei doi se privesc.

— Așa-i, recunoaște Jacob în cele din urmă. Mai mult sau mai puțin.

Inima îmi tresaltă când încerc să înțeleg pe deplin situația.

— Și niciunul dintre voi nu e de viță nobilă, nu?

— Nu, răspunde Jacob și ridică un umăr. De fapt, Noah este doctor.

— Atunci, nici prințesa Harper nu e prințesă.

— L-a salvat pe prinț de o soartă groaznică, replică Grey. Și-a riscat viața pentru Emberfall și ca să mă apere. Poate că nu-i prințesă din naștere, dar este în spirit.

Amuțim cu toții, dar acum o încordare contemplativă însoțește tăcerea. Undeva, în întuneric, un alt cârâit răsună printre copaci.

În cele din urmă, majoritatea bărbaților găsesc locuri umbrite în care să se retragă, dar, în duda epuizării mele, gândurile tot nu-mi dau pace.

Nici pe Grey nu l-a furat somnul. Când arunc o privire spre el, lumina focului îi joacă pe obraji, și-mi dau seama că mă urmărește.

Îi întâlnesc privirea și mă uit la el, așteptând.

— Ești isteață, spune Grey.

Nu la asta mă așteptam, iar cuvântul nu pate un compliment – nici o insultă, de fapt. Nu pot să-i deslușesc tonul. Pasărea de pradă strigă iar în noapte, făcându-mă să mă înfior.

Grey nu-și mută privirea.

— Știai că eu sunt moștenitorul, rostește cu o voce joasă, gânditoare. Și ți-ai dat seama cum stau lucrurile cu Disi. Ce altceva mai știi, prințesă?

Sunt atentă la foc și încerc să alung din glasul meu orice urmă de deznădejde.

— De fapt, nu sunt prințesă. Sunt cea mai mare dintre două surori, însă doar moștenitoarea numită dobândește titlul, iar asta nu sunt eu.

— Atunci ce știi tu, soră mai mare?

Ezit, dar el este atât de direct, atât de *hotărât,* încât mă face să-mi doresc să mă port la fel.

— Știu că i-ai fost foarte devotat prințului Rhen de ai păstrat secretul ăsta. Fac o pauză înainte să adaug: Văd cât îți este de loial

Tycho, şi cred că prinţul Rhen te-a trădat sigur prin faptele sale.

Grey rupe o crenguţă între degete şi aruncă bucăţelele în foc. Când vorbeşte, vocea lui este aspră:

— I-am spus cândva că n-a fost niciodată crud. I-am zis-o în semn de respect. Tace o clipă şi apoi adaugă: Acum mi se pare că l-am provocat, iar el a acceptat provocarea.

Nolla Verin poate să fie crudă, dar nu pot să mi-o imaginez luând o fiinţă dragă mie şi torturând-o – nici măcar pentru o victorie politică. Indiferent de sentimentele mele pentru Rhen, bărbaţii ăştia au un trecut comun. Nu înţeleg ce trebuie să-l fi costat pe Grey să îndure biciuirile – şi nici ce l-a costat pe Rhen să poruncească să fie pedepsit astfel.

Atmosfera a devenit apăsătoare şi stânjenitoare, aşa că-mi înclin capul şi mă uit la el, forţându-mă să-i vorbesc relaxată:

— Mai devreme, când toţi ne doream ceva de mâncare, tu ţi-ai dorit o duzină de săgeţi. De ce?

Umbra unui zâmbet îi străpunge tristeţea.

— Dacă aş avea o duzină de săgeţi, am mânca o săptămână.

A! Bineînţeles! Ar fi trebuit să-mi doresc şi eu o duzină de săgeţi.

El se crispează apoi şi-şi apasă coastele cu o mână, unde bluza i se lipeşte de o rană sângerândă. Pasărea cârâie din nou, părând să fie mai aproape.

— Să-l trezesc pe Noah? şoptesc.

— Nu.

Grey trage bluza de pe rană, respirând greoi din cauza efortului. Se tot foieşte, nereuşind să se facă comod. Un alt cârâit răsună prin pădure.

— Dacă aş avea o săgeată, aş trage în pasărea aia!

Aripile bat printre copaci, urmate de un alt cârâit prelung care, brusc, nu se mai aude.

— Ei bine... Grey se uită în sus, la crengi, zicând: Cred că altceva mi-a rezolvat problema.

Frunzele foşnesc şi o siluetă neagră cade din văzduh. O gâscă mare se prăbuşeşte la pământ cu un zgomot surd.

Grey înjură şi se smuceşte înapoi. Eu strig surprinsă.

Întâlnindu-mi privirea, atinge sabia de lângă el.

Din întunericul de deasupra se pogoară o altă siluetă, cu o pereche de aripi negre care cuprind aproape toată poienița. Picioarele de un gri fumuriu ating frunzele în liniște. E frumos și înfricoșător, iar eu rămân fără suflare.

— Un scraver, șoptesc cuprinsă de teamă și mirare.

O parte din mine vrea să dea înapoi, însă o alta își dorește să se târască înainte și să se uite mai de aproape. N-am văzut niciunul dincolo de paginile cărților, iar poveștile despre agerimea lor nelumească în pădurile înghețate nu m-au pregătit să întâlnesc unul în carne și oase.

— Da, prințesă, rostește creatura.

Cuvintele-i sunt domoale, doar o șoaptă în aer. Colții strălucesc în lumina lunii când vorbește. Ochii sunt de un negru absolut, fără urmă de alb.

— Iar ție, i se adresează ființa lui Grey, ți se spune Hawk? Sau Grey?

Lângă mine, Grey înghite în sec. Mâna-i este încleștată pe sabie.

Pielea scraverului înghite umbrele când se apleacă spre noi și-și întinde larg aripile, schimonosindu-se ca să facă un soi de plecăciune ca la curte.

— A, iartă-mă! Să-ți spun Alteță?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— GREY —

RHEN ÎNSUŞI AR FI PUTUT SĂ CADĂ DIN COPACI ŞI AŞ FI FOST mai puţin surprins.

Scraverul pare mai masiv decât atunci când era în stăpânirea lui Worwick, deşi cuşca era mică, iar eu nu l-am văzut niciodată stând drept. Sau îmbrăcat, la drept vorbind; a găsit pe undeva o pereche de pantaloni negri, strânşi cu o bucată de sfoară, care-i lasă gol pieptul lat. Îmbrăcămintea îl face să semene mai mult a om – şi, totodată, *mai puţin.*

Ghearele alea tot par la fel de ascuţite.

Lângă mine, Tycho se trezeşte din somn şi-şi trece o mână peste faţă.

— Ce... ce este...

Vede scraverul şi înţepeneşte.

— Oare visez?

— Eşti treaz.

Noah şi Jacob dorm un pic mai încolo, aşa că zgomotul încă nu i-a trezit. Nu-mi dau seama dacă e un lucru bun.

— Credeam că scraverii sunt captivi în Iishellasa, spune Lia Mara, în al cărei glas se simte un amestec straniu de frică şi mirare.

Creatura îşi îndreaptă ochii negri şi strălucitori spre ea.

— Nicidecum.

Vocea-i este joasă şi clară când vorbeşte, însă eu simt fiecare cuvânt ca adierea unui vânt îngheţat pe piele. E nefiresc şi descurajator, aşa că apuc sabia. Rhen nu este singurul căruia magia i-a cauzat probleme în trecut.

— Dacă aş fi vrut să vă fac rău, nu m-aş fi anunţat. Cu ghearele de la picior, scraverul împinge gâsca şi adaugă: Deocamdată, vreau să vă ajut să supravieţuiţi.

Lângă mine, Tycho tremură în ciuda căldurii de vară, şi-mi dau

seama că și el o simte. Totuși, e primul care lasă uimirea în urmă și se ridică pe genunchi. Crispându-se, se târăște înainte ca să apuce gâscă de gât. Se sprijină pe călcâie lângă foc și începe să-i smulgă penele.

— Băiatul are ceva minte, spune creatura.

— Băiatul este lihnit, zice Tycho.

— De unde ai venit, scraverule?

Încă n-am luat mâna de pe teacă.

— Știi de unde am venit. Tu însuți ai tăiat sforile, Alteță.

— Nu-mi mai spune *Alteță!*

— Atunci nu-mi mai spune scraver!

Accentuează prea mult cuvântul, cu un „C" gutural și un „R" care se termină într-un mârâit jos. De data asta tremur de parcă gheața mi-ar fi atins pielea și nu sunt mai puțin înclinat să iau mâna de pe armă.

Alături, Lia Mara e tot încremenită și atentă.

— Cum să-ți spunem? întreabă ea.

— Mă cheamă Iisak.

Își rostește numele șuierând ușor, de parcă ar fi pronunțat scurt cuvântul „aista".

— Iisak, repetă Lia Mara. Mulțumim pentru gâscă!

Încă nu mă simt pregătit să-l consider pe Iisak salvatorul nostru.

— Ne-ai urmărit.

— Am văzut cum te-au luat prizonier, spune el. I-am văzut cum te-au târât în lanțuri la castel. Face o pauză, apoi completează: Am văzut cum v-au torturat pe amândoi, pe tine și pe băiat.

Tycho se încruntă și se uită la pasăre, însă eu nu-mi mut privirea.

— De ce?

— M-ai eliberat. Îți sunt dator.

— Te-am eliberat ca le distrag atenția. Nu-mi datorezi nimic.

— Probabil, dar mi-ai oferit o cale de scăpare. Mi-ai zis unde să mă duc.

Nu pot să hotărăsc dacă ființa asta se joacă cu mine sau dacă e sinceră. Arunc o privire la Tycho, care a smuls penele mai mari și acum se chinuie cu puful de dedesubt.

Fără să vreau, îmi aduc aminte de ceva. Cred că aveam doisprezece sau treisprezece ani, în vara în care tatăl meu – bărbatul pe care-l

credeam a-mi fi tată – a fost rănit. Fratele meu mai mic Cade încerca şi nu reuşea să smulgă penele unei gâşte ca să o ducem la piaţă. Era disperat să dea o mână de ajutor. Jumătate din recoltele noastre nu fuseseră culese, iar noi nu prea aveam *ce* să vindem. Eram toţi foarte flămânzi, îngrijoraţi şi nesiguri de viitorul nostru.

Cam ca acum.

Alung amintirea.

— Ţine-o pe foc, îi spun lui Tycho. Pârleşte-o un pic şi o să-ţi fie mai uşor să smulgi puful. Mă uit din nou la Iisak şi îi spun: Ar trebui să cred că m-ai urmărit până aici pentru că ţi-am deschis uşa cuştii?

— Te-am urmărit întrucât e clar că eşti vrăjitor, dar nu-ţi foloseşti niciuna dintre puteri. Te-am urmărit pentru că eşti moştenitorul de drept al tronului din regatul ăsta blestemat, însă nu ţi-l doreşti. Tace o clipă şi îşi mijeşte ochii negri înainte de-a continua: Te-am urmărit pentru că-n călătoria asta te însoţeşte o fiică de-a lui Karis Luran, iar eu nu pot să ajung de unul singur în Iishellasa.

— În pădurile îngheţate? întreabă Lia Mara. Nimeni nu poate să traverseze Râul Îngheţat.

Iisak îşi întinde aripile, făcând focul să pâlpâie.

— Eu pot.

Chipul i se întunecă odată ce-şi strânge iar aripile.

— Deşi poate nu încă. Am stat luni de zile închis într-o cuşcă.

Cuvintele astea aduc o adiere aspră, care face frunzele din copaci să tremure.

— Poate niciodată, dacă mama descoperă că exişti, zice Lia Mara. Scraverilor le este interzis prin tratat să intre în Syhl Shallow, încă dinainte să mă nasc.

— Aşadar, vezi de ce am crezut c-am putea să ne ajutăm reciproc.

Ziua a fost lungă, obositoare şi plină de prea multe întrebări. Habar n-am care sunt deciziile corecte.

— Acum ne deplasăm încet, zic eu. Dar mâine o să găsim cai şi arme şi-o să ne mişcăm mai repede.

— Ai să te trezeşti cu o săgeată-n spate. Îşi mijeşte ochii şi mârâitul grav i se strecoară iar în glas: Văd multe din văzduh. Oraşele sunt pline de străjeri care vă caută pe amândoi.

Încremenesc. Ştiam că Harper nu o să reuşească să-i forţeze mâna.

Rhen şi-a organizat străjerii şi soldaţii mai repede decât mă aşteptam. Gândul de a fugi din nou acum e aproape insuportabil. Chiar dacă eu aş putea, mă-ndoiesc că Tycho ar fi în stare.

Tycho se întoarce dinspre foc. Penele zac într-o grămadă la picioarele lui.

— Aş da orice pentru un pumnal! Îmi împrumuţi sabia?

Dau să scot sabia, dar Iisak înaintează, smulge gâsca moartă din mâinile lui Tycho şi, cu două lovituri de gheare, o lasă-n bucăţi la picioarele băiatului.

Tycho se holbează la pasăre şi apoi se uită-n sus, la Iisak.

— A... mulţumesc!

Cu grijă, aşază carnea pe pietrele încălzite în foc, în timp ce Iisak îşi linge sângele de pe gheare.

Am văzut destule creaturi monstruoase şi am făcut suficiente lucruri scandaloase ca să nu mă crispez în faţa priveliştii, dar mă aştept ca Lia Mara să se strâmbe. În schimb, ea pare intrigată.

— Cum *ai ieşit* din Iishellasa fără să încalci tratatul?

Creatura zâmbeşte.

— N-am făcut-o.

— Deci speri să intervin pe lângă mama pentru tine.

— Dacă mi-ar păsa doar de mine, aş încerca să mă strecor singur în Syhl Shallow. Tace o clipă, apoi continuă: Cred că mama ta are ceva foarte preţios pentru mine. Sunt dispus să risc pedeapsa încălcării tratatului ca să-l recuperez.

— Ce este? îl întreb.

— Asta ne priveşte doar pe mine şi pe regină.

Lia Mara îl cercetează cu atenţie.

— Dacă-ţi permitem să călătoreşti cu noi, *ce ne oferi?*

Tycho se uită spre ei.

— Ai văzut ce i-a făcut gâştei? Cum ai să-l *împiedici* să ne însoţească?

Iisak zâmbeşte, dar colţii îi fac zâmbetul să pară mai degrabă înfricoşător, nu liniştitor.

— Din aer, văd ce tu nu vezi. Pot să fiu cu ochii-n patru după străjerii şi soldaţii din oraşe, înainte să încercaţi să cădeţi la învoială. Mă fixează cu privirea, apoi adaugă: Până atunci, Alteţă, pot să-ţi

hrănesc oamenii.

Nu sunt oamenii mei, dar mândria mea încasează oricum o lovitură.

— Nu-mi mai spune așa!

— Pot să te ajut să-ți găsești magia.

Tremur când o altă briză nefiresc de rece îmi străbate spatele, făcând urmele lăsate de bici să mă usture.

— Cum?

— Amândoi suntem creaturi ale magiei. Odinioară, vrăjitorii erau aliații poporului meu.

Iisak înaintează și eu mă încordez, punând mâna din nou pe sabie. Tycho nu se înșela. Am văzut deja ce pagube poate să facă Iisak.

Scraverul se oprește, lăsându-se pe vine în frunzele dinaintea mea.

— Dacă ai ști cum să-ți folosești magia, nu te-ai teme câtuși de puțin de mine.

Înghit în sec. Mă privește de la aceeași înălțime, iar eu mă întreb cum de n-am văzut inteligența ascuțită din ochii lui. Totuși, e ca și cum aș întâlni căutătura unui animal de pradă. Lia Mara a înlemnit lângă mine.

Iisak întinde o mână.

— Încheietura ta, Alteță?

Mi-aduc aminte ce s-a întâmplat în ziua în care Worwick mi-a zis să smulg pânza de pe cușca scraverului, cum am încercat să-i dau apă, iar el și-a înfipt colții în brațul meu. Provocarea-i licărește acum în ochi, iar eu sunt vag conștient că Tycho și Lia Mara așteaptă cu suflarea tăiată.

Dau drumul sabiei și întind mâna.

Mă aștept ca atingerea lui să fie rece, așa cum dau senzația cuvintele lui, dar degetele-i sunt calde când îmi întoarce brațul ca să dezvăluie partea inferioară.

Își trece o gheară ascuțită ca o lamă peste cicatricea zimțată lăsată de dinții lui, iar eu mă lupt să rămân nemișcat.

— Ai fi putut s-o vindeci.

— Ai fi putut să nu mă muști.

Îmi ignoră tonul.

— Sângele tău e doldora de magie, spune el. Aș face rămășag că o

invoci fără să știi. Ai supraviețuit vreodată unei răni care ar fi ucis pe altul?

— Nu. Niciodată.

Însă apoi mă opresc și mă gândesc.

În primul anotimp, când Rhen a fost blestemat să se transforme în monstru, a terorizat castelul și a ucis pe aproape toată lumea. Am fost rănit – toți am fost –, dar eu m-am numărat printre puținii străjeri care au supraviețuit.

După al doilea anotimp, am fost *singurul* străjer care a supraviețuit.

Mereu m-am gândit că era datorită îndemânării și norocului.

— Ai putea să-ți vindeci rănile *acum,* spune Iisak. Și pe ale băiatului.

— Cum? întreabă Tycho.

Privirea lui Iisak nu mă părăsește.

— Cum înveți să mergi pe două picioare?

Mă încrunt.

— Îmi țin echilibrul?

— De nevoie.

Ghearele lui se afundă în brațul meu.

Înjur și mă smucesc înapoi. Iisak se ține bine, iar eu îl trag după mine. Încerc să-l alung cu mâna liberă, dar, în ciuda staturii lui, e mai ușor și mai sprinten decât mă aștept, mai ales când îmi folosește brațul în avantajul lui și se rotește ca să mă lovească în gât.

Cad pe spate, inerția împingându-mă prin mizeria și pietrele din tabăra noastră și deschizându-mi rănile de pe spate. Durerea îmi explodează în trup. Trebuie să mă gândesc, să găsesc sabia, să strig după ajutor. Cred că mi-a sfâșiat mușchii și mi-a rupt tendonul, pentru că nu pot să-mi mai mișc degetele. Sângele îmi șiroiește pe braț, dar nu văd decât stele și întuneric.

— Concentrează-te, Alteță!

Îngenunchează pe pieptul meu. Cu o mână tot îmi ține brațul sus. Trei tăieturi lungi îmi traversează antebrațul. Sângele pare să fie peste tot. Îi simt gustul.

— Concentrează-te! îmi repetă.

Închid ochii și apoi îi deschid. Nu pot să respir. Praful și frunzele

îmi zgârie spatele. Durerea asta e o chestie vie care mă muşcă şi mă face să scot sunete guturale. Aud ţipete frenetice pe care nu le înţeleg.

Iisak se apleacă până când nu-i mai văd decât ochii.

— Ai mai făcut-o, îmi spune mai degrabă mârâind decât în şoaptă. Unde suflarea lui îmi atinge pielea, simt gheaţă, iar apoi el zice: Fă-o din nou!

Gândurile mi se încolăcesc şi se destramă când mai multe stele îmi împânzesc vederea. Toată lumea strigă. Cineva mă târăşte, dar Iisak mârâie şi mă ţine bine, cu ghearele înfipte în braţul meu. Nu pot să gândesc. Nu văd. Gâtul îmi arde, plămânii îmi urlă după aer, dar durerea e atât de intensă, încât nu-mi mai aduc aminte cum să respir.

După ce mi-am petrecut o eternitate alături de prinţul Rhen, supravieţuind monstrului, lui Lilith şi rămânând în viaţă ca străjer, sunt pe cale să mor în frunzele de lângă o tabără pentru c-am fost *prost.*

Brusc, toată lumea tace. Degete blânde îmi ating faţa.

— Grey!

E vocea Liei Mara. Pe obraz, îi simt suflarea dulce şi caldă. Cred că e în genunchi printre frunze.

— Ai supravieţuit faptelor prinţului Rhen. Poţi să supravieţuieşti şi acum.

Simt că trupul meu pluteşte, de parcă n-ar fi pe pământ. Stelele îmi umplu nu doar privirea, ci şi venele, şi pâlpâie cu frecare bătaie a inimii. Fiecare pulsaţie alungă uşor agonia, până mi se pare că-s mort, pentru că am simţit atât de multă durere, iar acum a dispărut.

Vocea Liei Mara pare să se audă de la mare distanţă:

— Grey... respiră! Trebuie să respiri.

Şi ea pare fără suflare.

— Acum simţi magia, zice Iisak, şi *el* pare victorios.

Inspir şi stelele se împrăştie, aproape stingându-se. Dar sunt acolo, mici stropi de lumină prin trupul meu.

— Deschide ochii! îmi cere Lia Mara.

Clipesc şi o văd chiar deasupra mea. Ochii îi sunt mari şi aurii în lumina focului, iar părul ei e o cortină strălucitoare ce-i atârnă peste umăr.

Iisak e încă-n genunchi pe pieptul meu şi-mi trage braţul în

dreptul ochilor.

— După cum vezi, Alteță!

Sângele nu mai este. Rana a dispărut. Nu a rămas decât cicatricea pe care o aveam deja.

— Nevoia, zice Iisak.

În spatele lui sunt Tycho, Noah și Jacob, toți cu ochii mari și expresiile încremenite între panică, furie și ușurare.

Mă uit la pielea netedă a brațului meu și apoi la Iisak. Nu-mi găsesc cuvintele.

Îmi dau seama că nici spatele nu mă mai doare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jacob. Ce naiba e chestia asta?

Mâna îi zvâcnește și-mi dau seama că ține strâns sabia.

Iisak mârâie și-și întinde un pic aripile. Jacob ridică arma.

— Nu! spun c-o voce ca un cârâit, de parcă aș fi țipat. Acum, că sunt conștient de stelele din sângele meu, pare că acestea licăresc peste tot. Mă uit la Iisak.

— Dă-mi drumul!

El se retrage, dându-se într-o parte ca să-i urmărească pe ceilalți mai cu atenție.

Mă ridic cu grijă, așteptându-mă ca trupul meu să se împotrivească fiecărei mișcări, dar nu o face. Durerile și arsurile provocate de rănile de pe spate au dispărut. Ca și durerea din coapsă.

Inspir prelung și-mi privesc iarăși brațul.

Sângele împestrițează frunzele de la picioarele mele. Sângele *meu.*

— Jacob, zic încet, el este Iisak.

— Iisak, repetă Noah.

— Un prieten, completează Lia Mara.

Iisak se îndreaptă de spate.

— Așadar, mi-am câștigat un loc lângă voi?

Îmi îndoi genunchiul și apoi îmi ating grijuliu șalele cu o mână. Nu mai simt nicio durere.

— Da, îi răspund, incapabil să-mi ascund uimirea. Da, poți să ne însoțești.

După o zi doar cu apă de izvor, carnea de gâscă pe jar e mai delicioasă decât orice altceva am mâncat vreodată. O rup cu degetele.

Dacă Jodi ar putea să mă vadă acum, nu m-ar compara cu nobilii. Tycho îi oferă o bucată lui Iisak, însă creatura se strâmbă şi apoi zice „Am să mai aduc”.

Bate din aripi şi, prinzând un curent de aer, dispare în beznă.

În partea cealaltă a focului, Noah desprinde carnea de pe un os şi se uită în sus.

— Tocmai când credeam şi eu că încep să înţeleg locul ăsta, se întâmplă ceva care dă totul peste cap.

Râd fără să mă simt amuzată.

— Ţi se pare totul complet vindecat? mă întreabă el.

Eu dau aprobator din cap şi ciugulesc toată carnea de pe osul meu.

— Pot să mă uit? Încremenesc, dar el adaugă: Ai avut copci. Dacă pielea s-a vindecat peste ele...

Îmi exprim consimţământul printr-o mişcare a capului, iar el ocoleşte focul ca să îngenuncheze lângă mine. Îmi ridic bluza şi, după o clipă, îi simt degetele reci pe spate.

— Copcile au dispărut, spune gânditor. Pare c-au trecut şase săptămâni de când s-au vindecat.

Ezită, iar eu întorc capul ca să-l privesc.

— Ce?

— Nu ştiu cum funcţionează magia ta – rosteşte cuvântul *magie* de parc-ar fi profan –, dar nu a reparat ce ţi-a făcut el. Urmele de bici au lăsat cicatrici.

Când nu spun nimic, Noah trage bluza în jos şi se întoarce cu faţa la mine.

— Pot să te ajut să le simţi pe cele mai grave, dacă vrei.

Nu vreau. Arunc în foc oasele lipsite de carne.

— Am văzut spatele unui om bătut.

Nu vorbim tare, însă ceilalţi din grupul nostru au amuţit, iar eu ştiu că şi-au îndreptat atenţia asupra mea. Am fost deja o privelişte demnă de milă în curtea castelului. Nu mă încântă gândul de a repeta experienţa. Mai ales nu pentru asta.

Cred că Noah mă simte, pentru că se îndepărtează şi se întoarce în locul lui de lângă Jacob.

Fără mare tam-tam, o altă gâscă moartă se prăbuşeşte direct în praf, împrăştiind frunzele şi făcând focul să pâlpâie. Iisak aterizează

mai lent, dar nu se apropie de flăcări.

Tycho vrea să ia din nou leşul, dar îi fac semn să se-ntoarcă la mâncarea lui şi-l iau chiar eu. Simt nevoia să fac ceva.

Încep să smulg penele, o îndemânare demult uitată care-mi animă fără efort mâinile. Mă concentrez la scânteile care par să-mi plutească pe sub piele. Jacob avea dreptate – Rhen nu are niciun motiv să se teamă de mine. Nu-i vreau tronul. Nu-mi doresc să-i fac rău.

Dar, pentru prima dată, mă simt capabil să ofer mai mult decât durere, chinuri şi teamă.

— Pot să folosesc magia asta ca să-l vindec pe Tycho?

— Da.

— Arată-mi!

— Vrei să-i sfâşii braţul până la os?

De cealaltă parte a focului, Tycho înlemneşte. Nu-mi dau seama dacă Iisak mă tachinează, însă-şi îndoaie degetele, ceea ce mă face să cred că s-ar putea să vorbească serios.

— Nu, zic eu.

— Eşti epuizat. Dă-i puterii tale timp să se refacă, spune Iisak. Ai putea să-ncerci mâine-seară.

Chiar sunt epuizat, dar şi un pic prea plin de energie. Mai că vreau să-l rog să-mi sfâşie din nou braţul, doar ca să simt din nou valul de magie.

— Dacă putem să ne lipsim de o zi de mers pe jos, ar trebui să ne tot îndreptăm spre nord-vest, fără să-ncercăm să facem rost de cai, zic eu. Dacă soldaţii caută deja în oraşul de acolo, un ritm lent o să ne avantajeze. Rhen s-ar aştepta să găsesc nişte cai şi arme şi să mă mişc repede, mai ales dacă bănuieşte că Lia Mara e cu mine şi că destinaţia noastră e Syhl Shallow.

Mă uit dincolo de foc şi privirea ei o întâlneşte pe a mea.

— Cât de multe crezi că i-ar spune prinţesa Harper? întreabă ea.

— Dacă soldaţii caută în direcţia asta? Totul.

— Nu, spune Jacob. Ştie că sunt cu tine. Nu l-ar lăsa să vină după mine.

Smulg pene de pe gâtul gâştei.

— S-ar putea să nu aibă de ales.

Jacob se lasă pe genunchi.

— Spui că tu crezi că i-ar face rău? întreabă pe un ton ranchiunos şi nu aşteaptă un răspuns. Mă întorc. Imediat! Ar fi trebuit să o obligăm să ne însoţească...

— Nu. Nu cred că o s-o rănească.

O parte întunecată a minţii mele îmi şopteşte că niciodată nu m-aş fi aşteptat nici la ce mi-a făcut mie.

— Chiar dacă ne-ar găsi, străjerii lui n-o să-ţi facă rău. El o iubeşte. Ea îl iubeşte. Rhen se teme, dar toţi suntem mai în siguranţă dacă Harper este la castel. Dacă ar fi venit cu noi... Nu-mi place să mă gândesc la ce-ar fi făcut Rhen ca să vină după ea.

Amuţesc cu toţii. Eu smulg pene în continuare.

— De ce se teme? întreabă Tycho după o clipă.

— De magie. Fac o pauză şi mă-ntreb cât de multe să ţin pentru mine, dar sigur acum nu mai contează, aşa că adaug: Rhen a fost blestemat înainte. A suferit mult, iar regatul Emberfall era gata să fie distrus. Se teme să nu fie blestemat din nou. Îmi ridic privirea, conchizând: Se teme *de mine.*

— Te *cunoaşte,* spune Jacob. Nu eşti Lilith.

Noah mă cercetează cu atenţie.

— S-ar putea să nu conteze. Se opreşte o clipă şi continuă cu o voce gravă: Să fie dezlegat de blestem şi să afle apoi că altcineva ar putea să-l rănească din nou, o persoană în care a avut cândva încredere...

Înghit în sec.

„Odinioară aveai încredere în mine. Ce am făcut de am pierdut-o?"

„Ai plecat."

Poate că am pierdut înainte să-ncep măcar.

— Harper mi-a povestit câte ceva despre întâmplările tale, spune Noah. Şi nu a stat multă vreme aici. Se uită la Jacob, zicând: Traiul alături de Rhen a fost dificil în ultimele câteva luni.

Jacob pufneşte zgomotos.

— Mda, pentru că e un ticălos arogant.

Noah nu zâmbeşte.

— Sau pentru că suferă de SPT. Stres posttraumatic, adaugă înainte să apuc să întreb. Se manifestă atunci când o persoană a trecut prin ceva îngrozitor. Am văzut boala manifestându-se în

rândul multor soldaţi. Şi al copiilor abuzaţi. E ca şi când creierul tău nu poate să alunge fiica.

Arunc o privire spre Tycho şi mă gândesc la cum s-a ferit de soldaţii ăia în taverna lui Jodi. Rhen a fost dintotdeauna rece şi calm, întruchiparea controlului de sine. Dar tot îmi aduc aminte de umbrele din ochii lui în curte şi mă-ntreb cât de mult ascundeau din ce simţea cu adevărat. Pentru prima dată, mă-ntreb dacă prinţul chiar încearcă să-şi protejeze supuşii – sau dacă încearcă să se protejeze pe el însuşi.

Oricum ar fi, mă vrea mort. Nu ar trebui să conteze.

Mă uit iar la gâsca din poala mea. Ţin pasărea cât mai aproape de flăcări, lăsându-le să pârlească penele. După ce scap şi de alea, mă ridic, însă Iisak e deja aici. Sfâşie rapid carnea şi eu o întind peste pietre.

Îşi linge iarăşi sângele de pe gheare; încerc să nu-mi îngădui să mă întreb dacă şi pe al meu şi l-a lins tot aşa. E tulburător să mă gândesc la faptul că a fost închis într-o cuşcă atâta amar de vreme, conştient de tot ceea ce i se făcea. În ziua aia, Kantor şi-a înfipt sabia printre zăbrelele cuştii doar ca să se distreze un pic. Nu e aceeaşi umilinţă precum cea pe care am îndurat-o de pe mâna lui Rhen, dar nici diferită nu e.

— Dacă ai puteri magice, cum de te-au ţinut atât de mult timp în cuşcă? îl întreb cu o voce joasă.

— Magia mea nu e la fel ca a ta, îmi răspunde el. A ta vine din interior, iar a mea de la vânt şi cer. Pot să suflu promoroacă şi să-mi însuşesc zăpada din nori.

Întinde o mână şi-şi suflă în palmă. Promoroaca i se adună pe piele, însă doar pentru o clipă. Se topeşte aproape imediat, iar Iisak scutură apa peste frunze.

— Dar e vară, zic eu, înţelegând.

Era ca mort când Worwick l-a adus la turnir. Credeam că din cauza pânzei care-l acoperea, dar poate era vorba de mai mult.

— Da, Alteţă. *Aici* este vară.

Mişcarea îmi atrage atenţia şi descopăr că Lia Mara a înaintat ca să întoarcă pe partea cealaltă carnea de pe pietrele din foc. Pentru fiica unei regine, nu pare să se ferească de nimic – nici măcar de ideea de a

munci. Îi văd rotunjimile și strălucirea roșie care îi joacă printre plete.

Cred că-mi simte privirea, căci își înalță capul, așa că mă uit din nou la Iisak.

— Știai ce sunt, când eram la Worwick?

— Mi-am dat seama că ești vrăjitor din clipa în care ți-am gustat sângele.

Cuvintele aduc un vânt rece, făcându-mă să mă cutremur.

— Ți-ai băgat cu neînfricare mâna-n cușcă, așa că am crezut că știi, că uimirea ta e o farsă pentru neghiobul ăla, continuă el. Cândva, oamenii tăi și ai mei erau aliați de nădejde, așa cum am mai zis. Am crezut că ai să mă eliberezi după căderea nopții.

— Și nu am făcut-o.

El zâmbește, dinții licărindu-i.

— Ai făcut-o până la urmă.

— Te-am eliberat ca să mă eliberez pe mine, îi zic lui Iisak.

— Și eu ți-aș fi tăiat gâtul, dacă așa aș fi deschis cușca.

Frunzele foșnesc în copaci, iar el își întinde aripile. Se înalță în văzduh în căutarea unei noi prăzi, vocea lui ajungând până la mine:

— Nu te învinovăți pentru alegerile pe care le-ai crezut atunci corecte. Nu asta face un prinț!

Mă încrunt și mă uit după el.

— Nu sunt prinț, mormăi în barbă.

Îmi plec privirea să caut focul, dar o văd pe Lia Mara urmărindu-mă.

— *Ba ești* prinț, spune ea în șoaptă.

Poate din cauza stelelor din sângele meu sau a lipsei de durere de spate sau picior. Poate din cauză că simt că, în sfârșit, am făcut ceva *bine.*

Nu știu dacă o să o urmez în Syhl Shallow. Nici măcar nu știu dacă o să supraviețuiesc în următoarele câteva zile. Dar, pentru prima dată, cuvântul *prinț* nu mă face să mă crispez.

Și, pentru prima dată, nu o corectez.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— LIA MARA —

ÎN A TREIA ZI, GREY ESTIMEAZĂ CĂ AM PARCURS O SUTĂ douăzeci de kilometri, rămânând mereu aproape de pârâu. Iisak raportează numărul de străjeri de la castel şi soldaţi din oraşe când ne apropiem. Poate că n-avem cai, dar Iisak a furat o mulţime de provizii şi arme în toiul nopţii. Acum, fiecare dintre noi are un pumnal. Două arcuri, deşi numai o tolbă cu săgeţi. Încă două săbii. O oală de fier care ne permite să fierbem apa şi să gătim mai multe, nu doar să prăjim carne de pasăre.

Când ne odihnim noaptea, Grey încearcă să-şi folosească magia ca să-l vindece pe Tycho, dar nu reuşeşte. Îi simt frustrarea, însă nu-mi împărtăşeşte grijile lui – şi nici altora nu le spune. Epuizarea apăsătoare pare să fie un tovarăş care ne urmează tăcut prin pădure, şi e singurul pe care-l am. Călătorim împreună, dar grupul nostru e clar împărţit: Noah şi Jacob pe de o parte, Grey şi Tycho de cealaltă. Iisak zboară tot timpul, lăsându-mă să merg singură.

În a patra noapte, căldura verii devine înăbuşitoare şi toată lumea e ursuză şi agitată. Grey şi Jacob se critică de ore întregi, iar eu sunt gata să iau un arc şi să trag în amândoi. Până şi Tycho a plecat de lângă Grey ca să se sprijine de un copac din cealaltă parte a taberei din seara asta, unde Iisak s-a adăpostit printre ramurile întunecate. O frunză plină de chiciură pluteşte spre pământ şi Tycho o prinde, rânjind.

— Grozavă scamatorie!

Mirarea din glasul lui mă face să zâmbesc.

În partea cealaltă a taberei, Jacob îşi susţine punctul de vedere:

— Am furat arme, spune el. Nu văd de ce nu putem fura cai.

— N-ar observa nimeni imediat că lipseşte o armă, zice Grey. Ceea ce nu-i valabil pentru cinci cai – şi li s-ar lua de îndată urma.

— Da, însă călare am putea scăpa mai repede.

Expresia lui Grey este rece.

— Călare suntem o țintă mai clară...

— Mă duc să mă plimb, spun eu. Sora mea ar putea fi istovitoare în felul ei, dar măcar noi nu ne certăm niciodată. O să iau arcul. Poate reușim să mâncăm și altceva în afară de carne de gâscă sălbatică.

— Uite, spune Jacob, fără ca măcar să-mi acorde atenție. Am lăsat un prinț ticălos în urmă. Nu te grăbi să-i iei locul!

Mă încrunt, îmi pun tolba cu săgeți pe umăr și mă-ndrept cu arcul spre pădure.

Tăcerea mă întâmpină de îndată, caldă și primitoare în amurgul care se pogoară fără grabă. Arcul e alunecos și mai greu decât sunt obișnuită, lemnul lustruit fiind ca satinul. Dau târcoale taberei în cercuri din ce în ce mai mari, îndepărtându-mă tot mai mult pe măsură ce soarele începe să dispară. Țintesc un buștean putrezit aflat la vreo nouăzeci de metri și las o săgeată să zboare. Se înfige chiar în lemnul moale, la doar câțiva centimetri mai jos față de locul în care speram să aterizeze. Poate greutatea nu mă încurcă așa cum credeam.

Pășesc printre copaci ca să recuperez săgeata. Când mă îndrept, văd mișcare la distanță. Îngheț.

E o căprioară – nu, un cerb tânăr. Mare, cafeniu și cu picățele albe pe spate. E la cel puțin două sute de metri distanță, dar n-o să mai am ocazia unei astfel de ținte.

Ridic arcul și potrivesc săgeata.

Brusc, mi se ridică toate firicelele de păr de pe ceafă. Îmi țin respirația.

Nu sunt singură. Nu știu *cum* de știu, dar sunt sigură de asta.

Mă rotesc, gata să trag.

O mână prinde arcul, ținând săgeata în loc, iar eu icnesc, uitându-mă la Grey. Vârful săgeții îi atinge pieptul.

Furia se aprinde ca o torță în pântecele meu. Cred că vede cuvintele pe care-s gata să le scuip, căci el clatină repede din cap și, cu un deget pe buze, îmi arată.

Trei căprioare s-au alăturat cerbului.

Grey e atât de hotărât și de sigur, încât mă aștept să-mi ia arcul cu forța, așa cum i-a luat sabia lui Jacob.

Nu o face. Dă drumul săgeții ca să pot să mă întorc.

Sunt dureros de conştientă de cum ţin degetele pe arc. Aştept să mă corecteze cumva, să facă un comentariu cu privire la poziţia sau priceperea mea, însă tace în spatele meu. Trag coarda mai mult şi o eliberez. Săgeata zboară.

Cerbul se prăbuşeşte fără să scoată un sunet. Celelalte căprioare se împrăştie speriate.

— Bună lovitură! mă laudă Grey.

Cuvintele mă fac să mă înfior.

— Mulţumesc!

Se îndreaptă spre poiana în care a căzut animalul. Nu-i de mirare că a reuşit să se strecoare printre copaci fără să-l observ. Când e singur, se mişcă precum un asasin.

Îmi pun arcul pe celălalt umăr şi mă grăbesc să-l urmez. Cerbul este mai masiv decât mă aşteptam. De la distanţă era frumos, dar, de aproape, văd că ochii îi sunt deja sticloşi. Mă cutremur.

Grey smulge săgeata, o şterge de iarbă şi apoi mi-o înmânează. Stropi de sânge şi alte chestii strălucesc în vârf.

Înghit în sec şi o bag în tolbă, gândindu-mă la vânătorul de blănuri şi fiica lui, cei pe care sora mea i-a condamnat la moarte.

— Să-l... Trebuie să-mi dreg glasul: Să-l târâm?

— Nu vrem să-i stricăm blana. O să găsesc o ramură.

Găseşte una şi-i smulge crenguţele. Ne folosim de centurile pentru pumnale ca să-i legăm picioarele de lemn. Simt că tremur şi-s neliniştită, mai ales când Grey îi ridică partea din spate pe umăr şi capul animalului atârnă cu coarnele în jos.

Cred că mă holbez prea mult, pentru că Grey spune:

— E greu. Pot să-l chem pe Jacob.

— Nu, nu... Ar trebui să pot să mă descurc.

Mă aplec sub ramură şi-mi folosesc picioarele ca să o ridic, iar greutatea mai că mă lasă fără suflare. Aproape că mă clatin la fiecare pas.

Mama ar fi îngrozită. Orice lucru pentru care e nevoie de forţă brută e văzut ca umilitoare – o povară dată unui bărbat. Rapiditatea, vioiciunea şi agilitatea sunt apreciate la femei. Grija şi hotărârea.

Nu căratul animalelor prin pădure. Poate *ar trebui* să-l las să-l cheme pe Jacob.

Resimt ideea ca pe o palmă peste față. N-am fost demnă de a fi regină. Poate *sunt* bună doar să car animale prin pădure.

Nici măcar de asta nu-s bună, pentru că mai am puțin și scap ramura asta.

— Grey... o clipă... te rog! icnesc.

Fără să aștept, împing povara de pe umăr.

Grey lasă partea lui pe pământ și se întoarce să se sprijine de copac. Întunericul e tot mai dens și nu pot să-i disting expresia în umbre. Mă întreb dacă este dezamăgit. Sau, poate, exasperat. Nu ar trebui să-mi pese, dar îmi pasă.

— Îmi cer scuze! spun șovăind.

Se încruntă o clipă.

— Nu e nevoie.

Capul cerbului atârnă într-o parte, sprijinit pe coarne, ochii lipsiți de viață privindu-mă acuzator. Mă strâmb și-mi feresc privirea.

Grey se uită cu atenție la mine, dar apucă partea lui de ramură.

— Ești gata?

Nu, însă dau aprobator din cap.

De data asta apucă mai bine, dar eu abia rezist două minute. Cerbul se prăbușește iar la pământ. Gâfâi.

— N-am putea să-l târâm? întreb icnind.

— Crezi cumva c-o să cântărească mai puțin așa?

Nu pare deloc obosit.

Mă încrunt jalnic la el și-mi trec o mână peste frunte.

— Ne trebuie pielea, spune Grey.

Își ridică brațele deasupra capului, întinzându-și umerii, singurul semn că și pentru el este un efort.

— Blana o să fie o poveste bună, dacă o să fim confruntați în pădure. O să întâlnim din ce în ce mai mulți vânători și negustători de blănuri după ce înaintăm spre nord.

Mă încrunt când aud de vânători și de negustători de blănuri. Apuc ramura.

— Sunt gata!

De data asta, abia fac douăzeci și cinci de pași. Mâine o să mă aleg cu o vânătaie de toată frumusețea. Mă sprijin de un copac și răsuflu adânc.

— Ţinteşti excepţional, spune Grey. Unde ai învăţat să tragi aşa?

— Organizăm întreceri în fiecare an, îi răspund, respirând sacadat, dar mă bucur de pauza de moment. Toate casele regale din Syhl Shallow trimit participanţi. Pentru trasul cu arcul, întreceri călare, chestii din astea. N-aveţi nimic asemănător pe aici?

El clatină din cap.

— Uneori străjerii se luptă ca să-i distreze pe nobili, dar nu există nimic atât de oficial.

— Ce păcat! Provocarea Reginei este un adevărat spectacol. Aducându-mi aminte, zâmbesc, apoi adaug: E un moment de sărbătoare.

Grey nu zâmbeşte.

— Nu-mi stă în fire să mă gândesc la zile de sărbătoare în Syhl Shallow.

Aducându-mi aminte că Tycho a comentat că mama-şi mănâncă victimele, mă crispez.

— N-am vrut să jignesc, spune Grey, dar o nuanţă din vocea lui mă face să mă gândesc dacă vorbeşte serios.

Înainte să apuc să-l întreb, apucă ramura de capătul care-i revine şi o ridică pe umăr.

Strâng din dinţi şi procedez şi eu la fel. Cerbul mi se pare mai greu de fiecare dată. Vorbesc cu întreruperi, gâfâind între cuvinte.

— Sora mea, Nolla Verin... e cea mai bună. Mereu... câştigă premiul cel mare. La... jocurile călare. Mă opresc să-mi recapăt suflarea, după care continui: Mă pricep să trag cu arcul, dar ea e mai bună. Mulţi sunt mai pricepuţi. Unele întreceri... sunt brutale. Nu-mi place... nu-mi place violenţa. Chiar şi aşa... aştept cu încântare momentul în fiecare an. Mâncarea, petrecerile. Mi se spune... Mi se spune...

— Lia Mara. Las-o jos!

Scap ramura şi-mi sprijin mâinile de genunchi. Acum e foarte întuneric în pădure şi abia mai văd silueta lui Grey. În beznă, e o formă uriaşă. Înaintăm foarte greoi, iar eu aştept să-mi spună că o să-l roage pe unul dintre ceilalţi bărbaţi să-l ajute. După anunţul mamei, acasă m-am simţit incapabilă. Mai neînsemnată.

După ce-am dat greş cu Rhen, iar acum dau altfel greş cu Grey, mă

simt complet neputincioasă.

Însă Grey nu mai spune că-l cheamă pe Jacob. Rămâne tăcut câteva clipe, iar pe mine nu mă deranjează, căci încerc să-mi masez umerii.

— Sunt mai puțin de două sute de metri până în tabără. Rezişti până acolo?

Două sute de metri ar putea la fel de bine să fie trei sute de kilometri, dar mă îmbărbătez și ridic ramura pe umăr.

— Cred că da.

— Eu sunt sigur!

O spune de parcă ar fi ceva de care ar trebui să mă mândresc. Transpir, mă clatin și încerc să nu cad.

— În Garda Regală, zice relaxat, de parcă n-aș icni la fiecare pas, am fost instruiți să mânuim bine armele, dar asta n-a fost niciodată cea mai importantă lecție. Am fost învățați să ne considerăm diferiți de alți oameni. Ca un grup. În fiecare zi repetam întrebarea și răspunsul. „Cine sunteți?" „Noi suntem Garda Regală."

— Soldații... soldații mamei... Inspir greoi și completez: Sunt instruiți cam la fel.

— Dacă un străjer nu respecta ordinele, toată unitatea era pedepsită. Asta sporea rapid unitatea – și obediența.

— Sunt sigură.

Mai că mă împiedic de o piatră.

— După o vreme, un străjer începe să considere pe oricine altcineva din afara unității ca pe o posibilă amenințare, spune Grey. Ca pe o *țintă.* Așa este mai ușor să respecți ordinele când ești mereu nevoit să evaluezi și să ignori sau să evaluezi și să acționezi.

Nu prea îl mai ascult. Mă concentrez doar la cum pășesc pe întuneric și la greutatea ramurii de pe umerii mei.

— Trebuie s-o las jos.

— Aproape am ajuns. Uită-te la foc!

Clipesc ca să-mi alung transpirația din ochi și, printre copaci, văd strălucirea. Mă forțez să înaintez.

— După invazia mamei tale, oricine din Syhl Shallow era o amenințare, spune el.

Împing ramura cu palmele alunecoase de transpirație ca să încerc să-mi mai scutesc umerii de efort. O parte din mine vrea ca Grey să

meargă mai repede. O alta, să se arunce cu capul înainte în tufișurile astea.

— Așadar, când spun că e ciudat să mă gândesc la zile de sărbătoare, continuă el, o fac pentru că am uitat că, deși supușii voștri ne sunt dușmani, sunt și ei oameni.

— Da.

N-o să ajungem niciodată la focul ăla.

— Sunt oameni. *Noi* suntem oameni.

— Într-adevăr.

Închid ochii.

— Nu pot... Nu pot...

— Ești mai puternică decât crezi. Mai fă un pas!

Pășesc.

— Încă unul.

Nu mai știu câți pași au mai rămas. Nu mai zăresc focul, dar, în schimb, îi urmăresc mișcările trupului pe întuneric. Vocea lui devine hipnotică: „Încă unul. Încă unul. Încă unul."

Când se oprește în cele din urmă, e ceva atât de neașteptat, încât mai că o iau înaintea ramurii.

— Pe toți dracii! exclamă Tycho. Ăla-i un cerb?

O scap în praful dinaintea focului și mă prăbușesc și eu. Genunchii mei ating pământul, dar nu-mi pasă.

— Da.

— În sfârșit! spune Jacob. Ceva cu niște carne adevărată pe oase!

— Lia Mara e un arcaș priceput, zice Grey.

— Și destul de forțoasă, se aude Jacob. Cât cântărește animalul ăla?

„Destul de forțoasă." Nu știu dacă ar trebui să roșesc sau să mă încrunt. Îmi scot tolba de pe spate și-mi fac de lucru punând la loc totul, lângă proviziile adunate.

— Am avut noroc.

O mână mă prinde de braț și mă întorc, gata să dau glas furiei.

Grey nu mai este relaxat.

— Forța și îndemânarea nu țin de *noroc.*

— Tu l-ai susținut în cea mai mare parte.

— Ba nu. Animalul ăla e de cel puțin trei ori mai mare decât tine, iar noi l-am cărat mai bine de opt sute de metri. Face o pauză, apoi

adaugă: Ar putea sora ta să facă *asta*?

Mă gândesc la Nolla Verin, la zâmbetul ei dulce şi la părul bogat. Poate să nimerească o ţintă neagră într-o noapte înnorată şi nimeni n-o s-o doboare vreodată de pe cal, dar, ca şi mama noastră, este zveltă, graţioasă.

— Nu, recunosc eu. Forţa fizică nu e motiv de mândrie în Syhl Shallow.

— N-ai crezut că poţi să o faci, dar apoi ai reuşit. Asta depăşeşte forţa fizică.

Ochii îi strălucesc în întuneric şi vocea-i este joasă. Nu ştiu cum, dar a lăsat deoparte comentariul răutăcios, transformându-l în ceva mai frumos. Mai bun. Poate că mama s-ar încrunta, dar, pentru prima dată după multă vreme, brusc, mă simt... capabilă.

Roşeaţa îmi colorează într-un final obrajii, aşa că îmi feresc privirea. Mă gândesc la ce-a spus când stăteam de vorbă. Oamenii mei, oamenii lui – nu ar trebui să existe nicio diferenţă. Nu mă aşteptam la o asemenea revelaţie din partea lui.

După zile în şir în care m-am simţit diferită de bărbaţii din jurul meu, momentul ăsta pare semnificativ. Vreau să mă agăţ de el o vreme, să mai rostesc câteva cuvinte. Să simt în vocea lui ecoul mândriei pe care n-am mai auzit-o de atâta timp.

— Alteţă! strigă Iisak. Dacă niciunul dintre voi, oamenii, nu vreţi inima, pot s-o iau eu?

Grey priveşte cerul şi se întoarce cu spatele. Orice scânteie s-ar fi aprins între noi se stinge.

— Stai liniştit, Iisak! spune el. Inima-ţi aparţine!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

— GREY —

FOCUL PÂLPÂIE, ÎNSĂ CEILALŢI ADORM, AŞA CĂ NU FAC NIMIC ca să-l sting. De cealaltă parte a tăciunilor aprinşi, Lia Mara e şi ea trează şi se uită în gol cu o privire distantă. M-a surprins când, la castel, şi-a croit drum cu forţa în camera mea prin şemineu. În seara asta m-a surprins din nou. Este atât de liniştită şi de cuminte, că nu m-am aşteptat să mânuiască un arc cu atâta siguranţă. Nu m-am aşteptat să ridice ramura pe un umăr şi să care cerbul.

Nu-s obişnuit ca oamenii să mă surprindă.

De parc-ar simţi că o cercetez cu atenţie, îşi ridică privirea de la flăcări ca să o întâlnească pe a mea.

— Ar trebui să dormi, spune ea. Pot să stau eu de veghe până când se trezeşte Noah.

Noah e întotdeauna primul care adoarme, însă e mereu primul care se trezeşte, cu mult înainte ca soarele să apară la orizont. Spune că prin natura meseriei lui de doctor, s-a învăţat să doarmă oriunde şi oricând. Poate să se întindă şi să adoarmă în câteva secunde – e un talent pentru care-l invidiez.

Când încerc să dorm, mă întind în întuneric şi urmăresc stelele şi mă gândesc la tot ce o să se piardă dacă Emberfall o să se destrame într-un război civil. Mă gândesc la Syhl Shallow şi la cât mai avem încă de mers şi dacă o să fim în mai multă siguranţă decât aici.

Prefer să văd cum se stinge focul odată cu trecerea nopţii.

— Nu, zic eu. Mulţumesc!

O urmă de încăpăţânare licăreşte în ochii ei.

— Nu mă crezi în stare să te trezesc?

— Nu neapărat. Cred că eu nu sunt în stare să dorm.

— A!

Îşi mută privirea, uitându-se în umbrele adânci, unde Jacob, Noah şi Tycho stau întinşi pe frunzele mai fragede de sub un pin. Iisak e

undeva deasupra, printre ramuri, sau poate plecat să vâneze.

Cicatricile cu care s-a ales Tycho după loviturile de bici s-au îngroşat foarte mult, mici vânătăi împestriţând spaţiile dintre ele. Tot se mişcă greoi în timpul zilei şi pare recunoscător de fiecare dată când ridicăm tabăra.

— Se vindecă, spune Lia Mara.

— Ar trebui să pot să-l ajut. Îmi îndoi degetele şi clatin din cap, apoi adaug: Magia asta pare inutilă dacă funcţionează numai când viaţa mea e în pericol.

— Sigur n-ai luat o sabie şi te-ai aşteptat să fii priceput din prima zi!

— Nu, dar... aia-i altceva.

— De ce?

Se ridică de unde stă şi ia un mic pumnal din ascunzişul nostru. Când se întoarce, se aşază lângă mine.

— Poftim! Exersează!

— Să exersez?

Mă ia de mână şi-i simt degetul mic şi rece pe al meu. Îmi întoarce încheietura şi apoi ridică pumnalul.

Îmi smucesc mâna ca să o prind de încheietură.

— Ce faci?

— Îl laşi pe Iisak să-ţi sfâşie braţul când exersezi, dar te temi de un mic pumnal?

— Nu de pumnal mă tem.

Ea ridică din sprâncene.

— Te temi de mine?

Nu. Da. Nu atât de mult *de ea,* ci cât de ceea ce reprezintă.

Când am început călătoria asta, eram extrem de sigur că avea să fie despotică şi poruncitoare, cam ca mama ei, Karis Luran. Mă aşteptam să mă forţeze să depun un jurământ în schimbul siguranţei sau să recurgă la tertipuri ori vicleşuguri. Mă tot gândesc la prima noapte, când am crezut că Iisak ar putea să mă omoare, la cum a îngenuncheat ea în tufişuri ca să mă ţină de mână şi să-mi şoptească numele.

Nu mai sunt sigur.

Îi eliberez mâna.

— Am văzut ce poți să faci cu o săgeată.

Tânăra zâmbește cu tristețe. Mă pregătesc pentru mușcătura lamei, însă este rapidă. Sângele șiroiește înainte să simt durerea. Stelele așteaptă, mici stropi de lumină pe sub pielea mea. Se împrăștie când le acord atenție, ca și când aș încerca să adun firele de praf dintr-o rază de soare. Un strop de sânge îmi curge pe braț ca să dispară în mizeria de pe jos, iar eu oftez adânc.

— Nu totul se poate obține cu forța, spune Lia Mara.

— Evident.

— Știu că poți să fii blând. Te-am văzut cu prințesa Harper.

O nouă nuanță se strecoară în vocea ei, una pe care nu o înțeleg pe deplin, un amestec de incertitudine, dorință și dezamăgire. Mă uit în sus și-i caut privirea, dar ea se uită la firul de sânge de pe pielea mea.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine și prințesă, zic eu.

— S-a întâmplat *ceva* între tine și prințesă.

— Niciodată. Serios!

— Am un pumnal, Grey.

Într-un final își ridică privirea. Cuvintele ei sunt zeflemitoare, dar în ochii fetei zăresc un sâmbure de adevăr.

— Nu mă minți!

— Aș putea să te dezarmez.

— Ai putea să fii cinstit cu mine.

— Prințesa...

Vocea-mi amuțește cu un oftat. Însă bineînțeles că nu există secrete. Lia Mara știe de vrăjitoare. Știe că Disi e o făcătură.

— Ca să înțelegi relația mea cu Harper, spun eu, trebuie să înțelegi ce s-a întâmplat cu prințul Rhen. Vrăjitoarea Lilith l-a blestemat. Avea la dispoziție o toamnă ca să găsească o fată și să-i câștige dragostea; altfel, se transforma într-un monstru care urma să terorizeze regatul Emberfall.

Lia Mara cască ochii.

— Fiara monstruoasă care ne-a alungat armata?

— El și monstrul sunt unul și același. Fac o pauză, apoi continui: La sfârșitul anotimpului, dacă nu reușea, devenea din nou om și sezonul începea iarăși. Doar că... cei morți rămâneau morți.

Se uită cu atenție la mine.

— Se presupune că familia regală a fost ucisă în Disi.

Mă uit din nou la ea și aștept să-și dea seama. Tot mi se pare că sunt vinovat de trădare rostind cuvintele astea.

— El a făcut-o, spune în cele din urmă în șoaptă. Când era monstrul.

— Da.

Ea se cutremură.

— Pentru prima dată, chiar îl compătimesc. Mă ţintuieşte cu privirea şi întreabă: Şi tu?

— Și eu am fost captiv la fel, însărcinat să găsesc fete care să rupă blestemul.

Lia Mara se încruntă.

— Cât a durat să o „găsești” pe Harper?

— Timpul la castel nu trecea la fel ca timpul în Emberfall. Nu am cum să-mi dau cu adevărat seama. Aici au trecut câțiva ani, dar între zidurile castelului... Acum este rândul meu să mă cutremur, după care completez: Era interminabil, iar Harper, ultima noastră șansă – și nici măcar nu a fost fata pe care am ales-o.

— Nu înțeleg.

— M-a văzut încercând să răpesc o tânără și m-a atacat cu o bară de fier.

Brusc, Lia Mara râde din toată inima.

— Știam că o plac!

— Nu voia decât să plece acasă. S-a luptat cu înverșunare pentru asta. Dar, când nu a putut, și-a îndreptat atenţia spre Emberfall. I-a insuflat din nou lui Rhen credinţa că ar putea să-și salveze poporul. Mă opresc înainte să adaug: A devenit prințesă datorită cuvintelor și faptelor ei, nu pentru că așa s-a născut.

— A! exclamă Lia Mara cu un vădit scepticism. Deci între voi există doar un „sentiment de admirație reciprocă”.

— Am îndurat multe împreună, dar soarta nu m-a adus în calea ei pentru altceva decât prietenie.

— Asta pentru că nu ai simţit nimic pentru ea sau pentru că ai jurat să te supui prinţului?

Lia Mara este mult prea isteață.

— Contează?

Îmi întâlnește privirea cu îndrăzneală.

— Da.

— Pentru că am jurat să mă supun prințului, nu puteam să am sentimente pentru altcineva, replic eu. Dacă ești în căutare de secrete murdare, nu o să găsești niciunul.

— Am văzut cum s-a uitat la tine, în spatele hanului. Tace o clipă, apoi adaugă: Ți-a îngăduit să fugi, chiar dacă știa că ar pune regatul Emberfall în pericol.

— Mi-a îngăduit să fug deoarece știe că *n-o să pun* regatul în pericol.

— Te-ar fi însoțit, dacă i-ai fi cerut-o.

— Jacob a rugat-o și ea a refuzat.

— Tu nu ești Jacob.

Tresar și-mi feresc privirea.

— Nu contează. Nu i-aș fi cerut așa ceva.

Mă aștept să afișeze o expresie cinică, dar poate aude adevărul din cuvintele mele, căci se încruntă, cu ochi plini de tristețe.

— Ai fost foarte loial.

Da. Am fost. Mă uit la flăcări, iar ea mă strânge de mână.

— Când un om nu-ți mai merită devotamentul, nu e greșeala ta, Grey.

Nu știu ce să zic. *Oare* îmi merită Rhen devotamentul?

Degetele ei îmi ating încheietura, ușoare ca o pană.

— Poate ai nevoie de ceva care să-ți distragă atenția.

Mă uit în jos. Rana s-a închis.

— Mai fă-o o dată, îi cer cu vocea un pic aspră.

Ea ridică și coboară rapid pumnalul.

De data asta, lama îi taie dosul mâinii. Icnește.

Ca și mine.

— Ce faci...

— Șșș! Mă apucă de mână și o lipește peste rana ei, apoi zice: Vindec-o!

Încerc să forțez stelele să-mi sară de sub piele în rana pe care și-a provocat-o singură, dar bineînțeles că se-mprăștie și dansează, imposibil de prins.

— *Distrageți atenția!* îmi cere ea. Vorbește! Zi-mi ceva! Întreabă-

mă ceva! Orice.

— Cine e spionul mamei tale în castelul Ironrose?

— *Fell siralla!*

Îmi dă o palmă peste frunte.

— Nu-ți mai face griji pentru prințul ăla nesăbuit!

Gestul este atât de neașteptat, încât mă umflă râsul. Ea se uită în altă parte, însă mâhnirea i se citește în ochi.

— Nu merită grijile tale. Prințul Rhen nu-ți este aliat.

Nu vreau să mă gândesc la Rhen. Sângele Liei Mara e lipicios sub degetele mele, însă nu vreau să văd cu câtă măiestrie nu reușesc să vindec nici rana ei. Îi cuprind mâna.

— Spune-mi ce-ai zis!

O roșeață îi colorează obrajii.

— Ăăă... nu cred că există o traducere.

— Cine-i mincinosul acum?

— *Fell siralla.* Roșește și mai tare, dar totuși răspunde: Bărbat neghiob.

— Cred că-mi plăcea mai mult când nu exista o traducere.

Ea râde, iar scânteile de lumină din sângele meu răspund rotindu-se și dansând. Toate instinctele din mine vor să le forțez să se adune în punctul în care pielea mea se atinge de a ei, însă îmi impun să aștept, să fiu răbdător. Să fiu *blând.*

— Cum de vorbești atât de bine limba din Emberfall? o întreb.

— Am avut dascăli, răspunde ea. Mama spune că e culmea ignoranței și aroganței să nu vorbești limbile țărilor cu care ne învecinăm.

Asta-i o evaluare destul de sinceră.

— Sunt sigur că grănicerii noștri au fost școliți, dar toți dascălii din Ironrose au fost uciși în primul anotimp al blestemului.

— Serios? Jacob și Noah o vorbesc foarte bine.

Clatin din cap.

— Ei îi spun „engleză". Limba noastră seamănă cu cea din lumea lor. Mă opresc și repet în minte cuvintele ei: *Fell siralla.*

Lia Mara clatină din cap.

— Nu atât de apăsat. *Fell siralla.*

Cuvintele i se rostogolesc de pe limbă fără niciun efort.

Mai încerc o dată și ea chicotește.

— Cuvintele voastre sunt foarte dure. Cu mai multă blândețe!

— *Fell siralla,* zic și, de data asta, își mușcă buza ca să-și ascundă zâmbetul.

Îmi ia cealaltă mână și o duce la gură ca să-mi șoptească pe degete:

— *Fell siralla.*

Abia aud cuvintele. Mă gândesc la moliciunea buzelor ei pe degetele mele, delicate ca un fluture. Sunt sigur c-am atins gura unei femei la un moment dat în viața mea, dar acum nu-mi aduc aminte când.

— Mai rostește-le o dată!

Vocea mi s-a îngroșat de emoție.

— *Fell siralla.*

Degetele i s-au relaxat pe încheietura mea. Îi ating buza de jos cu degetul mare și ea deschide ușor gura. Mă trezesc întrebându-mă cum ar fi să-i mângâi maxilarul. Obrazul. Urechea.

Soldații ar putea să se năpustească din copaci chiar în clipa asta, iar eu aș fi răpus imediat.

— Nu ți-ai mai exersat pronunția, concluzionează ea, dar ochii îi dansează.

— Bărbat neghiob! rostesc ascultător.

Râsetul ei îmi gâdilă degetele, dar se termină cu un icnet. Își smulge brațul din prinsoarea mea.

— Ai reușit!

Sângele și tăietura de pe antebrațul ei au dispărut. O iau de mână și-mi trec un deget peste pielea catifelată.

Ea se înfioară.

— Vezi? Știam că poți să fii blând!

Vreau să-i ating din nou gura și să i-o dovedesc.

— Crezi c-ai putea încerca și cu Tycho? mă întreabă Lia Mara.

Tycho. Pentru un moment frenetic, nebunesc, abia-mi aduc aminte cine *este* Tycho, și cu atât mai puțin ce ar trebui să încerc.

Neghiob, într-adevăr. Tușesc.

— Da, ar trebui să încerc.

— Oare să-l trezești?

Nu știu. Sunt nevoit să clatin din cap ca să-mi limpezesc mintea,

dar Lia Mara pare să ia drept răspuns gestul meu. Traversez poiana spre locul în care doarme Tycho. E gol în partea de sus a trupului, căci spune că bluza îi atinge rănile în somn. În ciuda aerului cald, doarme cu brațele pe lângă corp și respiră lent și profund.

Mă las pe vine și-l ating ușor pe umăr cu mâna.

El tresare și încearcă să se întoarcă. Deschide brusc ochii, căutând pericolul.

Eu ridic mâinile.

— Liniște-te! îi șoptesc.

Nu e complet treaz și privirea îi e un pic sălbatică. Asta mă face să mă-ntreb ce vise îi bântuie somnul.

— Grey, ce...

— N-ai de ce să te temi, îi zic. Voiam să-ncerc să-ți vindec rănile.

— O! O!

Se culcușește din nou pe acele de pin, lipindu-și fața de antebraț. Respiră mai normal, dar un gen nou de încordare pune stăpânire pe trupul său, de parcă și-ar face griji că o să-l doară.

— Haide!

Îi ating din nou umărul, cât mai blând posibil. Vânătăile sunt mari, cele mai urâte întinzându-i-se pe șale. Unele răni sunt de un roșu violent, și știu că pe Noah îl îngrijorează infecțiile. N-am tresărit niciodată din cauza violenței, dar stomacul mi se strânge de fiecare dată când îi văd rănile. Sunt responsabil pentru asta.

Când îmi mișc mâna peste o rană superficială, rămâne fără suflare, însă nu scoate o vorbă.

— Nu trebuie să încerc, spun încetișor.

— Nu! Fă-o!

O briză rece adie printre crengile copacilor și-mi dau seama că Iisak trebuie să fie prin apropiere. Parcă sunt mai sigur de scânteile de sub degetele mele. Închid ochii și mă gândesc la Tycho când era la Worwick. La cum m-a implorat să-l învăț să mânuiască sabia. La cum a pășit înaintea lui Kantor ca să-l împiedice să-l rănească pe Iisak. La cum mi-a păstrat secretul, chiar riscându-și viața.

Mișc mâna, degetele plutind peste pielea vătămată. Tycho scâncește.

Deschid brusc ochii. Ai lui sunt închiși strâns, iar maxilarul îi este

încordat. Nu s-a vindecat nimic. O lacrimă i se agață de gene.

— Iartă-mă! spun eu.

— Mai încearcă, șoptește băiatul.

— Tycho...

El înghite.

— Mai încearcă!

Ezit înainte să-l ating din nou. Rănile sunt de departe mai grave decât o mică tăietură de pe dosul mâinii.

— Are foarte mare încredere în tine, Alteță!

Mârâitul domol al lui Iisak îmi atrage atenția și o altă briză rece șuieră printre copaci. Ochii lui negri lucesc la mine din întuneric.

— Nu o irosi!

Închid ochii și ating iarăși cele mai grave răni. Tycho respiră sacadat, însă rămâne nemișcat. Nu știu dacă Lia Mara vorbește ori dacă pur și simplu îmi imaginez vocea ei.

„Cu blândețe."

Scânteile și stelele pâlpâie și așteaptă. Alung duelurile și violența din gândurile mele. Mă gândesc la Tycho rânjind, sigur de victoria întrecerii până la taverna lui Jodi. Mă gândesc la el stând în pod, promițând să-mi păstreze secretul. Mă gândesc la faptul că teama mi s-a domolit și că a fost prima persoană în care am avut încredere după atâta amar de vreme.

„O să-ți păstrez secretul, Hawk!"

Am ochii închiși, dar stelele par să-mi umple oricum privirea, luminând cerul așa cum au făcut-o în curtea castelului. Deodată, sunt peste tot. Vreau să le prind și să le înfig în rănile lui, așa cum aș împlânta sabia într-un dușman, însă acum îmi dau seama că Lia Mara avea dreptate. Ăsta-i un alt fel de îndemânare.

Îi ating ușor rănile și las stelele să-mi danseze pe sub vârfurile degetelor. Tycho icnește din nou, dar nu mă opresc. Conturez fiecare fâșie de piele rănită, fiecare margine a cicatricilor, fiecare cusătură făcută de Noah.

— Aha! șoptește Iisak și eu mă cutremur din nou. Ai descoperit trucul!

Un suspin se aude din gâtul lui Tycho și-mi retrag mâna. Stelele pâlpâie și mor. Deschid ochii.

— Iartă...

Mă opresc brusc. Vânătăile au dispărut. Cicatricile rănilor au rămas, ca și în cazul meu, dar pielea s-a vindecat. Tycho își sprijină antebrațele de pământ și se ridică pe genunchi. Lacrimile au lăsat urme pe praful care-i acoperă fața și respiră la fel de greoi ca atunci când traversează în goană orașul.

Apoi nu mai văd nimic pentru că se năpustește asupra mea și-mi cuprinde gâtul cu brațele. Ca un copil, respiră sacadat pe umărul meu.

— Știam c-o să mă vindeci! Știam eu!

Emoția din vocea lui este atât de intensă, că și simt cum mă strânge pieptul. Mâinile îmi tremură de parcă m-aș fi luptat. Chestia asta mi se pare puternică. *Folositoare.* Simt atât de multe, încât gândurile mele nu pot să le cuprindă. Regret, pentru tot ce s-a întâmplat de la bun început. Vină, pentru că nu am putut să-l ajut înainte. Ușurare, pentru că am reușit să-l ajut *acum.*

Și, dincolo de toate, atât de mărunt, că aproape nu-l recunosc, un strop de mândrie că, în loc ca magia să aducă teamă și chin, ca în cazul lui Lilith, sau durere și moarte, cum o face sabia mea, magia din mine a adus vindecare și încredere, iar ăsta nu-i lucru neînsemnat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

— LIA MARA —

CÂND NE TREZIM, IISAK RAPORTEAZĂ CĂ SOLDAŢII ŞI STRĂJERII se pregătesc să iasă din cel mai apropiat oraş şi că o să meargă în faţa grupului nostru. Grey crede că o să fie şansa noastră să găsim cai, mai ales că avem pielea de cerb pe care să o dăm la schimb, iar ăsta e un pretext bun. Rămânem în tabăra noastră toată ziua, până când Iisak ne spune că au plecat, după care strângem blana şi coarnele şi plănuim să intrăm în oraş mai spre apus.

Scorbura Nevăzută este un oraş mic ascuns la baza munţilor de la graniţa cu Emberfall şi Syhl Shallow. Când ieşim din pădure spre vale, frumuseţea împrejurimilor mai că mă lasă fără suflare. Văzduhul albastru capătă o nuanţă închisă de violet în depărtare. La stânga şi la dreapta, copacii de pe versanţi se întind cât vezi cu ochii. Frunzişul e de un verde intens, dar aerul de aici este un pic mai rece, împrăştiind frunzele care abia se înroşesc.

Tycho stă cu gura căscată, ceea ce-mi aminteşte de comentariile Nollei Verin din trăsură, când făceam la fel.

— Uită-te bine acum! spune Grey. Nu poţi să te holbezi aşa când intrăm în oraş.

— Munţii sunt şi mai mari decât mi-am imaginat!

— Cu siguranţă nu seamănă cu Rillisk.

Grey înaintează, lăsându-ne în urmă.

Toţi cinci am atrage prea multă atenţie, aşa că Noah şi Jacob aşteaptă în pădure. Accentul lor i-ar da de gol aproape imediat. Iisak a dispărut, dar nu cred că e foarte departe.

Credeam că Grey o să-mi spună să rămân şi eu în urmă, însă i-am propus să mă dau drept sora lui, mută din cauza unei febre din copilărie.

— S-ar putea să stoarcem ceva compasiune, am spus eu. Când o să ne tocmim.

Colțul gurii i s-a ridicat doar puțin, privirea lui fiind de nepătruns.

— Ingenios! a spus, și asta a fost tot.

Și-a găsit de treabă toată ziua, agățând din nou pielea ca să se asigure că se usucă, intrând în Scorbura Nevăzută ca să vadă cât de aglomerat o să fie, cerându-i informații lui Iisak despre așezarea orașului și locurile în care am putea avea probleme.

Eu mi-am petrecut ziua cu arcul și săgețile, sperând să mai găsesc vânat ca să avem mai multe piei de dat la schimb.

Cel puțin asta le spuneam bărbaților. De fapt, aveam nevoie de ceva care să îmi ocupe mâinile și gândurile. Nu a contat. Indiferent ce trebuia să fac, mă concentram doar la clipele petrecute lângă foc, când Grey mi-a atins buza cu degetul.

Chiar și amintirea este suficientă să îmi dea fiori. Îi tot arunc priviri pe furiș, ca și când ochii mei n-ar dori să se uite la nimic altceva. În prima noapte când m-am ascuns în camera lui la Ironrose, am crezut că este agresiv și rece, dar, după ce mi-am petrecut câteva zile în prezența lui, am descoperit că nu este deloc așa. E tăcut, puternic și sigur.

Mă întreb ce o să creadă sora mea despre el. Ea m-a tachinat în legătură cu lipsa mea de experiență cu bărbații, dar acum tânjesc să șoptim și să chicotim în intimitatea trăsurii noastre.

Dar bineînțeles că nu o să avem parte de asemenea momente de îndată ce ajungem la Palatul de Cristal din Syhl Shallow. Mama o să-i ceară Nollei Verin să îl seducă, ca să poată crea o alianță înainte să îl sprijine pentru a-și revendica tronul.

Mă cuprinde deprimarea înainte să ajungem în oraș. Amurgul plutește deasupra văii, aducând o briză rece dinspre munți. Lămpile atârnă lângă pragurile ușilor, în timp ce înăuntru pâlpâie niște lumânări. Străzile pietruite nu sunt aglomerate, dar afară sunt suficienți oameni cât să atragem câteva priviri curioase.

Mi-am împletit părul roșcat și mi-am ascuns coada în tunica cu centură împrumutată de la Jacob. Tycho duce pielea pe umăr, în timp ce Grey și-a legat coarnele pe spate. Eu și Tycho avem câte un pumnal la șold, însă Grey este singurul care are sabie. Tycho s-a mirat din cauza asta, dar Grey i-a spus că ar fi neobișnuit ca niște simpli vânători să aibă multe arme.

Mă gândesc din nou la bărbatul ăla și la fiica lui. Avea doar un singur cuțit la centură.

„Ucideți-i!” a spus Nolla Verin.

Ah, soro!

Grey se uită la mine și probabil mi-a observat expresia, deoarece se încruntă.

— Pari tulburată, șoptește el.

Inspir ca să vorbesc și apoi mi-aduc aminte că sunt mută. Nu știu cum să îi explic toate lucrurile, deci clatin din cap și ridic din umeri.

Grey se apropie.

— Nu o să pățești nimic.

Crede că sunt neliniștită din cauza orașului. Probabil ar trebui să fiu, înconjurată de oameni care sigur au văzut distrugerile cauzate de soldații mamei mele, dar nu sunt. Străjerii lui Rhen au plecat mai departe, iar Scorbura Nevăzută pare tăcut și liniștit.

Totuși, faptul că a încercat să mă liniștească are ceva fermecător. Supărarea mea dispare. Mă uit din nou în ochii lui sinceri și dau aprobator din cap.

Tycho inspiră adânc.

— Simțiți mirosul de mâncare?

Eu nu, dar, de îndată ce o spune, îmi dau seama că *într-adevăr* simțisem mirosul mâncărurilor. Drumul este mărginit de căsuțe și de prăvălii, dar înainte pare să fie o clădire mai mare, cu un acoperiș lat de paie și un coș masiv pe care iese fum. Niciun zid nu înconjoară oamenii, iar bărbații și femeile par să vină și să plece din toate direcțiile. Mirosul de carne prăjită umple strada, duhoarea amară de băutură plutind peste tot.

— O să începem acolo, spune Grey. Sper că în seara asta o să găsim un cumpărător sau pe cineva dispus să ne lase să dăm pieile în schimbul unor cai.

De colțul acoperișului atârnă o tăblie cu numele tavernei: Cocoșul Ruginiu. Mese de toate mărimile sunt înșiruite pe podea, iar majoritatea sunt ocupate. Grey trece pe lângă ele ca să ajungă la tejgheaua din mijlocul încăperii, unde ne face semn să ne așezăm.

Cârciumarul este un chel în vârstă, înalt și slab, cu o barbă deasă. Ne aruncă un zâmbet vesel și dezarmant.

— Călători! spune voios. Bine aţi venit în Scorbura Nevăzută! Eu sunt Eowen. Doriţi mied?

— Apă, dacă ai, răspunde Grey. Eu sunt Rand. Ea e sora mea, Mora, iar el este vărul meu, Brin.

Eowen aduce mai întâi o carafă şi trei halbe şi apoi o farfurie cu biscuiţi, gem şi brânză.

— Păreţi cam obosiţi de pe drum. Îmi zâmbeşte şi îmi spune: A fost greu drumul, fato?

Mă întreb cât de obosită par. Îmi ating gura cu degetele şi clatin din cap.

— Iart-o? zice Grey. Sora mea nu poate să vorbească.

— Eh? Eowen râde şi loveşte tejgheaua cu palma, adăugând: Atunci o să-şi facă soţul fericit!

Mă încrunt.

— Într-adevăr!

Îmi răstorn cana cu apă spre el.

Grey este rapid şi sare înainte să se ude. Îi zâmbesc prosteşte.

Mă aştept să se uite urât la mine, dar în schimb îmi zâmbeşte strâmb, ochii strălucindu-i.

— Nu îşi apreciază nici forţa.

O, *mă tachinează!* Inima îmi bate cu putere. Îmi cer scuze de la cârciumar din priviri, iar el şterge tejgheaua.

Tycho îşi drege glasul şi se întinde după un biscuit.

— Avem blană de vânzare, dacă se-ntâmplă să cumpere cineva din oraş.

— Întotdeauna există o piaţă pentru blănuri, mai ales că vine iarna. Eowen oftează şi nu mai zâmbeşte când zice: Am rămas fără vânătorul nostru. Bietul bărbat a fost ucis de demonii ăia răi de peste munţi.

Inima îmi tresaltă în piept.

„Demonii ăia răi de peste munţi."

Eowen oftează.

— Acum, Garda Regală vine în oraş ca să caute un vrăjitor. Se presupune că este moştenitorul tronului, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva! Aş spune că oricine e la fel de bun. De ani de zile nu i-a păsat nimănui de Scorbura Nevăzută. Face o pauză şi apoi adaugă: Sunteţi

din nord? Aţi ştiu despre ce vorbesc.

— Eu sunt din Valea Wildthorne, spune Grey. Chiar ştiu.

Eowen se întristează şi mai tare.

— Ăla chiar că e un oraş plin de tristeţe! Am auzit că era o femeie ai cărei copii au fost ucişi unul câte unul. Se spune că totul s-a petrecut noaptea. Nimeni nu ştia cine a făcut-o. Ea a apărut în piaţa oraşului, plină de sânge.

Lângă mine, Grey înţepeneşte.

— S-a întâmplat după ce fiul ei mai mare a fost primit în Garda Regală, spune Eowen. Vă vine a crede? Să câştigi atâţia arginţi în fiecare lună şi să îţi pierzi toţi copiii?

Grey îşi drege glasul.

— Sunt sigur că e o povară îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat cu vânătorul vostru? întreabă Tycho în şoaptă.

Bărbatul clatină din cap.

— Îl chema Fredd şi era un om cumsecade. Una dintre fetele lui a scăpat. A spus că a fost un adevărat măcel. Animalele alea l-au împuşcat în spate.

Mă gândeam la povestea femeii care şi-a pierdut toţi copiii, dar acum sângele mi-a îngheţat.

Aş vrea să pot vorbi.

Nu ştiu ce aş spune.

— Se simte bine sora ta? întreabă Eowen.

Grey se uită la mine. Nu ştiu ce vede pe chipul meu, dar şi privirea lui a devenit rece, tristă şi de nepătruns. Expresia lui îmi aminteşte noaptea-n care l-am cunoscut. Este aproape înspăimântător.

El se uită din nou la Eowen.

— Mă tem că încă mai suferă din cauza febrei care a lăsat-o mută.

Încerc din nou să zâmbesc tâmp, dar nu ştiu dacă reuşesc. Mai degrabă par smintită.

Eowen mijeşte ochii la mine.

— Ah! Ceva din partea cealaltă a tavernei îi atrage privirea şi spune: Uite-o pe fata lui Fredd! Ea ştie unde poţi să primeşti bani buni pentru blană. Raina! Fato, bărbatul ăsta are o blană de vânzare!

Fac tot posibilul să evit să îi urmăresc privirea. Îl apuc de braţ pe Grey şi-mi înfig unghiile în pielea lui, dar nu mă pot abţine.

El se apleacă spre mine.

— Ce e în neregulă?

— Pot să te duc la fierarul nostru, domnule, se aude vocea sfioasă a unei fete din spatele nostru. Fiul lui lucrează mult cu blană şi piele. Era unul dintre cei mai buni clienţi ai tatălui meu.

O, aud tristeţea din vocea ei! Inima îmi tresaltă iarăşi.

Nu ştiu dacă o să mă recunoască, dar nu mă pot întoarce. Nu pot.

Îmi pare rău! vreau să spun. *Îmi pare rău!*

Mi-aduc aminte că Harper mi-a spus aceleaşi cuvinte şi că le-am ignorat.

Grey se îndreaptă de spate, iar eu fixez cana cu privirea. Încă-l ţin strâns de antebraţ.

— Eşti foarte amabilă! spune el. Îmi pare rău să aud ce s-a întâmplat cu tatăl tău!

Grey mă trage de mână.

— Haide! Fata poate să ne ajute.

Nu pot risca să mă recunoască.

— Trebuie să fugim, îi şoptesc.

El nu-mi mai pune alte întrebări. Înţelegând, tristeţea i se strecoare în privire.

— Prefă-te bolnavă, îmi şopteşte repede. Leşină.

Cobor de pe taburet – şi apoi cad.

— Lia Mara! strigă Tycho.

Mi-a spus pe numele adevărat. Şuier alarmată când Grey mă prinde. Suspinele tuturor se aud în jurul nostru.

— Să aduc un vindecător? strigă o femeie.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, spune el. O păţeşte deseori.

Spre uluirea mea, mă ia în braţe. O parte din mine vrea să protesteze, dar o altă parte vrea să rămână *chiar aici.* Îmi lipesc faţa de gâtul lui ca să îmi ascund ochii. Miroase discret a fum de lemn.

— Fata mă cunoaşte, îi şoptesc pe piele. Am fost acolo. În pădure.

— Iartă-mă! îi spune el lui Eowen. Se pare că trebuie să ne întoarcem în tabăra noastră până îşi revine sora mea. Aş putea să-l cunosc dimineaţă pe fierarul ăsta?

E linişte preţ de o clipă. Mă forţez să nu mă uit la fată, dar sunt *disperată* să văd cum reacţionează.

— Bineînțeles! spune ea.

Îl simt pe Grey dând din cap.

— Haide! îi zice lui Tycho, iar apoi ne întoarcem.

Discuțiile încep să revină la normal în jurul nostru. Suntem doar niște călători care au ceva de vânzare, o mică ciudățenie trecătoare, nimic prea interesant.

Îmi prind părul în brațul lui Grey și îmi sucesc puțin gâtul. Cosița-mi iese din gulerul tunicii.

— Stai! strigă Raina din spatele nostru. Cum spuneai că o cheamă pe sora ta?

— Mora, spune Grey. Iartă-mă, aș vrea să mă întorc în tabără înainte să se întunece de tot!

— Nu, băiatul tocmai i-a zis altfel. Vocea slabă a Rainei capătă putere: Te-am auzit!

— Știe! îi șoptesc.

— O să fim nevoiți să fugim, spune el. Când o să-ți las picioarele jos...

— Eowen! strigă Raina. Vocea-i este frântă și plină de durere, dar strigă: A fost acolo! Ea e aia!

Picioarele mele ating strada. Grey mă ia de mână. Tycho este chiar lângă mine.

Strigătele umplu aerul din spatele nostru, dar fugim pe caldarâm. Nu sunt prea rapidă, însă inima le dă forță picioarelor și alergăm prin oraș, printre case, ferindu-ne pe alei. Un vânt rece suflă pe străzi și știu că Iisak trebuie să fie aproape. Cerul s-a întunecat, aruncând umbre și întuneric oriunde ne îndreptăm. O femeie țipă când îi traversăm în goană curtea.

Inima îmi bate repede.

— O să scăpăm de ei în pădure! spune Grey, aproape târându-mă. Ocolim casa asta și dispărem printre copaci.

Iisak țipă deasupra. Pare un avertisment.

Știm, gândesc eu. *Fugim.*

Cotim brusc și mă opresc, gata să o iau la fugă.

În schimb, mă izbesc direct de un străjer cu haine aurii și roșii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

— GREY —

ILSAK S-A ÎNŞELAT. STRĂJERII LUI RHEN N-AU PLECAT MAI DEPARTE.

Nu cred că se aşteptau să ne găsească – şi cu siguranţă nu erau pregătiţi să dăm chiar peste ei. Unul o întoarce pe Lia Mara şi îi pune un cuţit la gât, dar tot pare surprins să ne găsească aici.

Pare la fel de uimit când vârful sabiei mele îi găseşte carotida.

— Dă-i drumul! îi cer.

Şase soldaţi îşi scot armele, dar nu o cobor pe a mea. Lia Mara are ochii mari de frică şi-şi înfige degetele în apărătoarea de pe braţul soldatului, încercând să îndepărteze cuţitul de gâtul ei. Este mai puţin convingător decât sabia mea, dar, în orice caz, el nu o eliberează.

Lângă mine, Tycho îşi scoate pumnalul.

Ca întotdeauna, vreau ca el să fugă.

Strigătele care ne-au urmat din tavernă devin mai stridente, şi o mulţime iese de după clădire. Ţipetele se transformă într-un amestec discordant de sunete.

— Este moştenitorul? întreabă ei. Chiar aici, în Scorbura Nevăzută?

— L-au găsit cu ea, exact aşa cum au spus. Crezi că o să-l ucidă?

Nu îmi desprind privirea de la soldatul care o ţine pe Lia Mara.

— Pot să te ucid înainte să o ucizi pe ea.

Apăs puţin, iar sângele i se adună pe gât. Mormăie şi scrâşneşte din dinţi, dar o apucă mai tare. Lia Mara scoate un mic sunet. Ea închide ochii, dar pe gâtul ei nu apare niciun stop de sânge.

— Aruncă sabia, Grey! se aude o voce cunoscută din întuneric. Eşti copleşit numeric.

Dustan înaintează până ce lumina lămpii îi conturează trăsăturile. Şi el are sabia în mână, dar niciunul dintre bărbaţi nu m-a atacat.

M-am întristat după conversația din tavernă, după ce mi-am amintit de mama și de cât a suferit din cauza lui Lilith. Când eram străjer, am învățat să îmi ignor emoțiile și să fac ce era necesar.

Pot să fac asta acum.

— Dă-i drumul! îi cer iarăși. N-o să repet.

Soldatul se ferește de sabia mea, dar o ține strâns pe Lia Mara. Unul dintre brațele ei atârnă moale și mă întreb dacă i-a dislocat umărul în luptă. Ea scâncește și o lacrimă îi curge pe obraz.

Zgomotul mulțimii a devenit un murmur în spatele meu.

Aici sunt destui soldați ca să ne copleșească numeric. Cu siguranță unul are o săgeată țintită spre pieptul meu chiar acum. Dar precauția se citește pe chipul soldatului, nu aroganța.

Este mai mult decât îngrijorare pentru soldatul din capătul sabiei mele.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că se tem de ce s-a întâmplat în curtea castelului. Sau de ce am făcut *eu* în curtea castelului.

— Este doar un recrut, spune Dustan. Nu-l ucide pentru că îndeplinește ordine!

— Atunci dă-i alte ordine!

Lia Mara icnește din nou. Mișcarea ei sau a străjerului a făcut cuțitul să-i apese pielea. Sângele-i apare ca o dungă stacojie pe gât. Brațul ei rănit se leagănă în fața trupului bărbatului. O altă lacrimă o urmează pe prima.

— Ea e cea care m-a salvat! strigă o voce slabă.

E Raina, fata din tavernă.

— Ți-am spus, Eowen! Ea este!

— Coroana vrea sânge! strigă o femeie.

Dustan își mută privirea de la mine la mulțimea de oameni din spatele meu. Rhen a lăsat frica să îi dicteze acțiunile, iar acum poporul se întoarce împotriva lui.

— O s-o eliberăm, îmi spune el, dacă lași sabia deoparte.

— Am mai auzit replica asta, zic eu.

— Nu îl crede! strigă un bărbat.

— Ei au ucis un bărbat în Kennetty săptămâna trecută! strigă un altul.

Un fruct roșu zboară din întuneric și îl lovește pe soldat în cap,

urmat rapid de altul. Apoi ceea ce pare un pumn de balegă, aruncată de alt bărbat.

— Încetaţi! strigă Dustan.

Mâna atârnândă a Liei Mara atinge mânerul pumnalului pe care-l are recrutul asupra sa. Îl apucă şi i-l înfige apoi în coapsă. Ea se eliberează, iar el ţipă înainte ca măcar să îmi dau seama ce s-a întâmplat.

O cărămidă zboară din mulţime şi îl loveşte pe soldatul începător în faţă. Acesta înjură şi cade la pământ.

Alţi străjeri se avântă înainte. Nu ştiu dacă vin spre mulţime sau spre noi, dar alte fructe şi cărămizi încep să zboare. O iau de mână pe Lia Mara. Gâtul îi sângerează, dar se ţine pe picioare. Ceilalţi soldaţi au înaintat ca să întâmpine mulţimea furioasă.

— Grey... începe ea, dar o împing spre Tycho.

— Ia-o de aici! îi spun şi apoi intru în încăierare.

— Duceţi-vă înapoi acasă! strigă străjerii, dar sunt acoperiţi repede de strigăte.

Oamenii din oraş au arme de toate soiurile, de la topoare şi bâte la câteva săbii. Sunt uluit cât de repede se adună mulţimea în jurul nostru. Garda Regală e ţinta lor.

Totuşi, Dustan şi oamenii lui sunt spadasini cu experienţă, iar orăşenii cad repede. În anii petrecuţi ca străjer în Garda Regală, nu ni s-a ordonat niciodată să luptăm împotriva oamenilor din Emberfall. Nu am fost niciodată nevoiţi să o facem. Situaţia e mai gravă decât atunci când Rhen era un monstru care îşi ataca poporul. Cel puţin atunci nu era conştient de faptele lui.

Sângele ţâşneşte în aer, iar eu rotesc sabia şi blochez loviturile, dar nu îi pot opri pe toţi odată.

Ceva argintiu vine de sus şi ridic sabia ca să anulez impactul – chiar în clipa în care primesc un pumn în cap. Cad şi, cu o cizmă pe gât, mă uit la doi străjeri. Unul ridică braţul, gata să-mi înfigă sabia în piept. Celălalt ţinteşte spre faţa mea.

O sabie intră în coastele primului bărbat, chiar la baza armurii lui. Deasupra mea, un ţipăt neomenesc spintecă noaptea, iar al doilea soldat se ridică de la pământ, doar ca să fie sfâşiat de gheare. Ambii se prăbuşesc în jurul meu.

Clipesc, iar Jacob îmi întinde o mână. În cealaltă mână ține o sabie însângerată.

— Ești rănit?

— Nu.

Îl iau de mână și el mă ridică în picioare. Nu foarte departe, Noah este în genunchi, încercând să ajute un sătean cu o săgeată înfiptă în picior. În spatele lui, un străjer ridică sabia.

Jacob îl vede probabil în aceeași clipă.

— Noah!

Încearcă să înainteze repede, dar nu o să fie niciodată mai rapid decât sabia.

Iau cuțitele străjerilor care au căzut în jurul nostru și, la fel de repede, le arunc. Străjerul care stă deasupra lui Noah încasează unul în gât și unul în cap, căzând aproape imediat.

Jacob se rotește, cu gura căscată de surprindere, dar deja mai arunc niște cuțite, spre străjerii care s-au grăbit să-i înlocuiască pe ceilalți.

— Păzește-mi spatele! îi cer.

O face, chiar în clipa în care un alt străjer apare din întuneric. Sunt pregătit cu un cuțit de aruncat, dar Jacob țâșnește înainte, neînfricat, cu arma.

Iisak cârâie din nou și alt străjer este ridicat din mulțime. Sângele îi șiroiește pe piele, iar oamenii țipă. Alții ovaționează. Scraverul bate din aripi spre cerul nopții, iar corpul soldatului cade la fel de inert.

— Retragerea! strigă Dustan, iar panica din vocea lui gâtuită este clară. Retragerea!

Străjerii rămași se întorc și fug.

Orășenii aclamă. Multe fețe sunt stropite cu sânge. Brațele se ridică în semn de victorie.

Noah este încă în genunchi în noroi. Acum încearcă să îl ajute pe unul dintre străjerii căzuți, dar îmi dau seama de aici că este o cauză pierdută. Lângă mine, Jacob respiră greoi.

— Ce naiba s-a întâmplat mai devreme? întreabă el.

Arunc o privire la fețele din jurul nostru, la cadavrele de pe jos.

— Tycho și Lia Mara au ajuns în pădure?

— Ne întâlnim cu ei la jumătatea drumului. I-am văzut pe străjeri întorcându-se și am venit ca să vă avertizăm...

O mână mă apucă de braţ şi mă întorc, cu cuţitul aproape ridicat, dar mă trezesc înfruntând o femeie de vârstă mijlocie, cu păr grizonant împletit într-o cosiţă lungă.

— Pe tine te căutau străjerii, spune ea.

Un bărbat ştirb se apropie şi vorbeşte în şoaptă:

— Creatura înaripată ţi-a răspuns la chemare.

— Se spune că moştenitorul are puteri magice! strigă alt bărbat. A invocat creatura?

— Ne-ai ajutat să îi alungăm, zice o altă femeie.

— Ce se petrece aici? întreabă Jacob.

Mă îndepărtez de orăşeni şi îmi iau sabia din locul în care a căzut.

— Trebuie să ajungem în pădure.

Lumea nu mai aclamă, dar capăt mai multă atenţie. Un murmur străbate mulţimea. Torţele se apropie, aruncând o lumină pâlpâitoare pe zeci de chipuri. Tânjesc după zilele în care eram invizibil, deoarece toţi erau atenţi la familia regală. Mă uit în jos şi îmi fac loc prin mulţime. Mai multe mâini se întind spre mine, iar oamenii se apropie când trec, atingându-mi braţele goale, pumnii strânşi, spatele. Toate instinctele îmi strigă să scot sabia şi să forţez oamenii să se împrăştie, dar nu pot. I-au alungat pe soldaţi. *M-au ajutat.*

Jacob nu este la fel de răbdător. Face un pas în spate şi-şi scoate sabia.

— Hei! Dacă voi credeţi că ar putea fi moştenitorul vostru, daţi-vă înapoi!

Vorbele lui creează un spaţiu circular în care să ne mişcăm, iar eu înaintez.

Mă uit la el.

— Mulţumesc!

Jacob se uită în ochii mei o clipă în plus.

— N-ai pentru ce.

În faţă, un grup de oameni se adună în jurul cuiva căzut la pământ. Alte torţe şi câteva lămpi pâlpâie în noapte. O femeie plânge. Sângele acoperă drumul.

Când ne apropiem, îmi dau seama că femeia care plânge este cea de pe pământ. Hainele îi sunt ude de sânge şi se ţine cu mâinile de pântecele rotunjit. Chiar şi în lumina torţelor, îmi dau seama că este

palidă. În spatele meu, Jacob înjură.

Un bărbat şi o fată îngenunchează lângă femeia însărcinată. Fata o ţine pe femeie de mâni.

Când fata îşi ridică privirea, îmi dau seama că este Lia Mara.

Nu a fugit. Nu s-a ascuns.

— Grey, zice ea cu o voce tremurândă. Grey, trebuie să o ajuţi.

— O să-l găsesc pe Noah, spune Jacob.

Mă las pe un genunchi lângă femeie. Lacrimile i-au lăsat dâre pe sângele de pe faţă. Ochii căprui clipesc la mine.

— Bebeluşul. O să pierd copilul!

Ea închide ochii şi varsă şi mai multe lacrimi.

— Nu, spune încet Lia Mara. Nu, bebeluşul o să fie bine.

Un mâner de cuţit iese din pântecele femeii, înfipt chiar sub torace.

Lia Mara îmi întâlneşte privirea. Văd rugămintea din ochii ei.

Expir. E mai mult decât o tăietură pe încheietura mâinii. E mai mult decât urmele de bici aproape vindecate.

Jacob apare din nou, alunecând pe caldarâmul murdar de sânge şi noroi.

— Noah îl ajută pe un băiat care a fost călcat în picioare de unul dintre caii soldaţilor. Apoi vede probabil mânerul cuţitului, deoarece expiră şi exclamă: Vai!

Mă uit la femeie.

— Pot să te ating?

Ea dă aprobator din cap. Ochii îi sunt mari şi sticloşi.

— Te rog! spune în şoaptă.

Respiră sacadat şi rapid şi presupun că plămânul i-a fost atins de cuţit.

— Te rog!

Am văzut-o pe mama însărcinată cu ceilalţi opt copii. Femeia asta nu pare destul de mare ca să aibă multe luni de sarcină, deşi sunt departe de a fi un expert. Mă pricep mai bine la ucis decât la salvat vieţi. Aşez o mână lângă mânerul cuţitului. Cuţitele de aruncat nu sunt foarte lungi, dar sunt destul de lungi cât să rănească. Dacă scot arma, ar putea să moară din cauza hemoragiei.

Sub mâna mea, pântecele zvâcneşte şi se mişcă. Femeia suspină şi

alte lacrimi îi curg pe obraji.

— S-a mișcat.

Lia Mara zâmbește.

— Vezi? Copilul tău o să trăiască. Ea își păstrează îngrijorarea pentru mine, căci zice: Ca bebelușul ăsta să trăiască, mama trebuie să trăiască.

Stelele din sângele meu sunt pregătite, pâlpâindu-mi pe sub piele. Încerc să-mi aduc aminte ce am simțit cu Lia Mara sau cu Tycho, cum magia a sărit de pe pielea mea pe a lor. Apăs cu ambele mâini în jurul mânerului și încerc să îmi limpezesc gândurile. Femeia scâncește.

— Șșș! spune Lia Mara, care se apropie și își pune o mână pe obrazul femeii. Uită-te la mine! zice încet. Copilul tău o să fie bine.

— Jacob, spun eu în șoaptă.

— Da.

— Scoate cuțitul.

El nu ezită. Cuțitul iese. Femeia țipă. Sângele șiroiește peste mâinile mele. Stelele de sub pielea mea scânteiază. strălucesc și se rotesc.

Sângele continuă să curgă.

— Nu funcționează! spune Jacob.

Inspir și mă concentrez. Apăs rana cu degetele, dar gestul nu oprește sângerarea. Magia refuză să sară ca să o salveze. O să moară în câteva minute.

— *Cu blândețe,* șoptește Lia Mara.

„Cu blândețe." Mă gândesc la Tycho, în pod. Mă gândesc la Lia Mara șoptindu-mi pe vârful degetelor. Stelele se rotesc, scânteiază și încep să-mi împestrițeze privirea, sporind lumina lumii. Am nevoie să fie iuți, să închidă rana și să salveze mama asta tânără. Lia Mara a comparat totul cu lupta cu sabia, dar s-a înșelat. E ca și cum ai prinde o rază de soare și i-ai zice unde să strălucească.

Dar scânteile și stelele se rotesc acum mai ușor, mișcându-se unde le trimit. Sângele nu mai curge peste vârfurile degetelor mele. O furnicătură îmi atinge mâinile. Bebelușul se mișcă din nou.

Clipesc, iar stelele se împrăștie. Pieptul femeii se ridică, iar ea oftează. Ochii i s-au închis.

— S-a oprit sângerarea, spune Jacob.

Îmi mut mâinile și rup și mai mult hainele femeii. Rana a dispărut.

Îmi trec încheietura mâinii peste fruntea brusc umedă și expir.

— S-a vindecat! strigă un bărbat din spatele meu și mulțimea începe să ovaționeze. El are puteri magice!

— *Chiar este* moștenitorul! spune o femeie, ridicând vocea ca să strige mulțimii. Magia lui a vindecat-o pe Mina!

Apoi cade în genunchi.

Inspir adânc, însă un bărbat din spatele procedează face la fel. Apoi altul. Un murmur străbate mulțimea și încep cu toții să îngenuncheze.

— Trebuie să plecăm de aici! îi spun Liei Mara, iar ea dă repede din cap.

Când mă ridic în picioare, mă aștept să fiu nevoit să-mi fac loc printre oamenii care așteptau, dar, spre surprinderea mea, Tycho stă acolo. Are sânge în păr și pe obraji, însă pare nevătămat. Ține în brațe un băiat care plânge.

— Străjerii au călcat în picioare oamenii ca să fugă, spune Tycho. Are piciorul rupt.

O femeie își face loc pe lângă Tycho, ca să se așeze în genunchi în fața mea. Hainele îi sunt stropite cu noroi și părul i s-a despletit. Mă apucă de mână, ținându-mă cu o forță surprinzătoare.

— Te rog, Alteță! Te rog să îl ajuți!

Îmi doresc să tresar auzind titlul, însă mi se pare un lux când oamenii suferă cu adevărat.

Dau aprobator din cap spre femeie.

— O să încerc.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

— LIA MARA —

EXTENUAREA NE CUPRINDE PE TOŢI ÎNAINTE CA NOAPTEA să facă loc zorilor. Ni se oferă cele mai bune camere din cel mai bun han din Scorbura Nevăzută. Am o cămăruţă doar pentru mine şi lângă un şemineu aprins mi-a fost lăsat o farfurie cu mâncare. Hangiul aduce găleţi cu apă caldă pentru spălat, haine curate şi mai mulţi piepteni pentru părul meu. După câteva zile de mers cu greu prin pădure, sunt recunoscătoare pentru rochia simplă, albastră, cu corsaj dantelat.

Totuşi, după ce mă spăl şi mă îmbrac, somnul pare să întârzie. Stau lângă foc şi-mi ating gâtul cu o mână tremurândă. Noah m-a bandajat, dar tot mă doare.

Niciun bărbat nu mi-a pus vreodată cuţitul la gât. Nici măcar când m-au prins străjerii lui Rhen.

Tresar când aud o bătaie uşoară la uşa camerei. Pentru prima dată în viaţa mea, regret lipsa străjerilor şi faptul că n-am nicio armă. Înţepenesc.

De partea cealaltă se aude o voce, blândă în liniştea primelor ore ale dimineţii.

— Sunt Grey.

Răsuflu uşurată şi mă duc să deschid uşa. Evident, şi cu Grey au fost la fel de ospitalieri. Este proaspăt bărbierit pentru prima dată de când ne-am întâlnit în castelul lui Rhen, iar părul brunet îi este ud şi ciufulit. Hainele murdare au fost înlocuite cu o pereche curată de pantaloni negri şi o bluză croşetată cu ochiuri mari. Observ că şi-a păstrat toate armele.

Nu pot să decid care Grey îmi place mai mult: cel dur, cu mâini bătătorite şi trăsături umbrite în lumina slabă a focului de tabără, sau acesta, elegant şi atent, care observă tot.

Pare surprins să mă vadă la uşă.

— Ceilalți dorm. Credeam că dormi și tu.

Clatin din cap.

Îmi atinge bărbia cu un deget.

— Ai fost rănită.

Inima îmi bate repede și-mi acopăr cu o mână bandajul de la gât.

— Nu neapărat.

Amintindu-mi frica și atracția, vocea-mi slăbește și sunt nevoită să mi-o dreg. Dacă se oferă să-mi vindece rana, o să refuz. Este atât de obosit, încât mai că-i simt și eu epuizarea.

Își retrage oricum mâna.

— Iisak stă de veghe pe acoperiș. După ce s-au retras o dată, bănuim că soldații o să revină cu întăriri. Face o pauză, apoi adaugă: Nu putem să rămânem aici. Orașul ăsta n-o să mai cunoască din nou vărsarea de sânge.

Ridic din sprâncene.

— Asta înseamnă că nu o să dormi?

— Da.

Mă retrag și țin ușa deschisă.

— Vrei să intri?

El ezită.

— Ar trebui să te odihnești.

— Și tu. Putem să fim încăpățânați împreună. Mă îndepărtez de ușă ca să îi permit să aleagă și mă opresc lângă masa cu mâncare, apoi adaug: Hangiul mi-a lăsat o carafă cu vin.

Grey clatină din cap.

— Vinul o să mă doboare la podea.

Zâmbesc și iau în schimb carafa cu apă. S-ar putea să fie cel mai surprinzător lucru pe care l-am descoperit despre el.

— Serios?

Dă aprobator din cap și acceptă paharul cu apă. În ciuda liniștii, își îndreaptă privirea spre fereastră și ușă.

— Ești tulburat, remarc eu și, într-un fel, este liniștitor că nu sunt singura care se simte așa.

— Dustan nu o să ne permită să fim în avantaj. Aș pleca acum, dar ceilalți trebuie să doarmă.

— Și tu trebuie să dormi.

El ridică din umeri și bea jumătate de pahar dintr-o înghițitură.

— Ești un bun conducător.

Grey se strâmbă, după care clatină din cap. Vocea-i este răguşită şi obosită.

— Nu conduc pe nimeni.

Mă aşez pe unul din scaunele de lângă foc şi îl studiez cu ochi mari.

— Cu siguranţă nu vorbeşti serios.

— Ba da. Noah şi Jacob caută o cale să se întoarcă acasă, în Disi. O să mă urmeze până o să pot să le-o ofer. Tycho nu are unde să se ducă. Tu te întorci în patria ta. Bea şi restul paharului şi îl umple din nou, apoi adaugă: Nu cred că Iisak urmează cu adevărat pe careva. Se uită la mine şi mă întreabă: Pot să mă aşez?

— Bineînţeles!

Îşi scoate centura sabiei şi lasă arma lângă scaun. Îşi sprijină braţele pe genunchi şi îşi trece o mână prin părul ud. Pare că ar putea să adoarmă în fund şi doar voinţa îl ţine treaz.

Mă gândesc la cum s-a târât prin pădure *kilometri intrigi,* cărând în spate o grămadă de piei însângerate. Mă gândesc la vocea lui calmă şi încurajatoare în întunericul pădurii când căram cerbul ăla uriaş. „Încă un pas", îmi tot spunea.

— Nu-ţi dai seama că dacă îi trezeşti pe toţi şi insişti să plecăm în clipa asta, o să fie îmbrăcaţi şi pregătiţi în câteva minute?

Un muşchi al maxilarului îi zvâcneşte, dar nu spune nimic.

— Ai fost comandantul gărzii lui Rhen. Cu siguranţă asta nu-i o surpriză.

— E cu totul altceva.

— Şi mulţi oameni din oraşul ăsta te-ar urma, spun eu. Ştii ce ai făcut pentru ei?

— I-am condus aici pe soldaţii cei răi?

— *Fell siralla!* Nu i-ai condus pe bărbaţii ăia aici. Rhen i-a *trimis.* Nu erau nevoiţi să-i atace pe oamenii din Scorbura Nevăzută. Vocea îmi devine tăioasă: Niciun soldat nu a fost nevoit să înfigă un cuţit în burta acelei femei. Ar fi fost o lovitură fatală.

— Ştiu.

Vocea îi este blândă şi slabă, iar eu mă aştept să spună mai mult,

dar a amuțit din nou.

Mi se pare că am aflat multe despre el în ultimele câteva zile, dar foarte multe rămân un mister. Mi-am petrecut atâta timp sperând să fiu numită moștenitoare, să pot să asigur o viață mai bună poporului meu, iar mama i-a oferit titlul Nollei Verin. Grey pare să fie opusul meu. Nu își dorește coroana, deși aceasta pare menită să-i cadă direct în poală.

— Străjerii se temeau de tine, spun eu.

El dă din cap și își mută privirea la semnul de pe gâtul meu.

— Ar fi trebuit să se teamă de *tine.* Nu mi-am dat seama că vrei să-i iei pumnalul.

— Sunt fiica unei regine. Știu cum să mă apăr.

În ciuda acestor cuvinte, vocea aproape că-mi tremură. *A ști cum să faci un lucru și să fii nevoită să-l faci* sunt lucruri foarte diferite.

— Chiar l-ai fi ucis pe bărbatul ăla?

— Dacă ar fi încercat să te rănească? Da.

Rostește foarte simplu cuvântul, dar asta-mi face inima să bată din nou cu putere.

— Ar trebui să mă deranjeze.

— De ce?

Îmi înghit nodul din gât și-mi cobor privirea la propriile mâini.

— Deoarece eu chiar vreau să fie pace între țările noastre. Te-am luat peste picior pentru că ai apelat la violență ca să rezolvi un conflict.

— Să-ți dorești pacea nu este o slăbiciune.

— Oricât mi-aș dori pacea, tot m-am trezit cu un cuțit la gât. Îmi simt ochii fierbinți când adaug: Asta nu i-a împiedicat să rănească atâția oameni.

— Am salvat cât de mulți am putut.

El a făcut-o, împreună cu Noah, Grey ajutându-i pe cei răniți mai grav, în timp ce Noah a bandajat rănile minore. Când orășenii s-au retras la casele lor, am avut impresia că ar fi putut să-i ridice un tron chiar în piața orașului.

Grey oftează.

— Și nimic nu o să pună capăt bârfelor.

— De ce *ai vrea* așa ceva?

Se uită la mine cu ochi plini de oboseală și tristețe.

— Nu-mi doresc să-i iau tronul lui Rhen, Lia Mara. Nu vreau să îi rănesc străjerii și soldații. De asta am fugit din Ironrose. Nu vreau să destram regatul Emberfall.

— Străjerii lui Rhen i-au atacat pe oamenii ăștia. A dat poruncă să te găsească și asta i-a făcut pe supușii lui să se întoarcă unii împotriva altora. Omul ăla ți-a sfâșiat spatele cu biciul. Și Tycho a îndurat aceleași chinuri. Nu cred că tu ești cel care destramă regatul.

Grey tresare. Aproape imperceptibil, dar observ ușoara mișcare.

— Iartă-mă! îi spun.

Își ridică în sfârșit privirea și se uită în ochii mei.

— Mama ta l-a ucis pe vânătorul ăla? Cel despre care vorbea barmanul?

Încremenesc și apoi îmi mut privirea.

— Străjerii ei au făcut-o. Sora mea a dat porunca.

— Și ce-i cu fata aia, Raina?

Înghit în sec.

— Am văzut-o în pădure. A fost martoră la execuția tatălui și surorii ei. Ezit și apoi adaug: I-am permis să scape teafără.

Îi simt privirea ca o greutate pe piele. Trebuie să mă lupt ca să mă uit din nou în ochii lut

— Cârciumarul a zis ceva de o mamă din Wildthorne Valley care și-a pierdut toți copiii. Era mama ta?

— Da. El face o pauză și continuă: Sau, de fapt, nu. Ci femeia pe care am crezut-o a-mi fi mamă.

Tace preț de câteva clipe.

— Vrăjitoarea i-a ucis pe toți ca să mă manipuleze. Când am devenit prizonierii blestemului.

Tânjesc să întind mâna și să îl ating, dar nu știu cum ar reacționa.

— Lilith pare cu adevărat îngrozitoare.

— Chiar era.

Nu-i de mirare că nu vrea să aibă nicio legătură cu magia și că Rhen se teme atât de mult de ea. Tristețea plutește prin cameră la fel de apăsător ca oboseala.

— Nu magia o făcea îngrozitoare, Grey.

Își trece o mână peste față și, pentru o clipită, văd un licăr de

vulnerabilitate străbătându-i chipul. O ascunde bine dincolo de imaginea străjerului înspăimântător, dar nu este cu mult mai în vârstă decât mine. Amândoi suntem prizonierii datoriei și împrejurărilor și amândoi încercăm să facem tot posibilul ca să ne protejăm poporul.

— Ce o să faci când o să ajungem la trecătoare? îl întreb.

Grey ridică întrebător din sprâncene.

— O să mă însoțești în Syhl Shallow?

Când i-am propus prima dată soluția asta, țelul meu era perfect în ordine: să îi dovedesc mamei că pot să fiu la fel de eficientă ca Nolla Verin, în felul meu. L-aș fi adus pe moștenitorul regatului Emberfall chiar pe treptele palatului și, pentru prima dată, eu aș fi fost sora lăudată. Dar acum, după ce mi-am petrecut câteva zile în pădure cu bărbatul ăsta, nu știu la ce să mă aștept.

Lângă Nolla Verin, Grey ar fi minunat. Nu am nicio îndoială. Cred că este la fel de sălbatic de practic precum ea. Îmi place mai mult vulnerabilitatea lui blândă. Dacă rămâne lângă sora mea, nu cred c-o să-i mai revăd vreodată trăsătura asta.

Grey se uită cu atenție la mine.

— După tot ce s-a întâmplat aici... nu pot să rămân în Emberfall.

Cuvintele îmi sfâșie inima, așa că mă îndrept de spate, alungând durerea.

— Mama e pregătită să te ajute să-ți revendici tronul.

— O să fie dezamăgită.

— O să fie foarte convingătoare.

El devine mai atent.

— Ce înseamnă asta?

— O să-ți ofere bani. Și pământurile pe care ți le dorești. O armată. Conducerea întregii ei armate, dacă o vrei. Este foarte motivată să revendice dreptul de acces la căile navigabile din Emberfall. Fac o pauză înainte de-a completa: O să ți-o ofere pe sora mea, dacă nu cumva Nolla Verin o să ți se ofere ea mai întâi.

— Nimic din ce mi-ai zis nu o să mă convingă, Lia Mara.

Mă gândesc la momentul ăla din pădure, când noaptea era atât de liniștită în jurul nostru, iar el mi-a atins buza cu degetul mare. „Bărbat neghiob!"

— Sora mea este foarte frumoasă, spun eu. Nu ar trebui să refuzi orbește.

Ochii îi sunt triști și atenți la mine.

— Nu refuz orbește.

Obrajii mi se încălzesc și mă uit în altă parte. Ochii îmi alunecă peste umerii lui lați și peste mușchii încordați ai antebrațelor. L-am zărit în luptă, în confruntarea dintre soldați și orășeni și, pentru prima dată, înțeleg de ce străjerii lui Rhen au fost nevoiți să îl târască înlănțuit în curtea castelului.

Probabil l-a costat mult să le îngăduie așa ceva.

Când îmi ridic privirea, Grey se uită atent la mine, făcându-mă să roșesc și mai abitir.

— Iartă-mă! îi spun.

Ceva asemănător neastâmpărului, însă un pic mai întunecat, un pic mai afectuos, scânteiază în ochii lui.

— Dacă trebuie să-ți ceri iertare, atunci ar trebui să o fac și eu. Își mută atunci privirea, roșind ușor, și adaugă: Acum înțelegi de ce nu mă interesează vinul, ca să fiu sincer fără el.

Marele războinic, roșind din cauza unui joc de cuvinte. Zâmbesc, dar oboseala mă prinde din urmă și trebuie să-mi înăbuș un căscat.

— Ar fi bine să dormi, spune încet Grey.

Nu vreau să dorm. Fiecare zi care trece o să ne aducă mai aproape de palatul mamei mele și de sfârșitul... oricărei relații dintre noi.

Din cauza sfârșitului iminent, nu îi pot cere să rămână.

Nu știu dacă îmi înțelege greșit tăcerea, dar se ridică de pe scaun și își fixează cu dibăcie sabia la centură.

— Te las să te odihnești, spune el.

— Grey? îl strig când este lângă ușă.

— Domniță?

Nu mi-a spus niciodată așa, iar asta mă face să mă înfior. Știu că este un simplu semn de respect, dar acum, între noi, pare foarte personal. „Domniță."

Mă opresc în fața lui. Ușa este deschisă, așa că vorbesc în șoaptă:

— Încă nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai salvat viața.

— Te-ai salvat singură, îmi răspunde la fel de șoptit.

Obrajii mi se încălzesc din nou.

— Crezi că soldații o să se întoarcă?

— Da. Și curând.

Gândindu-mă la cuțitul pe care mi l-a pus bărbatul ăla la gât, mă înfior toată. Când înghit, simt împunsătura și usturimea. Îmi lipesc o mână de gât fără să vreau.

Ochii lui Grey sunt obosiți și triști în pragul umbrit al ușii.

— O să-ți păzesc ușa.

— Nu ar trebui să te deranjez ca să...

— Poate că nu vreau să fiu rege, dar știu cum să fiu străjer. Ușor, îmi atinge maxilarul cu un deget și spune: Nu te teme! Nimeni nu o să te mai atingă vreodată.

Acum mă înfior din cu totul alt motiv.

Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le zic – atât de multe pe care nu știu *cum* să le zic!

Înainte să înțeleg ceva, Grey apucă mânerul ușii și o închide între noi.

CAPITOLUL TREIZECI

— GREY —

NI SE DĂ MICUL DEJUN LA CRĂPATUL ZORILOR – E ATÂT DE multă mâncare, încât abia reușim să mâncăm jumătate. Cei mai buni cai pe care îi are orașul așteaptă să ne ducă încotro vrem. Toți cei pe care îi întâlnim sunt respectuoși. Doamnele fac reverențe și bărbații plecăciuni atunci când trecem, iar în urma noastră se aud șoapte.

Toate astea mă stingheresc indiscutabil. Nu reprezint nimic pentru oamenii ăștia. Fug din Emberfall, nu îl salvez. De fiecare dată când cineva mă strigă „Alteță", tresar și mă aștept să-l văd pe Rhen.

Sunt obosit și irascibil când încălecăm, și nu sunt singurul. Lipsa somnului nu ne-a făcut niciun bine, dar dacă Dustan și oamenii lui plănuiesc să se întoarcă, trebuie să ne grăbim și să fim precauți. Galopăm direct spre vest față de Scorbura Nevăzută, deși o să ne lungim călătoria cu jumătate de zi spre trecătoare. Căldura soarelui ne apasă, dar continuăm să călărim, disperați să ne îndepărtăm de oraș. Iisak se înalță în văzduh până ce nu mai seamănă cu o creatură din basmele noastre, ci mai mult cu un șoim negru care plutește pe curenții de aer.

Când soarele ajunge în cel mai înalt punct pe boltă, încetinesc la pas, iar ceilalți fac la fel. Grumazul animalului și coastele sunt ude de transpirație, așa că mă îndrept spre pădure și pârâu. Când descalec și-i eliberez capul, calul își bagă botul în apa rece.

— Ne odihnim o jumătate de oră, spun eu, apoi mă las pe vine pe mal și îmi ud ceafa.

Nu foarte departe, Tycho aproape cade în genunchi pe malul noroios. E roșu în obraji și-și stropește capul cu apă înainte să o bea. La câțiva metri în aval, Lia Mara face același lucru. Urmăresc apa cum i se prelinge pe gât, capătul cozii împletite intrându-i în apă. Și ea are obrajii rozalii, firele de păr lipindu-i-se de frunte.

— Grey!

Mă îndrept ca să îl văd pe Jacob lângă mine. Cămaşa îi este udă, iar părul negru e năclăit de transpiraţie. Are ochii obosiţi şi iritaţi.

— Jumătate de oră? întreabă el.

— Nu ar trebui să ne oprim nici atât.

— Toată lumea e obosită. N-am dormit decât vreo două ore şi am călărit toată dimineaţa. El face o pauză, vorbind mai încet: Poate ceilalţi nu vor să spună nimic, dar *eu* o s-o fac.

Chiar dacă mi-a salvat viaţa cu o seară în urmă, nu am nicio iluzie că a făcut-o spre binele meu. Are nevoie de mine ca să îl duc acasă – şi mă cicăleşte din dimineaţa în care m-am trezit înlănţuit de căruţă. Fac un pas, micşorând distanţa dintre noi. Îi vorbesc la fel de încet.

— Dacă nu poţi să ţii pasul, rămâi în urmă.

— Nu fi ticălos! Îţi cer o zi de odihnă...

— O zi! Râd fără să mă amuz, de fapt, şi îi zic Dustan ne-ar tăia gâturile în somn. Ai nevoie şi de o doică, Jacob?

El mă împinge puternic, direct în piept.

Îl împing la rândul meu, iar Jacob aproape cade. Îşi revine mai repede decât sunt pregătit şi mă cuprinde de talie. Cădem amândoi în pârâul rece. Frigul îmi taie respiraţia, iar apoi apa îmi acoperă faţa cât mă ţintuieşte locului.

Îl lovesc în coaste cu pumnul, iar asta îmi oferă câţiva centimetri de libertate ca să inspir înainte ca Jacob să-mi dea un pumn care mă nimereşte direct în maxilar. Sunt din nou sub apă, mâinile lui ţinându-mă captiv acolo. Nu pot să-l dobor. Nu pot să respir. Stelele aşteaptă sub pielea mea, gata să mă vindece, dar nu pot să trag aer în plămâni.

Fără niciun avertisment, mă apucă de cămaşă şi mă smuceşte în sus. Tuşesc şi gâfâi după aer.

— O zi! spune cu ranchiună.

— Jumătate de...

Mă împinge din nou sub apă, iar de data asta îi aud ca de la depărtare pe Lia Mara şi Tycho strigând la el. Îl ţin strâns cu mâinile de încheieturi, înfigându-mi degetele, dar Jacob nu ezită.

Magia aşteaptă, scântei şi stele sub pielea mea. De obicei, Lilith rănea doar cu o atingere. Cu siguranţă nu este atât de diferit de vindecare. Să sfâşii în loc să unesc. Lumina aurie începe să îmi

înceţoşeze vederea, fascicule de raze sub pleoapele mele.

Probabil Harper o să mă urască în veci dacă îi ucid fratele, dar acum e un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

Trimit scânteile în încheieturile mâinilor lui. El ţipă şi sare înapoi. Mă ridic din pârâu, tuşind apa din plămâni pe malul noroios de lângă mine.

Jacob încă stă în genunchi în apă, ţinându-şi la piept o mână de încheietură. Sângele îi pătează cămaşa, însă rana nu are cum să fie atât de gravă. Furia, şi nu groaza se citeşte în privirea lui.

— Nu doar pentru ei, idiotule! spune zeflemitor. Şi tu eşti epuizat. N-ar fi trebuit să reuşesc să te ţin locului.

Tuşesc din nou. Gâtul îmi este iritat. Ne-am ales cu spectatori. Lia Mara şi Tycho sunt pe mal, privirile lor îngrijorate mutându-se de la mine la Jacob. Noah este în apă, încercând să-i îndepărteze lui Jacob braţul de la piept. Iisak se aşază pe vine pe malul pârâului, aşteptând.

Nu mă uit la niciunul dintre ei.

Partea cea mai gravă este că Jacob are dreptate. *Chiar sunt* epuizat. Nu ar fi trebuit să reuşească să mă ţintuiască. Nu ar fi trebuit să poată măcar să mă lovească.

Ies cu greu din apă şi-mi dau părul ud de pe faţă.

— Bine! Puteţi să vă odihniţi până la căderea nopţii.

Fără să mă uit înapoi, mă îndrept spre locul unde sunt priponiţi caii, ca să verific proviziile.

Nu mă urmează nimeni.

Mă bucur. Urmăresc cum ceilalţi îşi reiau treburile în linişte. Noah şi Jacob aprind un foc. Tycho pare că încearcă să îl convingă pe Iisak să joace cărţi, iar Lia Mara vrea să joace şi ea. Îmi aruncă o privire ca şi când ar vrea să mă invite să mă alătur lor, dar orice vede în expresia mea o face să se răzgândească, deoarece se uită din nou la cărţi cât Tycho le împarte. Gândul mă întristează şi mai mult.

Cu o seară în urmă, Lia Mara a spus că eu conduceam. Se înşală. Mi se pare că mă zbat. Chiar şi atunci când eram comandantul gărzii, aveam o serie de îndatoriri. Aveam un plan. O ierarhie. Prinţul dădea ordine, iar eu le respectam.

Acum, nu am nimic. Sunt singur. Syhl Shallow s-ar putea să fie destinaţia corectă – sau la fel de bine ar putea fi cea greşită.

În ciuda tuturor întâmplărilor, tânjesc după sfaturile lui Rhen. Faptul de-a fi prizonierii unui blestem aproape o eternitate însemna că știam la ce să mă aștept de la el, și el de la mine.

Rhen, cuget în sinea mea. *Tu ce ai face?*

Nu s-ar alia cu Syhl Shallow. De asta sunt sigur.

Oftez, aplecându-mă ca să mă reazem de un copac. Mă frec la ochi din cauză că apa din râu mi-a provocat usturimi. Epuizarea mă imploră să nu-i deschid, așa că-i țin închiși câteva momente lungi. Mâna îmi cade în poală.

— Mda, știam că ești obosit!

Mă trezesc tresărind, bâjbâind prin praf și prin tufe după o armă înainte să îmi dau seama că este doar Jacob. Cerul din spatele lui s-a colorat în purpuriu, soarele fiind doar o așchie spre vest, înălțându-se deasupra lanțului muntos. Sunt dezorientat și panicat o clipă, dar el nu e tulburat că în jur e liniște. Mirosul focului la care se gătește îmi trezește stomacul. Nici măcar nu îmi amintesc să fi adormit.

Îmi trec o mână peste față.

— Cât am dormit?

— Nu destul. Poftim! spune și-mi întinde un bol de oțel. Mănâncă și tu cât mai este fierbinte!

Iau bolul și descopăr că este cald, plin de carne tocată, o bucată de brânză ce se topește și un colț de pâine pe care l-am adus din Scorbura Nevăzută. Hainele-mi sunt încă ude, dar foamea este mai presantă, așa că-mi trag și-mi încrucișez picioarele și înmoi pâinea în mâncare. Probabil ar trebui să-i mulțumesc, dar nu o fac. Sunt încă supărat și nu trebuie să-mi aduc aminte cum m-a ținut Jacob sub apă.

Când se așază pe frunzele din fața mea, cu bolul în poală, degetele îmi încremenesc. Îmi ridic privirea.

— Acum sunt mai odihnit, spun pe un ton dur.

El adună carnea și brânza cu colțul pâinii.

— Ăsta e felul tău de-a spune c-o să mă bați măr? Taci și mănâncă!

Rostește cuvintele calm, fără răutate. Nu că i-ar părea rău, dar pe aproape. Suntem departe de foc și asta-i umbrește privirea. Oftez și duc pâinea la gură. Mâncăm în liniște surprinzător de mult timp, până revin la gânduri mai pașnice.

În cele din urmă, Jacob își lasă bolul deoparte și scoate dopul unei

sticle pe care nu mi-am dat seama că o adusese cu el. Mi-o întinde mai întâi mie.

Ezit şi clatin din cap.

— De aia îmi place mai mult de tine decât de Rhen, spune după ce bea un gât. El nu ar fi stat aici.

Are dreptate. Mândria lui Rhen nu ar fi permis aşa ceva. Cu pâinea rămasă, râcâi ultima bucată de brânză din bol.

— Nu-ţi face griji! Te ucid când termin.

Zâmbeşte, dar nu pentru mult timp.

— Mi-ai tot dat bătăi de cap pe drumul de la Rillisk spre Ironrose, spunându-mi că îi forţam prea mult pe străjeri. Şi tu făceai acelaşi lucru.

— Te grăbeai în zadar. Încerc să fac în aşa fel încât să rămânem în viaţă.

— Şi eu.

Mâinile îmi înţepenesc din nou şi mă uit la el.

Expresia lui Jacob nu se schimba.

— Poate n-ai uitat seara trecută.

Când mi-a salvat viaţa. Mă încrunt.

— Pur şi simplu ai nevoie de mine în viaţă ca să te duc acasă. Înjură şi mai bea o gură din sticlă, râzând fără să se amuze.

— Uau!

Îi arunc o privire urâtă şi nu spun nimic.

— Nu ai încredere în nimeni, zice Jacob, iar eu cred că, mai mult decât orice altceva, *asta o* să te doboare.

— Nu-i adevărat

— Ba este! Nu ai avut destulă încredere în Rhen ca să-i spui cine eşti. Nu ai destulă încredere în Lia Mara ca să accepţi să rămâi la adăpost în Syhl Shallow. Am văzut cum era să te distrugi deoarece nu ai crezut c-o să fii în siguranţă în oraşul ăsta – şi am sentimentul c-o să mai tot văd asta, până când Dustan o să-ţi înfigă o sabie în spate.

— Puneam în pericol oraşul...

— Cum zici tu! I-au alungat pe străjeri de acolo. Ar fi făcut-o din nou. Acum am fi putut să dormim într-un pat, în loc să stăm în frunze. Tace şi ochii îi sunt ca focul, iar apoi zice: Nu ai avut destulă încredere în mine ca să asculţi când spun că oamenii au nevoie de

odihnă. Nu ai încredere *în mine,* deşi am sărit în luptă *ca să îţi salvez viaţa.*

Nu ştiu ce să spun.

— Mă tot tratezi ca pe un idiot, izbucneşte el, dar nu sunt nesăbuit şi nici slab! Am rezistat în DC înainte să vin aici şi mă descurc în Emberfall. Te-am scos din Ironrose după ce Rhen te-a despărţit de Tycho. Şi aseară nu doar te-am salvat. L-am ucis pe unul dintre străjerii lui Rhen. *Mi-am riscat viaţa.* Sunt gata să intru pe teritoriul duşmanilor împreună cu tine. Crezi că am făcut toate astea doar pentru şansa minimă c-o să reuşeşti într-o zi să ne duci acasă? *Glumeşti?*

— Jacob...

— Nu am terminat! Ştiu că ai petrecut vreo patru miliarde de ani prins în castelul ăla doar cu Rhen, dar nici măcar nu o să-ţi spun cum crede Noah că ţi-a afectat asta mintea, însă... Se opreşte şi scoate un sunet de frustrare, după care continuă: El nu a fost prietenul tău, Grey! A avut o eternitate să-ţi fie prieten, dar *nu ţi-a fost.* Chiar şi când ai fost târât înapoi în castel, în ciuda a *tot* ce s-a întâmplat, te-a tratat ca pe un criminal.

— Rhen îşi protejează regatul.

— Nu mai eşti străjerul lui. Nu îi datorezi *nimic.* Nu te mai purta ca şi când i-ai fi dator!

Tresar, iar el mai bea o gură din sticlă şi oftează.

— Aseară i-ai salvat viaţa lui Noah, Grey. Ai salvat-o pe *a mea.* Poate că te-am pus să îmi juri credinţă, dar am trecut peste asta.

Nu mi-am dat seama.

Ar fi trebuit să o fac.

— Iartă-mă... încep.

— Of, taci odată! Poftim!

Jacob îmi întinde sticla. Lichidul de culoarea chihlimbarului se învârte şi străluceşte în lumina focului din depărtare.

Inspir ca să-l refuz, dar sunt uluit de cuvintele lui. „Nu mai eşti străjer."

Iau sticla şi o dau pe gât, înghiţind foc.

Jack pufneşte zgomotos.

— Bine, ia-o uşor, tigrule!

Tușesc și i-o dau înapoi.

— Are un gust îngrozitor!

— Știu. E fantastic! Tipul ăla, Eowen, a spus că e cea mai bună băutură pe care o are. Jacob ia și el o gură și apoi întreabă: Mai vrei?

Ar trebui să refuz.

Nu o fac. Sorbitura asta ustură la fel ca prima. Gândurile deja mi se împrăștie.

Jacob se uită cu atenție la mine.

— Mă surprinde că tu și Rhen nu erați beți în fiecare zi din cauza blestemului.

— El era. Din când în când. În ultima seară a ultimului sezon, eu și Rhen am băut o sticlă de tărie îndulcită și ne-am sărbătorit eșecurile. M-a încurajat să scap de blestem, să găsesc o nouă viață departe de Ironrose.

Încerca să mă protejeze.

„De multă vreme m-am gândit că ar fi trebuit să fim prieteni, Grey." Asta mi-a zis în ziua în care am fost târât înapoi la castel.

A doua zi, a pus să fiu biciuit. De frica necunoscutului.

„A avut o eternitate să-ți fie prieten", a spus Jacob.

Brusc, îmi doresc să golesc sticla și, doar din motivul ăsta, îi pun din nou dopul.

— O să ajungem în Syhl Shallow peste o zi, spun cu o voce acum răgușită.

— Asta a zis și Iisak.

— Lia Mara pretinde că poate să ne garanteze siguranța, dar eu tot aș vrea să ofer iluzia forței.

— Ce vrea să însemne asta?

— Poate ar trebui să călărești lângă mine.

— Ca un slujitor?

— Nu.

Fac o pauză. S-ar putea să fie o idee proastă, dar abilitatea de a-mi păsa dispare repede.

— Ca aghiotant

El scoate dopul și ia o gură.

— Eu nu sunt ca tine. Nu pot fi cum erai tu pentru Rhen.

Nu. Nu poate. Poate nu este nesăbuit sau slab, dar e încăpățânat și

impulsiv.

Poate nu e un lucru rău.

Jacob mă studiază.

— Sau încerci doar să procedezi ca Rhen?

— Ce vrei să spui?

— Încerci să te prefaci? Se întristează şi zice apoi: Îmi ceri să călăresc şi să pretind că sunt o gardă de corp?

Ezit

El îşi dă ochii peste cap şi vrea să mai bea o gură.

Întind mâna şi i-o iau. Amândoi suntem acum un pic ameţiţi, iar cuvintele mele par neclare şi ceva mai sincere decât sunt pregătit.

— Ai putea să o faci *fără* să te prefaci?

Jacob îmi întâlneşte privirea, dar cred c-o să-mi răspundă cu obrăznicie şi sfidare, ca în mai toate situaţiile.

— Mda, aş putea, spune în schimb.

— Ca să accepţi ordine este nevoie de încredere, Jacob. Ar trebui să ai încredere în mine.

— Adică... să nu încerc să te înec?

Îmi ridic privirea spre cer.

— Uită că te-am întrebat!

— Nu. Pot s-o fac. Tace câteva secunde şi apoi adaugă: Dacă poţi să ai încredere în mine când îţi spun că te înşeli.

Îşi suflecă mâneca, unde mai mult de douăsprezece copci îi dantelează pielea încheieturii.

— În loc să fac asta.

Fac ochii mari.

— Ai cuvântul meu!

— S-a făcut! spune şi-mi întinde mâna, iar eu i-o strâng.

— S-ar putea să regret când o să mă trezesc.

— Mda, şi eu.

Încearcă să-mi înşface sticla.

— Destul! îi zic, ţinând-o strâns. Încă suntem în pericol, Jacob!

— Bine! Oftează şi îi dă drumul, apoi spune: Şi, uite ce-i: dacă o să fim prieteni, trebuie să începi să îmi spui Jake.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

— LIA MARA —

PENTRU PRIMA DATĂ DUPĂ MULTE ZILE, STAREA DE SPIRIT A grupului nostru călător nu mai e atât de încordată. Joc cărţi cu Noah, Tycho şi Iisak, deşi scraverul pare mai concentrat la conversaţia în surdină dintre Jake şi Grey.

— Poţi să îi auzi? întreb eu încet

El dă scurt din cap şi lasă o carte peste grămada dintre noi.

— Nu ar trebui să tragi cu urechea, spune Noah şi mai adaugă o carte.

— Nu pot să mă abţin, zice Iisak.

— O să se ucidă unul pe celălalt? întreabă Tycho, iar vocea lui dă de înţeles că nu prea glumeşte.

— Nu, răspunde Iisak, făcând apoi o pauză şi studiind cărţile pe care le ţine în mână. Tânărul prinţ este înţelept.

Arunc o privire spre locul unde vorbesc tinerii, dar deja s-au ridicat şi se apropie de foc. Mă grăbesc să-mi îndrept din nou atenţia la cărţile de joc.

— Alteţă! spune Iisak. Joacă şi tu!

— Ţi-am zis să nu îmi mai spui aşa, rosteşte Grey, dar în glasul lui nu se simte nici urmă de ranchiună şi, clătinându-se, se aşază pe pământ lângă mine şi se freacă la ochi.

— O să soilesc vreo câteva ore, anunţă Jake, trecându-şi degetele peste umărul lui Noah.

— Să soileşti? repet eu.

Jake râneşte.

— Adică o să dorm.

Noah ridică mâna ca să o acopere pe a lui un scurt moment şi apoi îi dă drumul. Jake se face nevăzut în întuneric.

Îl privesc plecând, extrem de conştientă de prezenţa lui Grey lângă mine. Mi-am făcut griji pentru el de când s-a luptat cu Jake. Ba nu...

de fapt, de când am plecat din Scorbura Nevăzută.

— Nu v-ați ucis unul pe celălalt, spune Tycho.

— Încă nu, răspunde tărăgănat Grey.

— Jake e un tip bun, zice Noah și-și rearanjează cărțile în mână, adăugând apoi una în grămada tot mai mare.

Grey scoate un sunet neclar.

— L-am rugat să călărească lângă mine când intrăm în Syhl Shallow.

Noah își ridică privirea.

— Serios?

Grey dă aprobator din cap.

— O să fie nevoie să ne arătăm forța, dacă avem sorți de izbândă.

Mă uit în față la Iisak, întâlnindu-i ochii negri ca tăciunii. Acum înțeleg la ce s-a referit când a zis că prințul este înțelept.

Tycho a înțepenit lângă Noah. Pot să deslușesc emoțiile care-i străbat chipul la fel de ușor precum cuvintele pe o pagină.

„Eu aș fi călărit lângă tine."

„Dar nu crezi că sunt suficient de puternic, încât să afișez asta."

Tycho își revine repede și își lasă jos cărțile.

— Cred că și eu o *să soilesc,* spune și se ridică de pe pământ.

Grey nu e nesăbuit.

— Tycho!

Tycho se oprește. Așteaptă. Lumina focului pâlpâie în ochii lui.

— Nu e un lucru neînsemnat, spune Grey.

— Știu, îi răspunde și se furișează fără efort în umbre.

Grey îl urmărește plecând și apoi oftează.

— Pe toți dracii!

Cred că s-ar putea să se ducă după Tycho, dar întinde o mână.

— Iau eu cărțile lui.

Jucăm în liniște surprinzător de mult timp, focul pocnind vesel lângă noi.

— Tycho e tânăr, spune în cele din urmă Grey cu o voce joasă, și e mic pentru vârsta lui...

— Repet: te-ar urma și într-o prăpastie, zice Noah.

Grey mai oftează o dată.

— Tycho ar fi călărit azi în continuare, intervin eu. Până și eu știu

că Jake are dreptate. Poate că nu sunt de acord cu metodele lui, dar toată dimineaţa l-am văzut pe Grey foarte epuizat. Încă pare somnoros şi pleoapele-i sunt grele.

— Jake este o alegere bună, spune Iisak, vocea lui aducând o briză rece care face focul să pâlpâie. Karis Luran respectă forţa.

Grey se uită la mine.

— Ce altceva mai respectă?

Roşesc şi-mi cobor privirea la cărţile mele.

— Forţa şi virilitatea. Spune că l-a ales pe tatăl meu pentru că a făcut cele mai multe victime în luptă. E un general destul de puternic în partea de nord a ţinutului Syhl Shallow.

Nu îmi place să mă gândesc la dibăcia lui pe câmpul de luptă, să mă întreb dacă aş fi fost o dezamăgire pentru tatăl *şi* mama mea. Este destul de rău să fii o dezamăgire pentru unul din părinţi.

— Nu conduce alături de ea?

— O, nu! Nu are loc în palat. Nici măcar nu îl cunosc. L-a ales doar ca să îi facă primul copil. A ales un altul când şi-a dorit să mai facă unul.

Nimeni nu spune nimic, iar eu îmi ridic privirea din cărţi ca să descopăr că am atras atenţia tuturor.

— Oamenii nu se căsătoresc în Syhl Shallow? întreabă Noah.

— O! Unii o fac. Dar regina îşi poate alege... partenerul. Obrajii mei capătă o nuanţă rozalie când adaug: O regină nu are nevoie de un rege alături.

— Dar era dispusă să o căsătorească pe sora ta cu Rhen, spune Grey.

— Ar căsători-o pe Nolla Verin şi cu tine, dacă revendici tronul.

Grey nu scoate un cuvânt, iar eu nu am curaj să mă uit la el. Mi-aduc aminte de vocea lui calmă de la han, din seara precedentă. „Nu refuz orbeşte."

Îmi simt iarăşi obrajii calzi, tăcerea lui sporindu-le roşeaţa. Îi simt şi greutatea privirii.

— De fapt, nu înţeleg de ce să se respecte descendenţa *regilor,* când femeia e cea care aduce pe lume copiii. Şi ce legătură ar trebui să aibă ordinea în care s-au născut odraslele cu abilităţile lor de conducător?

Grey joacă o carte.

— Aici, noi credem în soartă. De aceea primul născut este considerat moştenitor. Deoarece soarta l-a adus pe lume mai întâi pe acel copil. Se uită la mine şi adaugă: Şi, chiar dacă mama poartă copilul, nu l-a făcut singură.

— Deci *soarta* alege moştenitorul, spun eu. Lăsaţi un asemenea lucru la voia întâmplării?

— Cu ce diferă de alegerea unui individ?

El aruncă o carte pe grămadă şi ratează cu câţiva centimetri.

Îl studiez mai atent

— Grey... te simţi bine?

Noah chicoteşte.

— Cel puţin Jake a avut bunul-simţ să meargă la culcare.

Grey închide ochii.

— Ţi-am spus că nu mă împac bine cu băutura.

Ridic din sprâncene. Acum înţeleg vorbitul tărăgănat şi lent.

— Eşti beat?

El se freacă la ochi.

— Poate puţin.

Noah încă zâmbeşte.

— Jake este destul de calm. Se uită la Iisak şi apoi continuă: Dar poporul tău? Are un rege sau o regină?

— Avem un singur conducător, răspunde scraverul, iar briza care adie printre noi este atât de rece, încât mă face să tremur. Deşi sunt plecat de prea multă vreme ca să mai ştiu cine este la putere. Îşi mută privirea la mine şi zice: Mama ta s-ar putea să ştie.

— Ce o să-ţi ceară? îl întreb. Pentru că ai încălcat tratatul?

— Foarte probabil mai mult decât o să fiu dispus să-i ofer.

Mă gândesc la mama şi ştiu că Iisak nu se înşală. Când ne-a întrebat dacă ne poate însoţi până în Syhl Shallow, a spus că mama are ceva de mare valoare pentru el.

Iisak mai lasă o carte peste celelalte. Chiciura îi acoperă colţurile, topindu-se în frunzele de dedesubt.

— O să plătesc orice preţ îmi cere şi-o să mă întorc acasă.

Nu-mi dau seama dacă în tonul vocii lui simt năzuinţa sau dezamăgirea – sau ambele.

— Ce are? întreb în șoaptă.

— Ceva foarte drag mie. Face o pauză, după care continuă: Nu am vrut să părăsesc pădurile înghețate. Scraverii nu sunt numeroși, iar femelele noastre pot să aibă doar un singur copil în timpul vieții. Când vrăjitorii au fost nimiciți, am rămas vulnerabili. Tratatul cu Syhl Shallow ne-a oferit o oarecare protecție. Încălcarea lui ne supune pe toți riscului.

— Ca să riști totul, trebuie să fi fost ceva foarte drag, spune Grey.

— Nu am vrut să fiu plecat atât de mult timp. Iisak zâmbește cu regret, dezgolindu-și parțial colții, și completează: Nu a fost intenția mea să fiu prins.

— Te-am văzut luptând în Scorbura Nevăzută, zice Noah. Cum de ai fost prins?

— Cu un strop de încredere înșelată și o săgeată trasă la momentul potrivit.

Își ridică brațul ca să ne arate o dungă neagră care sigur este o cicatrice și care-i dispare sub aripă. Se uită la mine.

— O să fiu foarte recunoscător pentru o vorbă bună pe lângă mama ta, prințesă.

— Bineînțeles! Obrajii mi se încălzesc și mă încrunt când adaug: Deși ar trebui să știi că mama arareori îmi acceptă sfaturile. S-ar putea să nu-ți fiu un aliat, Iisak.

— Protejarea copilului ei ar trebui să o convingă, spune el.

Râd fără să mă amuz.

— Așa s-ar putea crede.

— O să îți rămân foarte îndatorat.

— O să fac tot posibilul, îi spun, și vorbesc foarte serios.

Grey se uită la mine.

— Mama ta este o neghioabă dacă nu îți acceptă sfatul. Nu o cunosc pe sora ta, dar mi-e greu să cred că înțelepciunea și compasiunea ei sunt mai presus de ale tale.

Ca și mai devreme, vorbește un pic prea concentrat, dând glas unor cuvinte un pic prea sincere.

— Mama nu prețuiește *compasiunea,* spun eu.

— Atunci este o neghioabă!

Râd încetișor.

— Ai spus asta deja.

— Rhen ar fi trebuit să te asculte. Să negocieze cu tine. Ţi-ar păsa de poporul din Emberfall.

— Da, zic eu serioasă. Mi-ar păsa.

— Şi el a fost un neghiob.

De partea cealaltă a focului, Noah râde în barbă.

— Ar trebui să mai dormi, Grey!

Grey nu îşi mută privirea de la mine.

— Ai evadat prin şemineu.

Zâmbesc.

— Da. Aşa este.

Privirea îi este prea serioasă.

— Te-ai oprit ca să îl ajuţi pe Tycho.

— Îmi amintesc.

El nu zâmbeşte.

— Ţi-ai riscat viaţa, Lia Mara! Face o pauză şi apoi completează: Ai fi putut fi descoperită.

Trag aer în piept ca să-i răspund, ca să spun că nu aş fi fost în stare să-l las pe băiatul ăla să atârne şi să sângereze pe zid, tot aşa cum nu aş fi putut să-i îngădui mamei să o ucidă pe fiica vânătorului care se ascundea în pădure. Dar Grey ridică mâna ca să-mi atingă firele de păr răsfirate care-mi încadrează chipul, făcându-mă să rămân fără suflare.

— Ce fată curajoasă! spune el.

Nimeni nu mi-a mai zis vreodată că sunt curajoasă. Mi s-a spus că sunt isteaţă. Voinică. Studioasă. Blândă.

Niciodată „curajoasă". Inima îmi bubuie în piept.

Cerul vuieşte în depărtare. Iisak îşi mişcă aripile şi-şi ridică privirea.

— Aerul promite c-o să plouă în curând.

Grey îşi coboară mâna.

— Cât de curând?

— Cred că în mai puţin de o oră.

Inima-mi bate la fel de intens, dar Grey adună cărţile.

— Trezeşte-l pe Jake şi adu-l pe Tycho! Trebuie să găsim un adăpost.

Ploaia începe înainte să fim pregătiți, făcându-ne pe toți să ne posomorâm. Munții se înalță în stânga noastră, masivi și negri în întunericul nopții. Inima îmi tresaltă văzând priveliștea.

Acasă. Casa mea e de partea cealaltă. S-ar putea ca-n seara următoare să fiu în patul meu, înconjurată de pături pufoase, teancuri de cărți și tot ceaiul cald pe care îl pot bea.

Și Grey, care foarte probabil o să fie-mpins către sora mea. Împins să își accepte dreptul din naștere.

Eu o să fiu împinsă în umbră, în timp ce oamenii mai importanți fac lucruri mai importante.

Gândul mă deranjează și îl ignor.

Călărim spre dealuri, stropii de ploaie udându-ne hainele. Harnașamentul devine alunecos, iar caii pășesc nesiguri prin noroi, însă insistența noastră este răsplătită: găsim o peșteră. Nu este foarte adâncă, dar este suficient de încăpătoare cât să ne priponim caii la adăpost de ploaie și să facem un foc, ca să ne încălzim. Am haine curate din Scorbura Nevăzută în desagă și, chiar dacă sunt puțin umede din cauza ploii care a pătruns printre cusături, pantalonii strâmți și bluza sunt mult mai bune decât fusta udă. Îmi scot cizmele, las bărbații lângă foc și mă duc de partea cealaltă a cailor ca să mă schimb.

După ce termin, arunc rapid o privire ca să văd dacă au terminat și ei. Grey stă cu spatele la mine și s-a schimbat cu niște pantaloni negri curați, dar încă nu și-a pus o bluză. Priveliștea îmi taie respirația și îmi oprește inima. Mai mult de șase cicatrici îi intersectează mușchii de pe umeri, linii întunecate și groase care-i strică perfecțiunea pielii.

Am văzut cum s-a ales cu ele și a fost groaznic.

Să văd urmarea este îngrozitor.

Grey dă să se întoarcă, ca și când mi-ar fi simțit privirea, așa că îmi găsesc de lucru ajustând funiile cailor. Când îmi ridic din nou privirea, e complet îmbrăcat și a traversat jumătate de peșteră ca să ajungă la mine.

Înghit în sec și mă întreb dacă m-a observat holbându-mă. Nu știu ce să spun. Ploaia sau timpul petrecut în aerul mai rece l-au trezit din beție, deoarece ochii îi sunt mai limpezi și mai atenți decât atunci

când am stat lângă foc.

Îmi dreg glasul.

— Iartă-mă! Eu... voiam să văd dacă ai terminat.

— Am terminat.

Atinge cu mâna grumazul calului de lângă mine, scărpinându-l sub coamă. Este atât de blând cu animalele, încât mă surprinde întotdeauna. Probabil că Nollei Verin o să-i placă latura asta a lui.

Gâtul mi se strânge din nou.

— Mâine o să ajungem în Shyl Shallow, spune el încet. Aș vrea să plecăm înainte de răsărit. Ploaia ar trebui să ne ascundă și să ne permită să ajungem nevăzuți la trecătoare.

Dau din cap, deoarece nu știu cum o să sune vocea mea.

— Ce fel de armată o să întâlnim din partea ta?

Îmi ia o clipă să înțeleg întrebarea. Nu m-a abordat pentru o discuție liniștită; caută strategii militare. Orice emoție dintre noi este blocată în gândurile mele, nu în ale lui. Îmi dreg glasul și îmi mut privirea.

— Noi... avem soldați postați în trecătoare. Sunt nevoită să îmi dreg din nou vocea: Ar trebui să mă recunoască, dar foarte probabil o să ne țină la postul de strajă până când cineva de la palat o să reușească să vină și să ne ia de acolo.

Mama nu o să-mi permită să călăresc pe străzi arătând ca un șoarece scos din șanț.

Se uită cu atenție la chipul meu.

— Mulțumesc!

Pare că vrea să se întoarcă, așa că-mi dreg vocea:

— Grey!

El așteaptă.

— Domniță?

Nu știu ce vreau de la el, dar nu vreau ca momentul ăsta să treacă. Îmi doresc să stau lângă foc și să îl învăț syssalah. Vreau să îi ating buzele și să îi șoptesc secrete pe întuneric. Să mă apropii de el, să îmi lipesc fața de pieptul lui și să îi ascult bătăile inimii. Să îi ating cicatricile de pe spate și să îi spun că nu a meritat nici măcar o lovitură de bici.

Cred că sunt foarte roșie la față.

„Fată curajoasă!”

Nu sunt deloc curajoasă. Nu pot face nimic din toate astea.

Cu un deget, îmi atinge bărbia.

— Ar trebui să dormi. Casa te așteaptă!

Înghit în sec.

— Nu vreau să dorm.

— Nici eu.

Mâna îi zăbovește pe fața mea, făcându-mă să mă înfior.

— Ți-e frig? mă întreabă. Vino și stai cu mine lângă foc!

Nu ar trebui să o fac. Suntem prea aproape de Syhl Shallow și am o singură șansă să îi dovedesc mamei că am ceva de oferit. Dar Grey mă ia de mână și mă trage spre el, așa încât mă simt de parcă mi-ar fi prins inima.

Când ne așezăm amândoi cu picioarele încrucișate, genunchiul lui îl atinge ușor pe al meu. Sunt foarte conștientă de atingere și tânjesc să mă mișc mai aproape, să simt mai mult căldura lui, nu pe cea a focului. Îmi las mâinile în poală și mă uit la flăcări cât Noah și Jake desfac păturile pentru dormit. Tycho este deja aproape adormit de partea cealaltă a focului.

Când Grey se ridică în picioare, mă uit uimită în sus, întrebându-mă dacă s-a răzgândit. Probabil vede nedumerirea de pe chipul meu, deoarece îmi schițează un zâmbet.

— Plec doar să aduc niște mâncare, spune el încet.

Când se întoarce, vine cu brânză, pastramă de vită și o ploscă de apă.

Pastrama de vită îmi amintește de Parrish și de Sorra în ultima noastră seară împreună, și o întorc în mâini.

— Pari tristă, spune Grey.

Îmi ridic privirea.

— Mă gândeam la străjerii mei.

— Erați apropiați, zice el.

— Da. Înghit nodul din gât și răspund: Sorra a murit din vina mea.

— Dacă a murit ca să fii în siguranță, cred că i s-ar părea o mare onoare.

— Ție ți s-ar fi părut o mare onoare să-ți dai viața pentru prinț?

— Când eram străjer? Da.

Chiar crede ce spune. O aud în vocea lui.

— Iar acum?

El rupe bucata de carne în două.

— Ştiam ce o să facă în clipa-n care a aflat cine sunt. Mă tot întreb dacă ar fi trebuit să îi spun în prima zi, când am fost târât înapoi la castel. Mă întreb dacă situaţia ar fi căpătat o altă turnură.

— Cred că ai luat decizia corectă. Trebuie să-mi şterg o lacrimă de pe obraz înainte să adaug: Nu ar fi trebuit să încerc să mă tocmesc cu Rhen. Nu ştiu de ce am crezut că o să fie onorabil.

— Poate fi.

Grey face o pauză. Îi pasă enorm de poporul lui. A fost crescut să fie rege.

— Îmi pasă mult de poporul meu şi am fost crescută să fiu regină. Mă şterg la ochi şi completez: Asta nu înseamnă că ar trebui să fiu.

El întinde mâna ca să prindă o picătură pe degetul mare, mâna zăbovindu-i pe faţa mea.

— Nu o cunosc pe sora ta, dar cred că este într-adevăr impresionantă dacă mama voastră a ales-o în locul tău.

Mă gândesc la Nolla Verin şi mă întreb dacă ea se gândeşte la mine.

— Este, şoptesc eu. O să fie o regină minunată!

Vărs o altă lacrimă, dar Grey este rapid şi o prinde. Mâna îi este acum lipită de obrazul meu. Inima îmi bate repede.

— Tu ai fi o regină şi mai minunată! zice el. Nu am nicio îndoială.

Îi acopăr mâna cu a mea şi ochii mi se umplu din nou de lacrimi.

— Iar tu ai fi un rege grozav!

Expresia i se schimbă şi începe să îşi retragă mâna, dar o lipesc de obrazul meu şi-mi alung lacrimile clipind.

— I-ai jurat viaţa ta, spun eu. Te cunosc destul de bine cât să văd cum te apasă asta. Dar i-ai jurat doar lui sau lui Rhen, conducătorul regatului Emberfall? Datoria ta nu era faţă de el, Grey, ci faţă de ţinutul lui. De patria *ta.*

El nu mai încearcă să se retragă. Ochii îi sunt întunecaţi şi atenţi la mine.

— Nu eşti arogant, spun eu. Nu eşti crud. Spui că Rhen este un om de onoare, dar eu cred că *tu* eşti. Vocea mi se frânge: Am văzut asta în

Scorbura Nevăzută. Poporul tău te-ar iubi. Dacă i-ai oferi șansa. Dacă *ți-ai oferi* șansa.

Își apropie și cealaltă mână ca să îmi cuprindă fața.

— Te rog... te rog să nu plângi pentru mine!

— Ah, *fell siralla!* Închid strâns ochii și-i răspund: Nu plâng pentru tine, neghiobule!

— Atunci, de ce plângi?

— Plâng pentru mine. Pentru că ești un prinț. Mai mult decât un prinț. Un bărbat minunat, care ar trebui să fie rege.

— Lia Mara!

Este prea aproape de mine. Respirația lui îmi mângâie buzele. Pe față, îi simt mâinile calde și ferme. Îmi doresc foarte mult să se apropie. Vreau să mă lipesc de el.

Vreau...

Buzele lui le ating ușor pe ale mele.

Suspin și mă feresc. Inima îmi bate cu repeziciune. Mă uit la el, la lumina focului care-i scânteiază în păr, la intensitatea privirii lui.

Îmi doresc atât de multe... E prea aproape, iar eu tânjesc să destram ultima clipă, să îmi lipesc din nou buzele de ale lui. Noaptea ne învăluie și mi-ar fi foarte ușor să uit că suntem doar doi oameni care se adăpostesc de ploaie. Vreau mai multe decât mi-am dorit înainte.

Îi cuprind încheieturile mâinilor și le îndepărtez.

Căci, din tot ce îmi doresc, pe el nu îl pot avea.

— Plâng deoarece ești un prinț, spun încet. Iar eu... Expir și adaug: Eu nu sunt o prințesă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

— GREY —

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, DUPĂ CE NORII SE ÎMPRĂŞTIE în spatele nostru, traversăm călare trecătoarea spre Syhl Shallow.

Am dormit puţin noaptea, îngrijorat că Dustan şi oamenii lui aveau să ne atace prin surprindere înainte să ajungem la trecătoare, însă odată cu aerul rece al dimineţii s-a lăsat o ceaţă densă care ne oferă un răgaz.

Păstrăm liniştea, în ciuda faptului că ceaţa ne ascunde. Iisak zboară la înălţime, invizibil printre nori. Deocamdată Lia Mara călăreşte lângă mine, dar se uită fix înainte. Spatele îi este drept şi privirea limpede, dar starea ei de spirit pare la fel de apăsătoare ca vremea din jurul nostru.

Şi a mea e la fel.

Mă simt ca în momentul ăla din castelul Ironrose, când inima mă implora să mă opintesc în călcâie şi să rezist. De îndată ce traversez graniţa spre Syhl Shallow, nu mai există cale de întoarcere. Să caut ajutor – chiar adăpost – la curtea lui Karis Luran este cea mai înaltă formă de trădare, aproape ca şi când aş înfige o sabie în Rhen.

Mă întreb ce o să-i raporteze Dustan despre cele întâmplate în Scorbura Nevăzută, dacă o să-i spună că oamenii s-au întors împotriva străjerilor şi m-au sprijinit. Cum am luptat alături de supuşii lui Rhen şi am alungat străjerii şi soldaţii afară din oraş.

Dacă vreau să mă păcălesc, nu reuşesc. Traversarea graniţei nu o să fie prima mea trădare.

Având în vedere secretul pe care l-am păstrat, e foarte probabil să nu fie nici măcar a doua.

Sunetul strident şi repetitiv al unui corn răsună în toată valea.

Lia Mara suspină şi-şi ridică fruntea. O formă uriaşă se iveşte înaintea noastră. Fanioanele verzi şi negre atârnate la mare înălţime şuieră în vânt. Pentru prima dată în dimineaţa asta, privirea i se

luminează.

Le-am mai auzit cornii, când au intrat în Emberfall ca să îl asedieze. Mă furnică mâna să scot sabia.

Iisak coboară dintre nori ca să aterizeze în spatele grupului nostru. Mi-a spus de dimineaţă că nu vrea să se apropie într-o manieră ofensivă. Dacă avem ceva în comun, pare a fi groaza pentru clipa asta.

Acum, vreau ca ghearele, colţii şi brutalitatea lui să fie de partea mea.

Îmi reamintesc faptul că nu vin aici ca să lupt. Nici ca să mă predau.

Inima îmi bate cu putere, contrazicându-mă.

În ceaţa din faţa noastră apar siluetele unor soldaţi călare, îmbrăcaţi în verde şi negru. Sunt cel puţin doisprezece. Majoritatea ţin în mână arbalete.

Cu toţii se îndreaptă spre noi.

Îmi forţez mâna să rămână pe frâie.

Lia Mara le strigă cu o voce veselă, uşurată. Ei îi răspund, iar ea se uită repede la mine.

— Trebuie să descaleci, îmi spune în grabă. Vor să renunţi la arme.

Nu vreau să fac niciunul dintre lucrurile astea. Vreau să întorc calul, să ies în galop din trecătoare şi să merg direct spre Ironrose ca să implor iertare.

Nu! Nu vreau nici asta. Cuvintele pe care mi le-a zis Lia Mara seara trecută îmi sunt întipărite în minte, ţinându-mă aici.

Scot picioarele din scări şi descalec, aruncând o privire înapoi spre Jacob şi Noah, şi spre Tycho, a cărui faţă este palidă. Ei o să facă tot ce fac eu.

Fugi! îmi şoptesc gândurile, fiecare clipă de instrucţie strigându-mi să lupt sau să mă retrag. *Ăştia sunt duşmanii tăi. Eşti depăşit numeric. Fugi!*

Dar nu sunt inamicii mei. Nu acum.

Degetele-mi desfac bucla centurii la care-mi atârnă sabia, iar arma cade pe pământ. Pumnalele urmează repede. În spatele meu, îi aud pe ceilalţi făcând la fel. Mi se pare că respir superficial, dar mă îndepărtez de cal şi ridic mâinile ca să le arăt că sunt neînarmat.

Lia Mara încă vorbeşte, pe un ton melodios şi, totodată,

poruncitor. Soldaţii din Syhl Shallow înaintează la unison şi se opresc la mică distanţă. Doi din mijloc descalecă, în timp ce toţi ceilalţi îşi ţin arbaletele îndreptate spre noi.

Jacob face un pas ca să-mi fie alături, ţinând şi el mâinile sus.

— Nu pari prea sigur de asta, îmi spune în şoaptă.

— Nu sunt.

— Încă putem să ajungem la armele noastre. Dacă vrei să renunţi, spune!

Îi arunc o privire ca să văd dacă vorbeşte serios. Este la fel de neînfricat ca Harper şi la fel de brutal ca mine.

— Te-am subestimat, Jake!

— Da.

Cei doi soldaţi au ajuns la noi. Amândoi sunt bruneţi, proaspăt bărbieriţi şi cu pielea albă, deşi unul este de vârstă mijlocie, cu fire grizonante pe la tâmple. Armura lui are o podoabă în plus, o cruce de piele vopsită în verde şi negru şi conturată cu argintiu, foarte probabil identificându-l drept ofiţer. El se uită de la mine la Jake, iar apoi în spatele nostru. Ne măsoară dintr-o singură privire. Dacă Iisak îl sperie, nu dă niciun semn. Privirea lui liniştită revine asupra mea.

Când vorbeşte, îi auzim vocea foarte profundă şi răguşită şi accentul mai pronunţat decât al Liei Mara.

— Aţi escortat-o pe odrasla Coroanei în siguranţă peste graniţa noastră. După o scurtă pauză, întinde o mână şi adaugă: Vă mulţumim! Numele meu este căpitanul Sen Domo. Bine ai venit în Syhl Shallow, prinţe Grey de Emberfall!

„Prinţe Grey."

Nu scot o vorbă ca să-l corectez.

Lia Mara avea dreptate. Suntem duşi la postul de strajă şi ni se spune să aşteptăm un demnitar de la palat. Spre deosebire de clădirile din cărămidă roşie cu care sunt obişnuit în Emberfall, acest post de strajă este construit direct în versantul muntelui, cu ziduri din lemn şi oţel care se unesc în roca expusă. Câteva ferestre permit ca lumina să se strecoare înăuntru, dar torţele ard în fiecare încăpere.

Toţi vorbesc limba mea, dar eu nu o vorbesc pe a lor, ceea ce mi se pare un dezavantaj. Sunt sigur *ci fell siralla* nu o să-i facă pe niciunul

dintre străjerii ăştia să mă îndrăgească.

Indiferent de situaţie, tac pentru că încordarea de aici este apăsătoare şi nesigură. Tycho stă pe lângă mine şi, spre surprinderea mea, aproape de scraver. Iisak a ocupat un loc lângă una dintre ferestrele înguste, iar străjerii păstrează distanţa. Totuşi, ne urmăresc atent imediat ce Lia Mara este escortată într-o zonă separată. Îmi aduc aminte că odată am fost şi eu cu ochii în patru la Karis Luran şi oamenii ei, cu sabia pregătită.

În cele din urmă, ni se aduce mâncare şi ni se oferă un răgaz. Străjerii ne lasă singuri, o uşă grea închizându-se după ei.

Jake se uită în ochii mei.

— Crezi că suntem încuiaţi pe dinăuntru?

— Dacă nu, sunt străjeri care aşteaptă de partea cealaltă a uşii.

Noah este primul care se apropie de mâncare. Pe farfurie sunt fructe, brânză şi o bucată mare de pâine. Rupe o bucăţică, dar se joacă cu ea în loc să o bage în gură.

— Parcă suntem într-o celulă de arest. Locul în care te ţin înainte să te bage la închisoare, adaugă văzându-mi sprâncenele ridicate.

— Închisoare? repetă Tycho.

— N-o să bage pe nimeni în închisoare, spun eu, deşi nu sunt pe deplin sigur.

Lia Mara m-a asigurat de multe ori în privinţa mamei sale, dar a zis şi că mama ei nu o respecta. Karis Luran ar putea să ne arunce într-o celulă de închisoare şi să negocieze cu Rhen pentru viaţa mea – şi a lui Jake, fiindcă e fratele lui Harper.

Îmi îndrept privirea spre fereastră. E prea îngustă ca să mă strecor pe acolo, deşi stropii de ploaie nu au nicio problemă cu asta. Camera este umedă şi rece şi seamănă foarte mult cu o celulă. Tycho îşi lipeşte mai strâns braţele de corp.

— O să te descurci, îi spun.

El îmi întâlneşte privirea şi dă aprobator din cap.

Iisak se ridică de unde stătea lipit de zid. Îşi ţine aripile strânse bine, singurul semn al încordării lui. Alege un măr din grămada de fructe de pe masă şi i-l duce lui Tycho.

— Poftim, spune el cu blândeţe. Mănâncă, băiete!

Jake urmăreşte scena şi se apropie mai mult de mine, întrebând în

şoaptă:

— Te deranjează că au luat-o pe Lia Mara?

— Este fiica lui Karis Luran. E foarte probabil să-i pună o mulţime de întrebări înainte să ni se permită să plecăm.

Dacă ni se permite să plecăm.

Uşa se deschide şi intră căpitanul Sen Domo. Expresia serioasă nu i-a părăsit chipul. Tânjesc după sabia mea. După orice.

El dă din cap spre mine.

— Alteţă! O să te escortăm la palat. Regina este pregătită să te primească.

Pare prea uşor.

— Şi oamenii mei?

El ridică din sprâncene ca şi când întrebarea l-ar fi surprins.

— Vai, da, bineînţeles! Privirea lui trece pe lângă mine, apoi răspunde: Cu excepţia... creaturii tale. Regina o să îl vadă separat.

Tycho face un pas înapoi.

— Nu!

Scraverul rămâne lângă zid.

— Nu-ţi face griji, spune el. Nu o să mă atingă. Un mârâit încet se aude odată cu vorbele lui: Nu-i aşa, căpitane?

Căpitanul strâmbă dezgustat din buze, dar îi răspunde:

— Aşa este! Se uită din nou la mine, insistând: Alteţă? Te aşteaptă trăsura!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

— LIA MARA —

CLANNA SUN, SFETNICUL PRINCIPAL AL MAMEI, SOSEŞTE LA postul de strajă de la palat atât de repede, încât sunt sigură că a venit la galop tot drumul. Este o femeie mai în vârstă, un fost general de armată, cu părul grizonant şi un şchiopătat permanent din cauza unei răni mai vechi. Totuşi, afişează aproape întotdeauna un zâmbet încordat, ca şi când ar fi văzut cele mai rele lucruri din lume, şi alege oricum să fie binedispusă. M-a tratat dintotdeauna cu demnitate şi respect şi mereu mi-a plăcut să studiez alături de ea.

Pare foarte bucuroasă să mă vadă. Pe chip îi înfloreşte un zâmbet larg şi mă îmbrăţişează.

— Draga mea, i-ai surprins pe toţi!

Cuvintele sunt un compliment şi o insultă atât de frumos împletite, încât am dubii că ea şi-a dat seama de asta. Mai că mă trage din postul de strajă şi mă urcă în trăsură.

— Dar... ceilalţi... protestez eu.

— O să aibă cineva grijă şi de ei. Mama ta a insistat în privinţa asta. Clanna Sun se uită la mine cu un fel de uluire când adaugă: Ni l-ai adus pe moştenitorul din Emberfall, Lia Mara. Cum ai reuşit?

Căldura mi se strecoară în obraji, dar îmi îndrept spatele. Sunt încântată să văd casa pe geamul trăsurii.

— Prinţul Rhen a încercat să îl ucidă. I-am oferit lui Grey... Mă surprind singură când mă corectez: l-am oferit *prinţului* Grey adăpost în afara graniţelor noastre, iar el a acceptat repede.

— Aşa cum şi trebuia. Îşi împreunează mâinile sub bărbie şi exclamă: A, da! Lia Mara, ăsta e într-adevăr un motiv de sărbătoare! Când am auzit de micul tău plan de a încerca să porţi negocieri pentru pace, toţi ne-am îngrijorat că nu o să mai auzim vreodată de tine.

Asta umbreşte orice laudă.

— Ei bine, n-a fost așa.

— Da, da!

Ochii îi strălucesc.

— Spune-mi: prințul Grey este pregătit să atace tronul? Să îl revendice pentru el?

„Să atace tronul.” Îmi înghit nodul din gât.

— Cred că e puțin cam devreme să facem presupuneri.

Se încruntă, dar își maschează iute gestul și umple restul drumului cu trăsura cu întrebări despre Emberfall, Grey și impostorul cel rău care stă pe tron.

Tânjesc după evadarea liniștită a camerei mele. Părul mi s-a uscat în smocuri și sunt disperată după haine curate. Mi se pare că acum o lună am făcut baie caldă în Scorbura Nevăzută.

Când ajungem la Palatul de Cristal, un val de dor mă lovește atât de puternic, încât vreau să deschid ușa trăsurii și să fug pe scări. Mia de ferestre de pe zidul din față strălucește chiar și în cea mai înnorată zi, iar cele două fântâni din față pleoscăie vesele. Pot să fiu calmă și serioasă, cum se cuvine pentru poziția pe care o am, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc larg.

Dar apoi o văd pe Nolla Verin stând în capul scării, cu mâinile împreunate sub bărbie, și deschid ușa trăsurii ca să fug.

Păru-i negru ca abanosul este lung și liber, ajungându-i până la talie, iar ochii ei sunt mari de ușurare și entuziasm. Pare mai mică decât îmi amintesc, o tânără domniță, și nu prințesa hotărâtă să moștenească tronul mamei.

În clipa în care pășesc pe ultima treaptă, o cuprind în brațe și o învârt.

— Mi-ai lipsit foarte mult! spun eu.

— Și tu!

Îmi cuprinde strâns umerii cu brațele ei subțiri și, chiar și când nu o mai învârt, ea tot mă ține bine.

— După ce spionii noștri ne-au raportat ce s-a întâmplat cu Sorra... și apoi că ai evadat.. Am fost foarte îngrijorată, soro.

Mă retrag.

— Știi ce a pățit Sorra?

— Bineînțeles.

Mă uit în sus la faţada de sticlă a palatului, căutând chipurile străjerilor postaţi acolo. Multe sunt cunoscute, dar al lui Parrish nu se numără printre ele.

— Parrish ştie? întreb eu încet

Ea se încruntă.

— Sunt sigură că toţi străjerii ştiu.

— Trebuie să îl văd. Trebuie să-i explic...

— Ai lipsit câteva săptămâni şi vrei să vezi *un străjer?* Nu, soro! Nu fi nesăbuită! Trage de hainele mele zdrenţuite şi se strâmbă, apoi adaugă: Prima persoană pe care ar trebui să o cauţi este un croitor, serios îţi zic! Strâmbă din nas şi completează: Sau poate o găleată cu apă fierbinte.

Îi trag o palmă peste braţ, dar ea îmi prinde mâna şi mă târăşte spre castel. Valeţii deschid o uşă mare de cristal când înaintăm.

— Vino! spune Nolla Verin. Eşti eroina zilei, dar avem multe de făcut.

— Avem? Abia am sosit!

— O, da! Ochii ei frumoşi licăresc de curiozitate când îmi cere: Povesteşte-mi tot! Vreau să ştiu totul despre bărbatul pe care trebuie să îl cuceresc.

Câteva ore mai târziu, îmi prind o centură lată peste veşmintele din mătase neagră ţesută cu fire argintii şi verzi. Am pielea proaspăt frecată şi părul spălat şi periat de-mi atârnă ca o cortină roşcată pe spate.

Arareori mă obosesc să apelez la cosmeticale, dar, pentru prima dată, îi permit slujitoarei să îmi contureze ochii cu fard şi să-mi pudreze cu roz obraji. Din cauza zilelor în care-am călătorit în arşiţa verii, obrajii mi s-au bronzat şi m-am ales cu nişte pistrui pe nas.

— Poftim! Nolla Verin bate din palme de unde stă întinsă pe un şezlong şi exclamă: Sora mea nu mai pare scoasă din şanţ!

Mă strâmb la ea.

Bineînţeles, Nolla Verin este la fel de încântătoare ca întotdeauna, cu ochi strălucitori şi un praf de sclipiri scânteindu-i pe pleoape. Veşmintele îi sunt albe cu cusături roşii, iar centura de la corset e roşie ca sângele. Afişează o expresie calmă şi calculată, iar eu ştiu că

deja plănuiește cum să îl „pețească și să-l farmece” pe Grey.

Gândul mă face să mă întorc din nou spre oglindă. În ciuda faptului că n-am folosit prea mult fard sau prea multă cremă, abia mă recunosc. Nu știu de ce m-am deranjat cu toate astea. Vreau să îi cer slujitoarei niște cârpe ude ca să mă șterg pe față.

— Mama o să vină curând aici, spune Nolla Verin. O să vrea să ne întâlnim cu prințul în sala tronului.

Bineînțeles că asta o să vrea. Am aflat că Grey și ceilalți au fost aduși în liniște la palat și primesc aceeași îngrijire ca și mine. Probabil mai multă. Mama nu o să precupețească niciun efort pentru a-i intra în grații.

Nolla Verin se ridică în șezut pe șezlong.

— Lia Mara.

Ceva din vocea ei mă face să mă întorc.

— Ce?

— Nu mi-ai povestit prea mult despre ce s-a întâmplat după ce ai evadat de la prințul Rhen.

Mă uit din nou la oglindă și apoi îmi mut privirea, deoarece nu vreau să îmi văd fața simplă sau ochii prea plini de alean. În schimb, mă îndrept spre fereastră. Soarele începe să-și facă loc prin nori, aruncând o strălucire asupra orașului. În Emberfall, castelul era înconjurat de hectare întregi de iarbă și de pădure, bariere naturale între Rhen și poporul lui. Aici, palatul nostru este construit în versantul muntelui și, dincolo de grajduri și câmpurile de instrucție, vedem Orașul de Cristal. Supușii noștri pot să-și ridice privirea și să-și vadă regina.

Nolla Verin apare lângă mine și mă apucă de mână.

— Soro, îmi zice încetișor.

Mă uit la ea, uimită de emoția din glasul ei.

— Da?

— Te-a... abuzat?

— Ce? Nu!

— Ești sigură? Pentru că-mi pari foarte diferită. Vocea i se încinge de furie: Dacă te-a bruscat, o să îi scot fiecare os din corp și-apoi o să-i umplu toate orificiile cu ele...

— Nolla Verin! Chiar trebuie să fii atât de *explicită?*

— Îți *făgăduiesc* ceva. O s-o fac cu mâinile goale.

— Ei bine, o să-ți mulțumesc dacă nu-mi mai întorci stomacul pe dos. Mă strâmb din nou, de data asta aproape involuntar, și-i răspund: Nu m-a rănit deloc. Ba chiar dimpotrivă.

Ea se așază din nou pe șezlong.

— Atunci, spune-mi! Povestește-mi despre acest prinț Grey!

„Prințul Grey." E doar a doua oară când aud pe cineva referindu-se la el ca la „prințul Grey" și inima mi-a bătut repede în ambele dăți. Mă gândesc la cum l-a înfruntat pe căpitanul San Domo și vreau să-mi apăs pieptul cu o mână.

Mă uit pe fereastră și-mi țin mâinile pe pervaz. Nu știu ce să-i împărtășesc despre el.

Este blând și amabil.

Nu. Descrierea asta l-ar dezavantaja față de sora mea.

Ambele cuvinte îmi par secrete împărtășite doar mie. Pentru toți ceilalți, Grey este stoic și aprig.

Este sincer, curajos și loial. Mi-a păzit ușa când mă temeam să închid ochii. Este puternic și sigur, și mă face să mă simt puternică și sigură. Are ochi negri și mâini grijulii și l-aș putea asculta toată noaptea.

Îmi înăbuș lacrimile.

— Este foarte chipeș? încerc eu.

Sora mea nu spune nimic.

Eu nu scot o vorbă.

Mi-aș dori să știu ce expresie afișează, dacă și-a dat seama ce simt și, dacă a făcut-o, la ce se gândește. O briză intră pe fereastră ca să îmi răcorească obrajii.

Brusc, vreau să încui ușile și să mă ascund în cameră cu cărțile, pernele și intimitatea mea. Nu vreau să fiu martoră la ce o să se întâmple între Grey și sora mea.

Între „prințul Grey" și sora mea.

Îmi mușc buza și încerc să-mi alung durerea din piept respirând.

Ușa mea se deschide, iar trompetele răsună.

— Regina din Syhl Shallow, respectabila Karis Luran! anunță străjerii.

Mă întorc fără să vreau, ca și când aș fi fost surprinsă.

Mama arată exact așa cum îmi amintesc, dar știu că nu trebuie să o iau în brațe așa cum am făcut cu sora mea. Cu siguranță mama nu o să *mi-o* permită, mai ales în fața a zeci de sfetnici și servitori.

Acestea fiind zise, expresia ei este mai amabilă decât în trecutul apropiat.

— Fiica mea isteață! spune ea, întinzând o mână.

Aha, deci rămânem la solemnitate. Ar fi trebuit să presupun când au anunțat-o trompetele. Traversez încăperea, îi iau mâna și fac o plecăciune.

Ea îmi prinde bărbia și mi-o ridică înainte să termin mișcarea.

— Noi două avem multe de vorbit.

— Da, mamă!

— Am fost foarte supărată când ai plecat la miezul nopții într-o misiune nesăbuită. Tot îmi ține bărbia cu mâna în timp ce adaugă: Am crezut c-ar fi mai bine să nu te mai considerăm *isteață.* Din fericire, pare că te-ai îndreptat.

Poate că ar fi trebuit să mă-ntâlnesc cu mama înainte să mă văd cu sora mea. Toate metodele cunoscute de apărare se activează din nou, ca oțelul călit. Drumul lung prin regatul Emberfall a fost dificil și epuizant, dar nu ca întrevederea asta. Deja sunt obosită.

— Mulțumesc!

— Totuși, spune ea, ar fi trebuit să știi că bărbatul ăla o să încerce să te folosească împotriva mea. Sunt ușurată că ai reușit să evadezi, dar sper că n-o să uiți mica lecție?

Sângele mi se răcește, ca și când Râul Înghețat mi-ar străbate venele. Inima îmi bate de două ori mai repede.

— Tu... știai? Știai că m-a întemnițat?

— Bineînțeles, draga mea fiică! Bineînțeles!

Îmi dă drumul bărbiei.

— Aș vrea să ni te alături în sala tronului când o să discutăm termenii cu noul nostru tânăr aliat

S-ar putea să nu se alieze cu tine. Nu-și dorește nimic din toate astea.

Dar, ca și cuvintele pe care nu i le-am putut spune surorii mele, acestea sunt cuvinte pe care nu i le pot zice mamei.

Închid gura, mă-ndrept de spate și o urmez pe hol.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

— GREY —

PODOABELE ŞI ELEGANŢA NU-MI SUNT STRĂINE. ÎN EMBERFALL, castelul Ironrose este plin de marmură şi de lemn lustruit. Aici, palatul lui Karis Luran este acoperit cu cristale şi piatră, cu sticlă peste tot. Hainele care ni s-au dat sunt de cea mai bună calitate: pantaloni din piele de viţel, cizme negre, lustruite, cu şireturi de piele, tunici şi mantale căptuşite cu mătase şi tivite cu brocart. În locul verdelui şi negrului care împodobesc veşmintele de aici şi la care mă aşteptam, totul este cusut cu auriu şi roşu, culorile regatului Emberfall.

Armele personale ne-au fost returnate şi, cu toate că au făcut-o ca să pară că ne acordă încrederea lor, ştiu că nu este aşa. Suntem copleşiţi numeric aici, în palat. O să fim supravegheaţi la orice pas.

Aş da orice pentru uniforma neagră din zilele în care am servit Garda Regală, să am apărătoare cu cuţite pe antebraţe şi armură pe spate. Aş da orice să fiu din nou invizibil. În încăperea asta extravagantă, cu un zid de sticlă care dă spre un oraş de sticlă, mă simt ca o fiară într-o cuşcă. Noah, Jake şi Tycho mă privesc. Aşteptând.

Aşteptându-*mă.*

Inima îmi bate într-un ritm constant Nu ştiu cum să procedez.

Situaţia este diferită de cea din pădure. Diferită de momentul în care i-am spus lui Tycho ce cai să aleagă pentru turnir. Diferită de zilele mele ca străjer.

Când eram comandant, puteam da ordine aproape fără să gândesc. Ştiu unde să postez străjeri, cum să supraveghez o mulţime, cum să-mi dau seama cine ar putea ascunde o armă sau cine ar merita să fie cercetat cu mai multă atenţie.

Lia Mara ar şti cum să procedeze. A fost crescută ca să fie regină, însă dreptul ăsta i-a fost luat. În calitate de prinţ, mi se oferă un rol

pentru care sunt complet nepregătit.

Cam ca Harper, îmi dau seama. Ea și-a asumat rolul prințesei ca și când s-ar fi născut pentru asta. Se potrivea bine cu Rhen, bazându-se pe istețime, nu pe o viață întreagă de pregătiri.

Rhen întotdeauna își plănuia dinainte mișcările. Îl stingherea să ia decizii pe loc. Dar Harper o făcea. Era deseori nesăbuită și avea metode originale, însă lua o hotărâre și acționa fără să ezite.

Și eu pot să fac asta. Străjerii nu își permit niciodată luxul unui avertisment.

Mă uit la ceilalți.

— Karis Luran vrea să mă folosească împotriva prințului Rhen. Ăsta e singurul avantaj pe care îl avem aici. Fac o pauză, după care continui: E neînsemnat. În ciuda întâmplărilor din Scorbura Nevăzută, Rhen este prințul moștenitor de când eram copil. Supușii lui îl cunosc. I-a mobilizat o dată. În ciuda celor petrecute în Emberfall, îi poate mobiliza din nou. Nu mă îndoiesc de asta.

— I-a mobilizat în baza alianței cu Disi, spune Jake. Și nu există nicio alianță.

— Asta o să înșele mult încrederea, zice Noah. Oamenii deja suspectează că e ceva în neregulă.

Mă uit la el.

— Da. Nu există armate, iar Karis Luran o știe.

— Tu ai puteri magice, șoptește Tycho.

Îmi îndoi mâna și mă uit la degete.

— Dar nu am nicio armată. Nicio coroană. Am magia în sânge, dar până acum nu am reușit să o stăpânesc.

— Nu cred că a salva viețile a zeci de oameni înseamnă că „nu o stăpânești", spune Noah.

— Pe Karis Luran nu o s-o impresioneze c-am salvat niște vieți. Știe că nu am fost crescut ca nobil. Știe că am fost străjer. O să se aștepte să cedez și să mă supun. Se așteaptă să se folosească de mine ca pion împotriva regatului Emberfall. Mă opresc să îmi adun gândurile înainte de-a completa: Dacă refuz să îi fac jocul, s-ar putea să refuze să ne ofere protecție. Mai rău, ne-ar putea preda lui Rhen.

— Ei bine, spune Noah, nu cred că e totul atât de sumbru. Mă uit la tânăr, iar el își trece o mână peste maxilar, apoi continuă: Mă rog,

Rhen n-o să colaboreze cu ea. Nu a vrut să negocieze cu Lia Mara și era pregătit să te *ucidă.* Nu cred că s-ar implica într-o alianță în clipa asta, iar ea nu ar fi căutat una dacă nu i-ar fi fost de mare ajutor. Și, indiferent ce simte pentru Harper, el cu siguranță nu o să-și rișteregatul pentru viața lui Jake. Nu suntem chiar atât de neputincioși cum crezi.

Îmi mut privirea.

— Poate că nu. Dar nu am adepți. Nu am... niciun *supus.* Anumite părți din Emberfall s-ar putea răscula împotriva prințului Rhen, dar alte părți n-o să o facă. Poate nu o să reușească să adune o armată întreagă, dar are supuși care i-au jurat credință. Care o să lupte pentru el.

Tycho pleacă din locul lui de lângă zid și-și scoate sabia.

— Ce faci? îl întreb.

El se oprește în fața mea și, fără să ezite, se lasă pe un genunchi.

— Tycho, spun eu cu vocea răgușită. Încetează!

Băiatul lasă sabia pe podeaua de piatră și-și împreunează mâinile în față. Ochii îi sunt sinceri și atenți. Nu există nicio urmă de nesiguranță în expresia lui – doar hotărâre calmă.

— Îți jur credință, prințe Grey din Emberfall! Îți făgăduiesc inima, mâinile și casa, în serviciul tău și al tronului. Îți dau... Jur să fiu... Se bâlbâie și pare mâhnit: Am uitat ce altceva mai trebuia să spun. Dar îți jur! Înghite în sec și afișează aceeași expresie ca atunci când i-am spus că îi cerusem lui Jake să călărească lângă mine, dar el nu șovăie când spune: Știu că sunt doar unul, dar o să te urmez. O să lupt pentru tine. Îți jur!

Ar trebui să îl apuc de brațe, să îl ridic în picioare și să îi aduc aminte că asta înseamnă trădare. Dar când îmi cobor privirea, emoția se transformă într-o greutate în pieptul meu care mă tot apasă. Nu mai e trădare din clipa în care Rhen a spânzurat un băiat nevinovat lângă mine în curtea aia. Inima mea a știut-o de la bun început. Gândurile mele trebuie doar să o ajungă din urmă.

Tycho este doar unul, dar multă vreme și Rhen a avut un singur om alături. Mă uit la Jake și Noah. Nu sunt pe cont propriu aici.

— Ridică sabia! îi spun lui Tycho, încă răgușit. Ține-o pe palme! Dacă vrei să juri, fă-o ca un războinic.

Străjerii ne escortează spre sala tronului, conduşi de căpitanul Sen Domo. Lumina soarelui şi căldura umplu spaţiul, şi cred că ferestrele dinspre oraş sunt înalte de cincisprezece metri. Nu am mai văzut niciodată asemenea geamuri. Zidul din spatele sălii tronului este roca solidă a muntelui, nuanţele de roşu-închis şi maro-deschis fiind întretăiate de dungi negre, argintii şi aurii. După ce am crescut la o fermă săracă, castelul Ironrose m-a uluit la fel de mult ca pe Tycho când l-am văzut prima dată, dar asta e cu totul altceva. Torţele înfipte adânc în zidurile de granit pâlpâie la fiecare câţiva metri. Un podium înălţat ocupă lungul zidului de piatră, cele două tronuri sculptate în onix ridicându-se mult deasupra ocupanţilor acestora. Străjerii sunt peste tot, dar cei patru care înconjoară podiumul sunt îmbrăcaţi diferit, cu feţele pe jumătate ascunse de oţel ca să îi facă să pară androgini, şi arme mai uşoare şi mai puţin evidente. Garda Regală din Syhl Shallow.

Karis Luran stă pe cel mai mare din cele două tronuri, părul roşcat încadrând un chip serios, cu pomeţi ascuţiţi şi ten alb ca laptele. Nu zâmbeşte. În stânga ei trebuie să fie Nolla Verin, iar acum îmi dau seama de ce Lia Mara mi-a prezentat atât de favorabil frumuseţea surorii ei. Fata este mai tânără decât m-am aşteptat, părul negru ca pana corbului unduindu-se într-o masă strălucitoare lângă ea, pe tron. Pielea-i este catifelată, albă şi perfectă, şi are buze rozalii şi ochi de un căprui atât de deschis, încât pare auriu.

Ochi care nu sunt deloc prietenoşi, ci, în schimb, calculaţi, uneltitori şi reci.

În stânga ei, pe un scaun mai mic amplasat la mică distanţă, stă Lia Mara. După câteva zile în pădure, am uitat cum îi străluceşte în lumină părul roşcat, cum buzele ei par întotdeauna că păstrează un secret pe care o să-l împărtăşească la momentul potrivit. Este minunată, amabilă şi sinceră, şi-mi doresc din tot sufletul să o pot lua de pe podium ca să-mi stea alături.

Nu vrea să-mi întâlnească privirea.

„Tu eşti un prinţ, iar eu nu sunt o prinţesă."

Înainte nu am înţeles pe deplin. Acum înţeleg.

Karis Luran se uită de sus la mine.

— Nu am crezut niciodată c-o să văd un străjer devenit prinţ, spune ea. Ce conjunctură favorabilă şi avantajoasă pentru tine!

Cuvintele par un compliment, dar sunt măsurate şi cântărite ca să îmi amintească unde-mi este locul. Din fericire, mi-am petrecut ani de zile slujind familia regală din Emberfall. Am petrecut o veşnicie servindu-l *pe Rhen.* Poate să-şi dea toată silinţa, dar mă îndoiesc de faptul c-o să se apropie de absurdităţile pe care le-am îndurat.

— Da, Maiestate! rostesc eu monoton. Nu am crezut niciodată că o să te consider un posibil aliat. Cum ne farmecă soarta pe toţi!

Ea schiţează un zâmbet.

— Eşti mai politicos decât fratele tău mai mic.

Mă străbate un şoc atunci când aud cuvântul „frate", dar ştiu că nu trebuie să arăt asta.

— Să dăm vina pe educaţia mea de rând.

Replica mea o face să râdă zgomotos, iar de data asta zâmbetul ei pare ceva mai sincer.

— Cred că te şi plac mai mult. Se uită în spatele meu, acolo unde Jake stă lângă umărul meu, şi adaugă: Lângă tine este prinţul Jacob din Disi? Ai făcut şi tu o alianţă?

Nu ştiu dacă mă ia peste picior sau dacă încearcă să vadă dacă mi-aş da silinţa să o păcălesc aşa cum a făcut-o Rhen, dar, în orice caz, nu contează. Bănuieşte adevărul – sau foarte probabil îl *cunoaşte,* dacă Lia Mara i-a vorbit despre călătoria noastră.

— Disi a fost o farsă ca să adunăm oamenii din Emberfall împotriva invaziei tale.

Nolla Verin suspină zgomotos şi îi şopteşte ceva mamei sale.

Nu-mi smulg privirea de la Karis Luran.

— Jake este cu adevărat un aliat formidabil.

— Într-adevăr. Zâmbeşte şi replică: O să vedem.

Asta ar putea însemna ceva.

— Ce mai face scraverul cu care am călătorit? o întreb. Ce s-a întâmplat cu el?

Curiozitatea îi licăreşte în privire.

— A încălcat un tratat cu Syhl Shallow, Alteţă! O să rămână închis până o să consider că se cuvine să-l întâlnesc.

Încă o dată, nu ştiu dacă recunoaşte ceva oferindu-mi un titlu sau

dacă-şi râde de mine, dar nu pot să mă gândesc decât la faptul că Iisak este întemniţat din nou.

— Pari îngrijorat, spune Karis Luran.

— M-a ajutat să-mi salvez viaţa, zic eu. Şi pe a fiicei tale. Fac o pauză înainte să adaug: Nu ştiu de tratatul vostru, dar cred că ar trebui să i se arate îndurare.

Ea flutură o mână.

— O să mă gândesc la cuvintele tale, dar nu vreau să vorbesc despre creatura aia.

— Cum doreşti, Maiestate! zic şi dau din cap.

Privirea ei devine mai pătrunzătoare. *Pe toţi dracii!* O mică amânare, dar a observat

Buza i se mişcă un pic în sus.

— Sunt sigură că ştii că am căutat o alianţă cu prinţul Rhen.

— Da.

— De vreme ce el nu este moştenitorul de drept, presupun că ar trebui să căutăm să ne aliem cu tine.

— Sunt dispus să îţi ascult termenii.

— Îţi dai seama că am mai multe de oferit *decât tine.* Înţeleg că ai sosit la graniţa mea doar cu hainele de pe tine.

— Mai ai *vreun alt* moştenitor al tronului din Emberfall care este dispus să-ţi asculte condiţiile? Credeam că s-ar putea să fiu singurul.

Ea înţepeneşte.

— Te joci cu mine, băiete?

Simt asprimea din tonul ei şi-i vorbesc la fel:

— Nu sunt prinţul Rhen şi nici regele Broderick, spun eu. Orice influenţă ai avut asupra lor nu e valabilă şi-n cazul meu. Poate c-am intrat în palatul tău fără nimic, dar asta înseamnă că nu ai ce să-mi iei.

— Pot să-ţi iau viaţa! izbucneşte ea.

— Prinţul Rhen deja a încercat, contracarez eu. Trimite-i un mesaj spionului tău şi cere-i informaţii. O să aştept.

Se ridică, dar sunt mai conştient de Lia Mara, care stă într-o parte, cu ochii mari aţintiţi la mine. Când mă uit în ochii ei, îşi mută privirea.

Mă întorc din nou spre Karis Luran şi fac un pas către podium.

— Nu caut argint și nici putere. Dacă o să iau tronul, dacă *o să mă aliez cu Syhl Shallow,* o s-o fac spre binele poporului meu și al regatului Emberfall. Din niciun alt motiv. Dacă o să dorești să discutăm despre vreo alianță, o să ne considerăm egali și o să negociem țelurile noastre comune. Însă dacă tu crezi că poți să-mi pui o coroană pe cap și să mă folosești ca pe o marionetă, te înșeli amarnic.

Karis Luran se reazemă din nou de tron și mă privește. După o clipă, se apleacă spre fiica ei mai mică.

Nolla Verin se ridică în picioare și este mai zveltă decât sora ei; are o constituție mai fragilă și o talie mai îngustă, pusă-n evidență de o curea lată. Șoldurile i se leagănă când se apropie de mine. Poate că trage rapid cu arcul și este uimitoare pe cal, dar nu ar fi cărat cerbul ăla nici zece pași.

Nu doar din cauză că n-are forță, deși parțial și din cauza asta. Din cauza temperamentului. Privirea îi este rece. Ar fi putut să-l răpună cu o săgeată, dar ar fi poruncit altora să-l care.

Poate că Lia Mara nu este moștenitoarea desemnată, dar tot este fiica reginei. Până acum, nu mi-am dat seama că în tot timpul petrecut împreună în pădure, nu a dat nicio poruncă. Nu a cerut niciun lucru.

A stat în noroi ca să țină de mână o femeie muribundă și m-a implorat să îi salvez viața.

Nolla Verin întinde o mână spre mine.

— Urmează să fiu regină, rostește ea, și până și vocea îi este frumoasă, blândă și melodioasă. Se apleacă spre mine, uitându-se printre gene, și continuă: Nu am nevoie de un rege ca să conduc Syhl Shallow, la fel cum nici tu nu ai nevoie de o regină ca să conduci regatul Emberfall. Dar sper ca împreună să putem dovedi popoarelor noastre că o alianță prin căsnicie o să aducă pace și prosperitate pentru toți. Ești de acord?

O iau de mână și fac o plecăciune, așa cum l-am văzut pe Rhen făcând de multe ori, abia atingându-mi buzele de dosul mâinii ei. Trebuie să fiu atent cu asta.

— Suntem de acord, domniță!

Când mă îndrept, se apropie până ce mă atinge cu șoldul.

— Cred că ar trebui să organizăm o mică ceremonie de primire mâine-seară, ca să sărbătorim întoarcerea în siguranţă a surorii mele. Aş vrea să te prezint Caselor Regale, ca să poţi afla tot ce are de oferit Syhl Shallow.

Nu şi-a retras mâna din a mea.

— Aş fi onorat!

— Şi poate ieşim mâine-dimineaţă la o plimbare călare? Vocea i se îmblânzeşte: Doar noi doi?

Mi se pare o capcană.

— Poate-mi arăţi nişte jocuri călare la care excelezi, replic eu. Sora ta ţi-a lăudat foarte mult talentele.

Auzind aşa ceva, Nolla Verin radiază.

— Da? Se uită la Lia Mara şi, pentru prima dată, amabilitatea sinceră îi umple tonul vocii: Mulţumesc, dragă soră!

— N-ai pentru ce! Prin comparaţie, vocea Liei Mara este ca de lemn: Toată lumea-ţi ştie talentele!

Aş vrea ca ea să nu fi fost nevoită să facă asta.

Aş vrea să nu fi fost *eu* nevoit să o fac.

Nolla Verin se uită din nou la mine şi apoi îmi strânge degetele.

— Atunci, pe mâine, prinţe Grey?

— Da, domniţă! Pe mâine.

Mă străduiesc din răsputeri să îi privesc chipul, în loc să mă uit pe lângă Nolla Verin ca să zăresc ochii blânzi şi atrăgători ai surorii ei.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

— LIA MARA —

ÎNCEPUTUL ZILEI URMĂTOARE E RĂCOROS ŞI SENIN, NORII DE ploaie plutind mai departe şi lăsând vântul să şuiere printre munţi. Lumina soarelui străluceşte pe acoperişurile din oraş, scoţând în evidenţă picăturile de ploaie lăsate în urmă de furtună.

Sperasem să mai plouă torenţial când mă trezesc, astfel încât Nolla Verin să fie nevoită să-şi amâne demonstrarea talentului la echitaţie, dar, foarte probabil, asta ar fi rezultat în vreo activitate în interior. Gândul că sora mea chicoteşte la un joc de zaruri, fluturând din pleoape la Grey, este suficient să mă facă să vreau să incendiez castelul.

În toate zilele din pădure, am tânjit după confortul şi liniştea camerei mele, unde mă puteam ascunde cu o carte lângă fereastră, dar astăzi sunt neliniştită. Îmi lipseşte umorul tăcut al lui Tycho, îmi lipsesc cunoştinţele nesfârşite ale lui Noah. Îmi lipsesc chiar şi sarcasmul posac al lui Jake şi talentele vicioase ale lui Iisak.

Iisak. Nu ştiu ce planuri are mama pentru scraver, dar ştiu că a fost închis înainte să îl elibereze Grey. Mă întreb cum se descurcă acum, că e din nou în captivitate.

Străjeri noi îmi păzesc uşa. Conys şi Bea. Ambele sunt femei, ambele, cu expresii serioase şi reci în formalismul lor. Ambele, alese de mama. Familiaritatea cordială dintre mine şi Sorra şi Parrish a dispărut demult. Vreau să îl găsesc şi să îmi cer iertare. Să îi împărtăşesc tristeţea. Să îndrept lucrurile. De fiecare dată când cer să îl văd, mi se spune că i s-au încredinţat alte sarcini la palat.

Azi, nu o să mai cer să-l văd. O să îl vizitez pe Iisak şi apoi o să-mi dau silinţa să îl găsesc pe Parrish. Îmi pun o centură peste veşminte, îmi prind părul într-o cosiţă lejeră şi trec pe lângă străjeri fără să spun o vorbă.

Conys şi Bea mă urmează ca nişte umbre tăcute, însă nu mă

întreabă nimic. Sunt sigură că mai târziu o să-i raporteze mamei destinația mea, dar sper că o să fie prea ocupată să-i intre în grațiile lui Grey și să făurească o alianță ca să-și facă prea multe griji pentru mine. În trecut, își făcea mereu griji.

Aleg în mod voit drumul cel mai lung prin palat ca să evit să-i văd pe Nolla Verin și pe Grey. Sau pe mama.

În schimb, cotesc și aproape mă izbesc de Tycho.

El se retrage imediat și se bâlbâie:

— Lia Mara! Ah – iartă-mă! Domniță! O roșeață îi luminează obrajii și încearcă să facă o plecăciune, zicând: Alteță?

Este atât de sincer în tot ce face, încât nu pot să nu zâmbesc.

— Tycho. Suntem prieteni. Spune-mi Lia Mara!

Se uită la strălucirii mei și, din nou, la chipul meu.

— Aici lucrurile stau altfel.

Afirmația lui îmi șterge zâmbetul de pe chip.

— Cu siguranță nu și între noi.

El zâmbește.

— Cum spui tu.

— Unde te grăbești?

— Grey m-a rugat să îl însoțesc într-o călătorie cu Nolla Verin în dimineața asta...

— O!

Buzele mele descriu o linie subțire.

— ...dar sora ta a insistat destul de mult că ar trebui să li se îngăduie să se cunoască în particular.

Îmi imaginez perfect scena. Nolla Verin l-ar fi lovit cu cravașa peste nodurile degetelor chinuindu-se să fie *convingătoare* – deși probabil că nu ar fi făcut-o de față cu Grey.

— O, sunt sigură de asta.

— Și Jake a fost alungat, dar a zis că se duce din nou la culcare cu Noah.

Obrajii i se colorează într-o nouă nuanță de roz.

— Ei bine, dacă nu ai unde să te duci, ai vrea să mă însoțești în temniță?

El ridică din sprâncene.

— ...în *temniță?*

— Da. Merg să îl vizitez pe Iisak

Tycho pufnește.

— O! Putem să-l vedem? Da. Da, bineînțeles! Apoi cască ochii, completând: Așteaptă o clipă, te rog!

— Sigur.

Se grăbește pe hol ca să revină după câteva minute, părând grăbit și neliniștit Se uită la străjerii mei și nu se mai agită, după care se îndreaptă și-mi oferă brațul. Nu se obișnuiește pe aici, dar se căznește tare mult, așa că-l iau de braț așa cum am văzut că fac domnițele în Emberfall. Mergem la braț pe holurile liniștite și luminate de torțe.

— Arăți foarte bine! îi spun, și vorbesc serios.

În pădure, mereu mi-a părut puțin sălbatic, cu părul zburlit și ochii întunecați de neîncredere prudentă. Astăzi este curat, părul său blond fiind pieptănat drept și legat în coadă. Croiala tunicii îi face umerii să pară mai lați, iar cizmele îi mai adaugă doi centimetri în înălțime, făcându-l să semene mai puțin cu un băiat și mai mult cu un tânăr.

El se uită timid la mine.

— Mulțumesc! Și tu la fel!

Scările sunt bine luminate, dar Tycho ezită înainte să coboare alături de mine. Temnița este arareori ocupată și, totodată, arareori păzită. Închisoarea de Piatră din partea vestică a ținutului Syhl Shallow e menită să-i găzduiască oricât pe deținuți. Un singur străjer așteaptă jos, un bărbat mai în vârstă și masiv, cu o cicatrice la un ochi. Rămâne surprins când mă vede și se clatină pe picioare, dar dă ușor din cap și privește curios. Nimeni din palatul ăsta nu a avut vreodată un motiv să se teamă de mine.

— Alteță! spune el în syssalah. Ai coborât în temniță?

Mă întreabă de parcă m-aș fi rătăcit.

— Da, îi răspund. Vreau să îl văd pe scraver.

Străjerul se strâmbă și trage aer în piept printre dinți.

— Mai că mi-a smuls brațul când i-am dus micul dejun. Cred că ar fi mai bine să rămâi la etaj.

Lângă mine, Tycho și-a încordat mâna pe cotul meu, așa că îi ating ușor degetele cu palma.

— Iisak ne-a salvat viețile de mai multe ori. O să îmi asum riscul.

Străjerul dă din cap și întinde o mână spre celule.

— L-au dus în ultima. Spune-i creaturii nerecunoscătoare că o are pe singura cu fereastră! îmi strigă după ce plec.

Când ajungem la celulă, descopăr că străjerul are dreptate: o ferestruică permite luminii să se strecoare din apropierea tavanului. Dar celula este de departe cea mai mică, având o suprafață de trei metri pătrați, și nici pe departe suficient de încăpătoare pentru un om.

Ca să nu mai zic pentru o creatură cu o deschidere a aripilor de patru metri. Iisak își ține aripile strânse la spate, rezemându-se în umbră; ochii lui negri strălucesc în lumina torței. Un castron de fier stă răsturnat în colțul opus, mâncarea fiind împrăștiată pe zidul de piatră. Mă gândesc la dieta lui cu carne crudă din pădure și mă întreb ce au încercat să îi dea de mâncare. Pare a fi terci.

Mă întreb dacă au făcut-o înadins, apoi mă gândesc la faptul că s-a ales celula asta, când multe dintre celelalte erau goale. Mă gândesc la mama.

Totul este intenționat.

Mă întreb ce preț o să-i ceară și dacă pot afla.

Scraverul nu pare surprins să mă vadă.

— Sunt nerecunoscător, nu-i așa? spune el.

Tycho se apropie primul de gratii.

— Te simți rău?

— Sunt într-o cușcă, băiete! Nimic într-o cușcă nu este vreodată cu adevărat *bun.*

Își dezgolește dinții la străjerii care se ivesc în spatele meu și mă întreb ce ar face ei dacă aș încerca și eu să-mi lipesc palmele de gratii.

Tycho bagă o mână în buzunar și scoate o batistă.

— Slujitorii nu mi-au lăsat bucăți de animal în cameră, spune el ironic, dar ți-am adus niște prăjituri dulci și plăcinte cu carne.

Deci *de asta* s-a întors în camera lui.

Iisak pare uimit de ofertă și se ridică de jos ca să ia de la Tycho mâncarea învelită. El atinge cu o blândețe surprinzătoare degetele băiatului cu ghearele ascuțite ca niște lame.

— Mulțumesc!

Iisak se retrage din nou în umbră, dar nu despachetează mâncarea.

Mă întreb dacă o s-o mănânce.

— Nu lăsa bunătatea să te facă vulnerabil, îl sfătuiește Iisak, apoi își îndreaptă ochii negri spre mine. Același sfat e valabil și pentru tine, prințesă.

— Nu-mi fac griji în privința vulnerabilității.

El zâmbește trist

— Atunci, se pare că ți-am dat sfatul prea târziu.

Tycho îi ignoră avertismentele.

— De ce ești în temniță? îl întreabă? O să fii rănit?

— Reginei îi plac tocmelile și datoriile. A spus clar că încălcarea legii o să coste mult. Nu te îngrijora, băiete! Mi-am petrecut luni întregi într-o cușcă. Pot fi răbdător.

— Care o să fie prețul? întreb eu.

Drept răspuns, mă privește în tăcere.

Mă apropii de gratii, iar Bea și Conys se mișcă odată cu mine, dar nu mă împiedică.

— Are ea ce cauți tu? întreb încet.

El închide ochii și un fuior rece de aer se rotește printre gratii.

— Nu.

„Nu."

Ar fi putut ajunge acasă în secret, dar și-a asumat riscul ăsta.

— Ești sigur? întreabă grăbit Tycho. Dar dacă...

— Sunt sigur, replică Iisak

— Ce era? întreb eu. Dacă îmi spui, dacă te pot ajuta...

— Nu mă poți ajuta.

Oftează și o crustă de gheață apare pe zidul de piatră de lângă el.

— Te rog! șoptesc eu. Lasă-mă, te rog, să te ajut!

— Nu mă poți ajuta, prințesă. Mama ta nu o să cedeze. O știi la fel de bine ca mine.

Roșesc.

— Tot aș încerca.

— Știu că ai face-o. De aceea ai atâta nevoie de lecția despre bunătate și vulnerabilitate.

Mă încrunt.

Iisak flutură o mână.

— Destul cu tocmelile și secretele! Unde este tânărul nostru prinț?

Nu vreau să mă gândesc la Grey. Îmi doresc cu atâta ardoare să nu îi fi luat mâna de pe obraz când ne-am șoptit secrete în peșteră.

Îmi doresc atât de multe, iar asta nu funcționează niciodată. Îmi îndrept spatele.

— O curtează pe sora mea. Pe *adevărata* prințesă.

— O curtează?

— Da.

Tycho se uită la mine, apoi la străjerii mei, și nu spune nimic.

— Atunci nu pe mine ar trebui să mă vizitezi, zice Iisak.

Îmi îndrept umerii.

— Regina și-ar dori să-și asigure o alianță cu Emberfall. Sunt sigură că Grey și Nolla Verin o să se înțeleagă foarte bine. Li s-a oferit intimitate.

Iisak râde, colții strălucindu-i în lumină. Brusc, râsetul lui se transformă într-un mârâit urât, pe care nu l-am mai auzit scoțându-l vreodată, și se retrage mai mult în umbră.

— Lia Mara! vorbește mama din spatele meu.

Tresar și mă întorc, și mai că-mi lipesc spatele de gratii.

— Da! Mamă.

Tycho, care pare la fel de șocat ca mine, face repede o plecăciune și încearcă să intre și el în umbră. Cred că ar intra în celulă cu scraverul, dacă ar putea.

La fel și eu. Furia se oglindește în ochii mamei.

— Planurile mele pentru creatura asta nu te privesc.

— Credeam... credeam că aș putea să-i pun o vorbă bună...

— Nu. Nu poți. A încălcat un tratat și este conștient de pedeapsă. Întoarce-te imediat în camera ta!

Îl iau pe Tycho de mână și îl trag după mine înainte să îi vină alte idei.

Când urcăm scările, îi aud vocea, joasă și brutală:

— Draga mea creatură rea! Mai întâi o să-ncepem cu informațiile, iar apoi o să discutăm ce poți face pentru mine...

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

— GREY —

AŞ PREFERA SĂ MĂ ÎNTORC ÎN SALA TRONULUI CA SĂ O înfrunt pe Karis Luran sau în arena nisipoasă a turnirului, ca să dau ochii cu Dustan.

Mai c-aş prefera să fiu în curtea din Ironrose, înfruntându-l pe Rhen.

De fapt, aş prefera să fiu din nou în peştera aia de la graniţa cu Emberfall, ca respiraţia mea să se amestece cu a Liei Mara. Ar fi trebuit să o sărut. Ar fi trebuit să mă tocmesc ca ea să fie regină. Ar fi trebuit să implor soarta să-mi mai dea o noapte de călătorie, ca să văd încotro m-ar fi dus scânteia asta de atracţie.

În schimb, am fost îndemnat să particip la o cursă de cai.

Nolla Verin galopează prin oraş şi pe străzi fără să ţină seama de împrejurimi. Este clar că-i o călăreaţă pricepută, dar i-ar prinde bine să fie mai atentă la supuşii ei. Mai multe persoane se feresc din cale când cotim brusc şi pe aleile înguste.

Străjerii vin după noi, însă niciunul nu o ia înainte, ceea ce mă surprinde. Poate că ar fi îndrăznit, dar Nolla Verin pare să-şi croiască propria cale sinuoasă prin oraş, făcându-şi străjerii să se lupte din răsputeri să ţină pasul. Pierdem câţiva pe străzile mai aglomerate, căci oamenii se grăbesc să-i facă loc prinţesei, dar totuşi nu şi Gărzii ei Regale. Ca străjer, mi s-ar fi părut epuizant.

La fel de epuizant mi se pare să fiu presupusul moştenitor al tronului din Emberfall.

Ea rămâne în faţă, dar nu cu mult. Are avantajul de a cunoaşte oraşul şi de a avea un cal uşor care se poate înclina şi întoarce rapid. Are avantajul de a cunoaşte destinaţia.

Încep să cred că vrea să vadă dacă mă poate da jos din şa, dar mi-am petrecut mai mult de trei sute de anotimpuri ferindu-mă de un animal monstruos prin fiecare pădure din Emberfall. Poate coti brusc

pe unde vrea; nu o să mă doboare de pe cal.

Ar trebui să-mi placă asta. Îmi plac caii. Îmi place o *provocare.*

Dar îmi fac griji pentru Iisak. Şi pentru Lia Mara. Am sperat să trec pe lângă ea atunci când am urmat-o pe Nolla Verin afară din palat, dar holurile erau în mare parte pustii. Credeam că o să ieşim la o plimbare liniştită prin Oraşul de Cristal, în timpul căreia să întreb de amândoi, dar Nolla Verin a fugit din curtea castelului, aşteptându-se în mod clar să o urmez.

Aşa că am făcut-o.

Mă tot gândesc la discuţia cu Lia Mara, când am cărat cerbul prin pădure, la cum poporul ei nu e prea diferit de al meu. Chestia asta contrazice întru totul anii mei de instrucţie ca străjer, dar cuvintele ei şi-au făcut loc în gândurile mele şi refuză să dispară.

Vreau să-i cunosc poporul.

Vreau s-o fac alături de ea.

În schimb, fug după sora ei la galop, oamenii şi clădirile pierzându-se într-o mare de nuanţe gri, roşii şi maronii, soarele reflectându-se din sticlă şi pietre cu dâre argintii.

O femeie ţipă în faţă şi o mică siluetă ţâşneşte în drumul înaintea noastră. Părul negru şi strălucitor al Nollei Verin îi flutură în spate ca un drapel, iar ea nu dă semne că se opreşte. Nu pot să ajung la frâiele ei, dar pot să-i dau pinteni calului, înghesuindu-l pe al Nollei Verin şi forţându-l să se dea la o parte.

Îmi aruncă o privire surprinsă şi încruntată peste umăr, dar deja mi-am apucat frâiele cu o mână şi mă opintesc în şa. Calul îmi răspunde imediat, copitele alunecându-i pe caldarâm când mă aplec pentru a apuca materialul. Înşfac copilul de la pământ şi-l iau în braţe chiar înainte ca străjerii să treacă în galop mai departe.

Calul se cabrează şi se zbate în frâie, vrând să-şi continue drumul. Rămân ferm şi-mi cobor privirea la copil. E o fetiţă cam de patru ani, cu păr negru, strălucitor, şi piele măslinie. Expresia-i este încremenită între mirare şi groază.

— Linişteşte-te! îi spun eu, deşi este clar să nu mă înţelege.

Mă strâmb, iar ea schiţează un zâmbet. O fac din nou, iar acum zâmbeşte sincer.

— *Fell siralla,* şoptesc dezaprobator, iar copiliţa chicoteşte.

Lângă mine apare o femeie care-mi vorbește repede și pe un ton apologetic. Lacrimile-i scânteiază pe gene. Fetița deja se întinde spre ea cu degetele răsfirate, iar eu o cobor spre mama ei.

Nolla Verin și străjerii și-au schimbat traseul ca să revină spre noi, iar femeia face o reverență spre prințesa moștenitoare, ținându-și frica și vorbind și mai rapid.

Nolla Verin o ignoră pe deplin. Ea se uită la mine, cu un zâmbet curios pe buze.

— Mama aia ar fi trebuit să-și controleze mai bine copilul.

— Prințesa ei ar trebui să-și controleze mai bine calul.

Zâmbetul îi dispare și-și țuguiază buzele. În clipa asta, seamănă foarte mult cu mama ei.

Nu ar trebui să o supăr. Foarte multe lucruri depind de ce se întâmplă aici.

— Sau poate calul tău fugea atât de repede, încât nu ai văzut fata.

Umbra unui zâmbet îi revine pe chip.

— Poate. Am observat că ți-e greu să ții pasul cu mine.

— Cum aș putea s-o fac? E limpede că ești foarte pricepută.

Zâmbește mai larg și se întoarce, fără să o bage în seamă pe femeie. Nu pot decât să o urmez sau să îi scot în evidență impertinența, așa că-mi îndemn calul să înainteze și îmi doresc să fi avut o monedă pe care să i-o arunc femeii.

Ea oricum îmi strigă vorbe pe care nu le înțeleg.

— Ce spune? o întreb pe Nolla Verin.

— Îți mulțumește, îmi răspunde printre dinți.

— Aha!

Prințesa îmi aruncă o privire vicleană.

— Ne întrecem spre palat?

Ești nerăbdătoare să mai calci niște nevinovați? îmi spun în sinea mea, dar, în schimb, îi răspund:

— Bineînțeles, Alteță! Vrei să pornești prima?

Expresia ei devine răutăcioasă, iar calul sare înainte.

— O să regreți că m-ai lăsat în față, prințe Grey!

Sarcasmul plutește în aer.

Nu, o să-mi placă o plimbare în lumina soarelui. Am nevoie de un minut. Sau de o oră.

Când Rhen încerca să își adune poporul ca să salveze regatul Emberfall, părea să negocieze cu ușurință politicile curții. După o zi în Syhl Shallow, îmi doresc să pot găsi soluții pentru toate problemele cu sabia în mână.

Doi străjeri rămân în urmă ca să meargă pe lângă mine. Numele lor sunt Talfor și Cortney, și ambii au destulă experiență ca străjeri ca să afișeze un strop de dezinteres, deși le simt privirile din mers.

— Nu am fi călcat fata-n picioare, spune în cele din urmă Cortney, iar accentul ei este atât de pronunțat, încât îmi ia o clipă să înțeleg cuvintele.

Dau aprobator din cap, deși nu știu dacă este adevărat.

— Nolla Verin este foarte hotărâtă, adaugă Talfor. Nu cedează niciodată. De asta este atât de potrivită să fie regină.

— Sunt sigur că e o calitate admirabilă, spun eu.

— Femeia aia nu doar îți mulțumea, rostește Cortney.

Talfor izbucnește la ea în syssalah, iar Cortney își mută privirea. Cunosc destul de bine tonul unui ofițer superior care mustră unul inferior, deci aștept înainte să mă întorc spre Talfor.

— Spune-mi ce a zis!

Nu știu dacă li s-a spus să mă asculte, dar el se încruntă și trage de gulerul uniformei. Gestul îmi dă destul de înțeles.

— *Cu exactitate,* adaug eu.

— A spus că este recunoscătoare pentru o asemenea amabilitate neobișnuită. În ochii lui se strecoară îngrijorarea că a divulgat prea mult, deoarece adaugă repede: Poate ar trebui să mergem mai departe. Dacă speri să o ajungi din urmă pe Nolla Verin...

— Nu sper, îl întrerup ridicând din umeri, fără să-ncerc să fac să galopeze calul obosit. Este mult prea rapidă.

Acum mergem încet, iar negustorii și muncitorii de pe stradă se uită curioși la noi. Poate Rhen păstra distanța față de supușii lui, dar tot mergea printre ei. Cu siguranță nu i-ar fi doborât pe stradă de dragul unei mici distracții.

Aș vrea să nu mă mai gândesc la Rhen.

Trebuie să încetez să mai gândesc ca un străjer și să încep să gândesc ca un prinț. Nu trebuie să alerg după cineva pe străzi.

Mă uit la Cortney și-i schițez un zâmbet.

— Aveți câțiva arginți la voi? O să mă asigur că-i primiți înapoi. Nu m-ar deranja să ne oprim la orice se consideră aici a fi o tavernă.

Ea pare șocată și-i aruncă o privire lui Talfor. Bărbatul ridică din umeri.

Cortney îmi întâlnește privirea și-mi zâmbește șovăitor.

— Da, Alteță! Știu exact unde să mergem.

Mâncăm felii prăjite dintr-o legumă rădăcinoasă, peste care s-a turnat un sos roșu și acru, și carne fierbinte de vită. La început, Talfor și Cortney vorbesc precaut și cumpătat, dar par străjeri cumsecade, așa că mă relaxez. În cele din urmă, o fac și ei.

— Unii dintre noi au crezut c-o să-ți scoți sabia chiar în sala tronului, spune Talfor. Taie o bucată de vită din farfurie înainte de-a mă lămuri: Ca să revendici pe loc tronul.

— Înconjurat de treizeci de străjeri? spun eu. M-ați crezut și nesăbuit?

Courtney chicotește.

— Alții au încercat.

Cuțitul meu rămâne nemișcat.

— Au încercat să o ucidă pe regină?

— O, da! Tot timpul. Regina poate să numească un moștenitor, dar, dacă este ucisă, cine dă lovitura de grație devine conducător conform legii.

Talfor râde.

— Iar apoi ce să facă, să aștepte ca următorul bărbat sau următoarea femeie să îi înfigă o sabie în burtă? Nu, mulțumesc!

Prima parte a afirmației lui mă face să-nlemnesc. Mă întreb dacă Rhen știe asta.

Urăsc faptul că primul gând îmi zboară la Rhen.

Dar străjerii au dreptate. Dacă aș fi scos sabia în sala tronului, aș fi murit înainte să o ating pe Karis Luran. Și, chiar dacă aș fi reușit să o dobor, am mari dubii că bărbații și femeile de aici mi s-ar fi supus.

Cortney vorbește pe un ton macabru, dantelat cu umor negru:

— Dacă cineva ar fi ucis-o pe regină, l-am fi țintuit și-am fi lăsat-o pe Nolla Verin să *îl* omoare.

— Oamenii din Syhl Shallow par foarte loiali.

Mai tai o bucată de carne și o bag forțat în gură.

Ei fac un schimb de priviri, dar îmi dau seama că se întreabă dacă îi iau peste picior.

— Nu glumesc, spun, și vorbesc serios. Sunt aici doar de o zi, dar nu am auzit pe nimeni vorbind-o de rău pe regina voastră. Nu am văzut oameni îmbufnați și nici nemulțumiți de familia voastră regală.

— Nu s-ar tolera așa ceva, spune Cortney pufnind. Închisoarea de Piatră nu este plină de *monarhiști.*

Talfor mă cercetează cu atenție.

— Atât de multe ai observat?

— Odată ce ai fost străjer, străjer rămâi.

Cei doi își mai aruncă o privire, dar de data asta Talfor zâmbește.

— Se pare că nu mai e adevărat, Alteță!

Cortney se sprijină de masă și vorbește mai încet:

— Este adevărat că poți să faci lucruri magice?

Talfor izbucnește din nou la ea, iar eu zâmbesc.

— E-n regulă. Vorbește-mi liber!

Ei fac un schimb de priviri, iar apoi Talfor întreabă timid:

— Așadar, e adevărat?

— Da.

— Ai vrea să ne arăți? spune Cortney.

Cineva de la curte o să ceară în cele din urmă o demonstrație și aș prefera să o fac aici, în umbrele liniștite ale unei taverne, decât în fața întregii curți a lui Karis Luran. Scot pumnalul, iar ei se îndreaptă alarmați, dar mi-l trec rapid peste palmă. Sângele se adună rapid, dar acum știu cum să găsesc magia care așteaptă. Rana se închide. Fără efort.

Talfor se îndepărtează de masă. Cortney se holbează intrigată.

Șterg sângele și iau o gură din cană, roșind ușor.

— După cum vedeți.

Străjerii se uită unul la celălalt. Cortney își trântește brațul pe masă și-și scoate sabia.

— Fă-mi și mie!

Acopăr rana cu palma și eliberez ușor magia între noi. Simt când rana se vindecă, dar, dacă nu, reacția ei îmi o să-mi spună. Străjerul cască ochii, iar ea suspină și spune încet ceva în syssalah, după care-și

șterge sângele.

— Regina o să fie foarte impresionată, zice Talfor.

— Am înțeles că prețuiește mai mult rănile decât vindecarea, spun eu.

El înghite în sec.

— Da, ei bine... vindecarea este foarte utilă.

— La fel de ușor pot să provoc și răni. Să vă arăt?

Bărbatul se retrage.

— Nu este necesar. Își drege glasul și mă evaluează cu mai mult respect: Alteță!

O fată care servește pe la mese vine ca să ne ia farfuriile și ne umple din nou cănile cu cidru.

— Nolla Verin o să se aștepte să ne întoarcem, spune Cortney.

— Într-adevăr, zic eu, dar nu intenționez să mă ridic. Joci cărți, Talfor?

El se uită jenat spre intrarea în tavernă.

— Oaspeții reginei o să sosească după-amiază târziu.

— Asta înseamnă că nu?

Îmi aruncă o privire tristă.

— Nollei Verin nu o să-i placă asta.

— Trebuie să mă păziți? O să fiți pedepsiți dacă nu mă întorc la timp?

Talfor pare din nou speriat.

— Ni s-a poruncit să te ferim de pericole. El se uită la Cortney și adaugă: Și să te facem să te simți binevenit.

— Atunci, bravo!

Tot par nesiguri.

Mă aplec și vorbesc încet:

— Dacă o să se nască o alianță între țările noastre, trebuie să fiu considerat ca egal. E clar că Nolla Verin vrea să facă din asta o competiție. Dacă eu câștig, este o insultă pentru Syhl Shallow. Dacă pierd, o să fiu considerat slab. Singura cale de a câștiga este să nu joc.

Cortney își drege glasul.

— Chiar că încă mai gândești ca un străjer!

Asta mă face să zâmbesc.

— Nu vreau să fiți mustrați din cauza mea, spun eu. Putem să ne

întoarcem la palat dacă vreți. Dar aș prefera să aflu informații despre Syhl Shallow de la popor, nu de la conducători.

Străjerii mai fac un schimb de priviri, dar, în cele din urmă, Talfor oftează și desface un săculeț de la centură.

— Jocul de cărți este distracția preferată în Emberfall? întreabă el.

— Da.

Își face mâinile căuș și scutură săculețul, făcând să se audă zăngănit de oțel. Deschide mâinile și șase cuburi argintii dansează pe masa dintre noi.

— Bine ai venit în Syhl Shallow, Alteță! Aici jucăm zaruri.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

— LIA MARA —

NOLLA VERIN SE PLIMBĂ PRIN CAMERA MEA, FUSTELE-I DE un roz translucid plutind în jurul ei când merge.

— Au trecut *ore* bune, spune ea.

Mă uit la carte. Am poruncit să mi se aducă documentele despre Iishellasa de la biblioteca palatului, sperând să aflu ce i-ar putea cere mama lui Iisak, dar după ce Grey a „scăpat" de Nolla Verin în oraş, nu am auzit altceva preţ de câteva ore.

— Mm-hmm!

— Ce ar putea să facă?

Dau o pagină. Până acum, nu am aflat decât lucruri pe care Iisak ni le-a spus deja: că scraverii şi vrăjitorii erau aliaţi – şi doar cu ajutorul magiei sau zburând putea ajunge cineva în pădurile îngheţate din Iishellasa. Se spunea că pietrele şi copacii din Iishellasa aveau proprietăţi speciale, care îi făceau imuni la forţele magice. Vrăjitorii au încercat să găsească zone mai calde, dar în cele din urmă au fost distruşi de regele din Emberfall.

Ei bine, majoritatea.

— Lia Mara!

— Scuze, ce?

— Te-am întrebat ce ar putea „să facă".

— Chiar nu ştiu.

— Poate c-am insistat prea mult. Mi s-a părut foarte supărat când am trecut pe lângă copila aia de pe stradă.

Îmi ridic privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— O fetiţă a fugit în stradă. Nu aş fi rănit-o, dar el a reacţionat ca şi când aş fi vrut să trec peste ea pe stradă...

— Nolla Verin! Ce a făcut Grey?

— Mi-a dat calul la o parte şi a luat copilita pe calul lui. Strâmbă

din nas și completează: Cam ca o doică.

Inima îmi bate repede și trebuie să mă concentrez la hârtii înainte să observe căldura care îmi cuprinde obrajii. Întorc o altă pagină.

— Da.

— Nu, nu ca o doică. Frustrată, scoate un zgomot și vine repede să se așeze în capătul șezlongului meu, după care îmi spune: Dragă soră, ajută-mă, te rog!

Asta mă face să las documentele deoparte.

— Cum anume?

— Trebuie să îl înțeleg. Să aflu ce o să-l facă să accepte orice-și dorește mama de la alianța asta. Își mușcă buza și adaugă: Nu pot înfrunta un al doilea refuz.

Mi se pare nedrept că ar trebui să-mi ajut sora mea să-și urzească o cale spre inima lui Grey, să îl manipuleze pentru scopurile mamei noastre. Mă încrunt și nu mă chinui să o ascund.

— De ce te uiți așa? șoptește ea.

— Îmi ceri ajutorul ca să-l păcălești, spun eu. E un om bun, Nolla Verin. Cred că ar fi un rege bun.

— Așa sper și eu! Dar n-o să fie niciun rege dacă nu ne unim împotriva afurisitului de prinț din Emberfall.

— Ei bine, poate c-ai fi avut mai mult succes în a-l face să te asculte dacă ai fi încercat să-i *vorbești* în loc să îl alergi pe străzile Orașului de Cristal.

Își mușcă din nou buza și oftează.

— Probabil.

Se întinde pe spate până ce-și lasă capul pe genunchiul meu.

— E foarte chipeș. I-am propus să ne întrecem doar pentru că nu vorbea prea mult.

Am nevoie de o clipă să-ncerc să-i înțeleg tonul vocii, iar când reușesc, chicotesc și-i dau la o parte părul de pe față.

— Nolla Verin. Te-ai intimidat?

Își ridică privirea la mine.

— M-ai desconsidera dacă aș spune că... puțin? Se cuprinde în brațe și oftează, zicând apoi: Este foarte stoic. Felul în care s-a prezentat mamei... Eu nu știu dacă aș fi îndrăznit.

— Hmm!

Am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la Grey, însă memoria mea îl invocă stând în sala tronului, îmbrăcat elegant, înaintea tuturor celorlalți. Hotărârea calmă i se citea în privire, ca în Scorbura Nevăzută – sau în ziua în care a scăpat de prințul Rhen. În fața mamei, a părut că nu ar fi dat înapoi în cazul vreunei confruntări armate.

— I-ai văzut magia? întreabă Nolla Verin în șoaptă și totuși plină de curiozitate. Când a încercat prințul Rhen să îl ucidă?

— Prințul a poruncit să fie biciuit. Fără să vreau, mă trece un fior, dar apoi continui: A fost îngrozitor. Magia lui Grey i-a făcut pe prinț și pe străjerii lui să cadă inconștienți la pământ. Așa am reușit să evadăm.

Ea se ridică.

— Inconștienți?

— Da. Spionii noștri au raportat altceva?

— Mamei i s-a zis că Rhen era singur.

— Nu. Erau toți în curte.

— Câți?

— Cel puțin douăzeci.

Acum face ochii mari.

— O să fiu nevoită să-i spun mamei. Spionii noștri nu au dat de înțeles că magia lui funcționează la un asemenea nivel.

Mă încrunt, având impresia că l-am dezavantajat cumva pe Grey. Pe de altă parte, probabil e mai bine ca sora mea să fie mai precaută. Poate n-o să încerce să îi manipuleze sentimentele.

Nu m-am simțit niciodată atât de nehotărâtă și de dezorientată. Nu vreau să-mi dezavantajez nici țara. Jocurile astea politice mi se par prea nedrepte, când oameni reali și emoții adevărate sunt miza lor.

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră! strig, aproape ușurată.

O slujitoare intră și face o plecăciune spre sora mea, care încă stă întinsă pe șezlong.

— Alteță! S-a întors prințul. Regina i-a recomandat ca, la apus, să te însoțească la cină.

Nolla Verin zâmbește, chipul ei strălucind ca o rază de lună. Eu nu

zâmbesc.

— Ar trebui să te duci să te pregăteşti.

Rochia mea pentru cină e de un verde-deschis şi licăreşte în lumină, iar slujitoarele mele mi-au cuprins talia cu o centură neagră şi lată împodobită cu smaralde. În gentuţa care dispare între faldurile veşmintelor am strecurat o carte cu puţine pagini din colecţia mea. Aş vrea să pot citi ca să-mi distrag atenţia chiar aici, la masă, pentru a evita să o văd pe Nolla Verin cum se foloseşte de informaţiile pe care i le-am oferit să îl manipuleze pe Grey. Dar nu-mi doresc ca mama să-mi incendieze toată biblioteca. Aşadar, stau şi ascult politicos, şi aştept momentul când toată lumea o să plece de la mese ca să socializeze, să danseze şi să bea, iar eu o să pot să dispar pe verandă. Lumânările sunt aprinse pe holul aglomerat, făcând fiecare centimetru argintiu şi auriu să strălucească. Pentru „mica ei adunare", mama a invitat peste o sută de oameni, majoritatea fiind familii din cele cinci Case Regale. Locul lui Grey este la mijlocul mesei din centru, lângă Nolla Verin. Hainele lui sunt cele mai elegante pe care i le putea oferi mama, culorile amintind de auriul şi roşul din Emberfall. Ceilalţi – Jake, Noah şi Tycho – îi stau alături, toţi îmbrăcaţi asemănător.

Nolla Verin, în haine albe, se apropie de Grey şi-şi trece o mână peste antebraţul lui. Înălţimea lui şi lăţimea umerilor o fac să pară o păpuşă pe lângă el. Una micuţă, mortală şi agilă. Nu aud ce spune ea, dar Grey râde.

Mă încrunt şi-mi fixez farfuria cu privirea. Stau în capătul mesei, în faţa lui lady Yasson Ru. Are cel puţin nouăzeci de ani şi miroase de parcă nu ar fi făcut baie de cel puţin cinci. Toate cuvintele pe care mi le adresează sunt nişte strigăte, însă e conducătoarea celei mai bogate case regale.

Din fericire, are o însoţitoare care să o distragă de fiecare dată când începe să vorbească.

Faţa-i ridată se încruntă.

— OARE REGINA NOASTRĂ CHIAR CREDE CĂ NE PUTEM ALIA CU...

— Poftim, stăpână! spune însoţitoarea ei. Aţi încercat vinul

aromat? o întreabă şi-i vâră paharul sub nas.

Soţia lui Yasson Ru, lady Alla Ru, stă lângă mine şi e deja adormită.

Nu vreau să mă uit din nou la Grey şi la Nolla Verin, dar ochii mă trădează şi arunc oricum o ocheadă spre ei. Acum îşi ţine mâna pe braţul lui şi îi şopteşte ceva; îşi apropie gura de gâtul lui. Grey o ascultă, dar îmi întâlneşte privirea.

Mă uit în altă parte şi golesc paharul de vin aromat dintr-o înghiţitură.

Lady Yasson Ru se uită atent la mine.

— N-AR TREBUI SĂ BEI ATÂT DE REPEDE! EŞTI NOBILĂ...

— Stăpână, mai vreţi pâine? o întreabă însoţitoarea personală.

Îi zâmbesc recunoscătoare fetei.

Trebuie doar să supravieţuiesc desertului. Când farfuria e adusă înaintea mea, o grămadă de ciocolată obscen de bună cu spumă deasupra, mai c-o torn pe gât.

— VAI! exclamă lady Yasson Ru. CE POFTĂ DE MÂNCARE AI!

Lângă mine, soţia ei se trezeşte brusc.

— CE, YASSON, AU ADUS FELUL ÎNTÂI?

Mă reazem de spătar.

— Vă rog să mă scuzaţi!

Muzicanţii din colţul camerei au început să cânte, sunetul grav al tobelor amestecându-se cu ale instrumentelor cu coarde ca să-mi mărească pulsul. Mă furişez printre străjeri şi invitaţi şi mă îndrept spre uşile din sticlă care dau spre verandă.

Nu mă opreşte nimeni. Nu-i pasă nimănui. Nu sunt regina şi Nolla Verin a fost numită moştenitoare, deci nu sunt vrednică de multă atenţie la o astfel de adunare. Nu vreau să mă bucur de asta – dar, într-un fel, schimbarea este bună. Acum nu vreau să se uite nimeni la mine.

Veranda se întinde mult pe o latură a castelului, ieşind în afară cu o privelişte a munţilor întunecaţi care se înalţă în faţă, oraşul luminat de lună strălucind în stânga. Doar două torţe sunt aprinse aici, permiţându-mi să mă delectez cu priveliştea perfectă a nopţii înstelate. Aerul este prea rece ca să mă simt în largul meu, dar momentan o să mă bucur de singurătate. Cel puţin până o să se mai toarne nişte vin şi invitaţii beţi o să-nceapă să iasă pe verandă. Simt

primele efecte ale vinului aromat. Nu suficient cât să mă încurajeze sau să mă destindă, ci cât să-mi elibereze puţin gândurile, Mă întreb ce-a zis Nolla Verin de l-a făcut să râdă.

Oftând, mă aşez pe un scaun tapiţat. Apoi scot cartea şi încep să citesc, mereu recunoscătoare pentru poveştile despre alţi oameni şi aventurile lor.

— Ce citeşti?

Tresar atât de tare, încât aproape cad de pe scaun. Cartea-mi zboară din mâini.

Grey o prinde din aer şi-mi schiţează un zâmbet.

— Iartă-mă! spune şi-mi întinde cartea.

Mă ridic în picioare şi o iau. Încerc să îmi netezesc hainele şi părul, recunoscătoare pentru umbrele care o să ascundă orice urmă de roşeaţă din obraji.

— Mă bucur că nu eşti vreun asasin!

— Într-adevăr! Se uită împrejur, la veranda pustie, şi adaugă: Ar trebui să fii însoţită de străjeri.

— De ce? Nimeni de aici nu ar avea nimic de câştigat din moartea mea. Şi străjerii tăi unde sunt, Alteţă? adaug când văd că se încruntă la spusele mele.

Zâmbeşte.

— Am ajuns la o înţelegere.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu trebuie să cer intimitate. Face o pauză şi amuzamentul îi dispare de pe chip, apoi completează: Nu sunt obişnuit să mă aflu în centrul atenţiei.

— Aveam impresia că te distrezi la cină.

Par tăioasă şi geloasă, şi îmi doresc să-mi pot retrage cuvintele.

Grey mă cercetează cu atenţie şi-mi dau seama că a observat. El observă totul.

— Mă bucur că ţi-am dat impresia asta! Face o pauză, apoi: Dacă te deranjez, pot să mă întorc.

Nu mi se pare că aş putea să-i ofer un răspuns potrivit.

Nu, nu vreau să te întorci. Vreau să rămâi aici, cu mine, sub razele lunii, unde putem să ne prefacem că stăm din nou printre copaci, fără mame, surori sau alianţe între noi.

Îmi înghit nodul din gât. Ochii lui Grey, atât de negri în aerul nopţii, nu m-au părăsit.

— Sau aş putea să-ţi ţin companie? întreabă el.

Dau din cap, deoarece nu mă încred în vocea mea. Totuşi, nu mă aşez din nou pe scaun. Să stau în picioare pare mai sigur decât să stau jos. Vântul rece suflă dinspre munte ca să mi se strecoare prin haine, să mă facă să tremur şi să mă gândesc la Iisak, închis în temniţă.

Grey îşi descheie tunica şi, scoţând-o, mi-o întinde.

Clipesc la el.

— Ce faci?

— În caz că-ţi este frig. Nu se obişnuieşte ca bărbaţii să-şi ofere haina unei domniţe?

Mă încrunt şi îmi îndrept umerii.

— S-ar considera drept nepoliticos să recunoşti o slăbiciune.

— Cum adică-i o slăbiciune să-ţi fie frig?

Vântul îmi suflă din nou pe lângă gât. Nu ştiu cum să procedez. Să port o haină de-a lui mi se pare ceva foarte intim, foarte asemănător unui lucru pe care nu ar trebui să-l fac.

Inspir şi-mi doresc foarte mult să iau tunica.

El aşteaptă, interpretându-mi tăcerea, după care ţine mai bine haina cu ambele mâini.

— Îmi permiţi?

Înghit în sec şi dau aprobator din cap, apoi închid ochii când mi-o pune pe umeri. Trupul său a încălzit pielea şi mătasea, şi simt greutatea hainei pe spate.

— Mulţumesc! îi spun.

Degetele lui uşoare ca o pană îmi ating bărbia, înclinându-mi capul. Inspir brusc şi deschid ochii.

— Eşti departe de-a fi slabă, Lia Mara.

Schiţez un zâmbet.

— Căratul cerbului mai că m-a ucis.

— Nu mă refer la cerb. Face o pauză, apoi continuă: Mă refer la momentul din Scorbura Nevăzută, când ar fi trebuit să fugi ca să te aperi, dar ai început să-i ajuţi pe cei răniţi. Mă refer la momentul în care mi-ai oferit siguranţă, când te-ai fi putut afla la câţiva kilometri distanţă, călare pe cal, cu mult înainte să se ivească zorii. Mă refer la

fiecare clipă şi la fiecare pas al călătoriei noastre până aici. Vorbeşte mai încet şi mai delicat: Mă refer la clipa în care Iisak mi-a sfâşiat braţul, iar tu m-ai luat de mână.

Este atât de nemişcat, încât ar putea fi o umbră, o şoaptă imaginară. Dacă haina lui caldă şi grea nu mi-ar fi acoperit umerii sau dacă nu i-aş fi văzut licărul slab din privire, nu aş fi crezut ce se întâmplă. Sunt foarte conştientă de respiraţia mea şi a lui. Muzica se furişează pe uşă ca să ne invadeze micul cocon de linişte.

— Iar te-ai îmbătat? îl întreb în şoaptă.

Râde, iar asta se întâmplă atât de rar, încât inima îmi tresaltă în piept.

— Te asigur că sunt foarte treaz.

Înghit iar în sec.

— Ar trebui să fii înăuntru. Ar trebui să fii cu Nolla Verin.

Grey nu se clinteşte.

— De ce ai fugit de la petrecere?

— Nu am fugit. Nu era nevoie de mine.

Se încruntă.

— De când am sosit aici, te-ai ascuns de mine. Nu înţeleg de ce.

— Sora mea...

— Asta nu are legătură cu „sora" ta, spune Grey.

— Ba *are,* insist eu. Înţelegi? A fost aleasă moştenitoarea tronului. Este fiica preferată. M-ai întrebat de ce am plecat de la petrecere, de parcă aş avea vreun loc acolo. Nu avem aceleaşi ţeluri. Ce am de oferit? Întind mâinile şi mă întorc, arătându-i ce-i în jurul nostru, şi continui: Sunt singură pe veranda asta pentru că nu am nimic. Nimic! Nu am nici tron, nici coroană, nici patrie, nici...

Suspin când îmi prinde talia şi mă forţează să rămân nemişcată. Mâinile îi sunt puternice şi ferme, şi-mi vorbeşte foarte încet:

— Să nu mai spui niciodată că nu ai nimic de oferit!

Respir atât de sacadat, încât aş putea să izbucnesc în plâns, în râs, ori să mă sfărâm într-un milion de bucăţi care o să plutească în vânt.

— Ştii, spune el încet, când soldatul ăla ţi-a pus cuţitul la gât, aş fi putut să-i retez capul.

Cuvintele atât de dure şi de practice îi contrazic blândeţea vocii. Întunericul din ochii lui străluceşte, o urmă a ceea ce poate deveni

atunci când trebuie. Tremur.

— Nu ai fost nevoit să o faci.

— Nu aveai nevoie să te salvezi. Face o pauză şi apoi adaugă: Şi cuvintele tale mi-au oprit mâna.

— Cuvintele mele?

— Ai spus că sabia nu poate să fie rezolvarea oricărei probleme. M-am gândit multe zile la cuvintele tale.

Tace o clipă.

— De vreme ce m-ai făcut să-mi dau seama că nu mai sunt o armă pe care s-o folosească altcineva.

Emoţia îmi face pieptul să se strângă, însă apropierea şi căldura lui mi-au încetinit respiraţia.

— Nu eşti o armă, Grey.

— Pot fi.

Mâna lui îmi părăseşte talia ca să-mi dea la o parte o şuviţă de păr de pe obraz.

— Dar tu eşti mult mai periculoasă.

Abia pot gândi cu degetele lui care-mi conturează faţa.

— A, da, cea mai periculoasă persoană de la o petrecere este întotdeauna fata care stă singură cu o carte!

El nu zâmbeşte.

— Te subestimezi. Sora ta pare hotărâtă să fie cât mai nemiloasă – ca să o impresioneze pe mama ta, sunt sigur. Deşi cruzimea poate să aibă un folos, cred că genul tău de forţă ar inspira mai multă loialitate. Asta te face periculoasă. Nu pentru că ai veni călare cu o sabie ca să preiei controlul, ci pentru că poţi să stai în întuneric, liniştită, pe scaun, cu cartea ta – colţul gurii i se ridică –, şi să hotărăşti care e cea mai bună cale de a duce la bun sfârşit ceea ce trebuie făcut.

Roşesc.

— Nu, Grey, stau aici cu o carte deoarece...

Se apleacă şi-şi atinge buzele de ale mele. Atât de uşor, de parcă ar fi aripile unui fluture. N-aş putea să spun că e un sărut, dar mişcarea îmi aprinde un foc în stomac şi-mi goleşte mintea de gânduri, făcându-ne să rămânem pe loc, respirând acelaşi aer.

Degetele i se opresc pe obrazul meu, cel mare zăbovindu-i lângă

buza mea.

— Iartă-mă! începe el. M-ai mai oprit și...

Clatin aprig din cap.

— Nu ar fi trebuit să o fac.

De data asta, când gura lui o găsește pe a mea, nimic nu mai este ușor. Forța-i radiază prin mâini, iar sărutul lui este ca o flacără. Genunchii îmi sunt slabi și tremur, dar mâinile mele sunt sigure și ferme, găsindu-i gâtul, lățimea umerilor, părul zburlit de la ceafă.

Apoi mă cuprinde strâns în brațe, iar ce simt este aproape mai intens decât atracția sărutu rilor lui care creează dependență: să fiu îmbrățișată, să mă simt prețuită. Când își desprinde în sfârșit buzele de ale mele, oftez și îmi lipesc fața de golul de sub bărbia lui.

E o nebunie. Riscant. Înspăimântător. Oricine ar putea ieși pe verandă. Ar trebui să îmi dea drumul.

Nu o face. Mă mângâie încet pe păr și pe spate, iar eu sunt neputincioasă cu suflarea lui în păr și cu mintea la parfumul lui.

— *Fell siralla!* spune el, iar eu chicotesc.

— *Nah,* zic eu. *Fell bellama. Fell garrant. Fell vale.*

— Sper că nu înseamnă ceva mai rău decât „neghiob".

Clatin din cap pe gâtul lui. Probabil îmi simte roșeața din obraji prin cămașă.

— Bărbat frumos. Bărbat curajos.

— Ai mai zis ceva, spune după o clipă.

— Observi totul!

— Ce înseamnă ce-ai spus a treia oară?

Nici el nu mă lasă să dau înapoi de la ceva. Asta-mi place și displace totodată.

— O să fie nevoie să înveți syssalah ca să afli.

— *Fell vale,* rostește gânditor, iar accentul lui îngrozitor mă face să chicotesc din nou. O să fii nevoită să-mi mai dai lecții, adaugă el.

— O să-ți dea cineva.

Îmi mângâie ușor bărbia cu degetul, iar eu îmi ridic privirea. Buzele ni se ating încă o dată. Cerul nopții pare să se apropie de noi, învăluindu-ne în liniște și căldură.

Apoi un țipăt spintecă noaptea.

Grey ridică brusc capul

— Iisak

Încă un țipăt. Apoi încă unul. Mai strident și mai urât decât am auzit vreodată. Vreau să-mi acopăr urechile cu mâinile.

Mi-aduc aminte ce i-a spus mama scraverului, ceva legat de seara asta. O, ce a făcut?

N-am mult timp la dispoziție să mă-ntreb, deoarece toți cei dinăuntru încep să strige.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

— GREY —

OAMENII NĂVĂLESC PE UŞILE CARE DAU SPRE VERANDĂ; EU ŞI Lia Mara ne luptăm să ne croim drum printre ei ca să ajungem înapoi în camera principală. Majoritatea străjerilor au mâna pe armă, dar niciunul nu a scos-o. Scaunele au fost răsturnate în grabă, iar farfuriile, sparte pe pământ.

Karis Luran şi Nolla Verin se află în mijlocul încăperii. La picioarele lor zace trupul unui bărbat cu pieptul şi abdomenul spintecate. Patru zgârieturi îi traversează atât de urât chipul, încât nu îi văd trăsăturile. Mirosul de sânge şi alte lucruri mai rele otrăvesc aerul.

— Nu! şopteşte lângă mine Lia Mara. Nu!

Iisak este într-o parte, având la gât o zgardă argintie prinsă de un lanţ strălucitor. Karis Luran ţine celălalt capăt. El îşi dezgoleşte dinţii, iar ghearele-i sunt roşii de sânge. Stă atât de departe de ea cât îi permite lanţul.

Majoritatea invitaţilor la cină nu au fugit, deşi câţiva par puţin îngreţoşaţi, afişând un amestec de groază şi de fascinaţie.

Singurii oameni care nu par fascinaţi sunt Tycho şi Noah. Un străjer îi împiedică să se apropie de bărbatul care zace la pământ. Noah pare furios.

Jake apare lângă mine.

— A spus că a organizat o demonstraţie pentru cei care ar îndrăzni să o sfideze, îmi şopteşte grăbit. Apoi l-a târât pe tipul ăla aici. Am crezut că o să-i taie capul sau ceva de genul ăsta, ceea ce era destul de rău, însă unul dintre străjerii ei l-a adus înăuntru pe Iisak.

Uitasem, cumva, de ce Karis Luran avea o reputaţie atât de brutală printre oamenii din Emberfall.

Uitasem, cumva, ce le-au făcut soldaţii ei oraşelor noastre de la graniţă.

Uitasem deoarece eram atent la Lia Mara, nu la cine avea cu adevărat puterea.

Privirea mea străbate camera spre Iisak. Pieptul i se ridică și-i coboară cu iuțeală, ca și când lanțul i-ar îngreuna respirația. Ochii îi sunt reci, negri și resemnați.

Acum, el este arma folosită de altcineva. „Un preț mare", spusese scraverul, într-adevăr.

— Haide, Alteță! mă-ndeamnă Karis Luran. S-ar putea să fie deja mort.

Îi întâlnesc privirea.

— Nu înțeleg.

— Ni s-a spus că poți să readuci oamenii la viață, spune Nolla Verin. Arată-ne!

Seara asta nu era o celebrare, ci o încercare pentru mine.

Simt că sunt un mare neghiob că nu am bănuit asta. Inspir și fac un pas înainte.

Jake se apropie și mă oprește cu umărul.

— Nu o face pe degeaba, îmi spune în șoaptă.

Îi întâlnesc privirea, încurajat de caracterul practic.

Dau rapid din cap și înaintez. Abdomenul bărbatului este sfâșiat atât de rău, încât se văd mai mult mușchi și sânge decât piele. Iisak i-a nimerit cu ghearele un ochi, deși celălalt este intact. Tăietura de pe un obraz e atât de adâncă, încât îi văd dinții dedesubt. Respiră foarte lent.

Urmările violenței nu m-au făcut niciodată să tresar, așa că nu o fac nici acum. Mă uit din nou la Karis Luran.

— Ce plată-mi oferi?

Ea își mijește ochii.

— Niciuna.

— Atunci n-o să-l vindec. Tu ai poruncit să i se facă asta, nu eu.

În spatele ei, resemnarea dispare de pe chipul lui Iisak. Privirea îi e ațintită asupra mea.

— Te rog! suspină Lia Mara în spatele meu. Te rog, Grey! Salvează-l, te rog!

Disperarea din vocea ei îmi strânge inima și mă străduiesc din răsputeri să nu mă las într-un genunchi ca să-mi lipesc palmele de

rănile lui. Îmi ascund emoţiile în cotlonul întunecat al minţii până când nu mai simt nimic. Ar putea muri la picioarele mele. Aş putea scoate sabia ca să termin treaba.

Nu. Nu ai putea. Pentru prima dată, gândurile alea îşi fac loc.

Nu cedez. Nici Karis Luran nu cedează.

În cele din urmă, Nolla Verin întreabă:

— Ce plată ceri?

Mă gândesc să spun *libertatea mea.* Să scap de dansul ăsta, de farsa asta, de echilibrul precar. Într-un fel, mă simt la fel de înlănţuit ca Iisak.

Mă uit la bărbatul de pe jos. Părul şi barba sunt de un şaten-nisipiu şi are constituţia unui soldat, deşi nu este îmbrăcat ca unul.

— Cred că o viaţă la schimb.

Nolla Verin se uită în ochii mei şi zâmbeşte.

— Pe cine ai vrea să ucizi?

— Nu vreau să ucid pe nimeni. Aş vrea ca datoria scraverului să fie ştearsă.

— Nu! spune Karis Luran pe un ton egal şi care nu lasă loc de tocmeală.

— Foarte bine! zic pe acelaşi ton.

— Grey! strigă Noah.

— Te rog! strigă Lia Mara, făcând să mi se strângă stomacul.

— Datoria scraverului o să fie ştearsă după un an de sluj, spune Karis Luran.

— Bine! Transferă-mi mie slujul de un an.

Ea se uită calm la mine.

— Nu te afli în poziţia de a-mi cere ceva. Ţi-am oferit protecţie ţie şi oamenilor tăi.

— Nu am cerut nimic. Tu ai cerut. Şi ne-ai oferit protecţie mie şi poporului meu deoarece speri să făureşti o alianţă cu viitorul rege din Emberfall.

— Grey, strigă Noah, nu cred că tipul ăla mai rezistă cinci minute!

— Sunt suficiente cinci minute ca magia ta să-şi facă efectul? întreabă Karis Luran. Sau o să le pierzi tocmindu-te?

Nu îmi mut privirea de la ea.

— Tu eşti cea care ai cerut ca el să fie vindecat. O să le pierzi

târguindu-te?

Colţurile gurii îi coboară un pic.

— Datoria scraverului trebuie plătită. Nu o să ţi-l dau, dacă îl eliberezi de jurământ.

— Deci, dacă nu renunţ la anul de sluj, ai fi dispusă să-mi dai lanţul.

Expresia ei este foarte vicleană. Într-un fel, îmi aminteşte de Rhen.

— Da, îmi răspunde. Dacă poţi să-l vindeci pe bărbatul ăsta, anul de sluj al creaturii îţi aparţine. O să-ţi dau lanţul.

Îl smuceşte, iar Iisak mârâie la ea, dar nu se mişcă.

— Şi imediat ce cădem de acord asupra alianţei, o să-mi oferi şi acces la – se uită la bărbatul de pe pământ – *talentele* scraverului?

Cererea ei mi se pare un pic prea neclară pentru gustul meu.

— La discreţia mea.

— Trei minute! strigă Noah. A pierdut mult sânge, Grey.

Karis Luran zâmbeşte.

— Chiar îmi placi mai mult decât fratele tău! Da, la discreţia ta. Vindecă-l pe Parrish în văzul tuturor şi-o să-ţi primeşti scraverul!

„Parrish." Numele îmi spune ceva şi încerc să îmi aduc aminte de ce. Nu îmi amintesc, iar el oricum e pe moarte. Las gândurile pentru mai târziu şi cad într-un genunchi în sânge. Are prea multe răni şi nu ştiu de unde să încep. Când respiră, scoate un hârâit.

Poate nehotărârea mea este vizibilă, deoarece Noah spune:

— Trebuie să îi opreşti hemoragia. Toate celelalte lucruri sunt secundare dacă el continuă să sângereze.

Mă uit la străjerii care îl opresc pe Noah.

— Eliberaţi-l!

— Nu! se opune Karis Luran. Doar tu. Dacă vindecătorul mai scoate o vorbă, faceţi-l să tacă!

— Mamă, te rog! strigă Lia Mara. Te rog! Parrish doar mi-a respectat porunca.

Atunci înţeleg. Îmi amintesc cine este Parrish. Străjerul ei. Cel care a însoţit-o la Ironrose în seara în care Rhen a luat-o prizonieră. O furie rece îmi cuprinde pieptul.

— Bărbatul ăsta ştie ce a făcut, răspunde Karis Luran. Dacă viaţa lui se termină aici, o să afle şi toţi ceilalţi.

Cu cât mai mult vorbeşte, cu atât mai mult se apropie de moarte bărbatul ăsta. Apăs cu mâinile cea mai urâtă rană, sperând că este sursa hemoragiei. Sângele şi măruntaiele îmi alunecă pe sub degete, iar eu închid ochii, căutând scânteile care m-au mai ajutat. Acum este mai uşor, ca la primele lecţii de mânuire a sabiei, când totul e doar joc de picioare şi mişcări ale braţului. Un pas aici, o lovitură acolo.

Ţin ochii închişi, dar carnea începe să se refacă sub mâinile mele, muşchii şi pielea lipindu-se. Sângele nu-mi mai curge pe lângă degete. Oamenii din apropiere icnesc de uimire. Aud murmure în syssalah.

Deschid ochii şi mut mâinile mai sus, spre pieptul lui, care acum abia se mişcă. Pielea lui are o paloare înspăimântătoare şi am văzut destui oameni ucişi de monştri ca să ştiu că nu e un semn bun. Forţez magia prin legătura dintre noi, scânteile căutând rana şi vindecând-o. Şi urmele rănilor se închid, iar răsuflarea lui Parrish se accelerează. Deschide ochiul sănătos şi geme încet de durere. Îmi întâlneşte privirea şi încearcă să ridice un braţ ca să mă dea la o parte.

Ridic mâinile murdare de sângele lui.

— Linişteşte-te! îi spun eu. Dă-mi voie să te ajut!

Nu se mişcă. Expresia lui e plină de frică şi vorbeşte repede în syssalah.

— Parrish! strigă Lia Mara şi vocea i se frânge într-un suspin.

Dar orice spune după aceea îl face să-şi coboare braţul.

— Ea o să mă ucidă, spune Parrish.

— A încercat. Acum eu o să încerc să te salvez.

Deşi nu ştiu dacă pot să-i salvez ochiul. Este distrus deasupra obrazului.

El nu îşi mişcă braţul, dar îmi lipesc o mână de obrazul lui însângerat. Şuieră de durere şi încearcă să se ferească, însă pielea începe să se lipească, iar ochiul sănătos se măreşte de surprindere.

Şoaptele din jur devin mai puternice.

Ochiul rănit se reface, irisul şi pupila plutind prin sclerotică. Este cel mai dezgustător şi, totodată, cel mai fascinant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Apoi termin. Parrish este vindecat, iar eu sunt extenuat şi amândoi suntem plini de sânge şi transpiraţie şi, probabil, chestii şi mai rele.

Mă priveşte mirat şi gâfâie la fel de tare ca mine.

— Mi se pare un vis.

Nu. Pare un coşmar. Mă forţez să mă ridic şi mă uit la Karis Luran. Întind mâna murdară de sânge.

— Plata mea!

Expresia de pe chipul ei este un amestec de furie, supărare şi aprobare.

— Prea bine! zice şi-mi dă lanţul întins, iar degetele-i alunecă prin sângele din palma mea.

Muşchii îmi par gata de un altfel de luptă, făcându-mă să respir superficial şi să devin foarte concentrat. Aş vrea să pot scoate o sabie şi să o execut pe loc.

— Să mă scuzaţi, dar ar trebui să mă întorc în camera mea ca să mă schimb!

— Bineînţeles! spune calm Karis Luran, şi nu îmi dau seama dacă ea s-a făcut de râs aici sau eu. Să nu îţi uiţi haina!

Înţepenesc. *Tunica mea!*

— Poftim! Vocea Liei Mara este abia o şoaptă lângă mine: Pleacă! Te rog! Înainte ca situaţia să se înrăutăţească.

Apuc bine haina din piele de căprioară, sperând să-i ating degetele, dar ea deja i-a dat drumul.

Nolla Verin mă urmăreşte cu foarte mare atenţie.

Mă forţez să mă uit la oamenii mei, încă reţinuţi de străjeri. Sărutul rapid pe care l-am împărtăşit cu Lia Mara pare să se fi întâmplat în urmă cu câteva zile. Luni. O viaţă întreagă. Acum sunt plin de sânge, un spectacol în faţa unor străini.

— Eliberează-mi oamenii! îi cer şi, cumva, o fac pe un ton egal. O să ne întoarcem în camerele noastre.

Karis Luran dă aprobator din cap, iar străjerii se îndepărtează. Tycho se repede să vină lângă mine. Noah merge pe lângă Jake.

Nu vreau să îl trag de lanţ pe Iisak, dar nu s-a mişcat din umbre. Nu îi mai văd expresia, iar acum nervii mei sunt prea întinşi ca să-mi pese. Înfăşor lanţul în jurul pumnului, fac o plecăciune spre Karis Luran şi încep să merg.

El mă urmează de bunăvoie. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să las lanţul, dar sunt îngrijorat că o să-l ia altcineva.

Când părăsim încăperea, Karis Luran le vorbește străjerilor.

— Duceți-l pe Parrish în temniță! Și de data asta să-i scoateți ochiul de tot!

Lia Mara țipă.

— Nu! Mamă – nu!

Mă opresc din mers.

— Nu! Jake mă atinge cu mâna pe umăr și mă împinge puternic, adăugând: Mergi mai departe!

Nu mă mișc. Îmi încordez maxilarul. Încerc să mă întorc.

Jake mă înghiontește din nou. Vocea lui pare așa cum mă simt eu, rapidă, grăbită și panicată, dar el este hotărât.

— E viu. I-ai salvat viața. Te-ai impus azi. Nu poți să-ți pierzi cumpătul acum. Mergi, Grey! Mergi!

Picioarele mele refuză să se miște. Încă suntem vizibili din pragul ușii. Nu am nicio îndoială că a dat porunca taman acum ca să mă submineze, ca să-i transmită un soi de mesaj fiicei sale.

În cameră, bărbatul țipă. Mă întreb dacă-i execută aici porunca.

Inima mi se strânge și *sunt sigur* de asta.

Încerc să trec pe lângă Jake.

— Nu l-am salvat ca să îl tortureze ea!

Iisak șuieră:

— O să ceară să mă întorc și, foarte probabil, o să mă oblige să fac lucruri și mai îngrozitoare.

Asta mă face să mă opresc. Îmi trec o mână peste maxilar. Țipetele Liei Mara au rămas acum întipărite în mintea mea. La fel și țipetele bărbatului.

— E doar un ochi, insistă Jake.

— Urăsc situația asta, mormăie Noah.

Și eu.

Tycho ia lanțul. Probabil e singura persoană pe care aș lăsa-o să mi-l ia din mână, așadar, îi dau drumul. Privirea-i e din nou întunecată și neliniștită.

— Iisak este prietenul meu, spune el. Își umezește buza care tremură și se uită la Jake, apoi adaugă: Și e doar un ochi.

Asta nu e nicio alegere.

La naiba! Îmi încordez maxilarul și merg mai departe.

În spatele nostru, țipetele răsună multă vreme după ce ajungem în camerele noastre și încuiem ușile.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

— LIA MARA —

DUPĂ CÂTEVA ORE, MAMA INTRĂ ÎN CAMERA MEA. E DESTUL de târziu ca să fi trebuit să dorm, dar ştiam că urma să vină, aşa că nici măcar nu m-am schimbat pentru culcare. Străjerul ei personal o însoţeşte şi-mi pare atât de aprigă şi răzbunătoare, încât mă întreb dacă o să mă ucidă chiar aici, în camera mea. Sar în picioare şi mă retrag înainte să îmi dau seama ce fac.

— Mamă, şoptesc.

Sângele lui Parrish îi pătează hainele şi are o dâră de sânge pe faţă şi încă una pe mâini.

Nu mă îndoiesc de faptul că este conştientă de fiecare pată şi că intenţionat nu le-a şters, ca să-mi transmită un mesaj.

— Încerci să mă subminezi? întreabă ea. Sau doar eşti invidioasă pe sora ta?

— Nu este... Nu sunt... Nolla Verin...

— Ai idee care e miza, Lia Mara? mă întreabă mama. Nu te gândeşti la cât de importantă e alianţa asta?

— Ba da. Înghit în sec şi adaug: Mă gândesc.

— Atunci explică-mi de ce-i purtai haina în faţa tuturor Caselor Regale din palat?

— Îmi pare rău! şoptesc. Îmi pare rău!

Se apropie de mine.

— Nu te mai scuza! Să nu mai greşeşti! Avem moştenitorul, iar Casele Regale au promis c-o să ne sprijine băneşte. Mâine o să închei o alianţă cu bărbatul ăsta, iar el o să ne conducă poporul ca să-şi revendice tronul din Emberfall. Până atunci, tu o să rămâi aici.

Se întoarce ca să plece, hainele învârtindu-se în urma ei.

Mă grăbesc să vin după ea, dar străjerii ei mi se pun în cale, aşa că mă opresc brusc. Inima îmi bate în piept. Mama nu şi-a mai întors niciodată străjerii împotriva mea.

După ce toți ies din camera mea, nu mai pot să respir. Ușa se închide zgomotos în urma lor.

Sora mea. Trebuie să vorbesc cu sora mea.

Număr până la zece. Până la douăzeci. Până la o sută. Număr până ce mama și străjerii ei o să se îndepărteze.

Fug spre ușă și o deschid. Un străjer se întoarce ca să mă blocheze. În locul Beei și-al lui Conys, mă trezesc față în față cu Parrish. Ochiul lipsă i-a fost cusut. Este palid, dar ferm, cu un baston în mână care să îmi blocheze calea.

Suspin și mă retrag.

— Parrish... Parrish, te rog! Mi-am dorit atât de mult să discut cu tine...

Vocea îi este rece și nu trădează nici măcar o fărâmă din străjerul care cândva a împărtășit cu mine o urmă de umor:

— Regina a poruncit să nu-ți părăsești camera.

Asta e lovitura finală. Mama l-a postat aici ca să îmi aducă aminte că acțiunile mele au consecințe. Că acțiunile mele nu au făcut decât rău.

Mă uit direct la rezultat. Celălalt ochi al lui Parrish este încețoșat de durere, furie și regret.

— Îmi pare rău! șoptesc eu.

El nu scoate o vorbă.

Nu am ce să îi spun.

Întind mâna și închid ușa. Am primit ce voiam: sunt singură în camera mea.

CAPITOLUL PATRUZECI

— GREY —

IISAK NU VREA SĂ MĂ LASE SĂ-I SCOT LANŢUL. REFUZ SĂ ÎL trimit înapoi în temniţă şi să îl duc în camera mea. A târât zalele zornăitoare pe podeaua de piatră câteva ore, până l-am ameninţat că îl spânzur cu lanţul dacă nu se opreşte. Sunt supărat şi recalcitrant, şi nu vreau decât să stau în faţa focului ca să cântăresc din nou toate alegerile pe care le-am făcut de când a apărut Dustan în arena lui Worwick.

În schimb, mă uit la foc, gândindu-mă la Lia Mara. Îmi doresc să nu îi fi dat haina. Să nu o fi pus în pericol. Aş fi vrut să nu...

— Pari tulburat, Alteţă.

Mă uit la Iisak. Stă ghemuit în cel mai întunecat colţ al camerei, cât mai departe de foc, ochii lui licărind negru.

— *Nu-mi mai spune aşa!* izbucnesc.

— Cred că ar trebui să te obişnuieşti cu asta.

La naiba! Îmi trec mâinile prin păr.

— Ce te sâcâie mai mult? întreabă Iisak. Bărbatul care şi-a pierdut un ochi sau prinţesa îngrijorată?

— Nu pot să fiu sâcâit din cauza *amândurora?*

— Ba da, cu siguranţă.

I-am poruncit să nu se mai tot plimbe de colo-colo, dar acum este prea nemişcat. Prea calm.

— Dar dacă ţi-ar fi spus să mă răneşti *pe mine,* în locul bărbatului? Ţi-ai mai *fi scos* la fel de repede ghearele?

— Da.

Răspunsul lui este atât de rapid, încât mă enervează şi mai rău. Îmi încordez maxilarul şi îmi doresc să fi cerut *orice altceva* în afară de libertatea lui.

— Deja mi-am scos ghearele la tine, spune el. Ai vindecat rănile în câteva secunde. De ce să risc să o înfurii şi să îi refuz porunca?

Îmi mut privirea de la el. Focul pocnește și pâlpâie.

— Nu am făcut niciun secret din dorința mea de a mă întoarce acasă, spune Iisak O să-mi petrec anul în slujba ta sau a ei și-o să fac orice este necesar, însă niciun minut în plus.

— Nu o să te oblig niciodată să faci... *aia.*

— Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta, Alteță!

Mă încrunt din nou la el.

— Ți-am zis să încetezi!

— Du-mă înapoi în temniță dacă te tulbură prezența mea.

— Nu mă tenta!

— Este atât de tentant? Mijește puțin ochii și adaugă: Serios?

Scrâșnesc din dinți și îmi mut din nou privirea. Mă încearcă, și îmi dau seama de asta.

— Îmi imaginez că trebuie să fi fost o ușurare să fii străjer, spune el. Să știi că acțiunile tale erau comandate de altcineva. Să nu te simți responsabil pentru ce ți se poruncea să faci!

O zice de parcă nu aș simți povara fiecărui lucru pe care l-am făcut.

— Nu știi nimic despre perioada în care am fost străjer.

— Cred că e grăitor c-ai fugit de dreptul tău din naștere și ți-ai ales o slujbă printre cei de cea mai joasă speță a societății din Emberfall. Nu aveai latrine de curățat?

— Vrei să te lupți, Iisak?

Se ridică din locul de lângă zid, înfășurând lanțul în mâini, fiecare za zăngănind când și-o trece peste gheare.

— Cred că întrebarea mai potrivită ar fi dacă *tu* vrei să te lupți.

De fapt, vreau. Am vrut să acționez de când am auzit-o pe Karis Luran dând poruncă să i se scoată ochiul lui Parrish. Am mușchii încordați de nevoia de a bate ceva.

În ultimul nostru anotimp împreună, vrăjitoarea Lilith îl tortura în secret pe Rhen în fiecare noapte. Se trezea în fiecare dimineață și mă chema să mă lupt cu el în arenă. Era mai greu decât orice antrenament la care am participat vreodată în Garda Regală.

Până în clipa asta, nu i-am înțeles niciodată pe deplin nevoia.

Aș vrea să pot să nu mă mai gândesc la Rhen.

Mă frec la ochi, dar simt mișcare în fața mea și-mi cobor brusc

mâinile. S-a apropiat suficient de mult ca să mă atingă, fiecare mișcare fiind lentă și calculată. Lumina focului se răsfrânge din lanț, din aripile lui, din ochii negri ca noaptea.

Lovește cu ghearele spre mine, aproape mai repede ca o boare, dar sunt pregătit pentru asta și sar înapoi, răsturnând scaunul. Apuc pumnalul, dar sabia este la distanță.

— Nu vreau să mă lupt cu tine! spun eu.

— Vrei să te lupți cu *ceva.*

— Ce vrei, Iisak? Vrei să te ucid? Vrei să te scutesc de suferință?

El râde.

— Crezi că ai putea să mă ucizi?

Fără să aștepte un răspuns, se năpustește din nou asupra mea. Ghearele îmi intră în umăr, dar înainte să îl lovesc cu pumnalul, se îndepărtează.

Totuși, nu este suficient de rapid cât să țină lanțul la distanță. Acesta se strunește când ajunge la limită, iar eu rămân locului.

În ciuda înălțimii, nu este deloc la fel de greu ca un om, așa că-l trag ușor spre mine, picioarele lui opintindu-se în podeaua de piatră.

Imediat ce ajunge destul de aproape, lovesc cu pumnalul, iar el mă atacă cu ghearele. Amândoi pierdem – sau poate câștigăm amândoi. Mă lovește cu lanțul peste mână. Eu îl lovesc în umăr. Ne despărțim, sângerând amândoi.

Nu îmi dă timp să îmi revin. Face din nou un pas mare spre mine, cu gândul să sară la fața și la gâtul meu. Îi îndepărtez ghearele cu pumnalul, dar antebrațul meu încasează o mare parte din lovitură. Cred că a tăiat ceva vital, deoarece arma îmi cade din mână și zăngănește pe podea. Magia mea răspunde aproape fără să gândesc, vindecând rana destul de repede ca să îl atac cu pumnii și forța brută. Ne izbim de celălalt scaun, de dulap, de grămada de bușteni de lângă șemineu. O draperie cade de pe zid.

Iisak se eliberează din prinsoare și-și înfige dinții în antebrațul meu. Îl lovesc cu pumnul și îl îndepărtez destul cât să sară de pe mine, sângele pătându-mi pielea în jurul mușcăturii.

Mă rostogolesc repede și găsesc sabia sub scaun, dar Iisak este deasupra mea înainte să o pot scoate. Își întinde mâinile spre gâtul meu, iar eu sunt pregătit să mă lovească cu ghearele, dar în schimb

mă prinde cu lanțul de gât și mă apasă spre podeaua de piatră. Este atât de strâns, că nici măcar nu pot înghiți. Îngenunchează pe brațul în care țin sabia.

Mă opun prinsorii lui cu mâna liberă, dar acum el are avantajul.

Mă încrunt la scraver, sigur că ochii îmi ard de furie.

— Ce vrei, Iisak? mă căznesc să rostesc întrebarea.

El se apleacă, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a mea. Colții încă pătați de sângele meu sunt tot dezgoliți. Respirația lui este ca vântul de iarnă.

— Nu. *Tu* ce vrei?

Încerc să-i mai dau un pumn, dar el mă pocnește peste mână și-și pune ghearele pe gâtul meu, direct peste lanț. Îl apuc de încheieturi, dar își strânge degetele. Simt fiecare vârf al ghearelor lui pe piele și înțepenesc. Nu îmi răneşte pielea, dar, dacă îndrăznesc să respir, ar putea să o facă.

„Tu ce vrei?"

Cuvintele alea par să mă facă să nu-mi mai doresc lupta. Gâfâi sub greutatea lui, iar gâtul îmi arde de emoție.

Sunt foarte multe lucruri pe care *nu* le vreau.

Nu vreau ca Lia Mara să sufere pentru faptele mele.

Nu vreau ca puținii oameni care mi-au jurat credință să sufere pentru asta.

Nu mai vreau să fie rănit cineva.

Nu vreau ca patria mea să se destrame.

Clipesc la Iisak, iar vederea mi se încețoșează.

— Nu vreau să mă războiesc cu Rhen.

Ghearele de pe gâtul meu își slăbesc strânsoarea, iar scraverul se retrage. Dau la o parte lanțul de pe mine și mă rostogolesc în capul oaselor, masându-mi gâtul. Magia din sânge se grăbește să vindece toate rănile, acum aproape fără să mă gândesc la asta.

Mă simt distrus pe dinăuntru, iar scânteile și flăcările puterii mele nu pot face nimic pentru a vindeca așa ceva.

Iisak se lasă pe vine în fața mea, echilibrându-se pe falange.

— Fratele tău este în război cu poporul lui. Am văzut-o în călătoriile noastre.

Îmi amintesc de hotărârea de nestrămutat a lui Rhen de a

revendica Portul Silvermoon.

— Știu.

— Chiar dacă i-ai mai fi străjer, poporul tot s-ar opune domniei lui. Nu te-ai gândit la asta?

— Ba da.

Mă gândesc la tot ce a fost forțat Dustan să facă de când am plecat și mă imaginez în locul lui. Nu vreau să mă gândesc la faptul că mi-aș fi întors sabia împotriva poporului din Emberfall, dar mă gândesc la jurământul pe care l-am depus cândva, și știu că aș fi făcut-o.

Înghit din nou în sec.

— Nu există alegeri ușoare, Iisak.

— „Ușoare", mormăie el. Alegerile nu sunt niciodată ușoare. Există alegeri bune și alegeri proaste, dar cel mai periculos este să nu alegi deloc.

Mă mișc pentru a mă rezema de șemineu, căutând căldura pietrelor ca să biruiesc frigul pe care îl adaugă Iisak în aer. O parte din mine vrea ca magia mea să nu fie atât de eficientă. Vreau să mă simt o vreme distrus și îndurerat. Oftez, apoi mă uit la el.

— Mulțumesc!

Iisak înfășoară lanțul în mâini, dă aprobator din cap și se așază nu departe de mine.

— Și eu aveam nevoie de o luptă.

Mă uit prin cameră, la mobila răsturnată și la draperiile rupte.

— Sunt surprins că nu am atras străjerii.

— Nu a răzbătut niciun sunet din cameră.

Clipesc surprins și apoi zâmbesc trist.

— Magia ta?

— Devine tot mai puternică în fiecare zi. Face o pauză, apoi adaugă: Tu nu ai invocat-o pe a ta.

— M-am vindecat.

El nu spune nimic, dar îi simt judecata rece. Aș fi putut face mai mult decât să mă vindec.

— Aș vrea să-ți spun o poveste, zice Iisak în cele din urmă.

— Bine.

— Aș prefera ca povestea asta să nu ajungă la urechile lui Karis Luran.

Mă uit la scraver. Asta îmi aminteşte de noaptea în care am împărtăşit secrete cu Tycho. Poate a fost lupta noastră sau poate că este aversiunea comună faţă de Karis Luran. Poate are nevoie de un confident la fel de mult cum am avut eu nevoie cândva.

— Păstrez bine secretele, Iisak.

— Poporul meu a avut un *aeliix,* spune el. Un moştenitor. Un fel de prinţ. Nici el nu voia să domnească. Tace o clipă, după care reia: Dispreţuia faptul că eram izolaţi în pădurile îngheţate. Voia să distrugă tratatul nostru cu Syhl Shallow, să ne ofere acces spre ceruri mai calde. Afirma că dreptul lui din naştere e o povară. Mulţi l-au crezut răsfăţat şi egoist, dar cam la fel ca-n cazul sentimentelor fratelui tău faţă de magie, împotrivirea lui izvora din frică. Să domneşti înseamnă să preiei povara întregului popor, să devii lider, în loc de servitor. Să devii părinte, în loc să fii copil.

Iisak răsuceşte zalele lanţului între degete. Acestea sunt acoperite cu gheaţă care se topeşte la căldura focului, picurând apoi pe podea.

— *Aeliixul* nostru a fugit din Iishellasa prin Syhl Shallow şi nu am mai auzit de el.

Îl cercetez cu atenţie.

— Este o poveste despre tine, Iisak? Ai fugit de dreptul tău din naştere?

— Nu, Alteţă.

Mă încrunt.

Ochii îi sunt atât de trişti şi de resemnaţi!

— Fiul meu a făcut-o, spune în şoaptă.

Mă îndrept.

— „Fiul"... tău.

— Credeam că îl ţine prizonier Karis Luran.

În pădure, Lia Mara a întrebat ce are mama ei.

„Ceva foarte drag mie", fusese răspunsul lui.

Îl fixez cu privirea.

— Deci asta te face...

— *Friistul* lor. Zâmbeşte trist şi apoi precizează: Regele lor.

Se uită la fereastră.

— Deşi am fost plecat mai mult timp decât am anticipat. Probabil că nu mai am ce coroană să revendic.

Ăsta e un secret mai mare decât orice mi-a spus Tycho în pod. Trag aer în piept printre dinţi.

— Trebuie să fii prizonierul ei timp de *un an,* Iisak.

— Mi-aș fi riscat toată viața. Focul pocnește în spatele meu, reflectându-se în ochii lui, în timp ce el adaugă: Tu, nu?

Când ezit, el zâmbește.

— Ai fi făcut-o. Dacă ai fi fost tată, ai fi făcut-o.

Tace preţ de o clipă.

— Când am plecat din Iishellasa, am încercat să merg pe urmele lui, dar am fost prins, apoi dat la schimb, vândut și pierdut la pariuri.

— În favoarea lui Worwick, completez eu.

— Da. El face o pauză, apoi zice: Iar acum nu sunt prizonierul *ei.* Își trece din nou lanţul peste gheare, precizând: Alteță, sunt al tău.

Înghit în sec.

— Nu ești prizonierul meu, Iisak.

— Ai făcut o înțelegere cu Karis Luran. Nu mă poți elibera. Miza e prea mare.

Miza este întotdeauna prea mare. Mă încrunt iarăși.

— De unde știi că nu îl are?

— Ar fi cerut mai mult de un an. El se ridică de pe podea și se uită pe fereastră în timp ce zice: E posibil să fi dispărut de multă vreme – sau să fi murit. Era ultima variantă pe care trebuia să o verific.

Acum înțeleg de ce avea și el nevoie de o luptă.

— O să găsesc o cale să-ți câștig libertatea, spun eu.

— Pot să supraviețuiesc un an în lanţ, zice el. Ai lucruri mai importante de care să te ocupi, Alteță.

Mă încrunt, însă are dreptate.

— Rhen și-a adunat poporul ca să alunge Syhl Shallow din Emberfall. Și-a salvat țara. Nu e corect să ne ducem și să-l lipsim de asta.

— Și-a minţit poporul ca să își păstreze tronul. Face o pauză, după care reia: Ca să nu mai pomenim faptele care au permis oamenilor lui să ajungă disperaţi și săraci.

Da. Rhen a făcut asta. L-am ajutat s-o facă. Nu am avut de ales.

— Din ce văd, spune Iisak, sunt câteva căi aici. Dacă îți accepți dreptul din naștere și te întorci ca să îți revendici tronul, Karis Luran

o să îţi acorde sprijin în schimbul unei alianţe cu Emberfall şi al accesului la căile navigabile ale lui Rhen – *ale tale.*

— Da.

Focul trosneşte, iar eu îmi ridic picioarele ca să le încrucişez.

— Dacă îţi neg dreptul din naştere, continuă Iisak cu o expresie dură, o să fii nevoit să fugi din palatul ăsta. Karis Luran nu o să permită cuiva cu abilităţile tale să umble liber. Nici Rhen. Tu şi poporul tău nu vorbiţi limba de aici, dar ai putea fi recunoscut în Emberfall. Ar fi o realizare provocatoare pentru oricine.

— Deci alegerea mea este să îl distrug pe Rhen sau să îngădui să fiu distrus. Nu e deloc o alegere.

Iisak tace o clipă.

— De ce i-ai jurat credinţă prinţului Rhen?

— Am jurat să protejez Coroana. Ezit scurt şi apoi continui: Să protejez linia succesorală. Să protejez poporul din Emberfall. Ezit din nou, auzind adevărul din cuvintele mele: Să fac parte din ceva mai important decât mine.

— Şi ai făcut toate astea.

Îmi trec o mână peste maxilar. Aşa este.

Am jurat să protejez Coroana, adică pe cine o purta legitim. Am jurat să îl protejez pe regele Broderick şi, după moartea lui, am jurat să îl protejez pe Rhen. Nu doar pentru cine era el, ci pentru ceea ce reprezenta.

Oare în tot timpul ăsta m-am luptat cu mine însumi?

— Să nu uităm, adaugă Iisak, faptul că ai ceva ce Rhen nu are. Îmi dau ochii peste cap.

— Magie.

— Nu o zice dispreţuitor!

Îşi întinde aripile şi ochii îi strălucesc o clipită.

— Dacă nu te-ai mai lupta cu tine însuţi, cred că ai afla că abilităţile tale se manifestă foarte puternic. Dacă eşti ultimul vrăjitor rămas, ai putea fi mai puternic decât oricare altul pe care l-am văzut vreodată. Cred că ceea ce au păţit Rhen şi oamenii lui este doar o frântură din ce poţi înfăptui. De ce crezi că regina Karis Luran este atât de nerăbdătoare să îţi submineze talentele?

Are dreptate. Nu sunt sigur că *îmi place* treaba asta, dar are

dreptate.

— Cum zici tu. O să stabilesc termenii unei alianţe cu Karis Luran. Pieptul mi se strânge când conchid: O să revendic tronul lui Rhen.

— În plus, nu mă refeream doar la magie.

— Nu? Ce altceva mai am şi nu are Rhen?

Scraverul afişează zâmbetul său înspăimântător, după care-mi aruncă bucata de lanţ argintiu în poală.

— Mă ai pe mine.

Clipesc surprins la el.

— Hai să ne luptăm din nou! spune şi-şi îndoaie ghearele. De data asta, nu-ţi folosi doar mâinile goale!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

— LIA MARA —

MÂNCAREA ESTE ADUSĂ LA INTERVALE REGULATE, DAR SE pare că mama vorbea serios. Nu am voie să părăsesc camera. Străjerii mei refuză să-mi vorbească. Am patul, cărţile şi baia mea, dar nimic altceva. De la fereastra dormitorului meu de la etajul al treilea, văd curţile de antrenament şi grajdurile, dar după ce îl zăresc pe Grey plimbându-se cu Nolla Verin, mă ascund.

Nu mă vizitează nimeni.

Tânjesc după compania prietenilor, dar, dintre toţi, cel mai mult mi-e dor de sora mea.

Aş vrea să-i pot vorbi. Aş vrea să-i pot explica.

În cea de-a treia noapte, stau întinsă în pat, holbându-mă în întuneric şi întrebându-mă dacă străjerii m-ar tăia cu sabia în caz că m-aş strădui să trec în fugă pe lângă ei.

Cunoscând-o pe mama, probabil ar face-o. Ar trebui să mă consider norocoasă că nu a făcut-o ea însăşi.

O umbră traversează zidul, iar eu înţepenesc. Mişcarea pâlpâie în colţul întunecat şi inspir brusc.

Înainte să am timp să mă întreb dacă străjerii ar *răspunde* măcar la un ţipăt, o briză rece se roteşte prin cameră.

— Nu te teme, prinţesă!

Iisak. Fac ochii mari, căutând orice urmă de lumină în camera întunecată. După ce mă mai calmez, zăresc obscuritatea pielii lui şi aripile de culoarea fumului deasupra umerilor. Încă mai are zgarda argintie la gât, dar lanţul a dispărut.

Mă ridic în şezut şi mă uit la uşă.

— Ce cauţi aici? şoptesc eu precaut, fără să uit de străjeri.

— Te vizitez, pentru că şi tu m-ai vizitat când eram prizonier.

Emoţia mi se adună în gât şi colţurile gurii mi se lasă în jos.

— Ar trebui să pleci înainte să fii prins. Îmi apăs pleoapele cu

vârfurile degetelor ca să-împiedic lacrimile să cadă și-i spun: Nu aduc decât probleme, Iisak.

— Probabil, dar aduc o scrisoare de la prințul nostru tânăr și rebel.

Îmi iau mâinile de la ochi și clipesc la el.

— Ce?

Îmi întinde o bucată de hârtie împăturită, iar eu aproape cad din pat încercând să o iau. E prea târziu să-ndrăznesc să aprind o lumânare – străjerii ar observa că ceva este în neregulă. Mă mut la fereastră ca să citesc la lumina lunii.

Grey mi-a scris cu litere alungite și înclinate, rapid, ca și când s-ar fi temut să nu fie descoperit.

Iartă-mă! Te rog, iartă-mă! Nu am vrut să te expun la riscuri. Dacă am cum să mă tocmesc pentru libertatea ta, te rog să-mi dai de veste! Mama ta joacă niște jocuri periculoase, iar eu sunt îngrijorat că o să te pun mai mult în pericol pe tine sau pe cei la care ții.

Tot retrăiesc scurtele momente de pe verandă și mă întreb dacă nu cumva n-ar fi trebuit să îți ofer haina. Gândurile mele îmi tot aduc aminte că ți-era totuși frig și ideea de a te lăsa să tremuri nu este una suportabilă.

Mai ales când gândurile mele îmi amintesc și de clipele de după aceea, când sper că nu ți-a fost deloc frig.

Vreau să mă așez din nou pe pernele de pe pat și să strâng scrisoarea la piept, dar sunt disperată să văd ce altceva mi-a mai scris.

Într-o încercare de a cruța mai multe vieți nevinovate, am ajuns la un acord cu mama ta. Am încercat să-i cer să te elibereze ca parte a înțelegerii noastre, dar mama ta a refuzat. Dacă aș avea puterea de a intra ca prin magie în camera ta în clipa asta, aș face-o.

La insistențele mamei tale, mi-am petrecut mult timp cu sora ta.

Mâna mi se strânge pe hârtie și trebuie să mă forțez să citesc în

continuare.

Își face destule griji pentru tine. Fata curajoasă care m-a alergat prin oraș vorbește acum doar despre grija pentru tine. Ca persoană care și-a petrecut multe zile încercând să se gândească la ce să-i spună unui bărbat care acum îmi este frate, mi s-a părut că ar trebui să știi.

Al tău,
Grey

„Al tău." Dar nu este al meu.

O lacrimă cade pe hârtie și o șterg grăbită. Mă forțez să-mi îndrept umerii și mă uit la scraverul care este doar o umbră în cameră.

— Se simte bine? îl întreb.

— Este prins de împrejurări, la fel ca noi toți. Dar, da, este bine, adaugă după o pauză.

„La fel ca noi toți." Nu sunt sigură că e adevărat. Mamei nu îi pasă de oamenii din Emberfall. Nici surorii mele. Mă gândesc la vânătorul și la fiica lui, uciși fără să stea pe gânduri.

Mă gândesc la distrugerile pe care le-am văzut călătorind prin Emberfall, cu multe zile în urmă.

Mă gândesc la prințul Rhen și la ce era dispus să facă pentru a împiedica un moștenitor să-i ia tronul.

Mă gândesc la Parrish, care foarte probabil stă în fața ușii mele chiar în clipa asta, pedepsit pentru că mi-a ascultat porunca.

Mă uit la Iisak, apoi la fereastră.

— Mă poți ajuta să ies de aici? șoptesc cât mai încet, ca și când exprimarea cu voce tare a gândului ar fi dus cuvintele la urechile mamei.

El îmi urmărește privirea și se apropie de fereastră.

— Nu pot suporta mult timp greutatea unui om.

— În Scorbura Nevăzută, ai înșfăcat soldații din șa.

— A fost vorba de câțiva centimetri, nu de un plonjon de la etajul trei, și nu-mi făceam griji că trebuie să rămână în viață.

Mă încrunt și apoi oftez.

— Nu pot face nimic din camera asta, Iisak!

— Dacă sari de la fereastră, nu pot să-ţi ofer decât o cădere mai lentă spre moarte.

Asta mă face să mă încrunt.

— Deci, asta e? Trebuie să stau aici şi să citesc în vreme ce Grey pleacă la luptă împotriva fratelui său însoţit de *sora* mea?

— Ai prefera să-i fii tu alături?

Căldura-mi cuprinde obrajii înainte să fiu pregătită pentru asta.

— Aş prefera să nu purtăm niciun război cu Emberfall. Deja am cauzat multe distrugeri.

— Nu ai cauzat *toate* stricăciunile din Emberfall, prinţesă. Face o pauză, apoi adaugă: Nici măcar tu nu poţi împiedica unele lucruri.

Asta înseamnă că există lucruri pe care *pot* să le împiedic? Toate încercările mele s-au sfârşit cu un eşec. Este mai probabil un miracol că am reuşit să îl aduc nevătămat pe Grey la castel. Poate c-ar trebui să rămân încuiată în camera mea câtă vreme toţi ceilalţi rezolvă problemele lumii.

Nu! Ideea mi se pare dezgustătoare.

Am făcut deja multe ravagii. Nu putem continua să prădăm regatul Emberfall, indiferent cine este la putere.

Mama nu o să-mi permită să plec. Parrish nu o să mă ajute. Poziţia lui Grey este prea precară.

Mă duc la masa de scris şi scot câteva foi de hârtie, o călimară şi un condei.

— Vrei să-i trimiţi un mesaj? îl întreb pe Iisak.

— Prinţului? Cu siguranţă!

— Nu.

Mintea îmi este agitată, gândindu-mă ce să îi spun lui Grey. Dar cerneala picură pe hârtie când scriu repede mesajul.

Două surori, o singură inimă. Te rog să vii la mine!
Am nevoie de cealaltă jumătate a mea.

Suflu peste cerneală ca să o usuc şi-i întind hârtia.

— Trebuie să-i duci asta surorii mele.

Mi-am imaginat-o pe Nolla Verin citindu-mi mesajul şi venind

imediat la uşa mea.

Nu o face.

Stau trează o mare parte din noapte, urmărind cum primele raze de soare îmi poleiesc tavanul la răsărit. În afara camerei aud zdrăngănituri şi slujitorii care se agită pe hol, însă Nolla Verin tot nu vine.

Până la mijlocul dimineţii. Stau lângă fereastră sperând să-mi zăresc sora.

În cele din urmă, apare însoţită de Grey. Inima îmi tresaltă când îi văd, dar astăzi nu mă desprind de lângă fereastră. Mama îi urmează îndeaproape. Ei se întâlnesc cu un grup de soldaţi de pe câmpul de antrenament şi toţi se împart în grupe. Grey şi sora mea supraveghează luptătorii, mama rămânând în apropiere. Întotdeauna privind şi judecând. Degetele-mi intră în pervazul ferestrei.

Ah, soră! gândesc eu. *Uită-te-n sus! Ridică-ţi privirea şi vezi cât de mult am nevoie de tine!*

Poate chiar avem o singură inimă, căci se întoarce de la exerciţiile cu sabia şi-şi ridică privirea ca să o găsească pe a mea. Suspin când privirile ni se întâlnesc.

— Te rog! şoptesc.

Chiar şi de aici, văd tristeţea de pe chipul ei, confirmându-mi povara din biletul lui Grey.

Îşi mişcă buzele, rostind cuvintele cu foarte mare grijă: „Îmi pare rău!"

Mă retrag de la fereastră, dar nu înainte să o văd întorcându-se din nou spre mama noastră şi ascultând ce-i spune, ca o moştenitoare ascultătoare.

Noaptea, când cerul este negru ca cerneala şi luna este plină în faţa ferestrei mele, Iisak revine cu un alt bilet de la Grey.

Mama ta este nerăbdătoare să acţioneze rapid. Nu îmi dezvăluie multe, dar străjerii şi soldaţii vorbesc şi se pare că trecutul meu îmi permite să joc în ambele tabere. Am aflat multe în timpul antrenamentelor. Casele voastre Regale sunt asemănătoare cu Marii Mareşali ai lui Rhen şi se pare că le-a obţinut sprijinul – şi finanţarea. Sunt nerăbdătoare să acceseze

căile navigabile și porturile lui Rhen, iar sincronizarea este esențială acum, deoarece regatul lui este divizat și slab. O să intrăm în Emberfall peste câteva zile.

Nu știu cât de curând o să mă-ntorc.

Nu știu dacă o să mă-ntorc.

Cândva, mi-am petrecut o eternitate temându-mă de fiecare minut care trecea, iar acum îmi doresc să am mai mult timp.

Totuși, mai presus de orice, îmi doresc să te pot elibera. Tânjesc să am lângă mine forța și compasiunea ta. Se pare că mama și sora ta nu pot să-mi ofere decât brutalitate.

Asta-și are rostul, bineînțeles, dar poate nu la fel de mult cum am crezut cândva.

Al tău,

Grey

Inspir prelung și expir. Mă doare pieptul.

Îmi ridic privirea la Iisak.

— O să-l atace pe Rhen.

— Da.

Înghit în sec și las scrisoarea pe masă. Știam că ăsta era deznodământul... dar nu așa.

Nu văd nicio cale de ieșire din situația asta. În ciuda tuturor studiilor mele, a tot ce am citit și gândit, a istețimii și a compasiunii mele, rezultatul este același.

— Se înșală, spun eu.

— Se înșală, prințesă?

— Merge la război. Vocea-mi este goală: Are nevoie de toată forța brută de care poate face rost.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

— GREY —

NICIODATĂ NU AM AVUT PROGRAMUL ATÂT DE ÎNCĂRCAT, ŞI nici somnul atât de profund. Dimineţile sunt pline de lecţii: despre syssalah, politica de la curte, obiceiurile şi tradiţiile din Syhl Shallow. Nolla Verin este adesea lângă mine, dar niciodată nu-mi pare un tovarăş, ci un spion care aşteaptă să-i raporteze mamei sale cât am progresat. Rămân în gardă – iar ea procedează la fel.

În fiecare zi iau prânzul cu Karis Luran. Jake nu pleacă niciodată de lângă mine. Când luăm cina, sunt calm şi distant, indignat că m-a manipulat atât de repede: ca să-mi dovedesc puterile magice, să lucrez împotriva lui Rhen. Indignat de felul în care şi-a ascuns fiica după ce s-a răzbunat brutal pe străjerul acela.

— De fiecare dată când cere vin, îmi şopteşte Jake la un prânz, mă aştept să taie venele vreunui sărman deasupra paharului.

Într-adevăr. Nu o plac şi nu am încredere în ea.

Nu e niciun secret.

— Nu îţi place de mine, tinere prinţ, îmi spune ea în a treia zi.

— Trebuie să te plac?

— Nu. Zâmbeşte şi apoi adaugă: Să vrei să fii adorat înseamnă să devii vulnerabil.

Cu siguranţă nu o ador. Totuşi, supuşii ei par să o facă. Cruzimea ei este considerată categorică şi dreaptă.

Şi, în ciuda indignării mele, pare a fi un conducător corect. Îi pasă de supuşii ei. Oamenii din Syhl Shallow sunt bine hrăniţi şi educaţi. Fiecare familie trebuie să servească doi ani în armată, ceea ce dă naştere unui sentiment de unitate care mă surprinde de fiecare dată când îi însoţesc în oraş pe Talfor şi pe Cortney.

Poate că tezaurul castelului se împuţinează fără zeciuiala pe care o plătea cândva tatăl lui Rhen, dar Karis Luran face tot posibilul să-şi sprijine oamenii şi, în ciuda brutalităţii, ei par să o iubească pentru

asta. Mă face să mă întreb cum a fost perceput modul în care m-a tratat Rhen. Mă face să mă întreb cum o să reacționeze supușii lui când el o să trimită soldații ca să revendice din nou Portul Silvermoon.

Ca întotdeauna, mi-aș dori să nu mă gândesc cu îngrijorare la Rhen.

După-amiezile mele sunt pline de antrenamente cu străjerii și soldații de vreme ce ne pregătim să plecăm – și sunt singurele momente în care mă relaxez, căci țin o sabie în mână. Ei luptă diferit aici, iar eu apreciez provocarea de a le învăța metodele și de a mă obișnui cu armele lor. Nu agreez provocarea de la ora cinei, deoarece la fiecare masă de seară sunt prezenți oameni importanți: atât generali și lideri militari, cât și lideri ai Caselor Regale. Eu nu sunt Rhen, capabil să influențez oamenii doar cu o privire, dar se pare că refuzul meu constant de a fi manipulat mi-a obținut o favoare și mai mare. Nimeni nu mă provoacă să-mi demonstrez puterile magice. Nimeni nu mă provoacă în niciun fel.

Nimeni în afară de Iisak, care aproape mă târăște afară din camera mea după lăsarea serii, insistând că trebuie să îmi întăresc magia. Abilitățile mele îmi par neînsemnate în comparație cu ce știu că putea să facă Lilith. Ea ne-a blestemat pe mine și Rhen, transformându-ne în prizonierii ei, într-un ciclu nesfârșit al magiei. Eu abia reușesc să influențez o singură persoană pe rând.

În noaptea de dinaintea plecării noastre, stăm pe câmpul pustiu de antrenament în lumina lunii. Iisak insistă că-mi pot folosi magia în lupta cu sabia pentru precizie și eficacitate și că, imediat ce învăț asta, aș putea să-mi ajut astfel și soldații.

Lucrurile nu merg bine. Jake și Tycho s-au oferit să mă ajute, dar nu am nevoie de nicio magie care să îmi ghideze sabia ca să-i înving. Când ne despărțim pentru a zecea oară, ei sunt epuizați. Transpirația strălucește în razele lunii. Îmi ridic privirea spre palat Câteodată o zăresc pe Lia Mara, dar în seara asta e beznă-n dormitorul ei și la fereastră nu se vede nicio umbră.

Noah urmărește totul de pe margine.

— Poate că ar trebui să-ți legi o mână la spate, spune el.

Îmi dau la o parte părul ud din ochi și oftez. Timpul dedicat

pregătirii noastre se termină. Mă grăbesc spre un final nesigur, dar nu știu cum să pun capăt situației.

— Poate că ai nevoie de un adversar nou! strigă Nolla Verin.

Mă întorc și o văd ieșind din întuneric, urmată de străjerii ei. În locul veșmintelor care-i împodobesc silueta minionă, în seara asta poartă o armură de piele cu margini argintii, părul brunet fiindu-i împletit la spate și prins cu o panglică verde. În mâini are deja o sabie și un pumnal.

Ridic din sprâncene.

— Te oferi?

— Da.

Ridică sabia și atacă.

Nu sunt complet nepregătit, dar abia reușesc să o blochez înainte să se rotească și să se ferească. Încerc să-i agăț pumnalul ca să i-l trag din mână, dar se apleacă și face o piruetă ca să se regrupeze. Îi urmăresc mișcările, căutând un punct slab.

Nu îmi acordă timp. Următorul ei atac este brutal și rapid.

Îi răspund la fel.

Se îndepărtează din nou, respirând un pic mai repede. Zâmbește și are o expresie aprigă.

— Dacă mă rănești, mama o să fie nemulțumită.

— Atunci, poate ai face bine să-ți păzești partea stângă!

De data asta atac eu primul, cu toată forța. Sabia ei este mai ușoară și o folosește aproape imediat, dar se mișcă mai repede decât m-am așteptat. Atacurile Nollei Verin par să se abată asupra mea în același timp de pretutindeni și sunt necruțătoare. Mi-o aduc aminte pe Lia Mara lăudând îndemânarea surorii ei – și nu se înșela.

Într-o altă situație, aș fi admirat-o sincer, dar sunt obosit, iar asta-mi pare mai mult o prefăcătorie. La fel ca-n dimineața în care am alergat prin oraș, nu văd nicio cale spre victorie. Ea are dreptate – e foarte probabil ca regina Karis Luran să mă lase fără cap dacă-i rănesc moștenitoarea, cu sau fără alianță.

Sabia ei mai că trece de garda mea, iar Nolla Verin nu-i departe să-mi lase un semn pe braț.

— Ce ziceai despre flancul stâng? spune ea.

Are dreptate, așa că zâmbesc.

— Am observat.

— Credeam că trebuie să-ţi foloseşti magia ca să te ajute în lupta cu sabia. Speram să văd o demonstraţie.

— Până acum nu am avut nevoie de ajutor.

— Încearcă să-l ucizi! strigă Jack. De obicei funcţionează.

Nolla Verin îşi mijeşte ochii şi sare înainte. Este cumva şi mai rapidă. Săbiile noastre au devenit neclare în lumina lunii. Ori de câte ori atacă, are mai multă forţă, iar când mă răneşte la umăr, încercând să mă dezarmeze, îmi dau seama că ea chiar *încearcă* să mă ucidă.

Încerc să-i agăţ sabia, dar e cu o fracţiune de secundă mai rapidă, iar eu rămân cu coastele expuse. Înaintează, ţintind spre coastele mele. Alimentate de luptă şi de rană, stelele din sângele meu îmi aşteaptă porunca. Încerc să le trimit în armă, sperând să-mi grăbească apărarea şi să o opresc.

Nolla Verin sare înapoi, aterizând atât de dur în praful de pe terenul de antrenament, încât alunecă la final.

Străjerii personali ajung imediat în faţa ei, cu săbiile scoase şi îndreptate spre mine.

— Nu! Nolla Verin tuşeşte şi apoi zice: Eu i-am spus să o facă.

— Ţi-am zis eu! spune Jack.

Străjerii îşi coboară lent armele. Sunt la fel de surprins ca şi ea, dar îmi vâr sabia în teacă şi merg spre Nolla Verin, întinzându-i mâna. Se uită la mână, apoi sare singură în picioare. Mă priveşte cu vădit mai mult interes – dar cu şi mai mult respect.

— Cum spuneam. Un nou adversar.

— Cum spuneai.

Acum respiră ceva mai iute, iar obrajii îi sunt roz în lumina lunii.

— Din nou?

Ezit.

— Da! strigă Tycho.

Ea scoate sabia şi loveşte. Abia îmi scot sabia la timp ca să o opresc pe a ei. Săbiile noastre se lovesc şi zboară în aerul nopţii până ce simt stelele aşteptând.

„Cu blândeţe”, îmi spusese Lia Mara în pădure.

Împing uşor stelele.

Nolla Verin ratează următorul blocaj cu câţiva centimetri şi se

retrage. Profit de ocazie și îi agăț sabia ca să o dezarmez, dar asta o dezechilibrează și cade.

Străjerii ei își fac iarăși apariția, dar Nolla Verin rânjește la mine.

— Ăsta e un truc util.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Trebuie să gândesc prea mult ca să-mi activez magia. Prefer doar sabia.

— Cu mai mult antrenament, n-o să mai fii nevoit să o faci, spune Iisak.

De data asta, când îi întind mâna, Nolla Verin o prinde. Imediat ce se ridică în picioare, se uită la mine cu o expresie liniștită și calculată. Nu îmi eliberează mâna.

— Să facem o plimbare! spune ea.

Zâmbetul îmi piere și-mi ridic privirea la zidul întunecat al palatului.

— Ar trebui să mă retrag.

— Te rog?

Inspir ca să refuz, dar emoția licărește în ochii ei pentru o clipă. În ciuda tuturor comentariilor Liei Mara cum că era cumva mai lipsită de importanță decât sora ei, nu a vorbit-o niciodată de rău pe Nolla Verin. Fata din fața mea afișează lumii un comportament aprig, dar mă întreb cât de mult s-a manifestat astfel ca să o mulțumească pe mama ei – și ce se ascunde în spatele lui.

Dau aprobator din cap și-i ofer brațul.

Nolla Verin râde și începe să meargă.

— Domnișoarele din Emberfall chiar au nevoie de ajutor *să meargă?*

— Nu. Dacă preferi, poți să păstrezi distanța.

Ea pufnește surprinsă, iar eu descopăr că aveam dreptate. O mare parte din agresivitatea ei este o mască pentru a-și ascunde nesiguranța. De fapt, îmi amintește puțin de Rhen. E foarte probabil să fi devenit aliați puternici.

Dar, pe de altă parte, probabil unul dintre ei nu ar fi supraviețuit în prima săptămână.

Traversăm în liniște terenul de antrenament, umbrele alungindu-se când ne îndepărtăm de torțele din apropierea zidului din spate al

palatului. Străjerii ei ne urmează de la distanţă, la fel ca Jake, ceea ce mă surprinde.

Peste umăr, Nolla Verin aruncă o privire spre locul în care rămân Tycho şi Iisak

— Mamei nu-i place că ai eliberat creatura aia din lanţ.

— Nu este sclavul meu.

Se uită la mine.

— Atunci, cu ce l-ai ameninţat ca să fie ascultător?

— Cu nimic.

Vreau să o întreb dacă domnişoarele din Syhl Shallow trebuie ameninţate sau legate ca să-şi respecte promisiunile, dar nu îmi doresc să mă cert cu ea.

Rămânem din nou tăcuţi. Este enervant şi jenant. Preferam lupta cu sabia. Semăna cu prima dată când fusese sinceră cu mine.

Poate pentru că încerca să mă ucidă.

Mă gândesc la tot ce am auzit de la Lia Mara şi la tot ce am aflat singur. Nolla Verin se grăbeşte să îi facă pe plac mamei sale şi mă întreb cât de ascultătoare este. Mă uit la ea.

— Îţi doreşti alianţa asta?

— Da. Pentru poporul nostru o să fie un avantaj să aibă acces la căile navigabile din Portul Silvermoon şi regatului Emberfall o să-i fie de folos să aibă fonduri pe care să le folosească la reconstruirea tuturor lucrurilor pierdute.

— Te referi la tot ce s-a pierdut în timpul invaziei puse la cale de Syhl Shallow.

— La tot ce s-a pierdut cât timp familia ta regală „se ascundea". Îşi ridică privirea la mine, adăugând: Ne consideri vinovaţi de toate problemele voastre?

— Nu.

Deşi o fac. Puţin. Este imposibil să nu o fac.

— Totuşi, nu asta era întrebarea mea, prinţesă.

— Care e întrebarea ta?

— *Tu* vrei alianţa asta? Mă opresc şi mă întorc spre ea, precizând: Cu mine.

— Bineînţeles.

Emoţia licăreşte din nou în ochii ei, dar, cu cât mai mult stau aici

discutând cu ea, cu atât mai mult o consider o incertitudine. Vulnerabilitate. Lia Mara și-a lăudat sora în timpul călătoriei noastre până aici și cu siguranță toți cei pe care i-am cunoscut se grăbesc să vorbească despre cât de pricepută e Nolla Verin la echitație, la trasul cu arcul sau la lupta cu sabia. Cu siguranță laudele-i sunt binemeritate, dar poate că toată priceperea ei ascunde faptul că pare atât de perfectă pentru tron deoarece nu îndrăznește să își sfideze mama. Poate că toate abilitățile ei și vorbele repetate papagalicește ascund că este tânără, neîncercată și nesigură.

După ce mi-am petrecut atât de mult timp cu Lia Mara în pădure, încep să mă întreb de ce Karis Luran ar alege-o pe fiica mai mică să îi fie moștenitoare – mai întâi, ca să negocieze o alianță cu Rhen, iar apoi cu mine. Lia Mara crede că o face din cauză că ea este tăcută și tânjește la pace, din cauză că-i lipsește ferocitatea surorii ei.

Acum mă întreb dacă este din cauză că Lia Mara și-ar înfrunta mama.

Iar Nolla Verin nu ar face-o.

Arunc o privire înapoi spre palat și văd un licăr de culoare la fereastra Liei Mara.

— Cât o s-o mai țină Karis Luran închisă pe sora ta?

Ea îmi urmărește privirea.

— Lia Mara stă într-un apartament regal din Palatul de Cristal. N-aș spune că e chiar o prizonieră.

Simt nesiguranța din vocea ei. Este bine ascunsă, dar prezentă.

— Îți faci griji pentru ea.

— Da, îmi fac.

Însă nu are de gând să o viziteze. O știu de la Iisak și din biletele pe care mi le aduce. Nolla Verin nu o să încalce voia mamei sale.

Liniștea se pogoară din nou între noi, plină de atât de multe lucruri nerostite.

Nolla Verin știe că i-am dat haina mea Liei Mara pe terasă, dar nu a pomenit asta niciodată. Mă întreb ce bănuiește. Ce gândește. De ce își face griji.

Nu sunt în măsură să mă plâng – foarte probabil își pune aceleași întrebări în ceea ce mă privește. Am aflat de mult cum să ascund toate gândurile în spatele măștii stoice de străjer. Ca prințesă, sunt

sigur că a învățat să procedeze la fel.

Poate m-am înșelat Nolla Verin nu seamănă câtuși de puțin cu Rhen.

Seamănă cu mine.

Mă gândesc la Iisak, la noaptea în care ne-am luptat „Și eu aveam nevoie de o luptă", a spus scraverul.

Mă uit la ea.

— Ești odihnită, prințesă?

— Cumva m-am descurcat, fără ajutorul oferit de brațul tău.

Zâmbesc.

— Bun!

Îmi scot sabia fără niciun avertisment, iar ea zâmbește.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

— LIA MARA —

TOATE LUMÂNĂRILE DIN CAMERA MEA SUNT ÎNCĂ APRINSE când Iisak poposeşte pe pervazul ferestrei mele. Sunt sigură că are un bilet de la Grey, dar nu vreau să-l citesc. Aproape îmi doresc să nu fi apărut în seara asta. Gândurile mele oscilează între dorinţă şi loialitate, şi mă îndoiesc de faptul că o să fiu o gazdă bună. Pe divanul meu sunt împrăştiate cărţi şi hârtii, iar lângă mine am o farfurie cu fructe glasate pe jumătate mâncate.

— E târziu, spune scraverul. Mă aşteptam să te găsesc dormind.

Nu-mi ridic privirea la el.

— Da? Sincer?

Iisak îmi ignoră sarcasmul.

— Da. Sincer.

— Citesc despre Iishellasa. De ce vrăjitorii au plecat şi scraverii au rămas în urmă? Mă uit la el, apoi adaug: De ce pe vrăjitori nu-i constrângea niciun tratat?

Refuză să-mi răspundă la întrebări.

— Pari neliniştită, prinţesă.

— Nu sunt.

Tace câteva secunde, în timp ce eu mă întreb dacă o să-mi creadă minciuna.

Deoarece sunt neliniştită. Probabil c-o să mor încuiată în camera asta. Câteodată mă întreb dacă mama a uitat de mine. Poate că n-ar fi trebuit să mă deranjez să evadez din castelul lui Rhen. Cu siguranţă m-aş fi scutit de o durere de cap.

Înghit nodul din gât şi-mi cobor privirea la hârtii.

— În legătură cu vrăjitorii şi scraverii. Ştii de ce?

Îmi aşez după ureche o şuviţă rebelă. O lacrimă-mi alunecă pe obraz şi cade pe documente, dar o şterg repede.

Iisak intră în cameră, dar se opreşte de partea cealaltă a hârtiilor şi

se așază pe vine. Îi simt privirea atentă, însă mă uit în jos.

Aștept să-și manifeste curiozitatea, dar atinge hârtiile cu un deget

— Un vrăjitor nu poate fi identificat după înfățișare, spune el. Puteau să traverseze Râul Înghețat cu ajutorul magiei, nu luptând. Face o pauză, după care continuă: înainte de încheierea tratatului, toți puteam călători liber, dar oamenii din Syhl Shallow se temeau de scraveri. Vrăjitorii au încercat să vorbească în numele nostru, dar magia era deja ceva de temut – iar noi nu voiam să-i facem rău poporului din Syhl Shallow. Din nefericire, dorințele conducătorilor nu sunt întotdeauna și dorințele supușilor. Când ai mei ajungeau pe partea voastră de râu se iscau mici lupte. Un copil a murit.

Îmi ridic privirea.

— Copilul unui scraver?

— Al unui om.

O! Mă încrunt

— Bunica ta a cerut despăgubiri. Vrăjitorii au participat la negocieri. Am făcut o înțelegere. Vrăjitorii au rămas o vreme în Iishellasa, dar pădurile înghețate pot fi periculoase pentru oameni, iar ei au devenit neliniștiți și și-au căutat un loc nou în care să se stabilească. Între timp, mama ta a preluat puterea. Karis Luran nu a dorit magie în Syhl Shallow, așa că au călătorit prin trecătoare și, în cele din urmă, au rămas o vreme în Emberfall.

Îl fixez cu privirea.

— Unde au fost distruși.

— Mulți dintre ei. Da. Face o pauză și conchide: Înțelegi de ce nu luăm în serios tratatele, prințesă?

— Dar acum mama este dispusă să treacă cu vederea magia lui Grey.

— Probabil că-și dorește foarte mult să aibă acces la căile navigabile.

— Hmm!

Îmi cobor din nou privirea. Adun hârtiile într-un teanc și apoi mă apropii de zid și încep să sting lumânările. Nu voiam să îndrept discuția spre Grey.

— Tot pari neliniștită, spune Iisak și un vânt rece ca gheața mi se rotește pe față și îmi ridică părul.

Sting altă lumânare şi trec la următoarea. Mă întreb dacă Parrish m-ar lăsa să ies dacă aş da foc camerei.

Înainte să ajung la următoarea lumânare, vântul rece suflă prin cameră, împrăştiind hârtiile şi stingând imediat toate lumânările.

Mă încrunt la Iisak şi adun iarăşi hârtiile.

— Mă bucur să văd că Grey şi Nolla Verin se înţeleg atât de bine!

— Asta crezi?

— Ştiu ce am văzut.

— Ah! Deci să-i transmit prinţului că nu te interesează ultima lui scrisoare?

Mâinile îmi înţepenesc pe teancul de documente. Inima deja îmi sare din piept nerăbdătoare să îi citesc cuvintele – dar apoi mă gândesc la faptul că i-a zâmbit Nollei Verin şi inima îmi bubuie cu o asemenea forţă, încât trebuie să-mi apăs pântecele cu o mână.

— Da, şoptesc.

— Prinţesă?

— Nu sunt prinţesă.

Iisak face un pas spre mine, iar eu ridic o mână.

— Opreşte-te! Te rog, opreşte-te! Nu merită, Iisak. Trebuie să-i punem capăt. Unde o să se ajungă? Poporul meu e supus riscului dacă nu se încheie alianţa asta. O să facem schimb de scrisori pentru totdeauna?

El mă priveşte tăcut, ochii lui negri licărind în bezna aproape deplină.

Îmi şterg o lacrimă.

— E trădare faţă de sora mea, Iisak. Trădare faţă de *mama* mea. Trădare faţă de ţara mea. Nu pot s-o fac. Am greşit destul. Nu pot să continui aşa.

— Te înşeli! rosteşte şuierând şi promoroaca se adună pe geamuri. Prinţesă, îţi dai seama că doar tu ai făcut posibilă alianţa asta? Dacă Syhl Shallow şi Emberfall îşi jură credinţă, o fac datorită eforturilor *tale* de a obţine pacea. Grey era atât de dispus să renunţe la dreptul lui din naştere, încât a îngăduit să fie legat şi bătut decât să îl recunoască. Totuşi, ai reuşit să îl faci să se răzgândească. *Tu,* Lia Mara. Îţi dai seama cât de puternic este lucrul ăsta?

— Puternic! Tu şi Grey tot insistaţi că am putere şi forţă, deşi nu

am deloc. Sunt încuiată în camera asta. Sunt *un obstacol.*

— Eşti întemniţată *din cauza* puterii tale. Cum de nu îţi dai seama de asta?

— Sunt întemniţată deoarece mama vrea ca Grey să se logodească cu sora mea. Cum de nu îţi dai *tu* seama de asta? El inspiră ca să spună ceva, dar eu ridic mâna şi zic: Nu, Iisak! Am terminat! Nu mai pot continua. O să privesc de la fereastra mea şi o să le doresc tot binele când o să mărşăluiască mâine spre Emberfall.

Scraverul mă studiază în întuneric.

— Este ultima lui scrisoare, prinţesă.

Replica lui mă face să rămân nemişcată. Ar trebui să refuz din nou.

O, abia reuşesc să mă păcălesc singură!

Lia Mara,

Ar trebui să fac toate astea pentru poporul din Emberfall. Chiar şi pentru cel din Syhl Shallow. Ar trebui să îmi asum totul ca să obţin pacea şi stabilitatea. Bineînţeles că mi le doresc, dar ceea ce mă motivează este faptul că tu ţi le doreşti.

Nu suport gândul că eşti închisă. Mama ta te foloseşte ca pe o armă împotriva mea – şi funcţionează. Acţionez prudent ca să garantez că înţelegerea asta se îndreaptă spre pace, şi nu spre distrugerea regatului Emberfall.

Dar aş renunţa la toate, Lia Mara. Trebuie să plecăm în dimineaţa asta. Nu am fost instruit ca prinţ, ci ca să fiu o armă în mâna altuia. Pot s-o fac din nou, pentru tine.

Vrei să scapi? Sau să continui pe drumul ăsta?

Porunceşte, iar eu o să mă supun.

Al tău,

Grey

Închid ochii şi lipesc scrisoarea de piept. Îmi aduc aminte de ochii lui pe holul hanului din Scorbura Nevăzută, de şoapta răguşită a vocii lui când eram amândoi epuizaţi, dar el şi-a neglijat somnul ca să îmi păzească uşa.

„Nu te teme! Nimeni nu o să te mai atingă vreodată."

Ar renunţa la toate ca să mă salveze.

Datorită tuturor ideilor mele ferme, nu pot să îi cer să o facă.

Iisak mă privește cu atenție.

— Să îi transmit ceva?

Emoția mă gâtuie iarăși. Îmi netezesc hainele și refuz să mai permit vreunei lacrimi să cadă.

— Spune-i să fie un rege măreț!

Nu pot dormi. Viziuni îngrozitoare îmi bântuie gândurile: sora mea pleacă la război, tăiată în două de un străjer din Emberfall. Grey intră călare în luptă, copleșit de zeci de soldați care își înfig săbiile în el mai repede decât se poate vindeca. Umbrele se târăsc pe pereții mei la primele ore ale dimineții când mă zbat și mă foiesc, încâlcind cearșafurile. Sunt ușurată și enervată când aud un scârțâit slab la fereastra mea și o umbră umple cadrul.

— Iisak... încep să zic, dar silueta iese la iveală.

Nu are aripi. Nu e un scraver – e un om. Inima mi se zdruncină și îmi tresaltă, așa că inspir adânc, apoi cobor din pat și mă retrag.

— Liniștește-te, domnită!

O! *O!*

— *Grey,* șoptesc.

Mi se strânge inima și simt un nod în gât. Îmi împreunez mâinile la gură.

El înaintează și se oprește în fața mea, ștergându-mi lacrimile de pe obraji cu degetele lui lungi.

— Nu plânge! îmi cere cu o voce minunată și gravă.

Se uită atent la mine, aleanul și nesiguranța licărind în profunzimea privirii lui.

Acum, că Grey este aici și respirăm amândoi același aer, uit tot ce i-am zis lui Iisak.

Arunc o privire spre fereastră.

— Iisak a spus că nu poate să care un om. Cum... cum ai... *cum?*

— Poate să care o frânghie. Iar eu mă pot cățăra.

Inima mea refuză să se liniștească.

— Sunt trei etaje!

Buzele-i zvâcnesc.

— Ah... Nu m-am uitat în jos.

— Dar... străjerii de la palat..

— Te rog!

Îmi aruncă o privire.

Mă uit intens la el și-mi doresc atât de multe lucruri! Vreau să-l sărut din nou. Vreau să-i simt degetele pe piele. Vreau să ne șoptim secrete lângă un foc de tabără. Vreau ca lumea să se reducă la mine și la el, și la nimic altceva.

Toate dorințele pe care le am se împotrivesc tuturor nevoilor țării mele.

— Ai spus că o să-mi asculți porunca, zic în cele din urmă.

— Nu pot să fiu un rege măreț dacă îmi las aliații întemnițați.

Mă încrunt și fac un pas înapoi.

— Nu mă poți salva. Grey... sunt prea multe în joc.

— Mi se pare că amândoi avem nevoie să fim salvați, Lia Mara.

Suferința din ochii lui oglindește ceea ce simt. Îmi duc mâna la ochi.

— Ar trebui să pleci.

— Chiar vrei s-o fac?

Nu.

Nu pot să o spun. Nu trebuie să o spun. El nu se mișcă.

— Suntem prea obligați, de onoare și de datorie, rostește Grey. Să fim împreună mi se pare un crud truc al sorții.

— Nu cred în soartă, șoptesc.

— Hmm! Și asta te face să accepți mai ușor situația?

Înghit în sec.

— Nu.

— E destul de târziu, spune e. Nu ar fi trebuit să-ți stric somnul.

— Nu mă deranjează.

Cuvintele sunt curajoase și nepotrivite, iar eu nu fac decât să invit mai multă suferință și regrete. Pur și simplu nu mă pot abține. Vreau să mă sprijin de Grey și să-i inspir parfumul.

— Te-aș salva, spune el. Dacă mi-ai permite să o fac.

Deschid brusc ochii. Nici măcar nu îmi amintesc să îi fi închis. Este atât de aproape...

— Grey...

— Toți ceilalți vor să mă manipuleze, zice și oftează. Nu pot să am

încredere în nimeni de aici.

Cuvintele lui mă scot din starea de letargie.

— Credeam că nu mai ai mult până să te-ncrezi în Nolla Verin.

— Sora ta pare mai dornică să vadă dacă poate să mă *ucidă.*

— Nu poate să te-nvingă. Mă întorc spre el, gândindu-mă la sora mea cochetă, și adaug: Crede-mă, i-ai atras atenția!

Grey mă cuprinde de talie, făcându-mă să mă opresc, trăgându-mă aproape. Se uită la mine cu ochi pătrunzători și negri.

— Pe a ta am atras-o?

În cameră este atât de multă liniște și răbdarea lui îmi pare eternă, deoarece mă ține pe loc până ce încordarea îmi părăsește trupul și încuviințez dând din cap.

— Da, îi șoptesc. Da.

Se apleacă și buzele lui le ating pe ale mele cu delicatețea unui fluture, iar respirația mi se poticnește.

— Da? șoptește el.

— Da.

Când mă sărută din nou, o face și mai lent, mai blând și mai puternic totodată, ținându-mă dreaptă cu mâinile. Îl prind de haină și-l trag mai aproape, până când trupul i se lipește de al meu, cald și solid pe cămașa mea de noapte. Mi se pare că zbor – sau că mă înec. Căldura îmi străbate pieptul și aprinde un foc în mine.

În cele din urmă, mă retrag. Prea multe vieți sunt în joc, de ambele părți ale graniței noastre.

— Grey. Nu poți să mă salvezi. Nu poți.

El înțepenește.

— Te-aș putea coborî pe frânghie în câteva minute. Știu când se schimbă straja.

Sugestia lui îmi încântă un pic prea mult inima.

— Nu! spun și mă retrag. Pacea cu Emberfall este prea importantă. Nu poți.

— Cum spui tu.

Pare să-și adune puterile, închizând ochii ca atunci când trebuie să fie violent.

Nu-mi place să facă asta cu mine.

„Am fost instruit să fiu o armă în mâna altuia."

Mă apropii de el.

— Nu, Grey! Nu! Cu degetele, îi ating obrajii, pleoapele, şi apoi îmi lipesc buzele de faţa lui, insistând: Nu te ascunde de mine!

Cedează atingerii mele, dar acum îi simt diferit trupul.

— Nu poţi să mă salvezi, repet atât de încet, încât cuvintele îmi par imaginare. Dar... pentru o vreme... ai putea să rămâi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

— GREY —

AJUNGEM SĂ STĂM SUB FEREASTRA EI, MÂNCÂND PRUNELE glasate rămase şi chiflele dulci de la cină, respirând acelaşi aer al nopţii şi bucurându-ne de liniște. Poate un alt bărbat ar profita de timpul ăsta ca să-i desfacă şireturile cămăşii de noapte şi să o ademenească spre aşternuturi, dar mi se pare o ipocrizie. Nu-mi place ideea de a mă furişa în închisoarea ei luxoasă ca să profit de ea. E prima dată când suntem cu adevărat împreună doar noi doi, iar asta o face să pară cumva mai vulnerabilă. Mai preţioasă.

Nu ştiu care dintre noi este mai obligat de onoare şi datorie, dar eram pregătit să cobor zidul castelului cu ea în spate, deci nu cred că-i vorba despre mine.

— Ce o să faci dacă vine cineva să te caute? întreabă ea încet.

— Camerele mele nu sunt departe. Iisak stă de pază. Jake şi Noah sunt treji şi aşteaptă să mă întorc.

— *Camere?* zice Lia Mara, ridicând din sprâncene. Mama chiar a vrut să te facă să te simţi binevenit.

Oftez.

— Vrea să simt *ceva.*

— Nu ai încredere în ea.

Mă uit la Lia Mara în întuneric. Vorbim despre mama ei, deci ar trebui să neg, însă noi nu ne-am minţit niciodată, şi nu vreau să încep acum.

— Nu. Nu am. Tu ai?

— Am încredere că procedează cum crede că este mai bine pentru Syhl Shallow.

Îmi dau ochii peste cap.

— Exact!

— Dacă nu ţi-ai fi descoperit dreptul din naştere, ai fi rămas cu Rhen după ce s-ar fi rupt blestemul?

— Da, bineînțeles.

Dar, în timp ce pronunț cuvintele, îmi dau seama că nu e nimic *sigur* în privința asta. Mă gândesc la lunile din Rillisk, când eram doar Hawk. După un nesfârșit ciclu de sezoane de tortură din mâna lui Lilith, urmate de pericolul și de distrugerile monstrului care avea să devină Rhen... tânjeam după simplitate.

Mă uit la Lia Mara.

— Aveam șaptesprezece ani când am devenit străjer. Ai mei erau foarte disperați – voiam doar să am cum să-i îngrijesc. Nu cred că regele știa cine sunt. Ridic ușor din umeri și adaug: Sau poate știa și îi plăcea să știe că sunt aproape, chiar dacă nu ar fi putut să mă recunoască vreodată. Nu știu. Nimeni nu păstrează mai bine secretele decât morții.

Ochii îi sunt plini de compasiune, dar așteaptă.

— Abia fusesem desemnat să păzesc familia regală când am devenit prizonierii blestemului. Nu eram ofițer. Fac o pauză, rememorând evenimentele: Rhen și sora lui erau în cel mai bun caz capricioși, dar plictiseala scotea ce era mai rău din ei. Adesea le lipsea distracția, iar străjerii dornici să-și păstreze posturile erau ținte ușoare.

— Ai spus cândva că Rhen nu a fost niciodată crud.

— Avea momentele lui, însă răutatea adevărată era rară. Mă uit la ea și adaug: Poate cruzimea este ceva ce trebuie să-ți însușești ca să conduci.

— Chiar crezi asta?

— Văd „loialitatea” pe care le-a insuflat-o mama ta supușilor ei și cred că probabil nu strică.

Lia Mara se încruntă.

— Nu cred că poți să forțezi prea mult oamenii înainte să se răzvrătească, spune și apoi tace o clipă. Ai spus că blestemul ți s-a părut o eternitate. Chiar dacă Rhen nu a fost crud, probabil te-ai simțit ușurat să scapi de îndatorirea aia.

— Da. Așa este.

Rostind cuvintele, mă simt aproape ușurat. În ciuda lucrurilor pe care le-am suferit împreună, am trăit o mică mulțumire văzându-mă stăpân pe viitorul meu.

Aș fi putut să-i povestesc lui Rhen ce știu. Chiar atunci, în clipa în care am aflat totul de la Lilith. Nu am făcut-o.

Amuțim din nou. Luna plină se vede pe fereastră. Lupta de pe câmp cu Nolla Verin pare să se fi petrecut cu mult timp în urmă. Vreau să-mi doresc o altă cale, dar asta nu rezolvă nimic. Minutele se scurg, aducându-ne mai aproape de momentul despărțirii.

În cele din urmă, Lia Mara se uită la mine și mă ia de mână.

— Mă bucur că ai venit, Grey!

Îi cuprind mâna, iar ea mă trage din nou. Mă sărută ușor. Degetele i se prind în părul meu de la ceafă, și sărutul nu mai este blând.

— Ar fi trebuit să urc aici cu zile-n urmă spun eu.

— Ah! *Fell siralla!*

Își dă ochii peste cap și mă mai sărută o dată.

— *Nah!* îi răspund și rostesc aceleași vorbe pe care mi le-a zis pe verandă în urmă cu prea multe zile: *Fell bellama! Fell garrant!*

Clipește și râde surprinsă.

— Ai exersat!

— *Fell vale,* spun și o sărut, șoptindu-i pe buze. Bărbat blând.

O văpaie i se aprinde în obraji și-și lipește chipul de pieptul meu. O țin acolo și inspir.

Încuietoarea ușii ei țăcănește.

La naiba! Mă grăbesc să sar pe fereastră. Abia apuc frânghia cu mâinile. Mă căznesc să ating zidul cu picioarele în timp ce funia se leagănă puternic. Îmi aud respirația sacadată; zidul palatului este rece ca gheața în aerul nopții.

Sau poate că e Iisak, zburând ca să aterizeze pe un pervaz la cinci metri deasupra mea. Ochii negri mă privesc de sus.

— Probleme, Alteță?

Îi arunc o privire tăioasă și clatin ferm din cap.

Trebuie să îmi calmez respirația. Nu știu unde se află străjerii care patrulează, deci nu pot rămâne prea mult timp pe zidul palatului – dar nici nu vreau să o pun în pericol pe Lia Mara. Îmi impun să îmi domolesc pulsul sălbatic și urc apoi câțiva metri ca să ascult.

Vocea lui Karis Luran:

— ...evoluează frumos. Acum îți dai seama de ce te-am ținut închisă în camera ta.

— Da, mamă.

Vocea Liei Mara pare foarte joasă.

— Recunosc, mi-am făcut griji că o să încerce să folosească magia împotriva noastră, dar i-am văzut încercările pe câmpul de antrenament. Poate faptul că nu are sângele pur o să ne avantajeze. Nu e o amenințare așa cum erau vrăjitorii cândva.

Nici măcar nu mă pot încrunta. Nu se înșală. Și nu am încredere în ea. De ce ar trebui să aibă încredere în mine?

Îmi forțez antebrațele pe funie.

— Am aflat că armata lui Rhen este împărțită între orașe și nu avem timp de pierdut. Casele Regale își doresc să organizeze o adunare ca să le dea binecuvântarea generalilor noștri. Karis Luran face o pauză, dar apoi continuă: Având în vedere cum te-ai purtat la ultima sărbătoare, aș vrea să le demonstrez Caselor Regale că între tine și sora ta nu există niciun conflict. Aș vrea să demonstrez că Grey este devotat acestei alianțe și Nollei Verin. Tu nu o să participi. O să păstrezi distanța.

— Da, mamă.

— Să nu mă dezamăgești din nou!

Amenințarea din vocea ei este clară. Mi-o aduc aminte pe Cortney spunând: „Închisoarea de Piatră nu este plină de loialiști."

Liniște.

Trebuie să-mi schimb poziția, dar nu vreau să risc. Îmi ridic privirea la Iisak. El se apleacă puțin, până când nu mai știu cum își menține echilibrul.

Antebrațele mă dor. Cu siguranță am stat prea mult așa. Străjerii care patrulează în curte o să mă zărească în curând.

Deodată, chipul Liei Mara apare deasupra mea. Frica i se citește în ochi. O lacrimă cade și îmi atinge obrazul.

Mă ridic câțiva metri, până reușesc să mă sprijin de pervazul ferestrei.

— Trebuie să pleci, șoptește ea.

— Lia Mara...

— Te rog! spune în șoaptă și o altă lacrimă îi curge pe obraz, întind mâna ca să i-o șterg, însă ea face un pas înapoi, ferindu-se.

— Pleacă! îmi șoptește Lia Mara.

— Te rog! Stai! Înghit în sec şi adaug: Avem atât de puţin timp...

Ea îşi şterge lacrima de pe faţă şi se îndreaptă.

— Te rog! Ţi-am zis că eu nu contez.

— Alteţă! îl aud pe Iisak deasupra mea. Străjerii încep să se întoarcă pe aici.

— Pot să te salvez! Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze fără ezitare: În clipa asta.

— Nu am nevoie să mă salvezi. Respiraţia i se poticneşte când zice: Te rog, Grey! Ştiam ce ne aşteaptă la capătul drumului.

Îmi doresc mai mult timp. Nu am.

Viaţa mea este plină de dorinţe care nu se împlinesc niciodată.

— Asta e alegerea ta? o întreb.

Ea se îndreaptă şi îşi şterge lacrimile de pe faţă. Când vorbeşte, o face cu hotărâre şi tărie:

— Asta e alegerea mea. Pentru poporul meu. Pentru al tău. Ai spus că o să-mi asculţi porunca şi ţi-am dat-o. Părăseşte-mă! Fii un rege bun!

Nu mai există nicio cale aici. Mi se pare că blestemul nu s-a rupt niciodată, ci doar că pur şi simplu s-au schimbat actorii.

Neînduplecarea i se întipăreşte pe chip. Mi-a dat o poruncă, iar eu am spus c-o s-o ascult.

— Cum zici tu.

Îmi încordez maxilarul, îmi trec funia în jurul cizmei şi cobor pe zid.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI CINCI

— GREY —

LA RĂSĂRIT, KARIS LURAN SOSEȘTE LA UȘA MEA CU UN detașament de străjeri. Alături, Nolla Verin e precaută, privind cu ochi mijiți.

— Prințe Grey! Am adus armuri noi, potrivite rangului tău, pentru tine și oamenii tăi.

Un slujitor înaintează și face o plecăciune înaintea mea, urmat de alții care vin să-i stea alături, întinzând armura atât de proaspăt bătută, încât simt mirosul de piele și ulei. Pielea neagră a platoșei este căptușită cu verde, culoarea din Syhl Shallow, dar blazonul din mijloc este în auriul și roșul sigiliului din Emberfall, un leu și un trandafir încolăciți, cu o coroană de aur gravată deasupra – însemnul regalității.

Îmi trec degetele peste blazon. E același pe care l-am avut cândva pe uniforma mea de străjer regal – fără coroană.

— Culorile noastre unite o să transmită poporului tău că susții unitatea, spune Karis Luran.

Îi întâlnesc privirea.

— Și armura ta o să aibă culorile din Emberfall?

Ea schițează un zâmbet.

— Nu. Mi s-a părut o prostie să cheltui atât ca să echipez toată armata.

Deci o să pară că eu mă aliez cu ea, în timp ce regina nu riscă nimic.

Totuși, nu am cu ce să mă tocmesc.

— Îți mulțumesc!

Când zâmbește, seamănă cu o viperă. Chiar dacă nu ne agreăm, suntem amabili unul cu celălalt. Aș ucide-o chiar aici, pe hol, dacă Lia Mara ar implora să fie eliberată.

— Casele Regale o să se adune pe câmpul de antrenament. Își

doresc să ne binecuvânteze călătoria. Aș vrea să-ți demonstrezi magia, să le arăți avantajul nostru față de poporul lui Rhen. Face o pauză, apoi completează: Și o să ții *creatura* aia în lanț.

În spatele meu, Iisak șuieră.

Nici măcar nu mă întorc.

— Nu!

— Ai jurat să-l ții un an în slujba ta. Ai spus că o să-i ceri să îmi facă pe plac. Asta-i dorința mea și o s-o împlinești!

Inima îmi bate cu putere, deoarece simt că e o capcană. Nolla Verin stă prea nemișcată.

— O să-mi demonstrezi puterile magice, adaug sec. Însă n-o să-mi înlănțui niciunul dintre oameni.

Furia îi licărește în ochi.

— Atunci, o să...

— O să stau în lanț, intervine Iisak, dar promoroaca se vălurește pe pereții de piatră ai camerei mele. Dacă o să te facă să te simți în siguranță, Maiestate.

Karis Luran nu se uită la el. Nu își mută privirea de la mine.

— O să menții ordinea printre oamenii tăi sau o să mă ocup eu de asta!

— Ți-au fost acceptate condițiile.

Aștept să declanșeze capcana, să-mi ceară mai multe, dar se întoarce fără să mai adauge nimic, urmată îndeaproape de străjeri. Slujitorii adună armurile oferite în fața ușii, după care fac o plecăciune și pleacă și ei.

Doar Nolla Verin rămâne în urmă. Se întinde să atingă armura adusă de mama ei. Își trece mâna peste blazon, așa cum am făcut și eu, și-și ridică privirea la mine.

— Te îndurerează să știi ce trebuie să-i faci fratelui tău?

— Da, îi răspund cu o voce brusc răgușită. Fiecare clipă mă umple de durere.

Se uită surprinsă la mine, dar apoi afișează o expresie consternată. N-am mai văzut-o trădând o asemenea emoție.

Și, la fel de brusc cum a apărut, emoția dispare, ascunzându-se, lăsând înaintea mea doar fiica ascultătoare.

— Ne vedem pe câmpul de antrenament, prințe Grey!

Fac o plecăciune, iar ea se întoarce.

Imediat ce iese pe hol, Jake se apropie.

— Ce naiba s-a întâmplat?

O urmăresc îndepărtându-se, tristeţea ţinându-se scai de ea.

— Asta mă-ntreb şi eu.

Pe câmpurile de antrenament se află cel puţin o mie două sute de soldaţi care stau drepţi, în rânduri perfecte şi neîntrerupte. Fanioanele cu verde şi negru flutură în vânt şi toate armurile şi armele strălucesc în lumina soarelui. Membrii Caselor Regale privesc de sub corturile ridicate de-a lungul zidurilor castelului, fiecare stând pe un scaun împodobit cu pietre preţioase şi aşteptând să înceapă spectacolul. Noua armură îmi vine bine – este comodă şi fixă pe corp. Mi s-a părut o povară să o aranjez, la fel ca multe alte clipe din călătoria asta. Când obişnuiam să port armură în Garda Regală, chiar reprezenta ceva. Şi asta reprezintă ceva.

Jake merge lângă mine şi mă bucur de prezenţa lui constantă. Cândva, nu aş fi reuşit să-mi imaginez momentul ăsta. Acum mă întreb cum de m-am contrazis cu el atâta amar de vreme. Chiar era supărat pe Rhen. Noah şi Tycho ne urmează, Tycho ţinând lanţul lui Iisak. „Regina crede că nu pot să-i smulg lanţul băiatului?" a întrebat Iisak când am ieşit din castel, iar Tycho a zâmbit şi i-a răspuns: „Oare regina crede c-o să fii nevoit să o faci?"

Totul este un teatru pentru poporul ei. O ştiam înainte să calc pe câmpul ăsta de luptă. Karis Luran nu vrea să pară slabă în faţa Caselor ei Regale. Până şi eu trebuie să le demonstrez cumpătat puterile mele magice; nu trebuie să le arăt nimic care să pară că o copleşeşte.

Karis Luran şi Nolla Verin aşteaptă pe podiumul din faţa soldaţilor, alături de Clanna Sun şi generalii reginei. Uneori, vremea în care am fost străjer îmi pare o amintire îndepărtată, dar spectacolele grandioase nu-mi sunt străine. Merg direct spre podium şi fac o plecăciune înaintea ei.

— Maiestate! încep eu. Sunt pregătit să intrăm împreună în Emberfall.

Trebuie să mai spun ceva, dar mă blochez. Ea se uită liniştită în ochii mei.

— Spune-o! șoptește Jake în spatele meu.

Buzele-mi sunt țepene. „Ca să îmi revendic tronul."

La una dintre ferestrele palatului zăresc o mișcare și știu că Lia Mara urmărește totul. „Fii un rege bun!"

Oare Rhen ar fi un rege bun? Așa credeam cândva, dar acum nu mai știu.

Oare eu o să fiu?

— Grey! spune Jake și mă înghiontește în umăr.

— Sunt pregătit să îmi revendic tronul și să unesc poporul din Emberfall cu cel din Syhl Shallow, zic eu.

Karis Luran zâmbește. Lângă ea, Nolla Verin are un chip ca de piatră.

— Bun! spune regina. Suntem nerăbdători să te vedem pe tron, ca aliat și prieten al nostru, și să asiguri noi rute negustorești pentru țările noastre. Face o pauză teatrală și apoi continuă: Cândva, credeam că magia este un pericol pentru poporul nostru, dar ai demonstrat că o să inaugurezi o nouă eră.

Dau aprobator din cap.

— Sunt pregătit să le ofer Caselor tale o demonstrație, în semn de bună-credință a beneficiilor pe care le poate avea Syhl Shallow.

— Foarte bine! rostește ea.

Aștept să îmi arate unul dintre corturi, unde un fiu pare că are un braț rupt, pe care trebuie să îl vindea

Dar Karis Luran înaintează.

— O demonstrație a loialității, adaugă ea. Ca să îți dovedești bunăvoința de a te alia cu poporul meu.

Ezit.

— Știi, nu îi suport pe cei care sunt împotriva mea, o aud zicând. Ai văzut ce i-am făcut străjerului meu care a îndrăznit să mă sfideze.

— Da, Maiestate, rostesc cu precauție în glas.

Nu sunt singurul care bănuiește o capcană. Jake a venit mai aproape, dar suntem înconjurați de mii de soldați. Cu siguranță nu mă pot lupta cu toți. Dacă regina Karis Luran vrea să mă atace, sunt mort. Poate aș fi reușit să îl fac pe Rhen și pe străjerii lui să se retragă câțiva metri, dar nu știu dacă puterea mea ar face față unei asemenea mulțimi – și nici dacă mi-aș putea proteja întreg poporul.

În spatele meu, Iisak mârâie încet, și gheața apare în jurul cizmelor mele, pe pământ. Un avertisment.

Știu, gândesc eu.

Pur și simplu habar n-am ce să fac.

— O să-ți dovedești loialitatea față de alianța asta, spune ea. O să dovedești c-o să ne fii loial mie și Nollei Verin.

— O să se termine prost, mormăie Jake.

— Cum? întreb. Cum ai vrea să dovedesc asta?

— Când ai fost acceptat în Garda ta Regală, ai fost supus unei încercări?

— Da, bineînțeles.

— Și străjerii mei sunt supuși unui test. Ei trebuie să demonstreze că sunt dispuși să facă ce le poruncește regina lor.

— Nu ești regina mea! spun curajos.

Zâmbetul i se lărgește.

— Ah, da, dar încă nu ești rege, iar puterea ta depinde de mine! Dacă vrei să-ți revendici tronul, dacă tu și oamenii tăi vreți să supraviețuiți în Syhl Shallow, o să-mi dovedești că ești dispus să faci ceea ce trebuie.

— Zi-mi care-i provocarea! Am spus c-o să fac o demonstrație de magie.

— Ai salvat un trădător, spune ea. I-ai cruțat viața străjerului meu Parrish.

— Tu i-ai cerut să o facă, intervine Jake.

— Într-adevăr, recunoaște ea. Acum o să-ți cer să îți folosești magia ca să execuți un trădător. O să-ți cer să-ți dovedești loialitatea, prințe Grey!

— Nu! se împotrivește Noah, vocea lui fiind o șoaptă în spatele meu. Nu! Nu poți să o faci!

„Am fost instruit ca să fiu o armă în mâna altuia." Certitudinea și calmul mă învăluie. Magia pare întotdeauna să mă ocolească. Niciodată nu mi s-a părut natural să fiu prinț. Dar poporul meu este supus riscului. Viața mea este supusă riscului. Cu violența și vărsarea de sânge sunt împăcat.

Tycho s-a uitat o dată în ochii mei și a spus „Nu poți să instruiești pe cineva să fie nemilos".

Ba poți. Știu că poți. Sunt dovada vie.
— Adu-ți trădătorul! spun eu. O să fac ce-mi ceri.
Zâmbetul i se lărgește și se uită la fiica ei.
— Nolla Verin! Adu-o pe sora ta!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

— LIA MARA —

„NOLLA VERIN! ADU-O PE SORA TA!”

Aştept la fereastră. Nu ştiu ce aştept.

Ca Nolla Verin să refuze. Asta aştept. Expresia lui Grey a devenit rece şi liniştită. Soldaţii aşteaptă. Casele Regale aşteaptă. Anticiparea este aproape palpabilă.

Tot sper la pace. Tot tânjesc după compasiune.

Tot mă aştept ca oamenii să se poarte ca mine.

Am uitat că mama conduce prin frică şi violenţă.

Am uitat că sunt inutilă pentru ea.

Nolla Verin pare uluită, dar nu a avut niciodată puterea să o refuze pe mama noastră. Ea dă aprobator din cap şi coboară de pe podium.

Inima îmi tresaltă şi mi se zbate în piept

Nu! Soro!

„Două surori, o singură inimă.”

Te rog, Nolla Verin!

Dispare în palat. O să ajungă la uşa mea în câteva minute. Nu a dezamăgit-o niciodată pe mama noastră. Niciodată.

Mă uit prin cameră, ca şi când armele ar apărea ca prin magie pe perete.

Ce proastă sunt! Grey s-a oferit să mă salveze, iar eu am refuzat.

Deschid uşa, iar Parrish este acolo, blocându-mi calea. Ochiul lui distrus este încă roşu, vânătăile înconjurând cusătura care îi ţine pleoapa închisă. L-am mai implorat să mă elibereze, iar el a refuzat întotdeauna. Niciodată nu-mi ascultă scuzele, deci nu ştiu de ce ar face-o acum.

— Parrish, te rog! şoptesc eu.

Se întinde de parcă ar vrea să-mi trântească uşa în faţă, întind o mână ca să îl opresc, aplecându-mă spre ea.

— Te rog! Te rog! Parrish, o să-l oblige pe Grey să mă ucidă!

El se uită la mine, singurul ochi rămânându-i inexpresiv.

— Îmi pare rău! spun eu. Îmi pare rău pentru Sorra! Îmi pare rău! I-aș lua locul. Aș îndrepta lucrurile, dacă aș putea.

— Ai vrut pace, îmi zice mormăind cum nu l-am mai auzit niciodată. Acum o primești.

— Nu! Nu așa! El nu vrea să ucidă pentru altcineva. Nu înțelegi. Te rog! Te rog, Parrish!

— Am iubit-o! strigă străjerul. Mă implori pentru viața ta. *Am iubit-o!*

— Știu, zic, și vocea mi se frânge. Știu. Am văzut asta de fiecare dată când erați împreună. *Te rog!* Vine Nolla Verin...

— Destul!

Vrea să închidă ușa cu forța, dar mă strecor în prag.

Își scoate pumnalul și mi-l pune la gât.

Înțepenesc.

— Mi s-a poruncit să folosesc forța dacă încerci să pleci.

Înghit în sec, iar lama se mișcă pe pielea mea.

— Parrish, spun eu răgușită.

Tace. Văd emoția licărind în ochiul lui teafăr, dar lama e tot la gâtul meu.

Închid ochii.

— Și tu ai vrut pace, Parrish. Ai vrut pace, și Sorra o voia pentru tine.

Trebuie să înghit din nou. Cuțitul lui este foarte ascuțit.

— Te-a iubit. Nu am știut ce... Suspin și apoi adaug: Nu am știut ce o să facă Rhen.

Parrish nu scoate o vorbă. Nolla Verin trebuie să apară în câteva clipe.

— Grey ți-a salvat viața. Nu a fost părtaș la ce am făcut eu. Aș îndrepta totul, dacă aș putea. Ne-aș duce înapoi în clipa aia din pădure și i-aș spune mamei că are *dreptate.*

— Nu! spune Parrish. Nu ai face-o.

Dar cuțitul nu îmi părăsește gâtul.

Nu se înșală.

— Parrish, și tu poți să fugi. Știi ce o să facă dacă obține alianța asta. Știi că ea caută să se răzbune.

— Nu mai are ce să-mi ia.

— Poate să te numească să servești în Emberfall. Poate să te forțeze să lucrezi împreună cu oamenii care au ucis-o pe Sorra. Poate să te oblige să servești chiar în camera în care a murit ea.

— Destul!

De data asta, vocea lui este foarte joasă. Respirația mai că-mi tremură. Greutatea pumnalului său nu mi-a părăsit gâtul.

— Și noi te-am iubit, spune el.

Închid ochii. Îmi scapă o lacrimă.

— Știu. Și eu v-am iubit.

Pumnalul se îndepărtează de la gâtul meu.

— Pleacă!

Deschid ochii.

— Parrish, șoptesc eu.

— Ești proastă? Se uită furios cu ochiul rămas și repetă: Pleacă!

— Trebuie să fugi! Trebuie...

— Nu pe mine mă caută, Lia Mara.

Are dreptate. Fug. Nici măcar nu sunt încălțată cu cizmele, dar tălpile mi se lipesc de podeaua de piatră și iau colțul.

Acolo dau peste Nolla Verin. Poartă o armură în locul rochiei, gata să călărească lângă Grey ca să atace regatul Emberfall. Pe umăr are un arc și o sabie la sold. Ochii îi sunt roșii, dar hotărâți.

Mă opresc brusc. Respir repede și zgomotos pe hol.

E pregătită. Calmă, ca întotdeauna. Nu pot fugi mai repede decât ea. Nu o pot învinge în luptă. Când își îndreaptă umerii și pornește mai departe, mușchii îmi spun să fug, dar nu pot.

E sora mea. *Sora* mea.

Ridic mâinile în aer.

— Nu o să mă lupt cu tine, Nolla Verin!

Cu o expresie aprigă, vine direct spre mine. O să fie o regină minunată.

Apoi, în loc să mă ia de mâini și să mă târască afară din castel, mă îmbrățișează și-și lipește fața de umărul meu.

— Nu pot! spune plângând. Nu pod

O cuprind în brațe și o strâng.

— Poți, îi șoptesc eu. Poți.

Nu știu cât stăm pe hol. În castel e o liniște deplină. Toți cei importanți sunt pe câmpul de antrenament, gata de marș. Nolla Verin plânge pe umărul meu și ne îmbrățișăm îndelung. Mă ține atât de strâns, încât armele ei îmi intră în partea din față a corpului și probabil că a doua zi o să mă trezesc cu vânătăi.

Dacă o să fiu în viață a doua zi.

— O să vină după tine, șoptesc în cele din urmă.

Sora mea este aici, cu mine, și totul va fi bine. Să îmi risc viața pentru alianța asta, pentru pace, dacă nu sunt dispusă să fac ce am spus, nu înseamnă nimic. Nu o să risc s-o trag pe Nolla Verin după mine.

— Trebuie să mă duci acolo!

— Te iubesc! spune ea și se retrage, dându-mi la o parte părul de pe față. Sper că știi.

— Bineînțeles că știu.

Nu menționez clipele în care m-am întrebat dacă iubește mai mult dorința de putere. Nu aduc în discuție toate neînțelegerile noastre. Dragostea ei este puternică în aerul din jurul nostru. Când mi-a brodat perna aia, i-am văzut dragostea în fiecare cusătură.

— Și eu te iubesc!

Mă ține foarte strâns.

— Îmi pare rău că nu am venit la tine!

— Inima ta a fost cu mine.

— Nu. Inima mea era nesigură. Se smiorcăie și se uită cu atenție în ochii mei, apoi zice: O să-mi spui ce s-a întâmplat când ai fost singură cu Grey în pădure?

— Nimic – sincer. Nimic. Am... am vorbit. Fața mi se încinge când adaug: Eram doar prieteni.

— Adevărul, soro! Vocea ei este foarte blândă: Te rog!

Inima îmi bate repede și-mi apăs pieptul cu o mână.

— În Emberfall, știam că ți-l aduc pe Grey. Știam că o să fii nevoită să închei o alianță cu el. Știam că o să te considere frumoasă și puternică și toate lucrurile care ești.

— S-a întâmplat ceva între voi pe verandă.

Mă încrunt.

— A fost o greșeală.

Mă prinde de mâini.

— Lia Mara... nu te întreb dacă m-ai trădat.

Îmi aleg cu grijă cuvintele.

— Atunci, ce mă întrebi?

— Te întreb dacă îl iubești.

Tremur toată.

— Nu știu.

— Ba știi.

Mă uit în ochii ei. Privirea-i este foarte pătrunzătoare și limpede.

— Cred că l-aș *putea* iubi. Tac o clipă, apoi continui: Știu ce-l așteaptă. Mama face tot ce-i stă în putere ca să asigure alianța.

— Și eu cred că el te-ar putea iubi. Mă strânge de mâini și zice: O aud când vorbește despre tine. O văd când se uită la fereastra ta.

Îmi răsucesc mâinile în palmele ei și i le strâng.

— Nu îți doresc răul, soro. Știu... știu cum trebuie să fie lucrurile. Ochii amenință să mi se umple de lacrimi, așa că încerc să clipesc și-i spun: Tu o să faci ce trebuie. Ca și el. Nu am nicio îndoială.

Ea încuviințează, dar apoi clatină din cap.

— Nu știu ce este corect, șoptește ea.

— Nolla Verin... Nu înțeleg.

— Tu ce ai fi făcut cu vânătorul din pădure?

— Despre ce vorbești? De ce contează?

— Spune-mi doar! Te rog!

Rostesc forțat cuvintele:

— L-aș fi lăsat să trăiască.

Ea închide ochii. O lacrimă-i alunecă printre gene. Liniștea din jurul nostru este apăsătoare.

Îmi așez mâinile peste ale ei.

— Probabil ar fi intrat în orașul ăla și ar fi anunțat că noi suntem în Emberfall.

— În Emberfall erau puțin soldați disponibili, șoptește ea. Nu ar fi contat.

Sunt de acord cu sora mea.

Nu știam că și-a dat seama de asta.

— Era o soră în pădure, spune Nolla Verin. Am văzut-o.

O cuprind de încheieturile mâinilor.

— Ce?

— Era o soră. O altă fată. Străjerii nu au zărit-o. Mama ar fi poruncit și uciderea ei. Expiră cu putere și zice: I-am permis să scape.

Inima îmi bate repede. Sora mea nu a dat niciodată dovadă de empatie.

— Și eu am lăsat-o să scape.

Mă fixează cu privirea.

— Serios?

— Da. La fel și Parrish. Iar acum sunt sigură că străjerul meu regretă fiecare clipă.

— Mama zice întotdeauna că m-a numit moștenitoare deoarece nu o chestionez niciodată, spune Nolla Verin. Că fac ceea ce trebuie.

Zâmbesc cu tristețe.

— Și o faci bine.

Ea clatină puternic din cap.

— Mă supun deoarece nu am puterea să o chestionez. Tu o ai.

— Cu siguranță te-ar contrazice. Mă uit în ochii neliniștiți ai surorii mele și îmi îndrept spatele, spunându-i: Eu *nu contez,* Nolla Verin. Tu o să fii o regină minunată. El o să fie un rege minunat. Iar țările noastre o să aibă în sfârșit pace. Fă-ți datoria, sunt pregătită.

Pe câmp domnește o liniște deplină când ieșim din palat. Mă așteptam ca Nolla Verin să-mi lege mâinile sau să mă împiedice să fug cumva, dar ea își împletește degetele cu ale mele și mergem împreună pe câmp.

Mama pare mulțumită.

I-a poruncit lui Grey să mă ucidă și pare *mulțumită.*

Mă forțez să îmi mut privirea de la ea. Soldații care stau în formație nu îndrăznesc să se clintească. Străjerii ei sunt pregătiți și nemișcați. Nimeni nu îi pune la îndoială deciziile. Nimeni nu o să oprească asta.

Iarba-mi alunecă sub picioarele goale. Port haine fără centură și părul meu lung și roșcat este despletit. Mă tem să mă uit la Grey. Mă tem că o să zăresc îndoială, tristețe sau ezitare în expresia lui.

Dar trebuie să mă uit la el. Trebuie să știe că asta e singura cale de

urmat și că nu o să-l învinovățesc pentru asta.

Când îmi ridic privirea, îi văd mai întâi pe oamenii lui. Prietenii *lui.* Prietenii mei. L-au pus în lanțuri pe Iisak. Tycho arată chiar mai bine în armura împodobită decât în hainele elegante din palat. Frica i se citește pe chip. Noah pare dezgustat. Jake pare că vrea să înfrunte toată armata ca să pună capăt situației. Și Grey.

Acesta arată ca un prinț. În culorile combinate ale ținuturilor Syhl Shallow și Emberfall, arată regal și impunător. Nu afișează nicio urmă de ezitare. Nicio nesiguranță. Bărbatul care și-a șoptit fricile în întunericul dormitorului meu a dispărut, făcând loc unui prinț care o să fie rege.

Mă așteptam să văd groază și nefericire în privirea lui, dar ochii ăia negri sunt reci și pregătiți.

De multe ori mi-a zis că m-ar salva.

De multe ori am refuzat.

Aș refuza și acum. Dar el nu îmi propune.

Mama vorbește, dar eu nu îi aud cuvintele. Nu sunt nevoită să o fac.

Îi aud intenția.

Aerul rece se rotește în jurul meu, și n-o mai țin de mână pe Nolla Verin ca să înaintez. Anticiparea din aer este aproape palpabilă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să știu. Mama nu tresare. Conduce prin frică și putere, și ce cale e mai potrivită să-i arate poporului ei cât de nemiloasă poate fi, dacă nu ucigându-și propria fiică?

Mă opresc înaintea lui Grey. El tace. Ochii lui nu dezvăluie nimic. Îmi amintesc de ce l-am considerat cândva înspăimântător.

Fă-o! gândesc eu. *Trebuie să o faci!*

Trebuie să mă ucidă, altminteri ea o să-l ucidă pe el. O știu. Și Grey e conștient de asta.

— Nu o face! mormăie Noah din spatele lui.

Grey nu tresare. Îmi atinge umerii cu mâinile, mișcându-le ca să-mi găsească gâtul. Respirația mi se oprește când degetele mari i se opresc deasupra carotidei mele – cu siguranță îmi simte pulsul constant.

Sper să o facă repede. Sper să nu doară.

Sper. Sper. Sper.

Nu s-a mișcat. Privirea-i este apăsătoare și atentă la mine, dar nu afișează nicio urmă de milă.

— Fă-o! îi șoptesc. Trebuie să o faci. Pentru poporul nostru, Grey.

— Eziți! strigă mama mea. Prinţe Grey, nu vrei să îți dovedești loialitatea? Nu vrei să faci ce-ți cer?

— Fă-o! repet încet și îi simt mâinile reci pe gât. Grey, trebuie să o faci! Nu mă poți salva.

Mama ia un arc de la cel mai apropiat străjer și pregătește o săgeată. Vârful este îndreptat spre mine.

— Să îți demonstrez adevărata putere?

— Mamă, nu! spune Nolla Verin.

— Aș prefera să mor de mâna ta, decât de a ei! Aproape țip la el: Fă-o, Grey, te rog! Ai spus că o să asculți orice poruncă îți dau. Îți poruncesc! Fă-o!

Aud *șuieratul* unei săgeți. Lumea devine albă. Inspir și mă pregătesc pentru durere.

Nu simt niciuna. Clipesc la Grey. Suntem singuri, înconjurați de copaci, munții întinzându-se în stânga mea. Soarele strălucește. Mâinile-i sunt încă pe gâtul meu.

— Ce s-a întâmplat? întreb în șoaptă. Ce ai făcut?

Își coboară privirea la mine și, pentru prima dată, ochii lui dezvăluie o urmă de emoție.

— Am traversat. Nu putem rămâne aici.

— Ai... traversat?

— Dacă e să devin rege, spune el, cu chipul aprig și hotărât, nu trebuie să mai primesc porunci.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

— GREY —

MĂ AŞTEPT SĂ REVIN ÎN MIJLOCUL HAOSULUI, DAR câmpurile de antrenament sunt încă ciudat de liniştite. Lia Mara este acum în spatele meu, iar în mâini am arme. Intenţionez să-mi înşfac oamenii şi să-i teleportez şi pe ei, dar Karis Luran este prea calculată. Prea malefică. Am lipsit mai puţin de un minut, dar străjerii reginei mi-au luat oamenii. Acum aceştia stau în genunchi, o arbaletă fiind îndreptată spre fiecare cap plecat.

Nu ştiu cum să-i salvez pe toţi. Lia Mara este lipită de spatele meu şi mă întreb dacă nu cumva am salvat-o cu preţul vieţii lor. În ambele mâini ţine câte un cuţit de-al meu, dar nu putem înfrunta o armată. Vântul rece se învârteşte pe terenurile de antrenament, făcându-mă să tremur.

Karis Luran îşi ridică arcul. Este la doi metri în faţa mea, dar fixez cu privirea vârful săgeţii şi nu mă clintesc.

— Nu o să mă conduci prin frică. Nu o să-ţi ucizi fiica.

— Dă-te la o parte, prinţe Grey! O să lămurim acum lucrurile. O să-ţi dovedeşti loialitatea sau o să-ţi execut oamenii!

— Mamă, te rog!

Vocea Nollei Verin este slabă şi frântă.

Vântul aspru îmi loveşte obrajii. Mârâitul lui Iisak pluteşte peste terenurile de antrenament. Simt fiecare scânteie şi stea care aşteaptă în sângele meu. Acum sunt mai sigur pe mine. Magia nu mai este ceva de care să mă tem.

— Mişcă-te!

Karis Luran mă fixează cu privirea. Vârful săgeţii este îndreptat spre faţa mea.

— Sau vă execut pe amândoi!

— Nu!

— Nu! spune Lia Mara cu o voce aprigă şi face un pas în faţă, cu

armele ridicate.

— Ucideţi-i pe toţi!

Karis Luran îşi încordează arcul. Aud zbârnâitul arbaletelor. Nu ştiu dacă magia mea poate învinge o săgeată, dar îmi arunc departe scânteile şi stelele, până ce vederea îmi sclipeşte în auriu.

Lângă mine, Lia Mara ridică braţele. Unul dintre cuţitele ei zboară. Apoi celălalt.

Săgeata nu-şi atinge ţinta. Karis Luran tresare, iar arcul zăngăneşte pe pământ. Se prăbuşeşte în iarbă. Sângele curge roşu pe gâtul ei.

Pentru o clipă, cred că am reuşit. Că magia mea a ucis-o.

Dar apoi văd cuţitele din gâtul şi din pieptul ei. Lovituri perfecte. Sângele se adună repede pe pământ. Liniştea se pogoară brusc peste terenurile de antrenament.

Lângă mine, Lia Mara respiră sacadat.

— Ţi-am spus! zice ea, cu vocea tremurândă. Ţi-am spus că pot să mă apăr singură!

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI OPT

— LIA MARA —

MIROSUL SÂNGELUI ATÂRNĂ APĂSĂTOR ÎN AER. TRUPUL mamei mele este nemișcat pe pământ, o pată întunecată împrăștiindu-se în jurul ei.

Mă las să cad într-un genunchi. Pumnalul a străpuns-o. Sângele îmi udă imediat hainele. Vocile șoptesc în syssalah peste tot în jurul meu. Străjerii mamei au săbiile scoase, dar nu s-a mișcat niciunul.

Nolla Verin apare brusc lângă mine.

Mi-am ucis mama. Nu pot să respir.

Nu pot *să respir.*

— Iartă-mă! spun și un suspin îmi iese din gât, apoi îmi lipesc palmele lipicioase de pântece.

Cineva se așază în genunchi lângă mine și mă aștept să fie Grey, dar este Noah, care se strâmbă.

— Probabil a murit înainte să atingă pământul.

— Bun! spune Jake în spatele meu.

Mi se pare că totul se petrece sub apă. Mișcările mele par prea lente. Întorc capul și îl găsesc pe Noah așteptând acolo.

— Ea... te-a ucis, zic eu. Vocea îmi tremură: Am auzit... arbaletele.

— Magia mea, spune Grey. Se așază și el într-un genunchi lângă mine, precizând: Am deviat săgețile.

Clipesc la el. Grey mă prinde de mână.

Vocea mi se poticnește.

— Grey, ce am făcut?

— Te-ai salvat, răspunde și-mi strânge mâna. Ne-ai salvat pe amândoi.

— Am ucis-o... pe mama.

— Respiră! îmi zice cu blândețe.

Aripile se rotesc în văzduh, acoperind soarele. Clipesc, iar Iisak stă deasupra lui, o siluetă în lumina soarelui.

— Fă mai mult decât să respiri, tânără regină! mormăie el încet. Ridică-te în picioare și întâmpină-ți poporul!

Încremenesc.

Nu pot face asta.

Nu pot.

Nu pot.

— Soră!

Vocea Nollei Verin îmi atrage privirea. O lacrimă îi curge din ochi.

— Mă bucur că ai făcut-o tu! șoptește ea.

Șoaptele din jurul nostru devin mai stridente. Se aud câteva strigăte. Soldații au început să se agite neliniștiți. Unul dintre generali spune ceva despre domnia legii.

— Trebuie să te ridici în picioare, insistă Grey.

Îl iau de mână și mă ridic în picioare. Tremur din toate încheieturile. Cearta generalilor se intensifică. Străjerii personali ai mamei se uită la mine și la Nolla Verin, și nu își bagă săbiile în teacă.

Ar trebui să vorbesc. Ar trebui să spun ceva. Să dau o poruncă.

Să amenință.

Nu pot decât să mă holbez la cadavrul mamei mele.

Nolla Verin este moștenitoarea. Ar trebui să fie moștenitoarea. Asta voia mama.

Mă întorc spre sora mea și întind o mână.

— Poți să stai în picioare? îi șoptesc. Tu ești moștenitoarea. Tu ești regina. Nu pot să fac asta.

Ea își ridică privirea la mine și apoi mă ia de mână. O ridic în picioare și inspir adânc. Sora mea a fost aleasă pentru asta. O să știe ce să facă.

Îmi dă drumul la mână și se retrage un pas. Se uită calm la străjeri, soldați și generali.

— Oamenii mei! strigă ea. Îngenunchează în fața reginei voastre!

Apoi cade în genunchi și își lipește fruntea de pământ.

— Regina Lia Mara! spune sora mea.

În spatele ei, ca la un semn, toți străjerii, generalii și soldații o imită.

— Regina Lia Mara! răspund aceștia.

— Regina Lia Mara! spune Grey și face o plecăciune.

Pieptul meu nu poate să îngrădească emoţia pe care o simt.

Inima îmi bate atât de tare, încât aş vrea să o eliberez.

Inspir adânc şi îmi îndrept umerii.

— Oamenii mei! rostesc, şi sper că tremurul vocii mele nu este la fel de perceptibil pe cât pare. Ridicaţi-vă!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

— GREY —

NU MERGEM LA RĂZBOI.

Nici măcar nu plecăm din Syhl Shallow. Poporul vrea să îşi sărbătorească noua regină. Spre deosebire de Emberfall, unde pare că fiecare oraş este pregătit să îl înfrunte pe Rhen, aici oamenii sunt încântaţi până peste poate. Lia Mara este renumită. Supuşii ei o iubesc. Le place promisiunea păcii pe care o s-o aducă ţării lor. Nolla Verin este întotdeauna lângă ea, sprijinind-o la nevoie. Surorile sunt curajoase şi triumfătoare în public, dar noaptea jelesc în tăcere.

Lăsând-o pe Lia Mara să-şi asume noul rol, parcă mi s-a oferit un răgaz. Sfetnicii ei insistă că membrii Caselor Regale sunt hotărâţi să înainteze demersurile unei alianţe cu Emberfall, dar Lia Mara îmi întâlneşte privirea peste masa de şedinţă şi spune că o să aşteptăm până când o să reuşească să stabilească cea mai bună cale viitoare pentru întregul ei popor.

Mă-ntreb cât din ce afirmă este o îngrijorare sinceră pentru armata ei şi cât pentru mine. Nu mă grăbesc să-l înfrunt pe Rhen, iar asta nu este un secret între noi.

Aş întreba, însă timpul nostru împreună e limitat şi, de obicei, suntem bine supravegheaţi. Dintr-un „nimeni", a devenit o persoană foarte importantă. Înţeleg situaţia – poate mai bine decât oricine.

Lia Mara a fost de acord să-l scutească pe Iisak de pedeapsa primită pentru încălcarea tratatului, dar el a refuzat, zicând că tratatul este prea important şi că o să şi-o ispăşească până la capăt.

Într-o seară, îmi mărturiseşte că o să rămână un an în Syhl Shallow deoarece aşa o să aibă timp să vadă dacă poate să descopere ce s-a întâmplat cu fiul lui.

— Dacă te-ai întoarce în pădurile îngheţate, Lia Mara ţi-ar permite să vii înapoi, spun eu. Ba chiar cred c-ar anula tratatul, dacă i-ai cere-o.

— Cândva, ți-am spus că sentimentele conducătorilor nu sunt întotdeauna aceleași cu ale supușilor lor. Se uită la mine și adaugă: Nu o să mai risc ca și alții din neamul meu să traverseze Râul Înghețat. Tratatul ne ține și pe noi în siguranță.

Dau aprobator din cap.

— Ai dreptate.

După câteva nopți, mă antrenez cu Jake în timp ce Tycho și Nolla Verin se antrenează în apropiere. El o tachinează ori de câte ori ea lovește cu sabia, ceea ce este amuzant, căci l-ar putea tăia în două. Totuși, chipul îi strălucește și râde de fiecare dată. Nu am mai văzut-o niciodată atât de veselă. Pentru prima dată, nu trebuie să se ridice la înălțimea niciunei așteptări. Poate fi doar o fată care-și iubește sora.

Jake profită de clipa de neatenție ca să treacă de garda mea și să mă dezarmeze. Pare atât de surprins, încât mai că uită să continue, dar apoi mă izbește cu umărul, făcându-mă să cad.

Își îndreaptă sabia spre gâtul meu și zâmbește.

— Am așteptat momentul ăsta de *săptămâni întregi!*

Zâmbesc.

— Din nou?

Își vâră sabia în teacă și-și dă la o parte părul ud din ochi.

— În niciun caz! Am de gând să mă bucur de victorie.

Se așază pe iarba de lângă mine. Urmărim o vreme lupta dintre Tycho și Nolla Verin, însă râsetele au luat locul loviturilor cu sabia.

La un moment dat, liniștea dintre noi se transformă, devenind apăsătoare.

Mă uit la Jake.

— Te macină ceva.

— Când ai dispărut cu Lia Mara, spune el lent. Ai traversat, nu-i așa? În lumea mea.

Ezit și apoi dau din cap.

— Da.

Jake nu spune nimic.

— Ți-am jurat, Jake, zic după o clipă.

Mă surprinde cât de greu rostesc cuvintele. Căci, în tot timpul petrecut cu Rhen, prietenia mi s-a părut ceva de neatins din foarte multe motive. Cu Jake, totul pare ușor. Ca și când ar fi așteptat de la

bun început, iar eu pur și simplu nu trebuia să-mi stau în cale.

Cam ca magia mea.

Îi arunc o privire.

— Dacă ești pregătit, o să te duc acasă.

Tace iarăși.

Aștept.

— Vreau să rămân, răspunde în cele din urmă.

Mă uit surprins la el, iar Jake se încruntă și-și mută privirea.

— Când Harper s-a întors la Rhen după ce ți-a făcut... Oftează, apoi continuă: Cred... cred că mi-am dat seama că nu o să mai plece niciodată. Poate că e supărată pe el, dar îl iubește, știi?

Dau aprobator din cap.

— Dar asta nu înseamnă că tu trebuie să rămâi.

— Știu. Dar nu am la ce să mă întorc, zice după o scurtă pauză și se uită la mine. Viața mea nu a fost... ușoară. Nu că *aici* ar fi ușoară, dar...

Amuțește.

Aștept și de data asta.

— Noah zice că rămâne dacă rămân și eu, îl aud spunând după o clipă. Înghite în sec și reia: Era diferit când nu ne puteai duce înapoi. Acum... este alegerea *mea.*

Îmi aduc aminte de momentul în care Lilith mi-a spus că puteam s-o duc oricând pe Harper acasă. Nu știu cum a fermecat brățara pe care o țineam ascunsă la Worwick... dar am timp să aflu.

— Jake... și dacă rămâi aici o să fii forțat să faci o alegere.

El se încruntă.

— Curând o să fii nevoit să-l înfrunți pe Rhen.

— Da.

— O s-ajung să am neînțelegeri cu sora mea.

Mă gândesc de mult la asta. Nici eu nu vreau să am conflicte cu Harper.

— Dacă am aflat ceva despre sora ta cât am fost prieteni, spun eu, este că nu ar trebui să o subestimăm.

Zilele se transformă în săptămâni când căldura verii începe să lase loc nopților reci de toamnă – prima mea toamnă adevărată de când

am devenit prizonierul blestemului alături de Rhen. Uitasem schimbarea din aer, cum frunzele se decolorează mai lent la început, iar apoi par să explodeze toate în același timp în nuanțe de roșu și galben. Noaptea, fumul se strecoară pe hornurile din oraș și frunzele încep să cadă.

Într-o noapte deosebit de friguroasă, liniștea domnește în palat și toți prietenii mei sunt ocupați, așa că mă duc s-o caut pe Lia Mara. Nu e în nimeni în odăile ei, dar un străjer mă ghidează spre Marea Sală – pe care o găsesc tot pustie.

Totuși, lumina pâlpâie prin pragul ușii spre verandă, prin urmare merg mai departe.

O găsesc stând pe un scaun și citind.

— Ar fi trebuit să te caut aici mai întâi, încep eu.

Ea zâmbește, apoi roșește și se ridică în picioare. Nu-mi scapă faptul că ascunde cartea în faldurile rochiei.

— Voiam să te întreb dacă ți-ar plăcea să cinăm împreună, dar ești mereu *ocupat,* prințe Grey.

— Tu spui că sunt ocupat? Nu eu conduc o țară. Mă surprinde să aflu că te dedici unei activități atât de neproductive ca *cititul.*

— Cititul nu este neproductiv.

Vântul năvălește dinspre munți ca să-i ridice părul și să facă torțele să pâlpâie. Ea tremură.

Îmi scot haina și i-o așez pe umeri. Sunt mișcări pe care le-am mai făcut, dar totul este foarte diferit acum.

Lia Mara se uită la mine, privirea ei fiind împovărată de tot ce s-a petrecut între noi.

Îi dau la o parte o șuviță de păr de pe obraz, lăsându-mi degetele să alunece pe rotunjimea urechii ei. Ea își depărtează buzele, iar stelele îi găsesc ochii, dar în seara asta nu suntem singuri. Șase dintre străjeri stau pe verandă, împreună cu Talfor și Cortney.

Dau să-mi îndepărtez mâna când o ridică pe a ei ca să mi-o țină pe obraz.

Zâmbesc și mă înclin ca să o sărut. Ușor, timid. Apoi mă retrag.

Mă apucă de cămașă și mă ține pe loc.

— Ce hotărâtă ai devenit! remarc.

Lia Mara nu zâmbește.

— Te rog să nu te retragi!

Am ajuns până aici de zeci de ori. Inima îmi bate repede când nu-mi doresc decât să o strâng în brațe.

Dar situația este diferită. *Ea* este diferită acum.

Îmi retrag mâna.

— Ce ar putea citi regina din Syhl Shallow care s-o facă să roșească?

Ridică volumul de parc-ar fi uitat că-l avea.

— Ah... ceva despre o alianță! Roșește și mai abitir când zice: Între un bărbat și o femeie.

Îi iau cartea din mâini. Nu cunosc cuvântul de pe copertă, însă o frunzăresc.

— Știu că nu poți să citești ce scrie, spune ea.

— S-ar putea să te surprind. Mă opresc la o pagină, recunoscând câteva cuvinte, și replic: într-adevăr, cred că Talfor a zis o parte din vorbele astea când se lăuda cu...

Mi-o înșfacă din mână și mă lovește cu ea peste nodurile degetelor.

— O să-ți găsesc alți dascăli!

— N-aș putea învăța chiar de la regină?

Expresia ei devine serioasă.

— Ori câte ori rostește cineva cuvântul „regină", simt o mică vibrație în sinea mea, ca și când ar vorbi despre mama.

Face o pauză.

— Sunt sigură că ai simțit același lucru când Iisak îți spunea „Alteță".

Îi ating din nou fața. Nu mă pot abține. Avem parte de atât de puține clipe împreună, că până și asta pare sortită să se termine prea repede. Îmi trec degetul mare peste maxilarul ei.

— Grey, șoptește ea.

Vocea-i este atât serioasă, încât îi răspund pe același ton:

— Lia Mara?

— Ce vrei să faci cu Rhen?

Degetele mi se opresc pe obrazul ei. Nu mă-ntreabă „Ce vrei să faci cu regatul Emberfall?"

„Ce vrei să faci cu Rhen?"

— Nu vreau să mă războiesc cu el, dar prea mulți oameni știu că

moştenitorul este real – că trăiesc. Mă îngrijorează că regatul o să se destrame cât încearcă el să rămână la putere.

— Asta nu schimbă faptul că e fratele tău. Încă este prinţ. Crezi că o să-ţi cedeze?

Mă uit la ea.

— Rhen ţi-a dat impresia că ar ceda în faţa cuiva?

Lia Mara se încruntă şi oftează.

— Ei bine, nu pot să ţin Casele Regale la distanţă pentru totdeauna.

Şi, uite-aşa, am revenit în ziua în care am evadat din curtea lui Rhen. O regină care are nevoie de o alianţă. Un prinţ fără tron.

Lia Mara se uită la vârfurile degetelor care-mi ating pieptul.

— În ziua în care Nolla Verin a venit să mă ia... m-a întrebat dacă sunt îndrăgostită de tine.

Încremenesc.

— Şi ce i-ai răspuns?

— I-am zis... că m-aş *putea* îndrăgosti de tine. Face o pauză şi se uită în ochii mei, zicând apoi: Dar dacă nu simţi acelaşi lucru, nu vreau să acţionezi – nu vreau să te simţi *obligat...*

Apuc haina de pe umerii ei şi o trag spre mine. Gura-i este caldă şi dulce, iar mâinile îi alunecă pe pieptul meu, spre umeri. Uit de străjeri. Uit de Emberfall, de Syhl Shallow şi de tot ce este între noi. Mă pierd în senzaţia pe care mi-o dă trupul ei lipit de al meu, talia pe care i-o cuprind, degetele pe care şi le-nfige în braţele mele când limbile ni se ating.

În cele din urmă, ritmul devine mai lent, iar ea îşi lipeşte obrazul de pieptul meu, cu capul sub bărbia mea.

— Putem s-o facem împreună? întreabă ea. Să unim regatele Emberfall şi Syhl Shallow?

Pare imposibil – dar foarte multe lucruri au părut multă vreme de nerealizat.

O frunză, care-a căpătat o nuanţă stacojie odată cu schimbarea anotimpului şi pe care o suflă vântul, pluteşte pe verandă ca să ajungă pe scaunul ei.

— În prima zi de toamnă era ziua de naştere a lui Rhen, îi spun eu.

— Ei bine, în loc să ne ducem la el cu o armată, poate ar trebui să-i

facem un cadou, zice ea cu blândețe.

CAPITOLUL CINCIZECI

— GREY —

NU NE GRĂBIM SĂ CĂLĂTORIM PRIN EMBERFALL. ÎN LOC SĂ traversăm în secret pădurile, călărim ca o prinţesă şi un prinţ şi ne oprim în fiecare oraş de pe drum. Cheltuim bani şi vorbim despre speranţă. Mâncăm bine, dansăm pe muzică veselă şi ne sărutăm sub stele când nopţile devin liniştite şi lungi.

Mulţi oameni sunt precauţi faţă de străjerii din Syhl Shallow, dar s-a răspândit vestea despre cele petrecute în Scorbura Nevăzută, iar Lia Mara este fermecătoare şi blândă, şi le câştigă uşor încrederea.

Când ne apropiem de centrul regatului Emberfall, zvonurile sunt mai sumbre. Aflăm că oraşele mai mari, ca Portul Silvermoon, au încercat să refuze domnia lui Rhen şi că el a trimis soldaţi ca să reinstaureze ordinea, cu mai mult sau mai puţin succes. Frica pluteşte atât de dens în aer, încât îi simt gustul. Atât de aproape de Ironrose, nu este multă distracţie. În loc să ne primească în mijlocul lor cu braţele deschise, oameni ne acceptă banii şi ne şoptesc îngrijorările lor. Bărbaţii dau repede mâna cu mine şi spun că speră să aduc unitate în Emberfall, jurându-mi încet credinţă.

Asta mă copleşeşte şi mă surprinde.

De fiecare dată când ne oprim, mă aştept să găsesc străjeri şi soldaţi care să ne oprească înaintarea, dar nu apare niciunul.

După două săptămâni, ajungem în pădurea care înconjoară castelul. Ultima dată când am mers prin pădurea asta, eram în lanţuri, iar Jake era gata să-mi înfigă un cuţit în spate.

Astăzi port culorile din Syhl Shallow şi Emberfall, şi am alături de mine o regină.

Când intrăm în pădure, nu aud nimic, nici măcar clopotele care anunţă că ne apropiem.

— E linişte, îmi şopteşte Lia Mara.

— Prea multă linişte, adaugă Jake pe un ton mai coborât. Ce s-a

întâmplat cu clopotele?

— Şi străjerii n-ar trebui să vină călare ca să ne oprească? întreabă Tycho.

Suntem douăzeci de oameni care călătorim, deci grupul nostru nu este unul mic. N-am făcut un secret din destinaţia noastră şi acum ne apropiem faţiş de castel. Chiar ar trebui să iasă *cineva* să ne întâmpine.

Mă încrunt.

— Ceva este în neregulă, îi spun Liei Mara.

Iisak îşi ia zborul spre înaltul cerului, dar când fluier se înclină şi aterizează în faţa noastră.

— Ce se întâmplă la castel? îl întreb dând din cap într-acolo.

— Şaisprezece străjeri sunt în faţă şi doisprezece în spate. Face o pauză, apoi adaugă: Bărbatul pe care l-ai înfruntai la turnir se află printre ei.

Dustan. Mă întreb de ce străjerii n-au făcut nicio mişcare ca să ne oprească.

Dau pinteni calului şi-o iau din loc. Iisak se-nalţă din nou în zbor, dar drumul înverzit care duce până în faţa castelului pare nesfârşit pentru noi ceilalţi.

De aici, văd şirul de soldaţi. Stau drepţi, aşa cum ar trebui, fără să afişeze vreo urmă de nelinişte, de îngrijorare sau nemulţumire. Flamuri aurii şi roşii flutură de-a lungul meterezelor de deasupra. Îl văd imediat pe Dustan. E singurul străjer care îmi întâlneşte privirea, iar expresia lui este rece.

Acum ar scoate arma la mine. Îmi dau seama de asta. I s-a poruncit să nu o facă.

Nu e nimic în neregulă. Rhen alege să nu ne recunoască prezenţa. Este un joc al puterii, nimic mai mult.

Cu toate astea, mă face să zâmbesc. La naiba, ce ticălos arogant e Rhen!

Strig grupului să se oprească şi apoi mă uit la Lia Mara.

— Aş vrea să discut singur cu el, spun eu.

Ea deschide un pic gura şi se încruntă, însă nu scoate o vorbă.

— Ar putea să-ncerce să te ucidă, spune Jake.

Mă uit la castel şi clatin din cap.

— Nu cred.

Lia Mara tot pare neliniştită. O iau de mână şi-i sărut palma.

— Dacă mi-ar fi dorit răul, nu mi-ar fi îngăduit să mă apropii atât de mult.

— Te-a mai rănit, îmi zice ea, continuând să mă ţină de mână.

— Nu am uitat.

Frica şi trădarea îi întunecă privirea.

— Nu am încredere în el, Grey.

— Îl cunosc mai bine decât oricine, insist eu. Ştiu de ce este în stare.

Dau pinteni calului şi galopăm înainte.

— Spune-i lui Harper să iasă afară! strigă Jake în urma mea. Vreau să-mi văd sora!

Mă-ndrept spre străjeri. Dustan iese din rând.

— Ţi s-a poruncit să pleci, spune el încet.

— Nu mai primesc porunci!

Descalec şi mă întorc spre bărbat.

Spre surprinderea mea, pune o mână pe sabie. Automat, încep să o scot pe a mea.

— Comandante!

Vocea lui Rhen pluteşte dinspre treptele din faţă ale castelului, unde stă în umbra unui stâlp.

Mâna îmi înţepeneşte. Cuvântul, vocea lui... nu ar trebui să mă stârnească după toate astea, dar încă o fac. Nu pot scăpa de trecut, indiferent cât de mult m-aş strădui.

Dar se opreşte şi Dustan, aşa că las sabia să alunece din nou în teacă. Îmi ridic privirea la Rhen. Ochii îi sunt reci, iar expresia îi e precaută, ca la spadasini.

— Aş vrea să discut în particular cu tine, spun eu.

— De ce, când campania ta împotriva mea este atât de făţişă? rosteşte pe un ton întunecat şi răutăcios.

— Nu fac nicio campanie.

— Nu? Călătoria ta până aici nu a fost niciun secret.

— Nici acţiunile tale. Câţi soldaţi ai pierdut în Silvermoon?

Un muşchi îi zvâcneşte pe maxilar.

— Câte urme de bici ai pe spate, Grey?

Un fior de gheaţă îmi urcă pe spinare şi mă calmez, alungând din minte emoţiile şi lăsând loc doar pentru ceea ce trebuie să fac.

— Nu ai numărat, Rhen?

Nu i-am spus niciodată pe nume şi niciodată cu atâta curaj în faţa celorlalţi. Are efectul aşteptat: îşi mijeşte ochii, muşchiul acela de pe maxilarul încordându-se precum coarda unui arc.

— Ce vrei?

— Tocmai ţi-am spus. Să discutăm în particular.

Mă face să aştept răspunsul.

Am avut la dispoziţie mai bine de trei sute de anotimpuri să mă obişnuiesc cu manevrele lui, deci să aştept nu e o problemă pentru mine.

Poate că simte asta, întrucât face un pas înapoi.

— Putem vorbi în Marea Sală. Dustan vrea să mă urmeze pe scări, dar Rhen adaugă: Comandante, tu o să aştepţi aici!

Intrăm apoi în castel şi uşa grea din lemn se închide, scârţâitul răsunând prin sala goală. Simt mişcările străjerilor şi ale slujitorilor pe hol şi ştiu că nu o să fim niciodată cu adevărat singuri, dar acum castelul pare mai rece şi mai gol decât atunci când eram prizonierii blestemului.

Mişcările lui Rhen sunt scurte şi precise, iar furia de pe chipul lui este inconfundabilă. Îl privesc în timp ce îmi dă târcoale, ca un spadasin care aşteaptă o ocazie.

— Să scoatem săbiile şi să rezolvăm acum situaţia? întreb misterios.

El se opreşte şi se încruntă.

— Înţeleg că ai vrut să conduci o armată împotriva mea.

— Asta a fost înainte. Fac o pauză, întrebându-mă cât şi *de unde* ştie, după care adaug: N-am venit aici să mă lupt cu tine.

— Ştiu. E mai grav aşa. Aş fi preferat armata.

— Nu am făcut nicio mişcare împotriva ta, spun eu.

Rhen izbucneşte în râs, deşi nu pare deloc amuzat.

— Fiecare mişcare pe care ai făcut-o a fost *împotriva* mea.

E foarte furios. Şi eu sunt mânios şi plin de regrete, dar furia lui are o altă nuanţă, una pe care nu o prea înţeleg. E nespus de supărat, iar amărăciunea lui este susţinută şi de suferinţă.

Nu știu la ce reacție mă așteptam, dar nu la asta.

— De fapt, am încercat să te scutesc de toate astea.

— Nu! Ai încercat să te scutești *pe tine* de toate astea. Niciodată nu ai încercat să mă scutești de nimic.

— Am plecat! izbucnesc eu. M-am ascuns. Nu m-am întors de bunăvoie aici. Tu ai poruncit să fiu adus înapoi în lanțuri. Fac o pauză, apoi conchid: Nu eu sunt pricina discordiei din regatul tău.

Își ferește privirea și-mi dau seama cât îl afectează asta. Întotdeauna a simțit foarte intens povara poporului său.

Furia și nefericirea lui nu au legătură doar cu mine. Mă cuprinde mila.

— Rhen, spun încet și mă întorc spre el.

Prințul tresare și se clatină un pas înapoi.

Mișcarea este atât de neașteptată, încât înțepenesc. Doar atunci îmi dau seama că nu furia l-a făcut să-și încordeze maxilarul, să se comporte atât de rigid, ci frica.

În noaptea în care am îngenuncheat în camera lui, mi-a vorbit despre Lilith și atunci am auzit frica din vocea lui, când s-a temut că-i jurasem ei credință. În fiecare anotimp, i-a îndurat tortura Blestemul ne-a ținut pe amândoi captivi, dar el a suferit mult mai mult decât mine.

— Nu vreau să-ți fac rău, spun eu.

— Nu fi arogant! Te-ai aliat cu un regat care ne-a abuzat poporul. Ai stat alături de mine împotriva lor, Grey, iar acum vii aici cu ei. Karis Luran...

— Karis Luran este moartă.

— Știu.

— Cum? De unde știi?

— Nu era singura care avea spioni.

Asta mă surprinde. Nu aveam spioni când eram comandantul gărzii. Nu aveam niciunul.

Mai înaintez un pas, dar, de data asta, el rămâne locului.

— Și tu ți-ai abuzat poporul, îi spun cu o voce joasă și răgușită. Îți pierzi țara.

— Am mai salvat-o. O s-o fac din nou.

— Înșelăciunea nu o să-i salveze pe oameni de data asta.

— Şi tu o s-o faci? Cu Syhl Shallow? Ai fost străjer, Grey. Un spadasin excepţional, însă doar un trup care să stea înaintea nobililor. Maliţiozitatea îi pătrunde în glas: Poporul ei nu o să te respecte. Nu o s-o respecte. Karis Luran a condus cu sânge şi cu frică, iar noua lor conducătoare nu se poate aştepta să-şi păstreze tronul cu vorbe blânde.

— Nu vorbi cu dispreţ despre Lia Mara!

— Şi nu crezi că Marii Mareşali ai oraşelor mele o să se uite la tine cu acelaşi dispreţ? Pentru că bărbatul care vrea să fie rege îngenunchează în faţa unei femei care a venit la castelul meu în miez de noapte cu speranţe naive de pace?

— Nu am îngenunchеat în faţa ei şi-o să faci bine să-i iei în considerare oferta!

— Nu o să mă aliez cu Syhl Shallow! Nici atunci nu am făcut-o, şi nici acum nu am de gând. Dacă asta înseamnă că devii duşmanul meu, aşa să fie!

Vocea îi este stridentă, aşa că-i vorbesc cu blândeţe:

— Rhen, sunt fratele tău.

Încremeneşte.

— Cândva, mi-ai întins mâna şi-ai zis că-ţi sunt prieten, adaug.

Nu scoate o vorbă.

Mă întreb dacă există vreo cale să mai salvez ceva din relaţia noastră, să fac vreun progres. Poate c-avem un trecut prea îndelungat.

Paşii foşnesc pe treptele din spatele Marii Săli.

— Grey!

Harper traversează în grabă camera, fustele rotindu-se odată cu şchiopătatul ei. E foarte posibil să fie singura persoană din castelul ăsta care pare mulţumită să mă vadă. Cred că s-ar putea să vină direct la mine şi să mă cuprindă de gât aşa cum a făcut-o în prima noapte când am fost adus înapoi în Ironrose – iar apoi Rhen chiar o să scoată sabia.

Nu are nicio şansă. Rhen o prinde de braţ şi o trage lângă el. Mişcarea nu e dură. Este... dictată de nelinişte.

— Nici ei nu vreau să-i fac vreun rău, adaug încet.

Harper nu se îndepărtează de Rhen. În schimb, îşi aşază mâna

peste a lui. Doar atunci îmi dau seama că el tremură.

— Un prieten mi-ar fi spus, zice Rhen. Un frate mi-ar fi spus.

Poate că are dreptate. Amândoi am făcut greșeli. Chiar și atunci când a-nceput blestemul, amândoi am judecat greșit.

Fac un pas înapoi și mă uit la Harper.

— Fratele tău ar vrea să te vadă înainte să plecăm.

Ea înghite în sec.

— Da. Da, desigur!

Se uită în ochii mei preț de câteva clipe, iar eu văd emoția din privirea ei. Știe ce demoni îi bântuie gândurile lui Rhen și-i stă alături. Totuși, sunt ușurat să știu că nu e singur.

— Ca și înainte, îi spun ei, nu aș fi putut face o alegere mai bună, domniță!

Harper își depărtează buzele. Vocea-i este foarte blândă:

— Încearcă să își protejeze poporul, Grey.

— Și eu fac același lucru.

— Atunci o să-mi ataci țara, replică în cele din urmă Rhen.

— Țara noastră. Ezit înainte să adaug: Și, da. La un moment dat.

Pentru o clipă, afișează o expresie tristă și descurajată, dar apoi expresia îi devine neutră și ochii lui nu mai trădează nicio emoție.

Din haină scot un pergament împăturit și i-l întind. Hârtia este sigilată cu dâre de ceară verde și neagră.

Nu vrea să-l ia.

— Ce-i ăsta?

— Un dar, frate.

Când tot refuză să se întindă după el, Harper mi-l ia. Rhen rămâne neclintit, strângându-și pumnul.

— Pentru binele regatului Emberfall, spun eu.

— Ieși afară!

Asta și fac.

EPILOG

— RHEN —

ROTESC PERGAMENTUL ĂSTA ÎN MÂINI CÂTEVA ORE. SUNT tentat să-l arunc în foc, deoarece nu o să fiu singurul care o să-l citească.

— Nu mi te amintesc atât de nehotărât, prinţe Rhen!

Vocea se aude din umbre, dar nu mă întorc. Au trecut câteva săptămâni bune de când vrăjitoarea este aici. Tachinându-mă. Amenințându-mă.

Rotesc din nou pergamentul în mâini.

Harper ia cina cu fratele ei, dar acum aș da orice să-mi fie alături.

Aș da orice să întorc timpul până-n dimineaţa în care Grey a fost adus înapoi în lanţuri. Înainte să recurg la cruzime ca să aflu adevărul. Înainte să evadeze, dându-și în vileag magia și dreptul din naștere de față cu toți cei din curte.

Înainte să apară Lilith în camera mea cu o nouă ofertă.

Mă uit la vrăjitoare. Are o cicatrice îngrozitoare pe gât, pielea adunându-i-se acolo unde sabia lui Grey a încercat să-i curme viaţa.

Desfac pergamentul.

Ai șaizeci de zile, frate.
Nu mă obliga să fac asta.

Nu mă obliga să fac asta.

Aceleași cuvinte pe care i le-am spus înainte ca străjerii să-l conducă în curte și să îl înlănţuie de zid.

Îmi tremură din nou mâinile.

— Măcar dacă ţi-ar fi fost la fel de teamă prima dată, spune ea, iar vocea-i este o șoaptă răutăcioasă.

„Măcar."

Măcar dacă Grey mi-ar fi spus adevărul.

— Ai putea să ne ucizi pe amândoi, îi zic eu. Să iei ce-ţi doreşti.

— Dacă vă ucid pe amândoi, armata din Syhl Shallow o să cucerească regatul Emberfall. Poporul tău nu o să mă urmeze. Nu pot să îi influenţez *pe toţi,* Alteţă. Se apropie de mine şi vorbeşte mai încet: Nu înţelegi că ţelul meu nu a fost niciodată să îţi conduc singură regatul? Ţelul meu este s-o fac alături de tine.

Îmi feresc privirea. Am un nod în gât. Nu pot să fac iarăşi aşa ceva.

— O să-l las să cucerească ţinutul Emberfall. N-o să mă lupt cu el.

— O s-o faci dacă vrei s-o ţii pe Harper aici, cu tine. Tace o clipă, după care continuă: Nu crezi că i-ar plăcea să se întoarcă în lumea ei? Mi-ar lua doar o clipă.

O lume unde Harper era supusă tot timpul riscului.

O lume în care nu aş putea să ajung, dacă Lilith ar răpi-o pe Harper.

Nu pot să respir.

— Grey a găsit un scraver, spune Lilith. Acum este slăbit, dar, dacă primeşte ajutor, magia lui o să se dezvolte repede, şi are o armată la dispoziţie. Acum îl pot învinge, dar, în cele din urmă, o să cucerească regatul ăsta dacă nu ne împotrivim.

„Şaizeci de zile." Aş vrea să-i pot spune să le transforme într-o eternitate. Aş vrea să-l pot avertiza.

Lilith îmi urmăreşte fiecare mişcare.

Inspir adânc. Trebuie să fac un plan. Îmi strâng pumnii ca să nu-mi mai tremure.

— Nu o s-o răneşti pe Harper! Vreau să fie protejată cu orice preţ.

— Bineînţeles, acceptă ea cu calm. Mi-e greu să cred că Grey ar permite să păţească ceva.

— Nu vreau să ştie c-ai fost aici. Nu vreau să ştie ce facem. Mă înţelegi?

— Mă pricep să ţin secrete. O să-mi accepţi oferta? mă-ntreabă după o mică pauză. Am aşteptat atât de mult să-ţi revendic ţinutul sărac şi jalnic!

„Oferta" ei. Ca şi când aş avea de ales. Ca şi când aş sacrifica-o pe Harper pentru ea.

Mă holbez la cuvintele lui Grey.

„Nu mă obliga să fac asta."

Mototolesc scrisoarea și-o arunc în foc.
— Da, Lilith, îi răspund. O accept!

MULŢUMIRI

PREGĂTIŢI-VĂ! ÎNCEPEM!

O inimă aprigă şi frântă este cel de-al unsprezecelea roman publicat, aşa că e foarte tentant să mă întorc la partea dedicată mulţumirilor din cărţile anterioare şi să o copiez pur şi simplu, mai ales de vreme ce copiii sunt în camera alăturată şi se chinuie unul pe celălalt, dar îi sunt cu adevărat recunoscătoare fiecărei persoane care mă sprijină pe mine şi cariera mea, şi chiar vreau să stau puţin şi să îi numesc pe toţi cei de care-mi amintesc.

Mă tentează şi să alcătuiesc o listă numerotată şi doar să o las aşa, deci asta o să fac, mai ales că e singura parte a cărţii de care editorul nu se atinge.

Mulţumesc din suflet:

1) Lui Michael. (Soţul meu. Este minunat. Întotdeauna este pe primul loc. Nu ai ţine cartea asta în mâini fără dragostea şi sprijinul lui.)

2) Mamei mele. Mama este o persoană cu adevărat deosebită, care... Habar n-am ce voiam să spun, pentru că tocmai am fost nevoită să întrerup o ceartă între copiii mei. Dar mama este fenomenală şi nu ştiu ce m-aş face fără ea. Ştiu că o să înţeleagă de ce nu am terminat fraza aia. Mulţumesc pentru tot, mamă!

3) Celei mai bune prietene, Bobbie Goettler! Te iubesc, prieteno! Mă bucur atât de mult că ne-am cunoscut în secţiunea aia de mesaje, în urmă cu mulţi ani!

4) Minunatei mele agente, Mandy Hubbard, care este curajoasă, neînfricată şi amabilă, şi nu ştiu ce m-aş face fără ea!

5) Genialei mele editoare, Mary Kate Castellani, care este la fel de curajoasă şi de neînfricată şi de amabilă, şi care nu renunţă niciodată înainte ca romanul meu să-şi atingă potenţialul maxim!

Nu-mi vine să cred că apelez la o listă numerotată pentru asta! Dar acum am început şi este doar o chestiune de timp înainte ca băieţii

să-nceapă să se bată din nou, deci să merg mai departe!

6) Incredibilei echipe Bloomsbury. Mulţumiri din suflet se îndreaptă către Cindy Loh, Claire Stetzer, Anna Bernard, Lily Yengle, Courtney Griffin, Erica Barmash, Valentina Rice, Brittany Mitchell, Phoebe Dyer, Beth Eller, Ellen Holgate, Emily Moran, Emily Marples, Cal Kenny, Jeanette Levy, Donna Mark şi spre Diane Aronson şi Jill Amack şi redactori, dar şi către toţi ceilalţi de la Bloomsbury care au jucat un rol ca această carte să ajungă în mâinile tale. Să ştiţi că recunoştinţa mea este nesfârşită şi nu pot să vă spun cât de mult apreciez eforturile pe care le-aţi depus pentru mine!

7) Mulţi oameni au citit acest manuscris, parţial sau total, şi mi-au împărtăşit ideile şi părerile lor. Mulţumiri deosebite pentru Bobbie Goettler, Jim Hilderbrandt, Hannah McBride, Michelle MacWhirter, Diana Peterfreund, Lee Bross, Shyla Strokes, Steph Messa, Joy George, Bill Konigsberg, Reba Gordon, Rae Chang, Tracy Houghton, Nicole Choiniere-Kroeker, Anna Bright şi Allie Christo! Cartea nu ar fi ajuns până aici fără voi toţi. Vă mulţumesc!

8) Jodi Picoult. (Da, serios! O, Doamne! Ar fi trebuit să-mi vedeţi cu toţii faţa când am primit primul mesaj pe Twitter.) Îţi mulţumesc pentru toate părerile şi ideile din cartea asta. Încă nu-mi vine a crede că pot să spun că eşti prietena mea!

9) Prietenilor cercetători! Multe mulţumiri doctorului Maegan Chaney-Bouis pentru toate informaţiile medicale! Îmi place că pot trimite un mesaj despre cele mai bizare şi fantastice situaţii la care mă pot gândi şi să primesc în schimb o analiză medicală directă. Mulţumiri suplimentare lui Steve Horrigan de la Stone Forge Crossfit pentru răspunsurile despre căţăratul pe sfoară, transportul animalelor, instrucţia militară şi lupta corp la corp, şi mai ales pentru că nu s-a strâmbat la întrebările mele ciudate! Toate informaţiile oferite au fost exacte şi adevărate; toate greşelile din cartea asta îmi aparţin.

10) Mulţumiri speciale în plus pentru bloggerii de carte, bookstagrammerii şi vloggerii de carte şi oricui îşi foloseşte vocea ca să răspândească veşti despre cărţile care-i plac! M-aţi ajutat să transform această serie într-un succes şi, de vreme ce nu vă pot mulţumi individual, să ştiţi că vă văd, vă iubesc şi nu vă pot mulţumi

îndeajuns!

11) Băieților familiei Kemmerer, Jonathan, Nick, Sam și Zach-ARY („Pronunță A-R-Y, mamă!”). Vă mulțumesc pentru că m-ați lăsat să-mi urmez visul! Abia aștept să văd cum vi-l urmați și voi pe al vostru. Dar, pe de altă parte, dacă nu încetați cearta, o să șterg paragraful ăsta!

12) Ție. Da, ție! Și tu faci parte din visul meu. Sunt foarte recunoscătoare că ți-ai petrecut timpul citind cartea! Înseamnă foarte mult pentru mine că mi-ai invitat personajele în inima ta, deoarece știu că înseamnă că o să le porți cu tine pentru totdeauna, chiar dacă pentru fiecare înseamnă ceva cu totul diferit. Îți mulțumesc!

GĂSEȘTE MOȘTENITORUL, CÂȘTIGĂ COROANA!

Blestemul a fost în sfârșit distrus, însă prințul Rhen al regatului Emberfall înfruntă primejdii și mai mari. Se zvonește că nu el ar fi adevăratul moștenitor și că magia interzisă a fost dezlănțuită asupra ținutului. Și, cu toate că Rhen o are alături pe prințesa Harper, străjerul său, Grey, a dispărut, lăsând în urmă mai multe întrebări decât răspunsuri.

CÂȘTIGĂ COROANA, SALVEAZĂ REGATUL!

Grey cunoaște identitatea adevăratului moștenitor, dar a jurat să păstreze acest secret. Devenit fugar după ce a ucis-o pe vrăjitoarea malefică Lilith, tânărul nu este deloc dornic să-l provoace pe Rhen – asta până când Karis Luran amenință să atace din nou. Însăși fiica acesteia, Lia Mara, vede slăbiciunile crudului plan al mamei sale, însă poate ea să-l convingă pe Grey să i se împotrivească lui Rhen, chiar dacă ar face-o pentru binele regatului Emberfall?

Antrenantă și imposibil de lăsat din mână, seria DISTRUGĂTORII DE BLESTEME continuă cu cel de-al doilea volum, în care loialitățile sunt puse la încercare, iar o nouă iubire înflorește într-un regat aflat în prag de război.

„Având parte de un erou tulburător de idealist, de o eroină hotărâtă și plină de principii și de o suită de personaje secundare cutezătoare, *O inimă aprigă și frântă* este fermecătoare, antrenantă și te va face să-ți dorești imediat noi aventuri!"

The Nerd Daily

ISBN: 978-606-088-040-0
13+
9 786060 880400
www.corintjunior.ro